ADEVĂRUL

ŞI

ŞTIINŢELE SECRETE

DE

AL. N. ŞTEFĂNESCU

CUNOAŞTE-TE PE TINE INSUŢI

LUMINEAZĂ-TE ŞI VEI FI

DOVADA ŞTIINŢIFICĂ A EXISTENŢEI SUFLETULUI. — PSICHOMETRIA SAU LUCIDITATEA. — VEDEREA ÎN TRECUT ŞI VIITOR. — TELEPATIA. — SPIRITISMUL. — METAPSIHIA — APARIŢII ŞI NĂLUCIRI — ÎNCARNAREA (NAŞTEREA). — MOARTEA. — VIEŢILE SUCCESIVE (REÎNCARNAREA). — LUMINA ASTRALĂ (ETERUL). — CREAŢIUNEA. — MAGNETISMUL VITAL. — DESTIN, FATALITATE, LIBER ARBITRU, PROVIDENŢĂ. — ASTROLOGIE ŞI HOROSCOP — MAGIA, THEUROIA. — MAGIA CEREMONIALĂ (RITUALURI)

EDIŢIA II

„CARTEA ROMÂNEASCĂ". BUCUREŞTI

PRECUVÂNTARE

Lucrarea de față este menită a aduce oarecare lumină într'un domeniu al Științei încă prea puțin cunoscut. Ea conține deci esența studiilor unui număr de opere consultate și de experiențe întreprinse pe terenuri nebătute destul de îndeletnicirile oficioase ale intelectualității; ea mai reproduce oarecare comunicări inedite, de felul ce se va vedea.

Varietatea noțiunilor, despre care tratează opul ce prezentăm publicului, era impusă de comparațiunea cunoștințelor moderne cu cele din depărtata antichitate și de raportul dintre știință și religie, raport strâns în vechime, cum nu ni-l putem imagina.

Istoria, pe care o învățăm în școală, ne povestește de civilizațiuni distruse, dar nu ne spune că Albii au apărut ca a patra rasă, după a Galbenilor din Lemuria scufundată, a Roșiilor din Atlantida prăbușită, a Negrilor exterminați și isgoniți din o parte a Europei și a Asiei apusene. Toate aceste rase, cu subrasele lor, au avut cultura și civilizația lor, destul de înaintate, de care însă nu avem o justă idee. De n'ar fi decât interesul istoric, n'ar merita osteneala pe care aprigii cercetători o cheltuesc. Fiind însă vorba de cunoștințele de care dispuneau așa ziși Inițiați după vremuri, și de puterile lor transcendentale, în unele privințe, interesul generațiilor moderne nu mai poate lâncezi. Suntem poate superiori în technică, — deși nu mai putem ridică piramide ca cele din Egipt, — dar nu avem „cunoștința

de sine" a Eului nostru spiritual, şi-i contestăm chiar existenţa.

Dacă cei vechi ţineau marile lor cunoştinţe sub obroc, pentru a nu fi rău interpretate de vulgul ignorant, intelectualii moderni, în mare parte, au tratat cu indiferenţă investigaţiunile acelor pionieri, cari căutau a pătrunde în unele manifestaţiuni de forţe, ce nu erau înregistrate în manualele învăţaţilor de carieră. Iată de ce afară de aceştia a fost nevoe de o activitate lăturalnică, destul de intensă în streinătate, aproape neexistentă în ţara noastră.

In al doilea rând, urmă să arătăm că, pe când în vechime nu există nici un antagonism între religie şi ştiinţă, — nu, cel puţin, în sânul sacerdoţiului, ca singur cunoscător al marilor taine — propoveduitorii creştinismului n'au putut întotdeauna explică unele simboluri, iar învăţaţii zilei au luat şi ei drept normă „litera", iar nu „spiritul" coprinsului scripturilor. De aci zăpăceala şi îndoiala tocmai a păturei culte cu privire la religie.

Scopul nostru tinde a aruncă o rază de lumină în acest labirint întunecat.

Şi acum înainte... pentru adevăr!

Autorul.

Bucureşti, 31 Octombrie 1908.

ADEVĂRUL

Toate tainele se desvelesc usor celor ce cu credință, speranță, iubire, se scaldă în baia luminii.

Un misionar.

Intitulând capitolul introductiv al acestui studiu cu cuvântul „Adevărul", am sintetizat însăși scopul lucrării de față. Fi-va ea de natură a stârni interesul, și în țară la noi, pentru o serie de cunoștințe și mai departe-cercetări în calea ce vroim să croim?

Ce este „Adevărul?" — întrebă, într'o doară, Pilat pe Marele Inițiat. Dar acesta a rămas dator atunci răspunsul, căci nu mai era timpul și destinul său fatal urmă să se îndeplinească cât de curând. De atunci, ca și mai înainte, mii și mii de oameni au pătimit pentru credințele, învățămintele, descoperirile și invențiunile lor, cu toate că ele puternic au contribuit la binefacerile și înlesnirile vieții. Căci toate învățămintele nu sunt decât niște fațete ale marelui briliant, „Adevărul," sunt manifestațiunile supreme ale duhului omenesc, părticica unității a Tot-inspiratoare.

Dar până la marele Adevăr, Adevărul absolut, mii și mii de popasuri erau de parcurs, și mulți erau sortiți să pătimească pentru cucerirea lor. Căci după cum drepturile celor asupriți prin jertfe se dobândesc, tot asemenea destinul amărăciunii hotărît-a pentru acele genii și talente, cari, prin sclipirile minții lor, urmau să folosească omenirii. Arkwright, inventatorul mașinii de tors, Jacquard, al răz-

boiului mecanic de țesut, Fulton, constructorul primului vas de navigație cu aburi, Pasteur, de veșnică memorie, au avut de luptat cu invidiile și bârfelile contimporanilor lor.

Înaintea lui Pasteur, un alt binefăcător al omenirii, Doctorul Semelweis din Viena e persecutat și de două ori scos din clinică, fiindcă preconizase spălătura mâinilor cu un dezinfectant, înainte de a atinge lehuzele, ferindu-le astfel de febra puerperală. El moare de inimă rea, sărac și nebun la 47 de ani.

Jean Puth, care introduce, pentru prima oară în Paris, cărți tipărite, fu pe punctul de a fi ars de viu.

Dar câți și câți! „Căci orice adevăr folositor oamenilor, în dureri se naște". (Du Potet).

Noi nu ne vom ocupă aici cu părțile privitoare la nevoile de toate zilele, nici de acele activități cari stau, mai mult ori mai puțin, în legătură cu viața fizică a individului, a națiunei, a rasei. Prea mulți sunt doftorii pe acest plan și prea bogată e a lor literatură ca să încercăm a înmulți numărul operilor în acest domeniu. Lansându-ne însă pe un teren al credințelor și fenomenelor zise supra-normale, ne dăm seama că prea puțini vor fi aceia cari vor sacrifică timpul lor pentru a ne urmă. Din marea mulțime, unii vor primi expunerile noastre ca simple curiozități, căci acestora nu le va fi sosit încă timpul, iar o mică parte vor *simți* Adevărul.

Am zis „vor simți", căci marile și înaltele adevăruri nu se pot atinge numai prin inteligență sau cultură, ci mai trebue o doză bună de „simțire". Or, prin simțire voim să înțelegem aici acel simț misterios, care te face să întrevezi putința unor noui orizonturi, acel duh al înțelepciunii sau intuiția de a recunoaște unele posibilități în afară de teoriile și doctrinele zilei. In speță, problemele privitoare la natura Ființei, a Universului, a Destinului, sunt contra-științifice și depind numai de intuiție. Această inspirație intuitivă, dacă ar fi să primească controlul inteligenței, această inteligență n'ar puteà fi decât o *supra-inteligență*, înălțată

și însuflețită de o adâncă putere de „simțire". Cari aceasta a scris odată filosoful Bergson.

Învățatul zilei, în genere, e adesea prea închipuit, și cu greu îl poți scoate din credințele ce și-a format. De va fi mai îngăduitor va zice: „până nu voi vedeà, nu voi crede", uitând că mai tot ce a învățat, e produsul ostenelilor altora și că nu e dat oricărui muritor a se convinge de adevăr prin propriile lui simțuri — foarte incomplecte și acelea — sau prin o tecnică ce nu poate fi la îndemâna tuturor.

Nu s'a adeverit oare existența meteorilor, în ciuda susținerii marelui chimist Lavoisier (născut în 1742) că „nu sunt pietre în cer?" N'a rămas și contimporanul său Laplace, autorul „Mecanicei Cerești" de rușine, când a zeflemisit pe Piciet, când acesta vorbeà de aeroliți? N'a fost un membru al Academiei Franceze (Dr. Bouillaud), care a luat de gât, tratând de ventriloc pe acela care înfățișase pentru prima oară gramofonul? Tot o Academie, și anume cea din Amsterdam, decernà un premiu unui autor care susținuse că plantele n'au sex. Mesmer, luat în bătaie de joc de toată Germania, redescopere magnetismul animal sau omenesc, ca, mai târziu, să se aștearnă, pe „aforismele" sale, întreaga știință a hipnotismului, a sugestiunei și, de sigur, arta viitoarelor vindecări a multor boale[1]).

Harvey (născut în 1578), *redescoperitorul*[2]) circulației sângelui, a avut contra sa nu numai teoriile lui Aristot, a lui Hypocrat și a lui Galien, dar a fost combătut, între alții, de cel mai de seamă medic de pe atunci-anume Riolan.

---

1) Au urmat discuțiuni furtunoase în Academia Franceză, încă de prin anul 1825 până la 1837. Deși o comisie de învățați stabilise, deja în 1826, fapte pozitive, iar raportul savantului Dr. Husson, nu lasă nici o îndoială, totuși nici până în 1837 nu erau convinși bătrânii „nemuritori" de realitatea fenomenelor magnetice. Notăm că magnetismul era cunoscut indienilor încă de mii de ani înaintea erei noastre.

2) Redescoperitor, întrucât circulația sângelui făcea parte din cursul de anatomie predat în secolul al IX-lea după Chr., la Universitatea din Bagdat, unde se mai cunoștea și atracția universală.

Șarpele care-și mușcă coada, devenise simbolul circulației sângelui.

Dar mai din timpurile noastre: acum vre-o patruzeci de ani, profesorii noştri de fizică ne vorbeau de neputinţa cârmei balonului şi ne învăţau că sunt 64 de „elemente" cunoscute. Acum despicăm văzduhul cu aeroplanele şi ne întoarcem la doctrina alchimistă a unei singure materii cosmice[1]). Nu suntem departe nici de transmutaţiunea metalelor şi avem destule motive să credem că Egiptenii o cunoşteau.

Un Cyrano de Bergerac a descris în secolul al XVII-lea, şi umbrela de cădere şi a fost considerat ca visător ca şi Jules Verne, mai târziu, descriitorul unui fel de automobil.

Mult înaintea acestuia în secolul XIII-lea genialul călugăr Bacon anunţă automobilul, submarinul, avionul şi succesul forţei electrice, ca, în timp de şase secole, să fie trecut de învăţaţii zilelor între geniile care prezintă un fel de ţigneală.

Au fost şi înţelepţi însă, cari nu s'au petrificat în cunoştinţele vremii. Aşà fiziologistul Claude Bernard (născut în 1813), exclamà că „absurdul nu e totdeauna cu neputinţă",

---

1) Iar după marele fizician şi chimist Crookes, atomii materiei radiante (descoperită de el, într'un vid de rarefacţiune extremă, ar vibra năprasnic, s'ar aprinde şi ar produce radiaţiuni electrice de o forţă incalculabilă.

Cine ştie dacă nu rezidă în acest fenomen însăşi principiul formărei astrelor, întrucât se ştie acum că unele raze sunt corporizante.

Şi „Cabala" ne vorbeşte de o *substanţă unică*, în care chiar atomii corpurilor nu stau într'o veşnică inerţie (Albert Jounet, „La clef du Zohar"). Dar şi inerţiu este putere.

Cabala însemnează tradiţia orală. Prin secolul al XIII-lea, s'au găsit deţinători ai vechilor mistere cari le-au înscris, pe cât s'a putut, sub forme simbolice. Au apărut astfel cele două opere fundamentale: Sephier Jesirah (Cartea Principiilor — Geneza) şi Zohar (Cartea luminei sau splendorilor), corespunzând cu Mercavah (Carul ceresc). Cabala este considerată de Eliphas Levy ca Algebra credinţei. Originea Cabalei trebue s'o căutăm în Atlantida, de unde au reionat civilizaţiile Egiptenilor şi Indienilor, cea dintâi luând drumul spre Nordul Africei, cea de a doua prin Scandinavia şi Siberia (v. interesanta broşură a lui Paul Lecour: A la recherche d'un monde perdu". Atlanţii trăiau până acum 12 mii de ani).

căci absurdul de azi devine posibilitate mâine, iar Arago (născut în 1786), unul dintre cei mai mari fiziciani, taxă de imprudent pe cel care vorbeşte de imposibil.

Huxley (născut în 1825), cunoscutul profesor de fiziologie londonez, declară „fără sfârşit posibilităţile Naturei", iar marele fizician Lodge consideră ca „trădare, dacă ne-am mulţumi cu terenul cucerit până acum în domeniul secretelor Naturei".

Smerit exclamă Galileu (născut în 1564): „barem uită-te la telescopul meu, înainte de a negă". Chiar profesorul parisian Richet, stă uimit în faţa fenomenelor descrise în volumul său „Tratat de Metapsichie" înşirând nenumărate fenomene cari ies din normal.

Iată şi ce a scris odată Lombroso: „Cincisprezece sau douăzeci de ani[1]) trebuie ca toată lumea să admire o descoperire tratată de nebunie, în momentul când ea a fost făcută. Cine ştie dacă amicii mei şi cu mine nu suntem greşiţi că râdem de unele fenomene constatate de alţii, cum au fost cei cari au râs de hipnotism". Aceasta era la 1906, ca mai târziu acelaş Lombroso să zică: „Mi-e ruşine că am combătut posibilitatea unor anumite fenomene".

Unii intelectuali au susţinut că Lombroso e prea bătrân, pentru a mai formă un curent, că Astronomul Flamarion ar fi bătut câmpii-vre-o cincizeci de ani, că Crookes, descoperitorul talului, cel mai mare fiziciar al timpului modern, împreună cu Wallace, cu Lodge, nu mai sunt celebri, cel dintâi ca naturalist, cel de al doilea prin teoria ionilor, că toţi aceştia ar fi văzut rău ce au văzut, împreună cu toţi ai lor. De asemenea mai susţin unii intelectuali, că ceeace ştim din civilizaţia veche a Egiptenilor, a Indienilor, a Chaldeenilor, ar fi nişte basme. Noi vom căută a face să reiasă, din această lucrare, o desminţire a acestor păreri,

1) În lecţia finală a prof. Richet, acesta a spus că ar trebui o carte în care să se consemneze debilitatea mentală, născută din pretenţiunea învăţaţilor, cari au opus rezistenţă diferiţilor novatori. Această carte ar trebui să fie intitulată „Pentru a face pe savanţi modeşti".

dacă păreri se pot numi acelea ce sunt întemeiate pe simplă ignoranță a cercetărilor, pe o dezinteresare de tot ce Istoria unei vechi civilizații poate să ne instruiască.

* * *

Un înțelept grăia odată, că cea mai puternică forță conservatoare, este... *prostia*. Ea întruchipează, de-o parte, individul lipsit de or-ce interes, afară de vegetivitatea ființării sale, de alta pedantismul multora din intelectuali, cari, crezând că și-au desăvârșit cultur , au rămas pe loc, privind cu nepăsare la ori-ce iese din ordinar. Dar iată o cohortă de pionieri, răspândiți peste tot globul, nepăsători la „ce va zice lumea", cari tind a spune, că nimic nu e supra-natural și că cel mult poate fi vorba de suprasensual, că totul e supus unor legi, și că unele fenomene, mai rare și inexplicabile pentru ori-cine, se datoresc anumitor forțe necunoscute îndestul în ce privește cauzalitatea lor. Aceste forțe n'au așteptat definițiile, hipotezele, clasificările învățaților de carieră sau de buget. Ele există, cum a existat și electricitatea înainte de descoperirea ei din timpurile noastre, iar fenomenele ce decurg din acele forțe și cari ni se par nouă mai presus de fire, se dovedesc a fi fost cunoscute de mii de ani.

Electricitatea o întrebuințează Moise pentru distrugerea capilor răzvrătiți. Leviticul vorbește despre „focul strein", iar desele preveniri de a nu se apropia nimeni de „Archa", ca să nu fie omorit[1]), justifică ipoteza pe care învățatul german Stadelmann o pune cu privire la mânuirea electricității.

„Acumulatorul electric, coprinzând, sub o formă redusă, o mare forță, pare a fi fost cunoscută la Evrei de inițiații științei. In adevăr „Archa" Alianței ar fi constituit

1) Moise prescrie ca Archa să fie îmbrăcată în lemn de setim, de esență foarte rășinoasă, rău conducătoare de electricitate.

un straşnic acumulator încărcat prin mijlocul unor vergeli, legate cu acoperişul templului, care sustrăgeau electricitatea atmosferică, (ceeace noi nu ştim încă să facem). Dacă cineva atingeà cele două armături ale Archei, erà trăznit. Numai marele preot, îmbrăcat într'un costum izolator, compus din un ţesut de aur, care erà în legătură cu solul printr'un lanţ, puteà să se apropie. Moise aveà aceste cunoştinţe dela Egipteni, cari şi ei le moşteniseră dela Atlanţi [1]).

Aceste vaste cunoştinţe erau păstrate cu gelozie şi prudenţă de deţinătorii lor, nevoind ei ca puteri tainice să fie la îndemâna celor ce uşor ar fi putut să le deà o rea întrebuinţare.

Regele Numa, iniţiatul etrusc, hărăzeşte secretul mânuirii electricităţii numai urmaşului lui, dar Tullius Hostilius moare trăznit în palatul său, din cauza unei greşite manevrări. (Titu Liviu).

In altă parte găsim pe Etruşci, apărând, contra lui Alaric, oraşul Narnia, cu tunete şi fulgere, scăpând oraşul de împresurare.

In timpul lui Saint Louis al Franţei, e rabinul Jechiel, care se semnalează ca un desăvârşit electrician. Lămpile sale se aprind deodată singure, spun cronicile, iar când cineva se încăpăţânà să bată mai prelung cu ciocanul la poarta lui, erà zguduit astfel că credeà că pământul se deschide sub el.

Până şi construirea de paratonere, pe templele mari, erà cunoscută în Grecia şi Italia.

Şi în alte ramuri ale technicei pătrunseseră bătrânii. Saint-Yves d'Alveydre cunoaşte un tratat al lui Agathias, care descrie foarte bine efectele aburului. Ce să zicem şi de ştirea ce ni se împărtăşeşte, că, mult înaintea erei creştine, a existat un canal cu stăvilare între Nil şi Marea Roşie? Posibilitatea acestei lucrări o vedem în construcţia

---

1) V. Paul Le Cour: „A la Recherche d'un Monde Perdu".

Piramidelor și a Sfinxului, care întrece putința mijloacelor moderne.

Razele arzătoare, cu care Archimede a distrus o flotă inamică, nu ne sunt cunoscute nouă europenilor și dacă s'or fi cunoscut în unele ascunzători ale Himalayei, este un mare merit al acestor iubitori de oameni, că nu le-au dat la lumină. Scriitorul Wells, în fantasticul său roman, „despre atacul Marțienilor", vorbește de aceste raze. Fi-va aceasta vre-un pronostic, ca acela al lui Jules Verne, privitor la automobile?

Vălul, care acopereà știința trecutului depărtat, e tot mai mult tras la o parte de nouii cercetători. Ei nu se mulțumesc numai să scuture praful secular de pe papirusele ce ne-au mai rămas, în urma repetatelor arderi ale bibliotecilor antice[1]), dar investigări noui prind a reproduce aceea ce se credeà „miracol" și a se lămuri esența lui.

Se zice că actualul Papă ar fi declarat: „Mie nu mi-e teamă de investigațiunea științifică a miracolului. Din contră, țin să recunosc că știința a ajutat, în multe cazuri, să statornicească realitatea miracolului. Nici un miracol în viitor nu va fi considerat autentic decât dacă a fost controlat științificește". (Revue Spirite, Junie 1926, pag. 280).

Dumnezeu Însăși găsește destule forțe în Natură pentru ca să realizeze minunile. Isus deci n'a avut nevoe să înfrângă legile[2]). Când Apostolul predică noua credință, iar

1) Amru, locotenentul lui Omar, general mahomedan, dà foc bibliotecii din Alexandria care conținea peste 200 de mii de volume. Urmașii lui Numa ard cărțile acestuia pentru a distruge amintirile vechii stăpâniri etrusce, ale cărei principii contrastau cu ale Romei, fundată de aventurari. Sub Nabuchodonosor, s'a căutat a se distruge inscripțiunile și bibliotecile pentru a șterge urmele vechii Impărății sinarhice, fundată acum 7800 de ani de Ram, pe principii de arbitraj, grație cărora a putut dăinui 3200 de ani o pace universală din China până la Gibraltar. Acest sistem nu mai convenea nouilor state, ai căror Cesari erau puși pe jaf și cotropire. Alte arderi sunt enumerate de Saint-Yves d'Alveydre în opera sa „Mission des Juifs".

2) Isus singur spune că acel, care crede, va face și el lucrurile care le face și încă mai mari decât acestea va face. (Ioan XIV v. 12).

Scanned with OKEN Scanner

idolul cade şi se sfărâmă în bucăţi, faptul e analog multor fenomene, care au loc în cercurile unde mediumnitatea se manifestă, ceeace confirmă puterile supra-oamenilor şi misionarilor, cu singura diferenţă că puterile acestora pot fi mai minunate decât cele ce întâlnim pe toată ziua. Nici un pasaj din Evanghelie nu afirmă că minunile se săvârşesc contra legii şi contra oricărei raţiuni[1]).

Iată acum, în această ordine de idei, ce găsim în „Universul" din 5 Martie 1926, sub titlul: „Explorând terra incognita"...

„Suntem, incontestabil, o generaţie pe care sorţii au hărăzit-o să intre direct în epopee. În drumul oscilatoriu al spiritului uman, alternând între evoluţie şi involuţie, momentul pe care îl marcăm noi, cei în viaţă astăzi, este un incontestabil început de nouă epocă în ştiinţă. Zidul, ce părea ieri că limitează posibilităţi de cunoştinţă ale spiritului uman, s'a năruit azi sub privirile noastre, iar osânda, sub care se zbăteau sforţările inteligenţei locuitorilor planetei noastre, a căzut şi ea. Întrevedem azi, într'un cadru vertiginos, universurile apropiate; de pe avionul, zburând pe deasupra norilor, vorbim prin telefonia fără fir, cu semenii din alt continent şi, coboriţi în Mare sau în Ocean, vedem imaginea omului, care ne vorbeşte de afară, de pe uscat";

„Minunata teorie a radiaţiunei corpilor, a propagărei undelor în spaţiu, a schimbat din temelie conceptele consacrate, nu numai în fizică, dar şi în biologie şi în psihicul uman".

„Acel „ignorabimus" pe care, cu solemnitate şi cu resemnare, îl afişă o şcoală recentă, a căzut, deschizând spiritului nostru vaste şi nebănuite domenii accesibile în toate direcţiunile. Explorăm o vastă „terra incognita" cu paşi îndrăzneţi, stabilind formidabile surprize în fiecare moment. Căci, în vreme ce un savant găsea mijlocul uimitor de a

---

1) Albert Jounet, „Jésus Christ d'après L'Evangile".

prinde razele luminoase ale stelelor îndepărtate şi de a le preface, jos, pe pământ, în unde sonore, un altul, la Oxford, construiă aparatul, nu mai puţin impresionant, care se lasă mişcat sub simpla acţiune a privirii omului".

„Fabulosul, legenda, au devenit, în zilele noastre, elemente comune şi omul mângâie din nou visul plin de orgoliu al dominării Universului prin simplele-i mijloace personale".

„Lumea psihică însăşi, îşi vede legile răsturnate cu zgomot. Personalitatea umană se vădeşte ca fiind marele şi fantasticul magnet capabil să influenţeze, să atragă şi să perceapă procesul vieţei universale în desfăşurarea ei... Cele mai neaşteptate experienţe se fac azi, sub ochii unei legiuni de savanţi cari înţeleg că vechile principii au căzut în desuetudine. In această privinţă trebue să menţionăm cu satisfacţie, activitatea îndrăzneaţă desfăşurată la clinica din Cluj, unde tânărul căpitan medic, Mirahorian, a reuşit să facă vre-o câtevă demonstraţii, cu mare răsunet în lumea specialiştilor".

„Instituţiile noastre culturale fac lăudabile sforţări, ţinând pasul în marea operă a progresului şi contribuţia lor, apreciată pretutindeni în cercurile ştiinţifice, ne umple de o legitimă mândrie".

(ss) M. N.

* * *

Acelui spirit investigator, care parcurge omenirea, se datoreşte reconstituirea a o parte din vasta ştiinţă a trecutului, precum şi înavuţirea ei cu noui dovezi, nu numai prin alăturări şi analogii, dar mai ales prin mijloacele technice ce avem la dispoziţie.

Da, avem unele mijloace technice superioare. Avem mai ales fotografia [1]), — care ne înlesneşte a percepe aceea ce nu putem vedeà cu ochii. Avem poate telescoape mai pre-

1) După un manuscris descoperit la muntele Athos, fotografia era cunoscută unor chimişti antici în cadrul strâmt al laboratoriilor lor.

cise decât au putut să aibă Egiptenii, cari totuşi ne-au fixat pe piramide raza pământului, distanţa până la soare şi alte date cosmografice;[1]) avem şi lucruri mai eficace decât acelea ce le-au întrebuinţat Indienii contra armatei de 3 milioane de oameni a Reginei Semiramida a Babilonului, dar n'am cunoscut multă vreme magnetismul animal, hipnotismul, lumina astrală, influenţele planetare şi am considerat de rătăciţi pe cei cari ne vorbeau de telepatie, de înainte-vedere, de fantome, de minuni, ne-am îndoit că există suflet, că există Dumnezeu. Abia în timpul din urmă am reuşit a transmite ştiri prin văzduh, pe cale de vibraţii, procedeu analog, dar încă mult inferior aceluia al Yoghilor indieni[2]). Ne servim în războaie de gaze asfixiante, dar

---

1) V. L'Abbé, Th. Moreux: „La Science mystérieuse des Pharaons".

2) V. cartea lui *Sinnet*: „The Occult World" (Lumea Ocultă). Întrebuinţarea rară a facultăţilor acestor cunoscători de puteri oculte, nu infirmă întru nimic dovezile ce avem despre putinţa eficacităţii, aşa cum o susţine seriosul autor. Scrisesem aceste rânduri când citeam în „Universul" din 19 August 1925, următoarea notiţă: „Telepatia, — preconizată de savantul englez Sir Oliver Lodge, aceea în care mintea primeşte impresiuni dela ochi, va izbuti, — susţine el — s'o facă un mijloc practic de comunicaţie". Procesul de recepţiune al impresiilor cu cari ne-am familiarizat, — spune Sir Lodge, — conţine lucruri pe care anevoe le putem înţelege azi, dar va veni o zi când comunicaţia mintală, fără intervenţie mecanică, ne va apare foarte simplă".

Autorul însuşi s'a îndoit multă vreme de putinţa acestor transmiteri, până când a avut ocazia de a se convinge singur de realitatea fenomenului prin o strălucită reproducere a unei scrisori a sa, la 450 klm. depărtare, în momentul scrierii ei, cu caracterele perfect asemănătoare. Scrisoarea originală a parvenit şi ea la destinaţie a doua zi. De altminteri, rapoartele militare ale englezilor din timpul revoltelor Cipaezilor confirmă faptul „telegrafiei psihice", conform cărui procedeu de suprimare a timpului şi spaţiului, indigenii cunoşteau rezultatul întâlnirilor cu două ore înaintea telegramelor guvernului. Lesseps confirmă un fapt identic petrecut cu dânsul în 1883, pe când era în Egipt. Şi în sălbăticiunile africane se transmit ştiri pe cale psihică.

Căpitanul Jokson sosea în 1020 în Africa şi fu foarte surprins că un portughez, Gaspard Consalvo, îl aşteptă la locul de debarcare. Un preot african fusese informat, prin „un spirit", de sosirea englezului.

ignorăm mânuirea acelor raze, cari pot deveni mijloc superior de ucidere, plămădit în paşnicile şi ascunsele laboratorii aziatice, mijloc ce probabil va eşi la lumină în lupta provocată de rasa europeană, avidă de o stăpânire nedreaptă asupra unui continent de trei ori mai populat.

* * *

Spiritul critic, care preparase revoluţia pentru emanicipareа popoarelor de vechia autocraţie, mai apoi, scriitori ai evului modern, cu Haeckel şi Büchner în cap, determinaseră epoca materialismului, îmbrăţişat de mai tot ce se pretindeà intelectualitate. Paralel însă cu această mentalitate, se desfăşură fenomene, cari deşi nu încă la punct aduse, dau loc la noui perspective în domeniul metafizicei, fizicei, chimiei, astrologiei şi ştiinţelor zise oculte, şi determină o îndoială în spiritele celor ce erau dispuşi a crede că viaţa este o simplă chestie de materie. Premergătorii erau luaţi în râs, taxaţi de nebuni! Nici magnetismul — mesmerism, braidism, cumberlandism, cum s'a mai denumit, — nici spiritismul, nici hypnotismul, nici telepatia, nici luciditatea sau înainte-vederea, nu formau subiecte demne de atenţia învăţatului. Dar faptele fiind mai tari, şi cei mai sceptici au trebuit să recunoască, deşi nu în plin, că, în afară de ce s'a crezut în cercul doctrinarilor oficiali, mai există puteri neştiute de dânşii şi nestudiate. Unii s'au ţinut departe, cu zâmbetul pe buze, alţii au căutat în faţa experimentelor hotărâtoare, să stabilească ipoteze ca acelea ale subconştientului, — căruia i s'a atribuit şi ce nu trebuià, — iar alţi cercetători, pătrunzând mai adânc

Livingstone, cunoscutul explorator şi misionar, povesteşte cum un ghicitor a anunţat unor căpetenii de sate cum vor fi exterminaţi, cu satele lor, de alte triburi, fapt care s'a petrecut întocmai. (Vezi mai multe de acestea pe larg în „Revue metapsychique", Mars-Avril 1925 şi mai ales bogata colecţie din broşura lui Bozzano": „Phénomènes supranormales chez les peuples sauvages".

în mijlocul arătărilor, nu s'au sfiit a rupe cu teoriile dominante înscriindu-se adepți ai unor ipoteze, să-i zicem, mai spiritualiste. Iată cum s'a produs aceasta la o parte-cărmuire a unor supra-oameni de talia unor Crookes, Lodge, Wallace, Flammarion, Dr. Baraduc, etc., și a unui însemnat crâmpei al omenirii de rând, care prin „simțire" cată a pătrunde pe calea Adevărului.

„Fericiți sunt cei săraci cu duhul", adică cei neîntinați de prejudecățile și închipuirile învățămintelor dominante, căci numai aceia pot înmagazină „lumina cunoștinței", adică a „Adevărului", acela care vă va face liberi", cum zice Ioan Evanghelistul. (XIII 32)

Vorbeam odată cu un profesor de baghetă — îți vine să adaogi cuvântul „magică", — de această nuia[1]), grație căreia anumiți căutători de izvoare, pe franțuzește „sourciers", reușesc să descopere just locul unde trebuie săpat pentru a găsi, cu siguranță, prețiosul lichid. Abatele Paramelle din Saint Jean de Lespinasse indicase cu succes, în timp de 25 de ani, nu mai puțin de 10.275 de asemenea locuri în Franța.

Maiorul Pogson, care a descoperit cu bagheta în India, în timp de un an, 76 izvoare de apă, funcționă ca isvorar oficial al guvernului cu un tratament de 4.500 lire anual.

Unul din acești căutători comunică: „iei o nuia de alun sau de nuc cu coaja ei, care să aibă la un capăt o bifurcație în formă de V, o ții în sus puțin îndoită, palma în sus în aer; parcurgi astfel terenul lovind din când în când cu talpa pe pământ, fără ca tocul să părăsească pământul. Când ești asupra apei, nuiaua se îndoește.

Făcând aluzie și la marele taumaturg, Moise, care făceà, cu toiagul său, să țâșnească apa din stâncă, provocarăm

---

1) Nu toți operează cu nuiaua de alun. Un călugăr din departamentul Ronului se servea de un fir de fer, iar o fată care acum 30 ani trăia în Liban, „vedea" apa în pământ, cantitatea și adâncimea la care se găsea, într'un ținut sărac de apă. (Vezi introducția din „Science de l'invisible" de Părintele Hilaire de Barenton).

surâsul de neîncredere al interlocutorului nostru. Nu-i venea lui a crede într'un simț mai desvoltat, grație căruia un sensitiv ar fi putut prinde vibrațiile atomilor eterici, acele vârtejuri, cari emană dela anumite substanțe. De curând însă și aceste vibrații au intrat de-abinelea în cadrul cunoștințelor de fizică, prea noui, ca să facă parte din sfera dăscăliei de clasă[1]).

Ceeace se va desprinde din desvoltarea ce, fără îndoială, va luà această știință a proiectărei la distanță a vibrațiilor *tuturor* corpurilor, coroborate cu experimentele făcute asupra viețuitoarelor și, în special, asupra corpului omenesc, de către savanți ca Dr. Baraduc și alții, unite cu noțiuni cari au transpirat până la noi din tezaurul de cunoștințe hermetiste, ceeace se desprinde de aici, zicem, este epocala însemnătate ce un asemenea eveniment va avea pentru clădirea științei viitoare.

Mult mai de timpuriu, decât pe acest teren technic, a fost întrebuințate vibrațiile în arta vindecărei, deși nu a fost cunoscut de toți modul lor de a lucrà. Dar și alte forțe sunt puse în serviciul omenirii, fără a i se cunoaște natura: așà e cu electricitatea, așà e cu magnetismul. S'a știut însă că vibrațiile se produc până și în celulele omului și că vindecările prin impoziținea mâinelor, apoi fricțiunile și passele, nu sunt decât mijloacele de modificare a vibrațiilor vătămătoare. Drogurile, șerurile, nu obțin altceva

---

1) Pentru cei interesați: N. Mager. „Une science nouvelle". Această știință face pași repezi. Societățile de petrol încearcă acum descoperirea zăcămintelor subterane de petrol, cu anume instrumente indicatoare ale diferitelor feluri de vârtejuri (Procedeul geofizic).

„Universul" ne dădea în Ianuarie 1927, următoarea știre: „Se va sonda solul fără săpături. Ingenioasa invenție a unui inginer francez. „Petit Parisien", anunță că inginerul francez, Dubourg, a inventat un aparat electric care permite descoperirea exactă a oricărui zăcământ minier, fără a mai fi nevoe de săpături și sondaje ale solului.

Greșit deci este autorul articolașului apărut în acelaș ziar la 18 Ianuarie 1928, cum că știința n'a găsit explicația însușirii căutătorilor de izvoare, căci ea rezidă în prinderea manifestărilor vibrațiilor.

în organismul fiinţelor. Credinţele populare, transmise prin predare din tată în fiu, acelea a unor empirici botanişti, precum şi ale magiştilor instruiţi, cer ca plantele, întrebuinţate în terapeutică, să fie culese la anumite zile şi ore, în legătură cu timpul desvoltării şi cu poziţiunea planetelor, soarelui, lunei, când contigentul de intensitate vibraloare, este covârşitor[1]).

Poporul mai cunoaşte un fel de vibraţii sub forma „bătăilor" ochilor, pleoapelor, obrazului, umerilor, etc., cărora le atribue unele prevestiri, credinţă ce nu pare tocmai lipsită de temei.

O, adevăruri, adevăruri tainice, raze divine, cari au iluminat sufletele unor supra-oameni, cât timp v'a trebuit vouă să reapareţi în generaţiuni din vremuri noui! O! Om, care, pentru prima oară, în calmul zilelor sau orelor, ce ţi-au lăsat lupta pentru trai, ai putut păşi pragul luminii, atunci când a ţâşnit, în mintea ta, scânteia cugetăreii! A fost prima sclipire a „înţelegerii", prima impresie care te-a dus pe vrute, pe ne-vrute, la impresia vagă a unei credinţe... Timpul şi evoluţia au desăvârşit restul; căci din sânul grupărilor naţiilor, raselor, au pornit învăţătorii, cari au dat anumite îndrumări acelor credinţe, au format religia.

Mult timp credinţa şi ştiinţa erau cultivate de puţinii iniţiaţi, cari păstrau secretul marilor cunoştinţe „esoterice" (interioare), şi le împărtăşeau adepţilor după anumite reguli şi probe de supunere şi disciplină desăvârşită. Aceştia ajungeau la diferite grade după puterea lor de asimilare şi de devotament cauzei. Toate cunoştinţele vremii, în frunte cu cunoaşterea unui singur Dumnezeu, erau apanajul acestui corp sacerdotal [2]).

---

1) V. Dr. Grecescu, „Conspectul Florei României", unde plantele sunt trecute sub semnul planetei lor dominante. Interesant e opul lui Sédir, „Les Plantes Magiques", de asemenea opera în patru volume ilustrate în culori ale d-lor Lesacher şi Maréchal: „Les Plantes Médicinales".

2) R. Steiner defineşte «Iniţierea» deşteptarea sufletului la o conştiinţă superioară. Instrucţia iniţiaţilor era un fel de doctorat. Un fel de

In Evanghelia lui Marcu, (Cap. IV. vers. 11—12), găsim că Isus a zis discipolilor lui: „Vouă vă este dat *a înțelege* taina Împărăției lui Dumnezeu, iar pentru cei din afară, tot se face în pilde, ca să privească și să nu vadă și auzind să audă și să nu priceapă..."

Normele religioase erau alcătuite pentru marea mulțime în sens de a simboliză diferite atribuțiuni zeiste. Ele luaseră forma pronunțată a politeismului (credință în mai mulți zei), pe când, la origină, plecaseră din simțul adorațiunei Naturei.

Incercările învățaților, convertiți la creștinism, nu reușesc a menține contopirea vechilor cunoștințe ale Inițiaților în dogmele noului religii. Catolicismul mai ales își însușește până și rolul de a dictă cum are să fie considerată structura planetară, iar unele texte ale vechilor scripturi, traduse greșit din limbă în limbă (vre-o 14 traduceri) de scribi ignoranți, produc o confuzie și lipsă de credință în spiritul oamenilor.

Și acl, deschidem o paranteză:

* * *

Seferul Bereșit, atribuit lui Moise, avea trei înțelesuri pentru cuvintele și chiar pentru literile scrise (Papus, „La Science Occulte, pag. 447). Simbolurile erau foarte mult întrebuințate. Fabre d'Olivet reușește acum vre-o sută de

---

liga unea pe toți, deși de diferite rituri și naționalitate, inclusiv pe cei din vasta sinarchie chineză. Organizația aceasta a putut să zădărnicească mii de ani vrajmășia dintre popoare până la fundarea Imparațiilor nemrodiene de jaf și de robie. Partașii acestor mari mistere purtau nume de fii de zei sau de fii ai omului. Fost-a Wilson o reîntrupare a vreunui antic fiu de zeu? el care a venit cu ideia Ligii Națiunilor? Ar fi să zicem: „Nimic nou sub soare".

Se mai pretinde că scopul Inițierii era ridicarea omului la Dumnezeu.

Sédir definește Inițierea: „este complexul lucrărilor cari prefac pe om conștient de un altfel de viață universală decât aceea a planului fizic terestru.

ani, să dea o traducţie adevărată de pe Geneză. Versetul I sună: „In principiu, Aelochim, El-Dumnezei, fiinţa fiinţelor, creiase în principiu, ceea-ce constituise existenţă cerurilor şi pământului. Deci nu de „început", cum din greşală, s'a tradus chiar în primul verset al Evangheliei lui Ioan, ci numai de *principiul* creierii e vorbă, de sămânţa ei, cum zice teologul, Sfântul Augustin.

De „om", Moise spune: „vom face pe Adam, omul universal, în umbra noastră reflectată, potrivit legilor acţiunii noastre asimilante...", înţelegându-se, din modul de expunere, că „Adam" însemnează făptura stăpânitoare a tutulor felurilor de pământ sau planete. El personifică elementul activ, inteligenţa; Eva personifică pasivul, dragostea. Cheruvimul reprezintă ştiinţa secretă cu teribilele ei mistere.

In ce priveşte zilele de creiare, trebuie să le privim ca lungi perioade de timp, după care ar fi urmat o pauză. (O zi de Brama are 4.320.000.000 de ani. Se pretinde că ciclurile creaţiunei ar atârnă de un fel de aşezare a stelelor la aceste perioade depărtate).

Important e versetul dela Cap. VI, în care Jehova zice (tot după Geneză): „Sufletul meu dătător de viaţă, nu se va cheltui de acî înainte în zadar prin timpul nemărginit la universalul Adam, a cărui degenerescenţă este pe atât de repede şi generală întrucât el *a devenit corporal*; perioadele lui luminoase, nu vor fi mai multe de 120 de mutaţii temporare".

Este greu a redă în câtevă linii înţelesul textului traducerii acestei cosmogonii, doveditoare de marile cunoştinţe ale Profetului. (Vezi textul întreg fr...cez în Fabre d'Olivet: „la Langue hébraïque restituée, reprodus şi de Dr. Papus în „La Science Occulte").

Înţelesul Bibliei vechi, s'ar fi dat de Moise oral oamenilor aleşi, cari l-au transmis din generaţie în generaţie. De teamă să nu se piardă traducţia, posesorii secretelor le-au scris mai târziu, cât se poate de simbolic în „Cabala".

O pauză a creaţiunei n'a avut loc. Evanghelistul Ioan în

Cap. V. 17, reproduce cuvintele lui Isus astfel: „Tatăl meu până acum lucrează." (Ştiinţa profană, confirmă că creaţiunea îşi urmează neîntrerupt cursul).

Totuşi, după Cabala, Moisé urcă, pe terenul spiritual, numai până la a 49-a poartă a inteligenţei, rămâind închisă a 50-a poartă. Astfel s'ar explică lipsa spiritualităţii superioare, denotată în repetite rânduri, unde se predică distrugerea completă de femei, bătrâni şi copii ai protivnicilor luptători şi confiscarea avutului lor precum şi răzbunarea caracteristică de sub versetul 21 Cap. 19 al Deuteronomului, unde zice: „Viaţă pentru viaţă, dinte pentru dinte, mână pentru mână, etc., corespunzând cu Cap. 42 versetul 38 al Coranului: „faceţi rău pentru rău". Mai târziu Profetul anunţat de Moise (Cap. 18 v. 15, 18 Deut.), caută să îndrepteze asperităţile legii mosaice în sens umanitar.

In privinţa mijloacelor de care uză Moise, o revistă italiană scrie: „Marele Legislator, pentru ca să dea o mai mare autoritate doctrinei, sale, faţă de un popor crud şi tare de inimă, a fost silit să anunţe că fiecare din postulatele sale proveneă dela vocea directă a Celui Etern, personificat de dânsul, care-i ordonă expres să le reveleze poporului prin figuri simbolice..." Se puteă foarte bine să fi fost un spirit superior, numai lui Moise vizibil. (Il Veltro e luce).

Spiritul de conservatism, zelul fruntaşilor credincioşi, dar mai presus de toate zavistiile provocate între religii şi chiar între adepţii aceleiaşi religii, destramarea în secte şi bisericuţe, au slăbit temelia însăşi a principiilor de drept divin, cari trebuiau să rămână intangibile[1]). Jocul materialismului a fost astfel mult înlesnit mai cu seamă când apărură dascălii talentaţi ca Büchnerii şi Haeckaelii, înfumuraţi negatori, dar iscusiţi în scriere a la Nordau, filosofi ca Aug. Comte, cari seduseră intelectualitatea cu sofismele lor. Dacă religiile s'au putut încă menţine, este graţie acelei

1) De aceea a zis Sedir într'una din conferinţele sale că „unirea religiilor va rămâne o chimeră încă pentru multe secole.

tainice „simțiri" a omenirii, luată ca un tot integral, acelei șoapte veșnice, de care nu te poți despărți în forul tău interior, acelui presimțământ că la spatele mormântului mai e ceva. Nu! nu se poate întâmpină cu negație acea simțire lăuntrică, adâncă a întregului neam omenesc. De câte ori nu s'a adeverit că o credință, o temere, o superstiție chiar, împărtășită de marea mulțime, este sau *devine* o realitate. Este ideațiunea, o părticică a marei facultăți înăscută în om, aceea de a „crede". E primul simț ce-l trezește mama care învață pe copil a rosti cele dintâi cuvinte.

„Și după cum cerul de seară își cântă constelațiile mereu și lin, întocmai ca copilașul, care uimit de primul cuvânt rostit, mereu îl repetă, trăind astfel cu bucuria ce simte, ascultându-și cuvântul, tot așa, tu, omule, care, plecat dela un pol spre a ajunge la celalt[1]*), înțelege că un singur drum te leagă cu Adevărul și dreapta lege care-și cântă mereu melodia. Desvoltându-ți credința vei face știință, devenind apostolul adevărat al științei și credinței, puternic prin esență, mândru prin fapte".*

„Intocmai după cum ghiața nu se transformă imediat în vapori, ci trebue s'o ai mai întâi în formă lichidă, tot astfel, când, dupe marile legi, se trimete cuvântul Adevărului, momentul hotărît ia locul focului care transformă ghiața. Prin simțul Adevărului, omul învață legile Creațiunei, iar prin al frumosului, Armonia Universului. Și, în scopul de a contribui la ridicarea Altarului de știință și credință, se începe a se lucră la temelia lui, ca, în urmă, prin acel prevăd și prin presimțire, să se dea îndrumări generale pentru toți, pentru ca în momentul hotărîtor, care se apropie cu pași uriași, în scopul de a determină

---

1) Aluzie la teoria „Involuțiunei și Evoluțiunei" a marilor inițiați. Coborârea forței în materie este involuție; reintrarea materiei în forță este Evoluție. Omul adamic universal trece prin aceleași faze. Invățatul Barlet descrie involuția ca o „descindere continuă a subtilului în dens", etc. Profetul Isaia zice: „am extras spiritele din sânul meu și am creat sufletele"...

generale transformări, să se găsească mai mulți pregătiți spre a putea trăi cu adevărat marile momente de generală transformare".

„Ca urmare vei înțelege că știința Adevărului este aceea care a primit botezul Adevărului, este aceea care a primit botezul credinței, că scăparea de neștiință este adevărata libertate, iar că de neștiință omul scapă prin credință; căci acolo unde încetează știința, începe credința, simbolul vieții, simbolul iubirei".

Vom termina „citațiunile" cu aceste poetice cuvinte ale unui mare misionar:

„Și acum, iubite cititor, care cu credință, speranță și iubire, pornești pe calea Adevărului, vei ști că o părticică din raza divină, se află în însuși sufletul tău, dar după cum acea rază trece și luminează mai departe, tot astfel, tu, om, ești luminat și nu-ți rămâne decât să poți descoperi acea rază divină. Odată pătruns de marele Adevăr că Dumnezeu e în tine, și știind drumul pe care trebue să-l urmezi, vei puteà să asculți melodia divină, acea muzică minunată ce veșnic o cântă Maestrul din inima Lui. E inima inimilor și melodia na va puteà muri, căci Maestrul veșnic o cântă prin bucurie, prin iubire desăvârșită, elementul vieții, frumosul etern. Și dacă raza de lumină chiar dacă ar cădeà pe gunoi, se întoarce tot curată, tu om, ce tinzi către Dumnezeu [1]), vei puteà recunoaște în personalitatea ta, acea esență divină în tine și în tot ce le înconjoară, Frumosul, legea armoniei universale".

Sintetizăm: Credința este antemergătoarea științei. Ea este și rămâne în fundul sufletului nostru după ce am trecut prin adâncurile științei. Religia este numai credința privitoare la Dumnezeu și la morală, adică la raporturile dintre oameni, cu toate dogmele ce i s'au alăturat. Învățații antici, inițiații templurilor, făceau din știință și religie o sinteză,

1) Aluzie la evoluțiune, îndrumarea în spre o viață fără greșeli și păcate și reîntegrarea în Marele Spirit. Simbolica Șederea de-a dreapta Tatălui.

una și nedespărțită. Numai prin armonizarea religiei cu știința, se pot menține salutarele principii ale celei dintâi.

Este un semn al timpului încercarea făcută de a întruni un congres [1]) în interesul unificării dogmelor? Ajuns-am la țelul pentru care, în leturghiile noastre ortodoxe, neîncetat adresăm ruga pentru „unirea credinței?"

Avem curajul a crede că sub orice formă am adresă adorațiunea noastră Puterii Supreme, *nu* forma va fi împedicarea ascultării ei. Pe de altă parte mărturiile unor fapte mai presus de fire, revelațiunile, minunile, — dacă vreți să punem punctul pe „i" — n'au fost și nu sunt darul unei anumite singure forme religioase; toate religiile și ramurile lor pretind a avea, sau a fi avut, supra-oamenii, sfinții lor.

Aici punem de o cam dată stavilă șiragului cugetărilor noastre, căci prea ne-am avântat departe în acest capitol care nu trebuiă să conțină decât generalități. Am vorbit în treacăt de suflet, am vorbit de minuni (?) de revelațiuni, de destin, de presimțiri, de puteri supreme! Dar ce sunt acestea? s'ar întrebă cu drept cuvânt cititorul și mai ales scepticul cititor, acela care n'a voit sau n'a putut până acum să-și arunce o clipă ochii asupra meditărilor de așa natură. Și acum, din haosul operilor atâtor clasici cercetători, cu o mică doză de subiectivitate, pășim la depănarea firului, cu credința că unii vor simți Adevărul, cu speranța de a fi contribuit la cunoștința Eului nostru, cu iubirea care trebue să însuflețească orice strădanie în spre bine, în spre pace, în spre armonie.

---

1) Cel dela Stockholm din August 1925; conferința din Septembrie 1928 precum și comitetul de ancheta al Societății Națiunilor, în care sunt reprezentate bisericile creștine.

SUFLETUL

„Je suis le premier à reconnaître qu'aujourd'hui il y a plus de choses dans le ciel et sur la terre qu'il n'y a dans les rêves".

Charcot.

Vechii „Inițiați", doctorii în diferitele științe ale antichității, începeau studiile lor dela suflet.

„Cunoaște-te pe tine însuți", era maxima supremă a înțelepților. Și, cum puteai să te cunoști, dacă nu începeai cu însăși izvorul înțelegerii, mulțumită căruia știi că „ești", că „trăești".

Unii scriitori afirmă că, încă din timpurile vechi, meritoși căutători, s'au dedat la cercetarea măruntaielor trupului omenesc pentru a descoperi urma acestui al doilea corp, care, după presupunerea unor teosofi ai timpului, trebuia să se găsească în structura fizică a omului. Nu reușiseră, căci constituția sufletului nu cade sub simțurile „obișnuite" ale noastre.

Într'un mod sau altul, învățații antichității putuseră însă să-și formeze convingerea existenței sufletului. Așà rezultă din cele ce citim în mitologiile popoarelor. Faptul însă că știința modernă nu parvenise să „pipăe" acest al doilea corp, a avut drept efect ca existența lui să fie mult timp pusă la îndoială. Astăzi încă domnește în mintea multor studioși părerea că viața este un complex de funcțiuni ale materiei, și abia dacă admit că ea se datorește unui „principiu vital". Fie și principiu vital. Este o concesiune însemnată și o primim ca un început de recunoaștere că mai e ceva afară de corpul material.

Dacă ar fi să sintetizăm principiile stabilite de Camille Flammarion, marele astronom, decedat în Iunie 1925, am spune:

a) Sufletul există ca ființă reală, independentă de corp:

b) Sufletul este înzestrat cu calități necunoscute de știința oficială.

c) Sufletul e în măsură să acționeze la distanță.

Întrucât însă avem intențiunea de a urmă un program, anume prescris, în care să insistăm în mod special asupra dovezilor științifice și să tragem concluziunile ce se impun, adevărul coprins în cele trei puncte enunțate ale marelui maestru, va reeși, în mod implicit, din cele ce vom spune.

* * *

Atât timp cât avem un suflu de viață, trăim, — zice românul, — iar când încetăm de a trăi, el zice: „și-a dat ultima suflare". Este oare suflarea singura funcțiune a vieții? Evident că nu, însă importanța ei a făcut ca să se asimileze viața cu durata acestei activități quasi mecanice. Astfel se explică etimologia cuvântului „suflet", care dă și întreține viața. Dar ce este viața?

Să încercăm o definițiune care să satisfacă cerințele materialiștilor, sadeă:

„Complex de funcțiuni ale materiei cu proprietatea de a înregistră sau percepe, prin diferite simțuri, sensațiunile și iritabilitățile interioare sau exterioare; de a pricepe câte odată cauzele lor, precum și a manifestă, fără veste, sau în rânduri, acțiuni de voință fiziologică sau inteligentă.

Noi zicem, de acord cu alți autori, că întrucât materia e nesimțitoare, nu i se poate atribuî facultăți de sensibilitate și percepere și că acestea trebue să fie atribuții ale sufletului.

Pe undeva s'a zis: Viața este lumina care străbate în întuneric, dar, întunericul n'a coprins-o. Viața s'a născut din radiațiune, ne spune Lakhovsky[1]), dar această miș-

1) Lakhovsky, autorul cărții: „L'Origine dela Vie". Interesant și articolul D-rului Maurice Faure, apărut în Presse Medicale din 7 Decembrie 1927, asupra «Radiațiunilor Astrale».

care, care dă loc la viață, învățații n'au reușit s'o explice[1]).

Credința într'un factor însuflețitor este veche și se găsește în scripturile indienilor încă de pe acum 50—60 mii de ani[2]). Dacă ar fi să ne raportăm la simpla putere de percepere a simțurilor noastre obișnuite, nici noțiunea de suflet, nici aceea a multora din descoperirile științifice, n'ar fi putut să vadă lumina zilei. Ce s'ar fi ales de știința microbilor, vibrațiilor, etc.? Dar, alături de oameni cu simțuri obișnuite, se află o categorie de inși, cari se bucură de o simțibilitate extremă, fapt care nu se mai pune la îndoială. Unii din acești indivizi, denumiți „senzitivi", desvoltă facultăți de a percepe diferențe foarte mici de temperatură, și o ascuțime de vedere, de auz, de miros, cu totul în afară de ordinar; alții, cunoscuți ca somnambuli, întrunesc, pe deasupra, și darul de a se conduce prin întunericul cel mai desăvârșit, a descrie interiorul organelor omenești lovite de boală, etc.

N'a lăsat spiritul investigator al cercetătorilor neutilizată, această comoară de mijloace cu cari să parvie la cunoașterea unor adevăruri. Puși în anumită stare de somn, de uimire — transă este cuvântul technic; extaz, un fel de hipertransă — prin întrebuințarea unor forțe fluidice (uneori prin stupefiante[3]) provenite din plante și din anumiți arbori), aceste persoane devin adevărate instrumente optice sau auditive și pot percepe ceeace pentru noi e invizibil și neauzibil. În unele privințe, aceste instrumente vii sunt superioare chiar celor pe cari technica le-a făcut ca să constatăm microbii, oscilațiunile și alte secrete ale Naturei. Mii de ani, bunioară, prindeà „sourcier-ul" (isvorarul),

1) La orizontul nouilor științe apare noțiunea că unele raze, ca cele cotodice și razele canal, sunt corpusculare. (Broșura D-rei Chaborski asupra atomilor, p. 35—36).

2) După D-rul Gibier, care s'a ocupat mult cu știința Orientului, poate chiar 100.000 de ani.

3) Stupefiante: eter, cloroform, gaz hilarant, alcool, tutun; narcotice opiu, haşiş, beladona, iarba codrului, măselariță.

cu vibraţiile nuielii de alun, vârtejul atomilor eterici, ce izbucneà acolo unde erà apă subterană, până mai acum câţiva ani, când fù creiată, pe baze ştiinţifice, cea dintâi unealtă care să arate în mod mecanic, existenţa lichidului şi altor zăcăminte.

Coroborate aceste experienţe de învăţaţi de mâna întâi, cu technica din ce în ce mai perfecţionată a fotografiei şi altor aparate de preciziune, cu observaţiunile din ce în ce mai aprig şi mai raţional conduse, fie pe terenul anatomiei, fie pe acela al suprasensualului, cum sunt fenomenele de telepatie, de bilocaţiune[1]), de presimţire, de înaintevedere sau de vedere la distanţă, de auzire în depărtare, de memorie transcendentală, de mişcări fără atingere, coroborate încă cu ceeace ne-a parvenit din vechia ştiinţă a revelaţiunilor şi nenumăratelor comunicări transmise despre existenţa unor puteri supranaturale; din tot acest buchet de imagini *putem* să formăm dovada hotărîtă a existenţei sufletului.

Dar mai întâi o digresiune:

Învăţam în şcoală că există trei stări ale corpurilor: solide, lichide şi gazoase. (Intre acestea erà o formă intermediară semi-solidă, care puteà fi clasată între solide sau lichide, după preponderenţa stării). Dar mai de curând a trebuit ca dascălii să facă loc stării „radiante"[2]), cunoscută iniţiaţilor din lumea veche. Ea nu e palpabilă nici ponderabilă, în sensul nostru, dar poate, prin condensare sau presiune, să devină gazoasă şi chiar lichidă sau solidă. Şi, făcând o incursiune înainte mergătoare în o mare taină, vom spune, ca o ipoteză, că această formă radiantă poate fi materia „eterală" sau ceva asemănător, care pătrunde şi parcurge tot Universul, văzutele şi nevăzutele.

Pentru priceperea mai bună a laicului, să ne închipuim că Universul ar fi Marea, Oceanul, şi că apa, care acolo

1) Apariţia etherică a unei persoane într'un loc, pe când corpul fizic se găseşte în alt loc, fenomen descris mai la vale.

2) Lui Crookes, mare fisician, îi revine meritul redescoperirei.

pătrunde totul, ar fi principiul. In el s'ar produce, ca în eterul spaţiului nemărginit, acea lucrare încetată a creiaţiunei dela apariţia primei celule a ierburilor aquatice, până la cele mai complicate vieţuitoare. Avem astfel, prin analogie, formaţia lumilor în milioane de ani. Creiaţiunea îşi urmează cursul neîncetat, dar Marele Legislator Moise, care târăşte după el milioane de oameni de diferite rase din Delta Nilului, răzvrătiţi din cauza muncii silnice impusă de Faraoni, nu uită a legiferă o zi de odihnă după ziua a şeasea pentru a dă satisfacţie cerinţelor sociale[1]).

* * *

Acum, că cunoaştem materia radiantă, vom aminti că, şi după părerea fizicianilor de astăzi, totul *se mişcă* în Univers şi însă-şi atomii[2]) din piatra care o întâlneşti în cale, sunt în o continuă mişcare[3]).

---

1) Numărul de 7 (după cele 7 planete cunoscute în vechime) joacă un rol important la popoarele mai vechi decât Egiptenii. Săptămâna şi ziua de odihnă, este deci o tradiţie mai veche.

2) Atomii erau cunoscuţi de scriitorii vechi ca Leucippe, Democrite, Epicur, Lucreţius. In Geneza lui Moise, tradusă de Fabre d'Olivet, se vorbeşte de atomi spirituali şi de eter. Nu e zis că «micimea» se limitează la atom. Ea e tot atât de nemărginită ca şi infinitul în Natură.

Istoria atomilor: «Les Monde des Atomes» de W. de Fonvieille.

Vechea teorie «Materia e compusă din elemente indivizibile numite «atomi» şi cari sunt indestructibili.

Teoria actuală: Atomii sunt vârtejuri de eter cari se învârtesc împrejurul unuia sau mai multor grupuri centrale cu o iuţeală ca a luminei. Aceste vârtejuri constitue corpurile de tot felul cari sunt astfel menţinute grăţie iuţelii rotaţiei. Incetarea mişcării de rotaţie ar produce dispariţia, dezintegrarea materiei. Analog constituţiei sistemelor planetare, atomii sunt un fel de planete, împrejurul cărora se învârtesc electronii ca nişte sateliţi. ! ! !

Materia reprezintă numai o stare de echilibru. Mai bine se observă desintegrarea la corpurile radio-active dar procesul acesta diferă foarte mult. Materia este iuţeala, forma particulară a energiei, iuţeală îndestulătoare de închegare, de rigiditate. G. le Bon).

3) Louis Lucas, autor al operilor „Physique Nouvelle" şi „Médecine Nouvelle": Mişcarea este sufletul Domnului, acţionând asupra lucruri-

Asemenea şi atomii eterului, cari sunt supuşi şi ei legii atracţiunei universale, se învârtesc unii împrejurul altora, imitând dansul astrelor. La anumite momente se produc ciocniri, condensări şi prima scânteie a însemnat o minusculă cometă, începutul unei viitoare astre[1]). Ciclul ei începe cu tot alaiul de alcătuiri în curs de miliarde de ani, este ciclul „involuţiunei", ca mai apoi să-i urmeze acela al „evoluţiunei", terminându-se cu descompunerea, dezagregarea corpurilor create pentru ca creaţiunea să-şi urmeze cursul prin noui formaţiuni şi transformări.

Drumul acesta l'ar face şi omul care, după unii filosofi şi iniţiaţi[2]), e menit să tindă spre desăvârşita perfecţiune, până la reunirea lui cu marele Tot, din care a plecat scânteia fiinţei — sufletul.

* * *

Dar atunci, dacă există suflet, de ce nu-l vedem? vor întrebà sceptiçii.

Nu-l vedem, cum nu vedem nici fumul subţiat, cum nu simţim unele gaze, cum n'am văzut multă vreme microbii şi cum nici astăzi nu-i vedem pe toţi. Dar am spus că există o categorie de indivizi cu simţuri hiperdinamizate, cari văd, aud, miros şi ceeace nu este dat oricărui muritor să vadă, să audă, să miroasă. Noi ne-am deprins a râde

---

lor create; acest puternic principiu, unul şi uniform în natura sa, ar fi promotorul varietăţilor infinite a fenomenelor cari compun categoriile nespuse ale lumilor, etc.

1) Van der Naillen; „Dans les Temples de L'Himalaya": Condensarea prin atracţiunea magnetică a polurilor de nume contrarii cari se atrag însemnează *„iubirea universală"*. Ea dă naştere materiei ca şi vieţii. In loc de „Cometă" ar fi mai bine zis „sâmburele unei nebuloase" întrucât Cometa reprezintă spargerea planetei, prefacerea ei în meteoriţi şi începerea unei călătorii hiperbolice împrejurul unui soare cau chiar în afară de puterea de atracţie a unui anumit soare.

2) In sens adânc, zice Apostolul Pavel: „Pentru că trebue ca stricăciosul acesta să îmbrace nestricăciune şi muritorul acesta să îmbrace nemurire. (Epistolia către Corinteni XV, 53).

de tot ce ni se pare supranatural şi aşa am disprețuit unele izvoare de știință ca miracolele magilor şi supra-oamenilor din trecut. In ele găsit-am adesea mențiuni de vedenii, de voci din văzduh şi de alte manifestațiuni şi toate acestea le-am considerat ca năluciri, ca un produs al unor predispoziţiuni bolnave. Şi am fi putut multă vreme continuà în această înşelăciune, dacă noui cercetări din partea a tot ce este mai scrupulos şi mai savant pe lume, n'ar fi venit să confirme multe din legendarele posibilităţi ale trecutului.

Vom vorbì dar de aceste experimentări începând cu cele făcute cu acei neprețuiți indivizi, cu simțuri supraacute, pentru a trece la o serie de alte şi mai doveditoare investigaţiuni de pur laborator, graţie cărora s'a ajuns la *cântărirea materiei sufletului* şi la constatarea densităţei ei.

In diferite reprezentaţii, date de unii aşà zişi magnetizorii, hipnotizori, fakiri, mulți din cei cari au avut curiozitatea să asiste, au putut constatà un anumit „văz" la unii indivizi [1]), cari stând cu spatele spre public, au putut cetì o inscripție de pe inelul ce Dumneata, care şezi în fundul sălii, porți în deget. Alte ori ți-a ghicit că ții în mână un bilet de bancă pe care ți l'a descris şi ți-a spus şi numărul din toate colțurile şi din mijlocul lui. N'ar fi deci vorba de ochiul fizic al omului, ci de nişte facultăți extrasensuale ale unor indivizi. Unii pare că le au dela Natură, alții parvin a le aveà prin anumite sforțări sau influențări de voință, de care vom vorbì mai pe larg în cursul acestui studiu.

S'au văzut indivizi, cari au putut descoperì hoții, graţie mirosului, cu care au putut urmărì pe făptuitori, întocmai cum face câinele, care urmăreşte vânatul.

Folosindu-se de aceste facultăți extrasensuale, un cercetător de mare valoare, Charles Lancelin, ne descrie în o

1) Charles Richet conchide la existența unui al şaselea simț în cartea sa „Notre sixième sens".

broşură a sa [1]), ce a putut să constate în comunicările repetate a mai multor indivizi trecuţi în stare de transă mediumnică, stare de subconştienţă, după unii, stare în care comunică cu spirite, după spiritişti.

Ca şi antemergătorul său, administratorul Şcoalei Politenice, Colonelul Albert de Rochas, Lancelin reuşeşte a obţine exteriorizarea sufletului, fără a rupe orice legătură cu corpul subiectului. Sufletul astfel desprins momentan de corp, se desfăşură în subdiviziunile lui, păstrând şi acestea o uşoară legătură între ele. Dacă am vreà să facem o comparaţiune, să ne referim la acele lunete compuse din mai multe cilindre, eşind unele din altele. Tot astfel şi sufletul, ca întreg, conţine în el diferite structuri de forme variate, eşind unele din altele, destinate cum se pare, unor anumite funcţiuni. Autorul le imparte în şeapte, aşà cum le-a descris subiectul sensitiv în stare hipnotică, la care adăogând extremele, corpul şi spiritul, ajungem la numărul 9, corespunzând cu cifra cabalistică a fiinţei omului, aşà cum o găsim şi în învăţămintele ocultismului oriental.

In genere se vorbeşte numai de trei elemente radicale. *Suflet*, (elementul spiritual), *Corp*, (elementul material) *Perispirit*, sau *Mediator plastic*, (elementul fluidic), ca trinitate.

Experimentatorul purcede deci la magnetizarea [2]) corpului fizic, zis şi „sarcosom", îndreptându-şi voinţa spre scopul ce-şi propune. De Rochas ca şi Lancelin, ca şi alţii, au obţinut pe această cale mai întâi desprinderea „dublului" eteric zis şi „corp odic". Conformaţia acestuia urmează exact pe aceea a individului în toate mădularele sale. El ţine de viaţa de toate zilele, nedespărţindu-se decât la mică distanţă de trup, legat rămâind de el printr'un cordon ombilical. Coloraţiunea, astfel cum e văzută de subiectele experimentării, e portocalie la stânga, albăstruie la dreapta.

---

1) „L'Ame Humaine", în special cele două planşe ataşate; mai vezi de acelaş autor operile: „Le Dédoublement personnel" şi „L'Au delà et des problèmes", etc.

2) Vom vedeà mai târziu ce este magnetismul.

Acest corp ar trăi mai multe zile după moarte (de unde ar urmà suferinţe grozave pentru cei incineraţi). Aceasta ar explicà şi unele fenomene rare de întoarcere la viaţă.

Prin magnetizarea acestui detaşat corp, care apare ca fantomă, se produce o scindare a unei fantome mai mici, care reprezintă partea sensitivă a sufletului, luând denumirea de „aerosom", „perispirit" sau „corp astral", acel „Bâ" al Egiptenilor, care îşi are sediul în ganglionii marelui simpatic.

Corpul astral se prezintă adesea ca un nor luminos şi poate să se depărteze la distanţe cât de mari, — desfăcându-se de corpul fizic.

De acum în colo, magnetizarea se face pe dibuite, subiectul indicând operatorului locul unde trebue să facă „passele", pentru transmiterea fluidului.

Rând pe rând se dă naştere corpului mental, sediu al inteligenţei, reprezentat printr'un glob luminos deasupra capului, căruia urmează o flacără, izvor al memoriei şi voinţei, pentru a ieşì dintr'însa un fel de soare mic, apoi o altă flacără ascuţită, căreia succede o stea, reprezentând, după autor, atribuţiuni de morală, de intuiţie, de conştiinţă de sine, culminând în o altă scurtă flăcăruie, care ar fi „icoana spiritului".

Dela acest stadiu nu s'a mai putut percepe decât nişte cometi minusculi, în privinţa cărora Lancelin, emite o vagă presupunere că ar formà legătura cu alte sfere sau influenţe terestre sau ultra terestre.

Nu vom insistà asupra atribuţiilor de cari ne vorbesc operatorii la descompunerea acelui „ce", care se desprinde din corpul omenesc, sub presiunea magnetică a forţei operatoare. Vom spune numai că faptul s'a produs în mai multe şi îndelungate observaţiuni.

Nu mai puţin concludente par a fi experimentările Doctorului Baraduc, care şi el a scris o carte destul de voluminoasă, unde problema sufletului e tratată cu toată seriozitatea ce incumbă unui distins savant. Cartea sa, „L'Ame

Humaine", poartă motto: „Sufletul omenesc se mişcă şi luminează; totul iese din invizibil, totul reintră în invizibil, totul se transformă".

Profesiunea sa de credinţă, reiese din demonstraţiile ştiinţifice ce ni le înfăţişează în „L'Ame Humaine", şi din cele 70 de planşe ataşate, copii după fotografiile luate de dânsul.

Nu putem în scurtul capitol ce destinăm sufletului, să intrăm în toate amănuntele. „Când tratezi un subiect", zice Montesquieu, „nu e nevoe să-l desăvârşeşti, e destul să faci să se cugete". Vom menţionà puţine din „probele" ce avem înaintea ochilor numai pentru a dà o ideie cititorului, cum se prezintă diferitele stări sufleteşti sub placa fotografică.

Proba întâia, bunioară, ne înfăţişează un copil plângând după un fazan împuşcat de curând. Împrejurul său se întinde valuri de fluide ca o ţesătură de covor în linii curbe. Corpul odic pare în fotografia a 6-a ca nenumărate puncte albe-negre.

Planşa a 9-a ne dă controlul odic al frunţii unui tânăr.

In No. 11 avem a face cu nişte bule vitale, emanaţii sufleteşti.

Proba a 18-a este un imens grup ţâşnitor al psychonului, imaginea spiritului, sub tensiune electrică.

Proba 22-a ne arată spiritul atrăgând băşici vitale. No. 23 înfăţişează un început de apariţie fantomatică. In planşa 25 bis vedem o stare de supărare a sufletului, iar la No. 27 ne arată cum se degaje în perle fine emanaţiile fluidice când omul se roagă intens; început de transfiguraţiune.

Planşa 29-a, ne arată în 3 portrete radierea veselă, tristă şi meditativă a aceluiaşi copil. No. 38 ne arată cum vibrează, în anumite împrejurări, forţa vitală cosmică, iar No. 47 bis, imaginea psyhică a rugăciunii ascultată.

In loc de 9 componenţi ai constituţiei omului, Dr. Baraduc, ajunge la şcapte componenţi, inclusiv spiritul şi corpul material, prin înglobarea de două ori a câte una din atribuţiunile lui Lancelin. Aceste constatări nu diferă

Scanned with OKEN Scanner

mult de teoriile vechi. Aceea care vine mai des pe tapet, este a ocultismului indian, care recunoaşte şapte părţi constitutive ale sufletului începând dela:

Jiva, forţa vitală,
Linga-Şarira, corp astral,
Kama Rupa, corp mental. Apoi,
Manas (inferior şi superior), corp cauzal,
Buddhi, suflet spiritual,
Atma, spirit pur.

* * *

Şcoalele egipteană, chineză, persană au recunoscut încă din timpuri străvechi existenţa sufletului cu părţile lui constitutive. Şi, ar fi să ne arătăm preà orgolioşi de ştiinţa noastră actuală, ca să luăm drept nebuni sau halucinaţi pe filosofii şi învăţaţii vechilor popoare, cari au produs un Confucius, un Zoroastru, un Moise, un Budha, un Christ, etc. Tot mai mult ne convingem că civilizaţia Egiptenilor bunioară erà moştenită, în mare parte, dela Rasa Roşie, care a trăit când-va împrejurul Mării Roşii şi pe Continentul acela care a fost înghiţit în fundul Oceanului Atlantic[1]). Resturi sălbăticite ale acestei rase se mai găsesc în America de Nord, pe când, în America de Sud, multe din săpături denotă o treaptă înaintată de civilizaţie.

Mari trebue să fi fost în antichitate cunoştinţele, pierdute mai apoi, în urma învălmăşelilor şi reformelor Omenirii[2]).

Cu cât te adânceşti însă în ştiinţa trecutului, cu atât îţi dai seama de seriozitatea cu care lucrau preoţii justiţiei, „iniţiaţii" deţinători ai secretelor ştiinţifice de acum mii de ani. Concluzia este că nu în mod uşuratic şi nu fără experimentări, au stabilit bătrânii bazele pe cari construiseră doctrinele vechilor credinţe ale religiei, ale hierarchiei, ale politicei. Da, chiar şi ale politicei... mondiale, putem zice, ale acelei stăpâniri sinarchice, adică a legilor

1) Vezi „*Natura*" din Iunie 1924 şi Septembrie 1925. După o comunicare, dată în cercul Cornillier, locuitorii Atlantidei ar fi fost negri.
2) Abbé Moreux: „La science Mystérieuse des Pharaons".

divine, acea stăpânire pe care o invocăm inconştient în „Tatăl nostru“ când zicem: „Vie Impărăţia Ta, precum în Cer şi *pe pământ*“.

Căci a trăit acum 8700 de ani, eroul *Ram* [1]), care înfiinţează împărăţia păcii de 4000 de ani, care se întindeà dela coastele Oceanului Pacific până la Gibraltar.

Cu ce daruri dumnezeeşti trebue să fi fost înzestraţi acei oameni, cari au putut ţine în frâu mii de ani patimile omeneşti! Şi ce pitici apărem, ce micime de suflet dovedim astăzi, cu vanitoasele ambiţiuni dintre popoare şi dintre indivizi! O! dacă am şti ce ar trebui să ştim, dacă *ne-am cunoaşte* ce suntem, ce meritäm, ce vom fi mâine, adevărul adevărat, pământul ar luà altă înfăţişare. Impărăţia Domnului ar triumfà, iar „turma şi-un păstor“, n'ar fi numai un simbol, căci de mult „dreptatea Lui ar fi în veac şi cuvântul Lui ar fi Adevărul“ [2]).

* * *

1) Acest Ram — ca mai târziu Moise — trage după sine milioane de oameni din cei nemulţumiţi cu domnia femenină druidică şi, într'un războiu crâncen, zdrobeşte împărăţia rasei negre, împingând-o dinprejurul Mării Negre din Asia Mică, din India, trece podul de vase în Ceylon, unde se refugiase ultimul domnitor Negru, care cade rănit de moarte. Impărăţia berbecului (latineşte Aries — de aci denumirea de Arieni), care s'a mai numit, mai în urmă, şi a mielului, este fundată şi durează până la răzvrătirea lui Irşu, fratele domnitorului de pe atunci. (Vezi Fabre d'Olivet.: „Histoire du Genre Humain“ şi „Mission des Juifs“ a lui Saint-Yves d'Alveydre). Rasa Indiană vădeşte amestecul, ce a avut loc cu resturile negrilor. Urmele lui Ram le găsim în cuvintele „Ab-ram“, „Pi-ram-ide (simbol de perfecţiune), Ram-adam, Fa-ramon (vice-rege), Ramses, până şi în cuvintele formate prin pervertirea vocalei, Rom şi Romulus, fundatorul legendar al Romei. Ulus este numele vechiu al Babilonului, Bab-ulus, Ylus, formaţia revoluţionară Nemrodiană a Taurului (Turanică), pusă pe pradă şi năvăliri, după cum Roma, înfiinţată la origine de aventurieri, devine prototipul pradăciunii şi cuceririi simbolizat prin o Lupoaică, animal de pradă.

2) Abramizii (v. legenda biblică) plecaţi de sub domnia Chaldeenilor, încearcă restaurarea Sinarchiei lui Ram în Chanaan. Par a fi fost mulţi şi bogaţi, judecaţi după numărul de 318 sclavi cari îi întovărăşau.

Şi iarăşi punem întrebarea: există sau nu suflet nemuritor?

In secolul Nordau-ilor şi Haeckelilor, întrebarea trebue pusă de multe ori. Dar să ne repezim de astă dată în ţara Olandezilor, popor sobru şi mai rezervat decât urmaşii cuceritorilor de pe Tibru.

Pe meleagurile acelea unde Rinul se cară a lene în Ocean, mureà în Iulie 1903, la Haga, cetatea emblematică a Păcii, un inginer anume Zaalberg Van Zelst. Liber cugetător, ca toţi cei neversaţi în cunoştinţele marilor mistere, el promite totuşi fiului său, că, în caz, când s'ar adeveri că *„trăeşte* şi după moarte, să dea oarecari semne prietenilor lui pământeşti. Aceştia în adevăr, se pun în comunicaţie cu diferiţi mediumi şi reuşesc să aibă mesagii dela defunct. Experimentatorii constată mai întâi identitatea prin diferite întrebări la cari spiritul lui Zaalberg, răspunde aşà ca să convingă pe asistenţi, că este în adevăr „entitatea" Zaalberg. De acum acesta conduce experienţa doveditoare.

Faceţi, — zice spiritul, — un cilindru de carton impermeabil de 60 cm. înalt, de 40 diametru. Acest cilindru va fi pus în comunicaţie printr'un tubuşor de cauciuc cu un cilindru de sticlă în care se toarnă un lichid oarecare. Fiindcă eu ca spirit pot străbate în cilindru, cu toată impermeabilitatea lui, corpul meu spiritual va împinge lichidul din tubuşorul de sticlă, într'un alt mic recipient în legătură cu o cumpănă indicatoare de greutate. — Aşà s'a şi făcut. — S'a putut constată:

Volumul obţinut 52, 35 dec.; greutatea 67 gr., greutatea specifică de 176 de ori mai uşoară ca a aerului [1]). —

După aflarea greutăţii specifice, putem să ne facem ideie de subţirimea ideală a acestor corpuri eterice, care umple fiinţa noastră. Vor concede partizanii materialismului că, cu simţurile obişnuite, va fi greu a vedeà şi pipăi această masă extrem de delicată. Dar de astă dată suntem în faţa

1) Lancelin „La vie posthume."

unei experienţe de laborator, condusă, se spune, cu toată competinţa posibilă.

Dacă am sărit la cea mai hotăritoare experienţă, nu putem trece nici pe cele care datează de mai multe decenii. In treacăt am atins „comunicarea" unui decedat şi am intrat în mod indirect în seria arătărilor atât de contestate ale spiritismului. De o cam dată nu vom continuà în această direcţie, fiindcă cestiunea e prea importantă pentru a face o simplă intercalare şi a nu-i consacrà un capitol.

Rămânem deci la cei vii. Aceştia, supuşi observaţiunilor unor senzitivi[1]) de cari am mai vorbit, regulat se prezintă învăluiţi într'o aşà numită atmosferă fluidică, numită „aura", radiind în culori deosebite, mai pronunţată în partea de sus a corpului, decât în partea de jos. Coloritul acesta diferă dela om la om, dela temperament la temperament. Aureola sfinţilor, oamenilor de bine şi drepţi este un adevăr de mult recunoscut de diferitele religii. Ea se va prezentà în albastru, pe când a intelectualului, va apare cam în galben. Violetul închis, indică cucernicie şi iubirea aproapelui. Roşul închis este culoarea sgârcitului, cafeniul închis al egoistului, negrul ne arată pe omul rău, etc.[2]). Până şi starea sufletească momentană se oglindeşte în aura lui, care ia oarecare aspecte indicând supărările[3]), veselia, starea de concentrare religioasă în rugăciune, în gânduri bune sau rele[4]). Căci gândul este o realitate, o vibraţie a

1) Bine înţeles în starea somnambulică sau de transă. Cu exerciţii mai intense ei devin nişte adevăraţi ciar-văzători. Fazele hipnotice şi somnambulice sunt descrise în diferite opuri: „Magie Pratique" de Papus, ed. 1906, p. 364—366, v, şi „Extase" în „Etats profonds de l'hypnose" de Alb. de Rochas (p. 65 ed. 1904), precum şi toată cartea de acelaş autor: „Les Etats superficiels de l'hypnose". Nu mai puţin interesantă, cartea D-rului Lapponi, medicul papei Leon XIII: „L'Hypnotisme et le spiritisme".

2) Opusculul: „L'Homme Invisible" de Ernest Bosc.

3) P. 55 în „Dédoublement personnel" al lui Lancelin, fotografia unei fete în momentul când mama sa iritată îi trage o palmă. Figura fetei prinsă de fotograf apare înconjurată într'o furtună fluidică.

4) Fotografiile d-rului Baraduc de care am vorbit.

eterului, care uneori se poate concretiză până a o fotografia [1]).

Un amator, Colonelul Darget, şi-a câştigat mari merite pe acest teren. Aura se prezintă deseori tricolorată şi chiar multicolorată, marcând diferitele înclinaţii spre cele pământeşti, precum şi gradele de intelectualitate şi spiritualitate.

Incă de acum vre-o 500 de ani, genialul medic Paracelsus, vorbeà de aura omului. Experienţele moderne ale profesorilor Lauerbach şi Schuhmann din München, ale baronului Reichenbach din Viena, ale francezului De Rochas, au dovedit-o prin mii de experienţe cu sensitivii. Savantul englez Dr. Kilnes, parvine a face vizibilă şi ochilor liberi acest fluid luminos, care dispare după moarte.

Aura de natură terestră o văd sensitivii mai aproape de corp, într'un palid mai profund sau mai deschis, urmat de culorile, marcând inteligenţa sau spiritualitatea, diferând în intensivitate după preponderenţa uneia sau alteia [2]), fără linii precise de demarcaţiune, ci mai mult pătrunzându-se între ele.

După cum această aură e mai puternică, ea ne va indicà starea sănătăţii individului şi nu e un neadevăr când spunem de cinevà că e mai imun la boale, decât alţii. Românul zice că a luat boala, fiindcă s'a potrivit la sânge. De fapt este forţa aurică, care e mai mult or mai puţin penetrabilă pentru influenţele din afară. Copilul se naşte cu aura lui, iar credinţa populară ascrie ursitoarelor citirea viitorului. Este aceasta o reminiscenţă a unor facultăţi pierdute în cursul milenilor?

Răspunsul ar fi de o importanţă istorică. Mai de actualitate, este de a şti dacă aura deţine de suflet sau de corp. Atâta varietate dela om la om, dela grad de ştiinţă la grad de ştiinţă, dela bunătate la răutate, putecà-va să fie ea apanajul materiei inerte? Nu este mai raţional a admite

1) Richet: „Traité de Métapsychique", p. 709.
2) V. Opusculul „L'Homme Invisible" de Ernest Bosc.

aci un conducător mai flexibil, de natură mai eterică, mai atractivă, mai sensibilă, decât simplul lut al întrupării noastre? Să fie aceste metamorfosări aurice rezultanta funcționării celebrale? Dar și creerul nu e altcevà decât o materie, mai fină, da, dar tot materie.

S'au văzut cazuri când omul a putut să se manifeste cu inteligența neschimbată, cu toată distrugerea momentană a creerului.

Colonel Le Clément de Saint-Marcq ne povestește de un sergent din armata belgiană, care-și indeplinea regulat serviciul, cu toate că de doi ani se plângeà de dureri de cap. Intr'o zi el muri subit și fù transportat la spital pentru autopsie. Se găsi atunci că creerul său erà numai o materie purulentă, consecința unui abces.

Ultimul războĭ a dat loc la o mulțime de observații în toate țările beligerante.

D-rul Geley, reproduce în opul său[1]), după D-rul Robinson, cazul unui om, care a trăit un an de zile cu creerul transformat absolut în puroi.

Tot Geley, acest mare savant — răpit în 1924 din sânul omenirii, în urma unui accident de aeroplan, — ne vorbește de un băiat de 12 ani, decedat în deplinătatea facultăților lui intelectuale, cu toate că massa encefalică erà despărțită de bulb în condițiunile unui om realmente decapitat. La autopsia făcută, s'a găsit un mare abces, care ocupà aproape tot creerul mic și o parte din creerul mare. Cu toate acestea, copilul a putut, până în momentul decesului, să deà forma justă cugetărilor sale.

Aceste și nenumărate alte observațiuni au demonstrat că, uneori omul poate să se achite de îndatoririle sale, chiar în cazul distrugerii creerului, cu toate că starea generală a individului se simte atinsă. De-acl concluzia ce trag unii învățați, că în om există un suflet independent de organismul material, iar că creerul nu este decât un însoțitor

---

1) Dr. Geley: „De L'Inconscient au Conscient", p. 84.

motor sau, cum zice Bergson, „un organ de pantomimă“ [1]).

Însoțitor al cui? decât al stăpânului conducător, al sufletului care ocupă tot corpul, dar concentră facultățile sale în complexul solar, substanță nervoasă mai deasă așezată înapoia stomacului [2]). Această substanță pare că-și asumă rolul pe care creerul nu-l mai poate îndeplini și o face până când starea generală a corpului i-o îngăduе sau până când o copleșește oboseala și nu mai poate luptă singură.

Toate bune, va zice misoneistul [3]), aș vrea să știu ceva mai mult de acest cleric conducător, care se ține strâns în colțurile nebuloase ale pretinșilor operatori. Dacă aceste spirite pot să se condenseze, de ce nu iau ele o formă mai substanțială ca să vedem și noi ăștia mai neîncrezători. De geaba neînțelegătorul Shakespeare, presupusul inițiat, a adus pe scenă niște așa zise fantome, căci el n'a putut convinge pe nimeni de realitatea lor în lumea pământească. E drept că astăzi nu mai convingi pe nimeni de fapte care ies din cadrul percepțiunilor de toate zilele. Doară rege era acela (al Siamului), care gonește din prezența sa pe ambasadorul Franței, fiindcă acesta îi spusese că apa poate deveni un corp solid. Trebue dovezi cevă mai palpabile decât „scripturile“. Nici omul de rând nu admite, numai decât, ce-i spun dascălii, atribuind acestora chiar rătăciri diavolești, cum se spunea pe vremuri bunioară, că fotografia este opera lui Aghiuță.

Opoziția întâmpinată în unele sate față de modificarea datei calendarului, ține de acest spirit de conservatorism, rece, prostia omenească. Dar aceștia nu contează în mersul civilizației. Clerul însuși, după vremuri, foarte preten-

1) V. Art. de Ernest Bozzano, în „Etudes Psychologiques“. Martie-Aprilie 1925. „Cerveau et Pensée“.

2) Ocultiștii prezic că viitoarea generație va trebui să dea cea mai mare atenție sistemului plexului solar.

3) Misoneismul este starea sufletească care marchează un spirit de opoziție sistematică față de tendințele evoluționiste ale ideilor și invențiunilor; cu alte cuvinte, stare psihică corespunzând unei idei fixe.

ţios în materie de dogme, a dat dovezi de „necredinţă" faţă de descoperirile ce aveau loc, până a pune la index, dacă nu chiar pe rug, pe cei ce eşiau cu adevăruri astăzi incontestabile. Parcă era la un sobor, când sfinţii părinţi, abiă cu două voturi de majoritate, au admis că femeia are suflet. Coranul zice şi el: Cap. 4 v. 38 „Bărbaţii sunt superiori femeilor... pe cele nesupuse bateţi-le"[1]). Şi dacă călugării greci îşi smulgeau adesea bărbile pentru cine ştie ce articole de canoane, catolicismul a făcut milioane de victime prin netoleranţa lui. Şi astăzi reprezentanţii bisericilor îşi aruncă reciproc anatema cu ocazia unor lepădări şi convertiri. Multe deci din vechile cunoştinţe s'au pierdut tocmai graţie acestui spirit de încăpăţânare şi netoleranţă. Dar efectul acestei netoleranţe a fost lăţirea materialismului, care s'a clădit pe neputinţa de a ţine intacte şi ad-literam unele linii şi versete ale cărţilor sfinte.

Nepriceperea simbolurilor, necunoştinţa vechilor scrieri hieroglifice şi cuneiforme, de mare iniţiere şi erudiţie, au sporit răul. Gnosa, învăţătura intuitivă a religiilor, ar fi putut să pună de acord religia cu ştiinţa, dar ea a fost condamnată şi anatemizată încă din secolul al 3-lea de teama de a nu primejdui mersul creştinismului[2]).

---

1) Sar Peladan, în: „Comment on devient Mage", scrie: „La femme n'a pas de cérébralité; tout en elle est passion, à divers degrés, même l'amitié, même l'admiration!" Noi credem că Sarul greşeşte.

2) Sfântul Ioan Gura de Aur, însuşi, perde scaunul patriarhal după urma nedreptei acuzaţii adusă de Patriarhul Theofil al Alexandriei că ar fi adept al Gnosticului Origen. Intriga era înghiebată de Teofil împreună cu împărăteasa din pisma şi arghirofilie. (V. Vieţile Sfinţilor, Noembrie tipografia Mitropolici 1835.) Altmintreli Şcoala Alexandrină apare mai idealistă decât cea Antiochiana; ceu dintâi fiind mai în acord cu învăţăturile sfântului Pavel, care zicea: „Lămuriţi tot, ţineţi ce este bun." (Pavel. Epistolia către Tesalonicieni) iar în alta parte: „spiritul cercetează toate şi cele adânci ale lui Dumnezeu." (I. Ep. Corint. cap. 2. V. 10). Şi alţi sfinţi părinţi au fost pentru o interpretare mai larga a literii. E de notat că Pavel se adresa de obicei către pătura intelectuală, d'aceea zicea mai departe că „omul cu duh judecă toate lucrurile."

Ar fi meritat osteneala ca unele texte să ne fie explicate mai de acord cu ştiinţa şi cu noile descoperiri, căci, slavă Domnului, ştiinţa aşa cum e cultivată de cei puţini la număr, a parvenit a lămuri multe din fenomenele miraculoase, iar explicaţiile ştiinţifice nu micşorează întru nimic darul divin, la care parvin unii oameni, supraoamenii, sfinţii[1]).

Vom puteà astfel dovedì cu ştiinţa unele vindecări miraculoase, apariţiile, profeţiile, transmutaţiunile de corpuri, gonirile de duhuri rele şi altele, numai să nu plecăm cu spiritul preconceput, ci să ne afundăm adânc şi treptat în ştiinţa transcendentală, aceea care e încă în faşe, dar care neîncetat pătrunde şi în sferele oficiale, ale conservatorismului nostru ştiinţific.

Nu însă cu surâsul de neîncredere trebue să privim încercările unui De Rochas, ci cu rezerva unui Arago, care a zis că: „e imprudent cel care vorbeşte de imposibil".

Baronul Du Potet zice: Un savant est pour moi une sorte de mulet, qui, habitué à suivre sa route, ne consent jamais à s'en écarter; le monde est dans ce qu'il connait, et quelque soit son erreur il y persistera".

Intr'o atmosferă de idei stabilite, considerări de inamici pe cei ce ne obligă a le schimbà", zice Gustave Le Bon.

„Crede până nu ştii", (dacă supraoamenii ţi-o spun).

„Indrăzneşte când ştii"[2]), (adică susţine-ţi cu tărie ce ai dovedit).

„Taci când ai îndrăznit"; (va să zică: nu te apucà la discuţii cu cei ignoranţi).

„Ascultă când ai tăcut"; (ca să ştii observaţiile şi să le poţi verificà pentru tine) şi

„Închină-te misterului când l'ai văzut"; (prea mărind legile divine necunoscute încă tutulor). (Cuvintele subliniate sunt extrase din vechea iniţiere).

* * *

1) . . . „Dumnezeu a pus puteri, în urmă daruri de tămăduire". V. Apostolul Pavel epist. Corintieni, Cap. 12, Verset 21.

2) Fiind că dacă ştiu, n'am nevoe să zic că „cred", tocmai fiind că „ştiu".

Dacă cu câtevă pagini mai în urmă am sărit la disociaţia sufletului şi am ajuns la însăşi cântărirea şi dozarea densităţii lui, vom reluà aici alte încercări, cari s'au perindat treptat pentru a ajunge la concluzii tot atât de doveditoare ştiinţificeşte.

Cam vre-o sută de ani sunt de când naturalistul vienez Baronul Karl von Reichenbach s'a lansat, cu toată râvna şi mijloacele băneşti de care dispuneà, în studierea proprietăţilor fizice şi fiziologice a fenomenelor odice, a fluidului magnetic, a afinităţilor chimice şi altor „dinamide" [1]). Aceste valoroase studii au fost continuate de Colonelul Albert de Rochas care, pentru prima oară, faţă de ştiinţa modernă, a putut desprinde în mod experimental, „fantoma" omului în viaţă [2]).

Neşterse vor rămâne aceste experienţe ale învăţatului francez care a reuşit, în cele din urmă, să fotografieze repetat [3]) acele desprinderi ale corpului eteric. Atât în operile sale, cât şi în acelea ale continuatorilor, ca Charles Lancelin [4]) şi Hector Durville [5]), găsim un însemnat număr de aceste fotografii.

Prin aceste diferite experimentări, s'a ajuns la rezultate uniforme. Vom descrie pe scurt numai modul de formare a acestor dubluri, rămâind ca studioşii să-şi complecteze restul cunoştinţelor din operile citate şi din altele ce mai cităm în josul paginii [6]).

---

1) Reichenbach are vre-o 12 opere, v. în special: „Les Phénomènes odiques" în traducţia inginerului Lacoste.

2) V. de acest autor operile: „Extériorisation de la sensibilité" „Les états superficiels de l'hypnose"; „Les effluves odiques"; „Les frontières de la science" şi altele, toate de interes capital şi bazate pe experienţe.

3) Pentru prima dar singura dată reuşise spaniolul Estevan Mareta în 1887. De aceasta vorbeşte Leon Dénis la congresul din 1900 la Paris.

4) „Méthodes de Dédoublement personnel"; „Sorcellerie des Campagnes"; „Ame Humaine"; şi altele.

5) Fantômes des vivants".

6) De la Baronul Karl Du Prel, Profesor la Universitatea din München, avem în traducţie: „La Mort"; „L'Au Dela"; „La Magie"; iar dela Richet, avem: „Traité de Métapsychique" şi de la Henri Durville o operă tot aşa de mare ca a lui Richet, denumită „La Science Secrète".

Repetăm cele ce am mai spus că dislocaţia primă a corpului eteric sau odic, se face la mica distanţă, câţiva metri, corpul material rămâind legat printr'un fel de cordon ombilical. Corpul astral însă zis şi „perispirit" — corp fluidic, — care se degaje de corpul eteric, joacă un rol mult mai important, căci el poate să se depărteze la distanţe enorme, părăsind corpul fizic, care rămâne în stare de vegetativitate, soră cu moartea. Aceasta din urmă stare, pare a fi aceea care se observă la unii fakiri indieni, când simulează moartea, precum şi la anumite stări sufleteşti, când omul zace în nesimţire.

Părăsirea corpului fizic, a sarcosomului, de către corpul astral (aerosom, perispirit), se poate face şi experimental prin magnetizare, cum l'au obţinut experimentatorii. Dar se produce şi în mod natural, în special la emoţii mari şi în momentul morţii. Acest din urmă fenomen a fost des observat şi coincide de obicei cu o dorinţă intensă a muribundului sau a celui în pericol de moarte accidentală (naufragii), de a se comunică altuia prin proiectarea corpului astral. Corpul astral luând forma vizibilă printr'o concentrare forte a moleculelor sale, este în stare a se arătă în acele momente la depărtări mari, părinţilor, rudelor sau prietenilor, putând uneori chiar să rostească cuvinte. Acestea sunt cazuri de telepatie intensă, „telepatia iubirii", cum zice Haşdeu, echivalând cu transmiteri de unde vibratoare şi dedublări perispritale.

Societatea cercetărilor psychice din Londra, sub semnătura D-rilor Gurney, Meyers, Podmore, ne-a dat, încă înainte de războiu, o colecţie de peste 700 de cazuri sub titlul „Phantasmes of the living". In limba franceză avem o colecţie de vre-o 400, traduse de d. Marillier, conferenţiar la „Hautes Etudes". Camille Flammarion, marele astronom, a strâns, se zice, mii de cazuri din toate părţile lumii, din care se publică treptat în diferite reviste.

Reproducem câteva:

Un căpitan cade, în 1914, lovit de un glonţ. La aceiaşi

oră, un fiu al său de 15 ani, se deşteaptă din somn strigând: „mamă, tata e rănit, dar n'a murit".

La 3 Septembrie 1916, un sublocotenent cade şi rămâne înapoia Batalionului 13 de vânători. Un camarad al lui visează (?) că-l vede la rădăcina unei sălcii, reproşându-i că l-a lăsat în stare muribundă. Ofiţerul se duce la locul arătat şi descoperă corpul amicului său.

In anul 1863, Baroana de Boislève avea mai mulţi invitaţi la masa de seară între cari se găseau: Generalul Fleury dela Curtea lui Napoleon III, şi alţi demnitari şi magistraţi. In timpul mesii s'a vorbit de expediţia din Mexic a Franţei, iar Baroana caută să aibă ştire dela General asupra fiului său care se află acolo ca locotenent de vânători. Generalul n'avea ştiri. Dineul s'a petrecut vesel. Spre sfârşit Baroana se sculă şi trecu în salon pentru a îngriji să fie oferită cafeaua. Dar abia intră când dete un ţipăt sfâşietor şi căzu leşinată. Când se deşteptă spuse că a văzut pe fiul ei în picioare, în uniformă, fără chipiu şi fără armă. Figura lui era de o paloare cadaverică şi în ochiul stâng avea o gaură hidoasă, de unde curgea sângele pe obraz şi pe uniformă. Invitaţii căutară s'o asigure că n'a putut fi vorba decât de o nălucire şi celebrul Doctor Nelaton fu chemat imediat. Se făcu tot ce era cu putinţă pentru calmarea baroanei, dar după şapte zile se confirmă că, în momentul viziunei, ofiţerul fusese omorît la asediul Pueblei de un glonte mexican care-i pătrunsese prin ochiu.

In comuna Susanovet, comitatul Timişului, un preot zăreşte în timpul serviciului, fantoma tatălui său, care era preot în altă comună. Fantoma era vaporoasă, transparentă. Venit acasă, găseşte o telegramă prin care era anunţată moartea tatălui său[1]).

1) Fără forma vizibilă dar fotografiabilă se prezintă uneori forma gândirii. Colonelul Darget reuşeşte a fotografia obiecte lângă capul unei persoane care se gândeşte intens la acele obiecte.

Haşdeu fotografiază pe amicul său Dr. Istrate care în acel moment adormise la Câmpina, dându-şi sugestia de a apare la Bucureşti lui Haşdeu, în ziua de 4 August 1893.

La moartea tânărului Romalo, petrecută la Viena, unul din pruncii lui „vede" figura tatălui său într'un colț al camerei.

Doamna A. din București, vede într'o noapte pe sora sa, d-na D. și fiica acesteia, în o curte privind speriată cum ardeà parterul de desubtul etajului, unde locuiau, și cum fiica se văità că au rămas pe drumuri, neavând nici unde să stea. Mama ei păreà că o mângâie spunând fiicei că se vor mutà la D-na A. Erà mai mult decât un vis, povestește aceasta. Eram ca deșteptată și un fior mă pătrundeà la tot ce-mi treceà pe dinainte. Focul din parter a fost stins de vecinii numeroși în acea curte dar eu, zice d-na A., povestind celor din casă visul meu, primii vizita sorei mele care-mi spuse cele petrecute, întocmai ca în visul meu.

(Noi zicem că acest coșmar erà de fapt o proiecțiune intensă de efluvii, emanând din starea de groază ce coprinsese cele două ființe amenințate, cari nu-și vedeau scăparea decât în adăpostul ce li s'ar fi oferit de sora d-nei D.)

Un cunoscut avocat din Craiova, povestește următoarele:

Aveam de mult timp un meșter zidar foarte conștiincios care-mi ingrijeà de toate reparațiunile casei mele din Craiova. Într'o dimineață, abia se crăpase de ziuă, mă deșteaptă un zgomot ce veneà dinspre pivniță. Mă scol să mă uit ce este și văd pe Gheorghe, meșterul, eșind cu 2 lumânări aprinse din pivniță, însoțit de servitoare. Intrigat de această vizită care-mi deranjează somnul, întreb ce este cauza. Atunci meșterul îmi spune că pe la ora 3 din noapte a avut ca o viziune un bătrân, care îi spuneà să se ducă la mine acasă, să caute în pivniță că au crăpat zidurile și că amenință să se dărâme casa. In zadar—zice Gheorghe—căutam să mă las somnului, că n'am mai putut să adorm, căci fantoma stăruià mereu. Intrând stăpânul casei în pivniță a constatat în adevăr acele mari crăpături, cari amenințau cu prăbușirea casei.

Flammarion, vestitul astronom, povestește cum amicul său, comerciantul Hilaire Maquard, din Hyères, murise subit,

fără să fi avut timpul să comunice familiei unde își ascunsese banii ce economisise. Intr'o noapte fiului lui i se părù că aude vocea părintelui, care îi spuneà că banii se aflau într'o casetă galbenă ascunsă în cuptor. Fiul se sculă și găsì într'adevăr prețioasa casetă în locul anunțat.

Pare chiar că sufletul, care se duce, poate uzà de unele mijloace moderne spre a se comunicà familiei, după cum rezultă din următorul caz, reprodus în „Universul" din 11 Septembrie 1927:

O întâmplare foarte stranie s'a petrecut acum câtevà zile în orașul Bromberg din Colonia.

Un moșier, anume Foltanski, și-a trimis soția și copii la conacul unui pădurar, dar el a rămas în oraș să se ocupe de afaceri. Intr'una din nopțile trecute el auzì sunând cu insistență telefonul și ducând receptorul la ureche, auzì vocea soției sale, care-i spuneà:

— „Henry, vino imediat și ia copii de aci. Nu vreau să plângă pe mormântul meu".

Ceasurile erau 2 fără 10. Sărmanul om erà cu atât mai turburat de această comunicare, cu cât știà bine că la conac nu există telefon și cu toate că auzise bine vocea soției sale crezù un moment, că, la mijloc, erà o mistificare. Câtevà minute mai târziu chemă centrala și întrebă de unde i se telefonase? Telefonistul îl informă că nu pusese pe nimeni în legătură cu casa lui.

D. Foltanski așteptă chinuit de mare îngrijorare până la ora 8, când un automobil se oprì în fața casei și șofeurul spuse că a venit să-l ducă la conac, unde soția sa murise în timpul nopții.

Cu toate că d-na Foltanski păreà foarte sănătoasă, ea avusese un atac de inimă și murise în mai puțin de o jumătate de oră.

Ea-și dase seama că moare, spusese că-și vede copii plângând la mormântul ei și-și exprimase dorința de a vorbì la telefon cu soțul său. Dorința nu-i puteà fi îndepli-

nilă, de oarece cel mai apropiat telefon se găsea la o depărtare de opt mile.

Totuşi, D. Foltanski o auzise vorbind la telefon!...

Un caz nou de a doua vedere îl povestesc ziarele de prin lunie 1928 de o ţărancă ungară, care, pe patul de moarte, a lăsat vorbă să nu i se închidă ochii, când va muri, căci voia să vadă pe fiul ei care trebuia să vie, deşi el dispăruse în marele război. Se primi în adevăr vestea că el era pe drum spre satul său.

* * *

Mai drastic se prezintă fenomenele de „dedublări".

O domnişoară Sagée, institutoare franceză într'un oraş din Livonia, a fost văzută în timp de 18 luni, de mulţime de ori, în dublu de către un pension întreg de patruzeci de fete. Biata fată a trebuit să-şi piardă postul.

Alphonse de Lignori, care era închis într'o celulă din Arezzo, fu văzut la Roma lângă Papa Clement al XIV-lea. Sfântul Anton se vede odată, singur, dedublat alături de sine.

Robert Bruce, un ofiţer scoţian de marină, descindeà în cabina căpitanului, pentru a luà instrucţiuni cu privire la ruta de urmat. Acolo, în loc de căpitan, vede pe un om strein care scrià la o măsuţa. Ofiţerul se urcă pe punte unde întâlneşte pe căpitan cu care se coboară din nou în cabina acestuia. Aici găseşte scris pe o hârtie: „cârmeşte spre nord-vest". Urmarea acestui sfat, fu întâlnirea unei corăbii, gata să se scufunde. Dar mirarea a fost mare când, pe acest vas, vede, de astă dată în carne şi oase, pe omul care prin dedublarea eului său, scrisese hârtia în cabina căpitanului.

Unele din aceste amănunte telepatice vor puteà fi înregistrate în categoria viselor, dar multe privesc starea de veghe. Când s'a putut obţine dedublarea şi pe cale experimentală, nu mai rămâne nici o îndoială că fenomenul este real. Într'adevăr, Albert de Rochas nu s'a mărginit numai la simpla experimentare vizuală, ci, căutând să acţioneze asupra cor-

purilor, astfel disociate, a constatat lucruri foarte curioase: Intepând corpul fizic (sarcosomul) al subiectului în stare de somnambulitate, acesta n'a dat semne că simte, dar probând acelaş lucru pe aerosom (dublu), a observat că din contră sarcosmul, adică trupul adevărat, s'a mişcat de durere şi, la punctul corespunzător, s'a produs o picătură de sânge.

Durville în „Le Fantôme des Vivants", ne dă mai multe fotografii de dedublare. Unele din acestea ne arată semne de răni produse pe corpul fizic în urma înţepăturilor sau arsurilor aplicate pe fantoma dedublată. Mai găsim aceste experimentări la Carl Du Prel, profesorul Münchenez.

O cunoscută „idolofanie", o citim în Iliada la Cântul XXII, când Patrocle, omorît atunci de Hector, apare înnaintea lui Achil proorocindu-i şi acestuia moartea sub zidurile Troiei.

* * *

Egiptenii ca şi Platonicienii, erau convinşi de existenţa dublului, iar îmbălsămarea la Egipteni trebuia să fixeze de corpul mortului, pentru timp îndelungat, sufletul astral [1]. Se legă de acest tratament al cadavrului un fel de magnetizare

---

1) După o conferinţă ţinută de Dr. Papus la 23 Fevruarie 1908 s'ar fi observat că orice popor ar atinge maximul de civilizaţie în 520 ani după care ar urma o scădere în alţi 520 ani (urmează o serie de exemple) Egiptenii iniţiaţi, cari cunoşteau acest secrete, se sileau să înconjure aceste termene prin mumificrea cadavrelor socotită în stare de a păstra cât mai mult din „astralul" patriei lor. Aceasta ar fi fost adevărata raţiune a mumificării. O doamnă din Bordeaux are calitatea de a distruge microbii, a steriliza orice materie, a împedica putrezirea prin simpla ţinere a mâinelor asupra obiectului. Procesele verbale sunt semnate de Dr. Clarac, Languet, Gely, Marcel, Soum şi Cabanès. (Revue spririte, Sept. 924 pag. 406).

Prin Septembre 1928, se scriea prin gazete de un tânăr Gaillard, care sub ochii cercurilor medicale din Lyon, face să se accelereze precum şi să oprească, după voinţa lui, procesul putreziciunei. El nu numai sterilizează dar chiar mumifică bucăţi de carne. Acest mediu mai diagnostiţeaza diferite boli, citeşte gândurile şi descrie localităţi pe care nu le-a văzut nici odată.

solară, destinată a pune obstacol putreziciunii. Poate că ştiinţa modernă va confirmă această credinţă a Egiptenilor, dacă trebuie să dăm crezământ Doctorului Gaston Durville care a magnetizat o mână moartă luată dela morga oraşului Paris şi care ar fi rezistat putreziciunii.

Un memoriu a fost comunicat în această privinţă la un congres internaţional de psichologie experimentală[1]).

Dacă această îmbălsămare, legată de diferite afurisenii ale morţilor egipteni, a avut sau nu vre-o influenţă asupra celor cari au violat mormintele, încât să ceară jerfe omeneşti, ştiinţa de acum nu o poate dovedi. Numai „superstiţia", această supra-ştiinţă, supravieţuitoare a poporului, leagă unele evenimente de puterile enigmatice ale incantaţiunilor şi descântecilor. Fi-vor acei morţi din personalul arheologic, o dovadă sau o coincidenţă? S'a mai vorbit pe vremuri de o altă mumie, legată de oarecari accidente într'un muzeu european şi de un naufragiu al vasului care o transportă în America. In Bucureşti mahalalele atribuiau, acum 55 de ani, aducerii momiei egiptene, teribila anghină difterică care a bântuit mai mulţi ani oraşul, făcând mii de victime[2]).

Iată şi altă coincidenţă:

Un impresario londonez doreşte să pună pe scenă, într'o revistă, pe soacra lui Tut-Anc-Amon, anume Nefertiti, cu oarecare cuplete cam uşuratice. In ajunul reprezentării proiectate, interpreta pierde vocea; actriţa care urmă s-o înlocuiască, nu putù nici ea indeplini rolul, nu se spune pentru ce. Rând pe rând însă se bolnăviră toţi coactorii, iar autorul muzicant, pierdù în drum toate bagajele cu note şi compoziţiuni, din cauza unui accident de tren. Impresarul

1) „La Science serrète" de Henry Durville pag. 139. Se semnalează probabilitatea opririi putreziciunii prin magnetizare. Sfinţirea apei este un proces similar duhovnicesc.

2) Unii ocultişti presupun că se atribuea îmbălsămărei putinţa de a reţine în corpul fizic acea ce se numeşte corp eteric, adică o parte a sufletului, cea ce ar explica enigmaticele răsbunări (?) asupra acelora cari profanează sarcofagele egiptene.

se înclină în faţa vrăjii (?) renunţând a mai produce revista. A doua zi toţi bolnavii se făcură bine.

Nu insistăm asupra acestor spuse, dar găsim că acì e locul ca să trecem în revistă unele constatări ale oamenilor noui de ştiinţă, cari n'au disprețuit de tot credinţele populare şi au căutat a le aduce în domeniul studiilor şi experimentărilor. Nu perdem nimic inspectând acest domeniu. Poate că ce denumim aşà de uşuratec „superstiţie", să aibă o legătură cu unele legi încă necunoscute. Nu suntem la capătul desăvârşirei ştiinţei umane şi cel ce se mândreşte disprețuitor faţă de unele concepţii, prea vechi sau prea noui, nu dovedeşte decât acel conservatorism de care am mai vorbit.

„Blestemul" ca şi „Binecuvântarea", sunt des luate în zeflemea de semidocţii materialişti ai timpurilor moderne.

In „Universul" din 15 Fevruarie 1926 găsim următoarea informaţie:

„O Familie ai cărei membri toţi s'au sinucis".

Chişinău. Nu de mult am comunicat că în târguşorul Lipcani, (jud. Hotin) s'a sinucis tânărul Victor Borovski, în vârstă de 23 ani care, în scrisoarea lăsată, spune că se duce acolo unde îl chiamă glasul tatălui său, care de asemeni s'a sinucis.

Acum câteva zile s'a sinucis şi sora lui Victor Borovski, Maria, de 18 ani. In scrisoarea lăsată spune că se duce unde a plecat şi fratele ei, căci soarta fatală, care urmăreşte familia ei, o face să-şi curme viaţa tânără. Şi Maria Borovski încheie scrisoarea cu cuvintele: „Ţiganca mă chiamă".

Această exclamaţie este astfel explicată de cunoscătorii trecutului acestei familii:

In 1895 bunicul Mariei Borovski, Alexandru Borovski, ofiţer şi mare proprietar, aflându-se în Basarabia, a dat peste o şatră de ţigani din care a văzut o ţigancă tânără, Maria, de o frumuseţe rară. Pentru 2000 de ruble a cumpărat-o dela vătaful ţiganilor şi a dus-o la moşia lui. După câtva timp Borovski a părăsit-o.

Ţiganca a venit la curtea moşierului ţipând: „Blestem ţie şi tot neamului tău. Să muriţi toţi de moartea de care voi muri şi eu!"

A doua zi ţiganca a fost găsită spânzurată.

După câtva timp, Borovski, pierzând o sumă mare de bani, s'a sinucis, Fiul şi apoi soţia lui, s'au sinucis. Fratele lui s'a sinucis aflând că acţiunile uzinei Putilov au scăzut. Sora Mariei Borovski, Elena, s'a sinucis pentrucă în 1919 iubitul ei a fost ucis de bolşevici şi trei săptămâni în urmă, fratele ei Victor, s'a sinucis şi el.

După cum se vede, „Ţiganii" lui Puşkin din Basarabia n'au fost fatali numai poetului, care a fost ucis într'un duel, dar şi familiei Borovski.

Blestemul a făcut acum 30 de ani subiectul unei conferinţe de mare răsunet, a profesorului C. Dissescu. Ea a fost comentată elogios într'o broşură apărută la 1899 în Paris. Conferenţiar şi comentator, ambii au dat probă de multă erudiţiune hermetistă. Lucrarea tindea la dovedirea acelei puteri, emanând din efluviile magnetice, de a proiecta efecte de ură, de invidie, de o mirare nearmonioasă asupra altei persoane. Deochiul ar fi şi el o trimetere „astrală", acea „Jettatura" a italienilor. Românul se apără printr'un petec roşu vizibil şi acţionează printr'un descântec, un sbenghi, o rugăciune, însoţită de un cărbune stins în apă. Italianca atârnă de brâu un cornuleţ de mărgean roşu, sfârşind printr'un vârf ascuţit. Aceste mijloace de apărare au rostul lor. Roşul sau negrul sbenghiului, loveşte imaginaţia purtătorului de deochi, slăbindu-i eficacitatea. Cărbunele, după ştiinţa hermetică [1]), are proprietatea de a atrage asupră-i efluvii sau, cum zice Papus, [2]), are proprietatea de a con-

1) „Hermes" nu este atât un autor egiptean cât reprezintă un fel de Universitate, unde erau concentrate ştiinţele „închise" pentru profani.

Se numără vreo 37.000 de opere cunoscute eşite din acest focar de cultură.

2) Papus, „Traité Elementaire de Magie Pratique", ed. 1906, pag. 170. Cristalul, sticla şi metalele au şi ele proprietatea de a condensă lumina astrală. (Ce este lumina astrală? V. Capitol respectiv).

densă lumina astrală (vehiculul sau agentul de transmisiune), se încarcă cu emanaţiunile pernicioase, cari au copleşit pe deochiat şi cade la fundul paharului.

In cazul al doilea ascuţimea mărgeanului îndeplineşte aceea-ce paratrăznetul săvârşeşte faţă de electricitatea concentrată în aer, întrucât Jettatura, acea azvârlire de curent odic, asemănător, dar nu indentic electricităţii, se scurge prin vârful subţiat al mărgeanului roşu. Pare că şi de astădată superstiţia nu este în război cu raţionamentul ştiinţific, deşi nu în cadrul ştiinţei actuale, ci în acela al ştiinţei antice, care poate însă redevenî ştiinţa de mâine.

Am reprodus în această lucrare experienţe de laborator, care ar trebui să fie hotărâtoare în ce priveşte existenţa sufletului. Gustave Le Bon, zice că prestigiul e mai hotăritor [1]). Dar dacă trecem în revistă nume moderne ca Crookes, Wallace, Schrenk Notzing, Flammarion, Karl Du Prel, Lombroso, Reichenbach, de Rochas, nu vedem de ce aceştia ar fi clasaţi înapoia lui Haeckel sau Büchner, sau altor materialişti de catedră.

De multe ori, zice Piobb [2]), numai obişnuinţa, element principal al tutulor actelor noastre, chiar psychologice, stabileşte convingerea noastră. Omul se împacă mai lesne cu o părere derivând din obişnuinţă adică din lenea de a face cercetări şi studii.

Dar să mergem mai departe.

* * *

Am spus că dedublarea se poate face pe cale artificială, dar am văzut că ea este câte odată involuntară, cum a fost cazul învăţătoarei din Livonia. E de presupus că perispritul ei avea dela natură o predispoziţie de a se exterioriză. Sunt însă, ne spun unii observatori, fiinţe omeneşti, la care dublul poate să ia forma unui animal, prin voinţă. Românul dela

1) V. „L'Evolution de la Matiere", pag. 64, ed. 1909.

2) Pierre Piobb, vicepreşedintele congresului de psychologie experimentală din 1910, în opera sa: „L'Evolution de l'Occultisme", pag. 59.

țară are ideia vagă a mumii pădurii. Francezul cunoaște pe „Loup garrou".

Intr'o localitate se găsea prin anul 1878, o casă, pe care proprietarul nu putea s'o închirieze nici s'o vândă. Se spunea că această casă era vizitată de o stafie, sub formă de câine, care nu lasă pe nimeni să doarmă noaptea. In apropiere de această casă, locuia o bătrână care avea reputația de vrăjitoare. Un ofițer, Gustav Bojanoo, își luă inima în dinți și se duse să petreacă o noapte în acea casă. Pela 12 noaptea, auzi o zgârietură repetată ca de câine în ușa camerii unde dormită. Enervat de continua zgâriere, care devenia tot mai pronunțată, se sculă, și dete o teribilă împunsătură de sabie în ușe, astfel că lama săbiei trecu de mai multe centimetre pe partea cealaltă a ușii. Se produse un snop de scântei luminoase, dar zgomotul încetă ca prin farmec. A doua zi se auzi că bătrâna vrăjitoare murise din cauza unei răni primită în regiunea frunții[1]). Actele de moarte nu puteră, bineînțeles, constată adevărata cauză a morții și ofițerul care bănuia ce s'a întâmplat, n'avu nici un interes să divulge ceeace se întâmplase.

Cazuri de acestea se mai povestesc în colecțiunile respective

Un cioban, anume Thorel, a făcut chiar obiectul unui curios proces în Franța pe la 1851. Acest Thorel, a canonit multă lume cu corpul lui exterior al, invizibil, până când mai mulți inși au citit în anumite tratate, că te poți apăra contra unor fantome nevăzute, cu instrumente ascuțite. Lovind orbește în dreapta și în stânga cu cuțitele în camera cu pricina, la un moment dat, se văzu o scânteiere și se auzi gemete repetate însoțite de cuvântul „pardon". Asistenții au spus atunci că este iertat, cu condițiune ca vinovatul turburator să se prezinte a doua zi la presbiteriat. Rănile ce purtă Thorel pe corp, nu au lasat nici o îndoială asupra

1) Acest fenomen e descris pe 10 pagini în 8-e de Papus și de alți autori. Menționăm în special tăgnirea scânteilor ca un fenomen fiziodic, înfățișând o descărcare fluidică analoagă cu cea electrică.

celor petrecute. Acest cioban, nu s'a lăsat de năzdrăvănii şi analele judecătoriei din Yerville, tratează încă de alte isprăvi ale lui.

Un caz analog între altele: Un morar anume Bigot, trăia prin anul 1853 la Serizols, Ariège, Franţa. Lumea îl socotea vrăjitor. Într'o zi femeia sa se sculă de dimineaţă sa se ducă prin vecini să spele rufe. Bărbatul său, din capriciu, îi spuse să nu se ducă că o să-i fie frică, dar ea nu ţinù cont de ce-i spuse. D'abiă se apucă de spălat în curte, când crezù că vede un câine urât care se tot învârteà prin apropiere. Plictisită, îi aruncă o bucată de lemn care-l lovì drept în ochiu. Se auzì atunci o voce: „ah! ticăloasa, mi-a crăpat un ochiu!" D'atunci în adevăr omul chiorî[1]).

Academicianul Marian[2]), în studiul său etnografic, ne vorbeşte de credinţa ce domneşte în unele localităţi din ţară că *„strigele"*, adică femeile bătrâne fermecătoare, *nu merg ca trupul*, ci numai cu duhul cel rău vrăjitoresc. Trupul rămâne culcat acasă şi dacă se întâmplă că cineva să strămute trupul rămas ca mort, aşa ca picioarele să fie unde a fost capul, când a plecat duhul din el, apoi a „gătat şi striga viaţa". (Izbitor exemplu de o credinţă străveche, perpetuată în sânul unei populaţiuni rurale lipsită de prejudecăţile ideilor materialiste).

1) Colonelul Albert de Rochas, de altfel care n'a făcut spiritism ci numai puneri în stare de hipnoză a subiectelor, cu cari a experimentat, pentru a dovedi exteriorizarea corpului astral, a avut de multe ori ocaziunea să audă şi să constate putinţa acestui corp fluidic de a modela corpuri de animale. („Vies successives" par de Rochas).

2) Sim. Fl. Marian: „Sărbătorile la Români", Studiu etnografic premiat de Academie.

PSYCHOMETRIA SAU METAGNOMIA, LUCIDITATEA, CRYPTESTESIA

Cum ar putea omul să parvină la deplina lui conştiinţă, dacă-şi face concepţie străină de fiinţa lui?

Steiner.

Sună în adevăr a basme toate cele relatate până acum, dar sunt preà multe mărturii, mii şi mii, publicate sub semnătura unor oameni de ştiinţă ca: medici, geologi, ingineri, magistraţi, chiar clerici.

Literatura streină abundă în consemnări de felul celor arătate aici. Dar dacă dedublarea, de care am vorbit acum în urmă, este un fenomen relativ rar, care mai trebue experimentat cu mare precauţiune, din cauza pericolelor ce comportă, iată fenomene cari se produc mai uşor, graţie unor sensibilităţi în afară de ordinar, fenomene din domeniul psychometriei, cum o numesc unii învăţaţi. Cuvântul însemnează măsurarea sufletelor. Alţii spun că e mai nemerit să-i zicem „metagnomie", ca să indice nişte cunoştinţe, care trec peste simţuri. Aceste simţuri ar ţine de luciditate, cryptestesia lui Richet. Un alt scriitor o defineşte drept cunoştinţa lucrurilor posibile sau a gândurilor, care, în mod normal, sunt inaccesibile spiritului. Este vorba de facultatea mai ales a unor oameni de a ghici după obiecte care au fost în contact cu persoane sau cu evenimente din trecutul şi prezentul lor.

Obiectele pare că se impregnează de fluidul persoanelor acestora, înconjurându-se de curente simpatice. S'a semnalat în adevăr, în multe cazuri, că unele ceasornice s'au oprit la ora când proprietarul lor murea, chiar când acesta nu era în imediata apropiere. Un asemenea fenomen curios, s'a observat la moartea lui Tache Stătescu din Pitești, care decedând neașteptat la ora 7.10 seara, în același moment ceasornicul său de buzunar a încetat de a bate, deși era întors suficient și nici o zguduitură nu i se produsese pentru a se opri. După câtvă timp ceasul a pornit iarăși în mod normal.

La ora 5 d. a., când Ministrul Barbu Catargi e împușcat, crucea bisericii de pe moșia lui este smulsă din loc.

Această simpatizare cu obiectele ce întrebuințăm zilnic să nu ne mire. Teoriile noui vorbesc de biologie minerală și, prin extenziune, putem admite și o biologie, un fel de viață, a tutulor obiectelor ce ne înconjoară.

Un învățat al zilei a spus că numai dacă alăturăm un deget al nostru de un lucru, se produce numai decât o modificare de mișcări în atomii acelui lucru, dar că nu avem simțurile destul de desvoltate pentru a percepe acele schimbări. Dacă deci materia trăește, în felul ei, de aici, până la a crede în curenții simpatici, nu e decât un pas, (fie că acești curenți sunt de natură electrică sau de ceva asemănător).

Afinitățile chimice și atracțiunile ce corpurile exercită, unele asupra altora, nu e mai puțină dovadă de aceste influențe cari pot să aibă și un caracter de simpatie. In lumea astrelor, atracțiunea reciprocă e archidovedită [1]). Astronomul

1) De altfel toate obiectele, chiar pe pământ — în virtutea legii polarității — exercită unele asupra altora forțe de atracție și dacă nu o putem măsura, cauza rezidă în dimensiunea pământului, atracția lui fiind mult prea prepondentă în raport cu lucrurile de pe el. Despre atracția planetară, ne spun unii cărturari, că planetele din regiunea solară ar fi fost de mult atrase și absorbite de soare fără o puternică contra-atracție a altor astre. Numărul planetelor sateliților ar fi fost mult mai mare în depărtata vechime de când treptat — treptat ele au fost reînglobate în marele bloc, mulțumită legii de selecțiune, soartă de altfel rezervată poate

Leverrier descoperă existența planetei Neptun, care atrage spre ea planeta Uran, producând o umflătură a elipsei acesteia în direcția lui Neptun [1]).

Dacă am sărit așà de sus în sferile cerești, este pentru a arătà, odată mai mult, asemănarea principiilor după care întreaga natură a fost clădită și cât de mare adevăr erà conținut în formula hermetică că „ceeace este sus este și jos".

Dar să ne întoarcem la psychometrie. Bourgeat o definește: știința viziunei și percepțiunei imaginelor și vibrațiilor. (Vezi Bourgeat: *„La Magie"*).

* * *

Planul astral coprinde lumile și lucrurile din ele, mai este însemnătorul actelor trecutului, prezentului și viitorului nostru, nimic nu i se ascunde [2]).

Ce legături este între aceste arătări și suflet? De ce o fi putând unii indivizi să vadă, să ghicească? De ce unii au acest dar dela natură, iar alții îl dobândesc în urma unei boale, unui accident, unei lovituri, unei operații, unei fumigațiuni, unei puneri în stare somnambulică, etc. etc. sau în urma unor exercitări îndelungate a facultăților lor sufletești?

și altora din restul de planete, după ce ele vor trece prin anumite transformări, ca dispariția apelor și amosferilor (imaginea desăvârșită a acestor lipsuri ne-o dă Luna). Vârsta mai mare a lui Marte ni-l înfățișează deja mai sărac de oceane, tinerețea relativă a Venusei, e dovedită și prin o mai mare bogăție de ape.

1) Gradul acest de turburare atârnă de puterea de atracțiunea a corpurilor. Grație acestui principiu s'a parvenit la putința de a călcula massa planetelor. Felul cum s'a comportat cometa „De Vicos" în apropierea lui Marte a dat mijlocul de măsurare acestei planete. Dr. Karl du Prel. Entwickelungsgeschichte des Weltalls.

2) După unii cugetători: În lumea invizibilă (astrală) trecutul prezentul și viitorul ar fi o trinitate nedespărțită. Individul, de care se vorbește aici, prinde imaginea și o descrie, grație acelei calități mediumnice.

La toate aceste întrebări este un singur şi unic răspuns: Fie că darul, de care vorbim, este inerent constituţiunei particulare a individului, fie că el e de provenienţă accidentală sau artificială, el nu este decât rezultatul preponderenţei forţelor sufleteşti asupra celor trupeşti [1]).

In cazul întâi omul se naşte cu ele şi e un văzător sau auzitor, nu atât cu ochii şi urechile corpului, cât cu acel simţ enigmatic (pentru noi cei vii) al sufletului, care *conţine în el toate simţurile omului* şi putând, pe de-asupra, percepe aceea ce pentru simţuri este imperceptibil în starea lor normală. Somnambulul nu vede cu ochii dar totuşi nu se împedică în cel mai negru întuneric.

Tot aşà trebue să ne închipuim că anumite boli, mai ales devenite cronice, care au ca urmare o tensiune sau deranjare a nervilor sau a unor organe, strică armonia între facultăţile fizice şi cele psychice, împingând balanţa în favoarea acestor din urmă, ceeace dă loc unor grade de receptivitate şi de percepţiune în afară de ordinar.

Pot câte odată ca acestea să apare şterse sau incoherente — căci nu e regulă fără excepţie — de vină sunt numai instrumentele de exprimare, care nu mai servesc ireproşabil pe stăpânul, sufletul. Mijloacele artificiale ca hypnotizarea, absorbţiunea de anumiţii aburi, aşà cum se administrau în vechime Sibilelor din unele templuri, aveau aceleaşi efecte. Anumite stupefiante, gustarea unor ceaiuri de plante [2]), schimbă puterea de percepere slăbind pe ale simţurilor obişnuite, dar întărind pe cele interioare până a vedeà, prin

1) Prin August 1927 se povestea cum flăcaul Vasile al lui Pantea din Argestrul Dornei a plecat în mijlocul nopţei şi, după două ore de mers şi trecerea apei reci a Bistriţei, s'a trezit pe muntele Ouşoru! la 8 Kilometri departe de casă.

2) Revue Metapsychique din Mai, Iunie 1927 p. 191 numeşte plantele exotice: coloba, yagué, peyotl sau peyotle, oluchui, etc. Peyotul (Echinocactus Williamsii) este planeta divinizată de Pieile-Roşii. Calităţile, întrebuinţarea ei, ritualul culegerii şi serbările sunt descrise de A. Rouhier, într'un uvraj: „Le Peyotle" „la plante qui fait les merveilles" bazat pe o bibliografie de 136 operel

corpuri opace, realităţi sau imagini fantomale, fie a vedeà în depărtare prin exteriorizarea dublului.

Toată lumea a auzit de oracolele şi templele unde Pythiele şi Sibylele, intrate în transă somnambulică, pronunţau preziceri [1]).

Sibyla din Cumes prezintă lui Tarquiniu, în nouă rulouri, toate destinele Romei. Intr'unul din acestea se prevestea starea de cerşetor în care a ajuns mai târziu acel orgolios rege al Romei.

La o întrebare a acestuia când va ajunge Roma în apogeul puterii sale, ea, ridicând ochii spre cer, răspunde: „când se va vedeà fiul mielului păscând cu fiul lupoaicii iarba celor şapte coline, Roma, va deveni staulul naţiunilor". Naşterea lui Cristos, Fiul Mielului, corespunde cu ridicarea lui August.

Plutarch ne spune cum o dată nişte capre s'au rătăcit în apropiere de o criptă de unde ieşià un fel de aburi şi cum animalele au căzut în stare de convulsiune.

Despre influenţa chloroformului asupra corpului fluidic al omului, avem mai multe atestaţiuni din partea medicilor cărora li s'au comunicat impresiile clienţilor operaţi sub chloroform. La unii din aceştia ele se manifestau printr'o avântare delicioasă în spaţiu dar mai totdeauna prin zărirea în apropiere al unui al doilea *Ego*, ca şi cum bolnavul ar fi un simplu spectator la operaţiune. (Dr. Simonin, Bourdon, Sédillot, etc., menţionaţi de Rochas).

Unele plante dau asemenea stări: Rădăcina Valerianei îţi dă iluzia ca unei pisici [2]). O liană numită Yage (Haemadyction amzonicum) descoperită de curând de savantul Co-

1) Foarte bine descrie între altele în „Histoire de la Magie" P. Christian la pag. 207 şi urm. Vechiul Testament opreşte să recurgi la preziceri. (V. Deuteronomiul lui Moise XVIII 10—11), dar proorocul Isaia anunţà căderea cetăţilor şi dezolarea ţării, care s'a întâmplat la anul 70 după Christos.

1) Carl Du Prel „La Magie" p. 73. — O serie întreagă de asemenea plante se găseşte în „Les frontières de la Science" de Albert de Rochas p. 108.

lumbian Dr. Zerda Bayon [1]), are, după doza respectivă, diferite întrebuinţări la Indienii din America de Sud, şi Colonelul Custodio Morale a putut să prevadă, graţie unei decoctiuni absorbită, boala şi moartea unei surori a sa, de care se găsea despărţit la 15 zile de cel mai apropiat oficiu poştal. Fenomene de metagnomie (luciditate) şi de telepatie dau şi plantele Peyotle şi Yagué (Yage) [2]).

Un archiepiscop din Upsala auzise de un oarecare fermecător (?) din Laplanda, anume Petru Lerdal, şi cum nu credea în puteri excepţionale, voi să dea de minciună pe acel om. Inaltul prelat fu primit foarte ospitalier de Lerdal, care *ghici* dela început scopul venirii mosafirului şi primi a se supune la o probă, faţă fiind şi un medic care însoţea pe cleric. Se aduse atunci nişte foi de plante, iar laponezul spuse că le va aprinde şi va aspira aburii lor, după care el va fi câtva timp ca mort, dar roagă ca în nici un caz să nu fie atins căci atunci va muri de-a-binelea. După ce va învia el le va aduce ştiri din patria doctorului. In curând figura Laponezului deveni cadaveroasă astfel că medicul se sperie şi aproape era să intervie, dar fu oprit de ceice erau prin prejur. După o oră de aşteptare omul îşi reveni în fire şi spuse: soţia D-v., domnule medic, se află acum în bucătărie". „Negreşit", răspunse medicul zâmbind", pe vremea aceasta orice femee e de regulă în bucătărie".

Lerdal descrise atunci exact locuinţa şi bucătăria, unde nu călcase nici odată, şi adăogă că a fost acolo [3]), şi că a ascuns inelul de cununie al doamnei, care îl a picat din mână, sub un coş de cărbuni. S'a scris pe loc în ziua de 28 Mai,

---

1) V. „Le Voile d'Isis" Aprilie 1925, pg. 203. Planta aceasta are deja o întreagă literatură dela vre-o 10 învăţaţi cari s'au ocupat de ea, iar industria extrage un alcaloid-telepatina.

2) Revue Métapsychique Mai—Iunie 1925.

3) Această ducere este un fenomen deosebit care ia denumirea de „eşire în astral". E vorba de dublul, care îndeplineşte această mişcare.

Luncelin defineşte „eşirea în astral" ca o producţiune a unei părţi de fiinţă pe un plan vecin, de unde ea domină planul fizic.

ne spune povestitorul, și d-na a confirmat în totul scena, neuitată pentru ea, a pierderii și a găsirii inelului de cununie.

Imaginea unei ampule, găsită într'un mormânt antic în Siria a permis unui „subiect" să reconstitue evenimente foarte conforme cu datele archeologice [1].

Unei domnișoare, Hawthormer, i se trimite un os fosil găsit în niște staturi de pământ unde, cu douăzeci de ani înainte, fusese omorît un miner, în urma unui accident. Domnișoara are viziunea oribilă a unui om zăcând în nesimțire plin de sânge la nas și la gură.

Doctorul Chowrin, directorul unui azil de alienați din Tambow (Rusia), ne spune că o femee, care fusese cuprinsă de turburări histerico-epileptice, primi o scrisoare în prezența doctorului. Pe când o tot întorceà nedeschisă, începu de odată să plângă amar, spunând că o mare nenorocire i se comunică în acest plic. De fapt erà anunțul morții unei nepoate.

In analele judecătorești găsim pe un Jacques Aymar, care, prin anul 1680, se îndeletniceà cu nuiaua în căutarea izvoarelor de apă. Odată în loc de apă subterană, descoperă capul unei femei asasinate. Se duce cu autoritățile la casa unde a trăit acea femee și, îndreptând nuiaua printre locuitori, vede că ease mișcă în direcția bărbatului învăduvit. Culpabilitatea acestuia e curând stabilită și mărturisită. Acest Aymar a servit încă de trei ori magistraților în descoperiri de crime. (Revue Métapsychique, Januarie-Februarie 1927, pag. 47). „Presse Médicale" din 6 Aprilie 1927, pag. 443, menționează cum un domn Cuvier a reconstituit scheletul unui monstru preistoric grație unei singure vertebre găsită.

Mai mulți înainte văzători, erau sub împresia amenințătoare a înfricoșatului război mondial [2].

Moartea violetă a lui Barbu Catargi, prim-ministru român, se prezisese în tinerețea lui de către d-na Lenormand în Paris.

---

1) „René Sudre": Introduction à la Métapsychique humaine".

2) „Le Voile d'Isis", August-Septembrie 1926, pag. 487.

Asasinarea Regelui Humbert I şi atentatul contra lui Alphonse al V-lea, în ziua căsătoriei, fuseseră prezise de un văzător în cristal.

Acest mod de a ceti în viitor, prin fixarea unui glob de cristal, de sticlă, sau chiar a unui pahar cu apă, îl găsim şi în vechiul testament: trimişii lui Iosif întrebă pe fraţii lui, plecaţi dela dânsul: „n'aveţi voi cupa din care beà stăpânul nostru şi care-i servă la ghiciri?".

O doamnă, sculată după operaţie sub chloroform, spune că a văzut, pe când erà adormită, pe o amică a sa de care de mult timp nu mai ştia nimic, grav bolnavă, fapt care se adevereşte.

Intrebuinţarea darului psychometric de către detectivi, o găsim din când în când în reviste şi jurnale. Menţionăm descoperirea asasinilor unui avocat, după consultaţiunea care a avut-o soţia avocatului cu psychometrul Hamsen. („Il Piemonte", 24 Iunie 1924).

Tribunalul din Giessen (Hessa) s'a servit de văzătoarea d-na Gunthert pentru a anchetà cazul unui tânăr găsit mort pe şinele căii ferate. (Revue spirite 24 Decembrie 1924).

Prin Mai 1928 jurnalele vorbeau de darea în judecată, la Tribunalul din Insterburg, a Doamnei Günther-Geffert, acuzată de înşelăciune că s'ar fi dat drept telepatistă. Ea însă reuşeşte a descrie, în mod strălucit, peripeţiile unui furt în stil-mare şi e achitată de Tribunal.

Medicul Fritz Fastheurath din Colonia probează, în transă, nevinovăţia unei fete acuzată de a fi omorît doi copii.

La 11 August 1927, „Universul" publică: „O crimă descoperită de un mediu. Ziarul Maghiar „Pesti Naplo", publică rândurile de mai jos asupra cărora recomandă cititorilor toată neîncrederea (?)":

„La 10 Iulie s'a comis o crimă la Debreţin unde proprietara unei case, văduva Marton Kiss a fost găsită asasinată în camera sa.

„Timp de mai multe săptămâni poliţia din acest oraş, n'a încetat cercetările arestând o mulţime de persoane pe cari

Scanned with OKEN Scanner

însă, în lipsă de dovezi, a trebuit să le pună în libertate. Acum câtva timp, un doctor, Eugen Gold, a venit la Debreţin, unde ţinu mai multe şedinţe de telepatie. Auzind, întâmplător, de cercetările fără rezultate ale poliţiei, i-a propus *serviciile sale*".

„După mai multe zile de ezitare, a fost autorizat să arate cu ce puteă veni în ajutorul cercetărilor şi, la începutul lunii curente, într'o seară, Doctorul Gold, hipnotiză un tânăr, numit Zoltan Lugosi, în apartamentul victimii, în prezenţa unei comisiuni compusă din poliţişti şi doctori. Mediumul reconstitui şcena crimei şi spuse că vede o faţă blondă cerând 4 pengos d-nei Kiss„ care îi refuză. Atunci fata îi sfărmă capul cu o bucată de lemn omorând-o. Criminala luă 600 de pengös, cât se găseau în apartament îşi şterse mâinele care erau pline de sânge cu o cârpă pe care o aruncă în rezervorul de apă şi ascunse lemnul în cuptor. Poliţia căută cârpa şi bucata de lemn şi le găsiră în locurile indicate. Mediumul a dat şi numele criminalei care dispăruse din oraş. Poliţia arestând pe fratele fetii, acesta povesti că sora lui de câteva săptămâni devenise foarte nervoasă, că, ne mai voind să rămână în oraş a plecat fără urmă. Cercetările poliţiei continuă".

In Octombre 1928, Benito Paz, fiul unui învăţător rural, da de lucru medicului oculist Pedro Niel din Madrid prin faptul că copilul citeşte în cărţi închise, în scrisori învăluite în 4—5 plicuri şi „vede" unde sunt lucruri perdute sau ascunse.

Rămâne acum să vedem cari ar fi principiile, pe bază cărora se explică posibilitatea acestor perfecţiuni animice (sufleteşti) de către lucizi. Voim sintetiză aceste principii prin formularea a trei mari legi cari guvernează universul.

I. *Nimic nu se pierde în Natură din tot ce se produce în Univers.*

Cel mai mic gest, cel mai mic sunet, da, chiar o licărire a gândului, tot e înregistrat vibrator în massa eterică ce ne înconjoară.

II. *Toate fiinţele încarnate şi desincarnate sunt legate prin fire de esenţă eterică* [1] *cu Centrul, Marele Spirit* [2], *Dumnezeu,* toate separate între ele, totuşi *Una* formând.

III. *Totul este în funcţie de vibraţii,* de mişcare, şi, odată mişcarea pornită, ea străbate tot spaţiul interplanetar şi interstelar până la marginea Universului, am puteà zice, dacă Universul ar aveà margini.

Aceasta e teoria; aceasta este adevărul, e legea.

Dacă mijlocul de înregistrare al omului e limitat, de vină nu e decât imperfecţiunea simţurilor noastre, a aparatelor noastre, nici de cum nu este infirmată legea generală.

Să procedăm şi la oarecare analogie:

Până mai acum vre-o douăzeci de ani, transmiteam undele vorbirii prin semne. De atunci încoa, am putut corespunde şi fără fir prin simple vibraţiuni ale văzduhului. Aparatele actuale ne-au dat posibilitatea ca, stând pe scaun în camera noastră, să ascultăm concerte dela mii de kilometri distanţa sporindu-se din ce în ce treptat cu perfecţionarea materialului. Putea-va această perfecţionare să aibă o limită? Cine poate şti dacă nu vom parveni într'un timp oarecare să prindem unde din Marte, din Jupiter, sau chiar din astre mai depărtate. Simpla raţiune ne va spune că ar fi un non-sens, să ne închipuim că şi vibraţiile s'au oprit acolo de unde n'ar mai fi prinse de technica omenească.

Iată în ceeace priveşte distanţa, dar cum e cu fixarea acestor imagini, după care unii sensitivi, somnambuli şi medii, pot citi ca într'o carte? Fenomenul este identic cu

1) D. I. G. Popescu, Dr. în Ştiinţele Fizice dela Sorbona, ne spune: „Eterul este de trilioane de ori mai elastic decât oţelul şi de milioane de ori mai uşor decât gazele cele mai uşoare, iar pe deasupra el poate ajuta propagarea undelor electrice. Dela postul de emisiune undele electrice pornesc prin eterul în spaţiu, cu iuţeala de neînchipuit de 300 mii klm. pe secundă, *purtând pe aripile sale toate gândurile şi melodiile ce-le-au fost încredinţate.*

2) Zicem „spirit" pentru a ne conformă credinţei generale, ipoteza cea mai apropiată, căci adevărata ipostază a lui Dumnezeu nu e dat omului s'o cunoască.

Scanned with OKEN Scanner

acela care ni-l înfăţişază gramofonul şi cinematograful. Primul înregistrează vorbirea, sunetul, cântecul. Cel de al doilea, mişcările, gesturile, pentru a păstrà icoana lucrurilor petrecute. Şi dacă aceste aparate, creiate de mâini omeneşti, au putut să înregistreze chiar dela distanţe şi să fixeze gesturile noastre, cum poţi tu, iubite cititor, să-ţi închipuieşti că: *Puterea aceea nemărginită şi stăpânitoare* a tuturor forţelor, care e *Natura*, ar fi în stare de inferioritate faţă de dinamismul acestei neînsemnate furnici-om!

Compară forţa pe care o poate desprinde din electricitate omul, cu aceea ce o desvoltă Natura pe pământ, în soare şi în spaţiul ceresc!

* * *

Omul îşi plimbă dar cu sine imaginile faptelor, gândurilor şi chiar o parte a destinului său, fixat şi gravat de Natură, în Astral [1]). El imprimă şi lasă urme ale fiinţei sale şi asupra obiectelor cu care a trăit, cu care a umblat, cu care a avut legături în viaţă. Aceste urme fluidice le fixează şi le vede psychometrul divinator şi le descrie mai clar sau mai obscur, potrivit ascuţimii simţului de percepere al lui şi după gradul cum au fost înscrise împrejurul fiinţei sau obiectului observat [2]).

„Gândurile — zice Regina Maria — sunt singura moştenire eternă, pe care omul o poate lăsà în urma sa, când pietrele se fărâmiţesc şi se prefac în pulbere, când mormântul pierde ultima urmă a acelora cari au fost puşi în el spre odihnă. Gândurile sunt transmise dealungul veacurilor, ca să trăiască pe cât omul locuieşte pe pământ. Gândurile sunt cu adevărat însufleţite, ele cresc şi dau roade. De aceea sunt cu adevărat preţioase toate gândurile bune şi mari. Gândurile sunt cea mai mare moştenire a omului.

Iar poetul Vlahuţă ziceà odată: „Cum să nu te doară'n suflet şi să nu-ţi fie jale de atâtea energii pierdute pentru Neamul românesc, cheltuite în ură şi răutate, în loc să fie izvor de iubire, de lumină şi de muncă binefăcătoare".

Cu aceste explicaţiuni şi cugetări se aruncă o lumină asupra credinţei populare, care, de acord cu religia, ascriu îngerilor consemnarea nu numai a faptelor bune şi rele dar chiar ale gândurilor [1]), care iau anumită formă în astral şi sunt socotite, când sunt rele, vrednice de a deveni obiectul rugăciunilor de iertare ale Bisericii, la încetarea din viaţă a creştinului.

Dar cum e cu „prevederea" unor evenimente viitoare? Este această presimţire o excepţie la regulă? Nu, — zicem noi. O conspiraţie, o conjuraţie, un plan, acestea nu sunt decât ţesături de vibraţii ale gândurilor intense, registrabile şi ele în mecanica cerească. Simţul desvoltat al sensitivului le prinde şi le anunţă mai mult or mai puţin tenebros.

Într'o bună zi, abatele Mérice din Saint-Sulpice consultă un mediu, Adela, dacă Louis Philippe va fi „aruncat jos" după cum se ziceà p'atunci. Adela răspunde: da, dar nu anul acesta ci anul viitor; atunci va fi o revoluţie care va începe la Champs-Elysés şi Rue Rivoli, unde văd un omnibus oprit de nişte oameni în bluze pentru a face o baricadă, dar un domn îi face să renunţe la aceasta şi-i duce în altă parte.

Lucida, apoi, foarte înspăimântată, sărea pe scaunul ei la fiecare descărcătură închipuită de armă şi numai cu mare greutate fu cu putinţă să continue observaţiile ei.

(Urmează mai departe descrierea scenelor cari avură loc 18 luni mai târziu la începutul anului 1848 terminate cu detronarea regelui [2]).

---

1) Astralul este, în esenţă, planul de formaţiune a tot ce este material. Orice fiinţă sau orice obiect material are prin urmare un corespondent în astral. Există un corp astral, o lumină astrală, o lume astrală. (Papus).

2) Mai amănunţit, V. pag. 318, ed. 1918, din „Le pelerinage des existences" de Félix Remo.

1) Cunoscutul theosof Leadbeater le numeşte formă-gând. Formagând, în anumit loc, poate exersa un fel de atracţiune de îmbolnăviri, sinucideri, accidente.

2) „Lumières de Morts" de L. A. Cahagnet, ed. 1851, p. 240.

Am spus că sensitivul sau lucidul prinde vibrațiile gândurilor și le anunță și totuși nu se realizează în totdeauna. Atunci ce este? Au putut țesăturile unui complot, unei lovituri de stat, să fie puse la cale și clișeele lor bine întrevăzute de metagnom, dar intervenirii providențiale au putut să le anihileze.

E jocul Providenței.

Anunțarea destinului e însă adesea nebuloasă.

Caterinei de Médicis i se spune „să se ferească de Germain". Ea-și ia toate precauțiile, evitând localitatea St. Germain en Laye, pe când tocmai la boala sa din urmă, fără să știe, se spovedește la un preot cu numele Germain.

Un cetățean e prevestit că moartea i se va trage după urma unui cal alb. Se ferește omul de orice apropiere de acest fel de animal dar calul alb, zugrăvit pe o firmă îi cade în cap și-l omoară.

Napoleon e avizat că soldatul englez îi va fi fatal și, în adevăr, soldatul englez îi face escortă la insula Sf. Elena după pierderea bătăliei la Waterloo.

Orgoliul lui Napoleon ca și al altor tirani sau al unor popoare cuceritoare, mai produc adevărate furtuni în planurile de sus, în genere, ca toate nelegiuirile omenești [1]). Proorocul va vesti distrugerea Gomorei și Sodomei, înlăturarea despotului, umilirea poporului asupritor, căci totul în natură tinde spre armonizare și ispășire, dar totul la timpul său, căci Domnul nu plătește Sâmbăta, dar plătește odată.

Revoluțiunile contra monarchilor Franței, Rusiei, sacrificarea lor, ridicarea și căderea imperiilor nemrodiane, ale potentaților Babiloniei, Ninivei, al Perșilor, umilirea lui Napoleon și a lui Wilhelm, sunt acte ale Providenței ca și

1) Scufundarea Continentului Atlantic ar fi, după unii ocultiști, pedeapsa pentru starea de adâncă imoralitate în care căzuse omenirea. Schuré și alții ne vorbesc de o corelațiune intimă și constantă între patimile omenești și forțele din adâncurile pământului. Războaele aduc ani de zile epidemii, cutremure, erupții vulcanice, inundații etc.

acel proces lent care se desfășură în Europa de câteva secole, în sensul desrobirei popoarelor, de diferite neamuri, de dominațiunile bazate pe închipuite drepturi de rudă între potentații Spaniei, Austriei, drepturi, nu se poate mai monstroase, dar pe cari Justiția Divină nu puteà să le îngăduie la infinit.

Și e dat unor clar-văzători, unor profeți [1]), să devină ecoul acestor mari vibrațiuni, a acestor puteri conținute în aspirațiunile mulțimii, puteri cari lucrează necontenit în armonie condensându-se an cu an, până iau forma unor forțe explosive depășind chiar ținta pentru a deveni câte odată, și la rândul lor, o pacoste a omenirii [2]).

Uneori darul acesta se sprijină pe facultatea de exteriorizare a corpului astral. Dezastrul dela Messina e presimțit de o bolnavă de nervi, aflată în cura Doctorului Sarti. Laplandezul Lardal s'a exteriorizat prin efectul aburilor aspirați dar nu e nevoe totdeauna de asemenea mijloace.

O prezicătoare spuneà odată unei mume, că copilul ei aveà să moară spânzurat, ars și înecat, ceeace părea ridicol. Dar odată mama trimise copilul la o vecină să-i aducă puțini cărbuni aprinși să-și facă focul. Copilul plecă, luă cărbunii în saboții lui, dar în trecere peste o scândură ce serveà de podișcă, pe o gârliță, se împiedică și, în căderea lui, cu capul în jos în apă, haina lui se agață de un arboraș aprinzându-se în acelaș timp dela tăciunii ce-i aveà în mână [3]).

Apolonius de Tyana se găseà la Efes discutând cu mai mulți cetățeni, sub umbra unei alei de arbori, când deodată

1) La popoarele antice funcționa un fel de școală de profeți menite a învăța pe cei cari prezentau aptitudini de luciditate, între altele, să-și exteriorizeze corpul astral pentru a obține științe relative la distanțe și viitor.

2) Animalele percep vibrațiunile mult mai pronunțat. S'a scris că, cu trei săptămâni înainte de catastrofa dela Martinica, boii din împrejurimile muntelui Peleu, dădeau semne de spaimă, rupeau funiile, fugeau, caii refuzau să pătrundă în districtele amenințate, etc. „La Science de l'Invisible". Baranton.

3) Cahagnet: „Lumière des Morts".

se opreşte speriat. El vede cu ochii sufleteşti asasinarea lui Domiţian la Roma şi o comunică apoi ascultătorilor [1]). Tot aşă anunţă filosoful visionar Swedenborg, marele incendiu din Stockholm în ziua de 19 Iulie 1759, pe când se află la o serată în Gothenburg. El descrie mersul incendiului de care nu se află în Gothenburg decât după două zile [2]).

Un mediu pleacă din casa autorului la oraşul său din provincie şi în tren cade în transă, se repede la semnalul de alarmă şi-l trage. Trenul se opreşte şi evită o ciocnire care era gata să se întâmple.

Asasinarea lui Jaurès e văzută de Contele Ugo Baschieri în seara comiterii ei, dar drama dela Serajevo, ca şi asasinarea reginei Draga a Serbiei, sunt „întrevăzute" de alţi văzători cu multe zile înainte.

Cazotte e luat în râs de societatea aleasă, adunată în casa unui academician în Rue du Bac la Paris, când a prezis în 1788, adică cu patru ani mai nainte, guilotinarea regelui şi reginei Franţei şi a mai multor nobili aristocraţi din cei ce erau prezenţi.

O fată scăpă de a deveni victima criminalului Prot-Ney, grație ghicitului în cafea (?) a unei ghicitoare de mahala, care probabil era un mediu.

Lumea din ziua de azi trece cu uşurinţă peste multe proorociri şi înainte-vederi ale unor „sfinţi", pe când tocmai aceştia şi aşă zişii profeţi, prin anumite adaptări, se pun în stare de a prevedeă unele evenimente.

Un cuvios părinte cu numele Ioan (prăznuit la 9 Iulie) care trăia în pustnicie, departe de orice locuinţă, primind odată pe neanunţate, vizita unui episcop, îl uimeşte pe acesta spunându-i mai multe din ale sale şi cerându-i apoi scrisoarea dela un stâlpnic, Teodosie, fratele lui Ioan. Tare s'a minunat arhiereul de faptul că a ghicit călugărul că-i aduceă o scrisoare, dar mai mare i-a fost mirarea arhiereului, când acela i-a spus că „în ceasul când acea carte s'a

1) „Vie d'Apolonius de Tyane" Philostrate, ed. 1789. Amsterdam.
2) Swedenborg, „Sa Vie" par M. Matter.

scris întru acel ceas s'a şi citit de mine şi îndată pe aceiaşi hârtie din dos am scris către fratele meu".

Scoţând din sân scrisoarea aşă cum eră pecetluită, episcopul a aflat pe contrapagină şi răspunsul scris: " Ioan cel de pe urmă între călugări, din peştera Babilonului, lui Teodosie, stâlpnicul dela Siria, adevăratul meu frate întru Domnul, să se bucure. Am citit scrisoarea ta care când s'a scris, întru acel ceas am scris răspuns către tine, etc. " [1]).

Şi Papa Piu IX pare că a avut darul acestei înainte vederi, căci se povesteşte că, într'o zi, majordomul, anunţând vizita unei doamne, Papa a răspuns că nu primeşte morţii. Majordomul ieşi mirat şi găsi pe doamna, care ceruse audienţă, moartă în sală de pe urma unui atac de cord.

Scrisori din India şi răspunsuri de asemenea natură din localităţi depărtate, din Londra bunioară, s'au putut trimite şi primi în interval de 1—2 ceasuri [2]). Totuşi, autorul acestei lucrări nu le credeă până ce el însuşi nu a avut un asemenea fenomen „Yoghist" [3]). În adevăr, în anul 1924, Aprilie 29, el a scris unui prieten al său, inginerul Pascal, care se află într'o localitate depărtată de 450 klm. de oraşul Bucureşti, o scrisoare care a fost redată prin mijlocirea unui mediu aflat acolo. Abia a doua zi s'a luat originalul dela poştă. Duplicatul scrisorii e redat cu caracterele identice ale autorului, ca şi semnătura.

(O particularitate în plus: duplicatul a fost reprodus prin ţinerea creionului la distanţa de 20—30 cm. de hârtie, nu prin apăsarea creionului ci prin un fel de presărare a moleculelor lui asupra hârtiei, fenomen cunoscut în metapsichie sub numele de „precipitare").

Tot în seria yoghistă s'ar puteă enumără şi următoarele

1) Reprodus după o ediţie a „Vieţii Sfinţilor" din 1835 a Sfintei Mitropolii.
2) Vezi Sinnet „The Occult World, (Lumea Ocultă).
3) Yogişti sau Yoghiştii, sunt acei cari practicând anumite discipline asupra lor, prin procedeuri mintale (concentraţie, meditaţie, contemplaţie, etc). — parvin la stăpânirea forţelor astrale. (A nu se confunda cu Fakirii, cari sunt o sectă inferioară).

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

fenomene: La o şedinţă a prietenilor noştri se vărsase puţină apă pe parchet şi pe măsuţă. Unul din asistenţi luă batista şi şterse măsuţa. Spiritul care făceà parte dintr'o hierarchie superioară, ne spune să păstrăm batista, căci va apare pe ea chipul lui din viaţă. Apărù în adevăr un chip care se fotografie apoi în mai multe exemplare. La o altă şedinţă, entitatea „ghid" spuse că ne va dà chipul său. Mediul luă creionul şi începù să deseneze, în întuneric complect, pe hârtia care-i se pusese la dispoziţie. După oarecare timp se aprinse lumina şi surprinderea asistenţilor fu mare când li se înfăţişe înainte figura simpatică a misionarului nostru Vişva Carman.

Revue Métapsychique, Iulie—August 1927, vorbeşte de pictori cari, în numeroase şedinţe faţă de asistenţi, au produs, în transă fiind, opere frumoase şi originale în întuneric complect. Intre aceşti pictori ni se dă numele d-lor: L. Belotti, A. Lesage şi Gruzevski, cari n'au învăţat nici odată pictura ca şi Heinrich Nusslein care a produs la Londra un însemnat număr de tablouri „având un farmec deosebit, cu toată rapiditatea producerii, lucrând după memoria lui ocultă prin viziuni şi contact magnetic", după cum citim în dările de seamă.

Tot Vişva Carman spune prin mediu, la o şedinţă, unui doctor în Medicină, să caute în biblioteca Ştefănescu, coloana a 2-a de sus în jos, despărţirea a 8-a, a şaptea carte dela dreapta spre stânga. Apoi mediul luând un creion scrie în „aer" ceva, pronunţând „pagina 142". Căutând la locul indicat găsim cartea „L'Ame Humaine" de D-rul Baraduc, iar la pag. 142 erà semnat „Vişva Carman". (Transmitere de semnătură prin aer). Erà pasagiul ce-i recomandà Doctorului să citească.

Aceste fenomene au fost socotite de cei cari le-au constatat, de natură spirită întrucât, la redarea lor, a prezidat un „ghid" nevăzut. Şi cu aceasta formăm legătura cu alt capitol, acela al spiritismului care e azi dovada cea mai populară a adepţilor pentru existenţa sufletului.

După un desen al figurei lui Vişva-Carman, desen făcut de un mediu în transă, în întunerec.

Se văd aici cutele batistei și figura entității comunicatoare. Din cauză că această batistă a fost îngropată, împreună cu alte lucruri, pe timpul ocupațiunei germane, imaginea a perdut din claritatea ei.

Scanned with OKEN Scanner

SPIRITISMUL

Biserica ne invaţă supravieţa, spiritismul o dovedeşte.

L. Chevreuil

In treacăt am atins chestia spiritismului, acolo unde a fost vorba de un aparat, construit după instrucţiunile date de un decedat care s'a manifestat printr'un mediu. Am arătat atunci cum s'a putut ajunge la cântărirea sufletului, acea massă care coprinde în sine un sâmbure numit „spirit".

Spiritismul reprezintă deci doctrina cunoaşterii — cât trebue să ne fie dat — a existenţei unei vieţi de dincolo de mormânt şi a putinţei de comunicare a fiinţelor destrupate cu oamenii în viaţă. Mijlocul de comunicare este „Mediumul" [1].

„Medium" este dar o persoană dotată cu facultăţi care-i permite de a servi de mijlocitor între vii şi între morţi prin comunicări verbale, scrise, prin bătăi, indicând litere alfabetice (tiptologie), etc.

De obicei comunicările au loc când mediul se găseşte în stare de transă [2], acea stare în care se presupune că fiinţa

1) Ne vom servi mai des de cuvintele „mediu" şi „medii". Intr'o şedinţă din Noembrie 1921 spiritul lui Caragiale ne spune că cuvântul mediu e rău ales, ar trebui să-i zică „corp cu aptitudini receptive pentru lumea spiritelor". Metapsychicul René Sudre (V. Introduction à la Métapsychique humaine") defineşte: „O fiinţă vie care produce sau ajută să producă fenomene metapsyhice"

2) Şcoala metapsyhică nu admite intervenţie de spirite dar recunoaşte când fenomenele supranormale fizice sau psihologice, le atribue unor

mediumului e înlocuită printr'o altă ființă, zisă „elementar" sau „entitate", din lumea de dincolo, care, momentan, se „întrupează" în corpul mediumului sau îl domină aproape absolut. (Sunt și medii cari împrumută numai mâna lor, pentru scrisul spiritului).

S'au putut obține rezultate și fără medium propriu zis, prin bătăi, prin întrebări și răspunsuri date, cu mișcarea mesei sau prin mișcarea unui obiect deasupra unui cadran alfabetic. Totuși și aici se presupune o mediumnitate mai slabă a vre-unui asistent sau o simpatie cu anumite spirite, dată fiind dorința acestora de a se manifestă în cercul celor din viața noastră.

Nu se poate pretinde ca doctrina spirită să cucerească repede toată omenirea întrucât fenomenele ce se atribue spiritismului stau într'un antagonism pronunțat cu învățăturile zilei. Adeptul va trebui să îndure surâsul necunoscătorului, fără a insistă a face prosceliți din oricine. Iar veni în cale. „Căci adevărurile se dau tăcând, numai minciuna se dă strigând", zice un înțelept din vremea veche. Trebue să ținem seamă de prejudecățile dominante și de opoziția crâncenă a acelor oameni cari nu pot admite înfrângerea legilor fizice pe cari ei le-au transcris în cărțile didactice.

Sămânța căzută pe un teren infecund nu va dă roade. Va trebui deci aleasă țarina și aceasta nu va fi greu, pentru cel ce are noțiunea practicei vieții. Foarte ușor se poate face selecțiunea celor ce dovedesc receptivitate pentru învățămintele mai tainice ale Naturii.

Omogenitatea celor ce se adună e o primă condiție de reușită.

Cercul asistenților trebue să fie „acordat" ca instrumentele de muzică. Căci fenomenele nu sunt decât rezultatul

forțe care par inteligente sau unor facultăți necunoscute. Transa o consideră ca o transformație mentală, nervoasă, trecătoare, care parvine a produce fenomenele. Ernest Bozzano a răspuns prin o documentată scriere a sa: „Apropos de l'Introduction à la Métapsychique Humaine", la teoriile lui René Sudre.

armonic al efluviilor vibratoare ce se degajă din asistenți și din mediu. Am văzut forma variată a acestor fluide în fotografiile Doctorului Baraduc. Fără vibrație sintonică a energiilor emanate, avem o anarhie vibratoare, care duce la insucces. Boala, enervația, lipsa de răbdare, gândurile distrate, necazurile, slăbiciunile, zeflemelele, sunt serioase piedici. Începutul e greu, dar cu seriozitate și persistență rezultatele vor fi din ce în ce mai tangibile.

Spiritismul va trebui să rămână deocamdată în cercuri relativ restrânse, iar nici decum să devină obiecte de spectacole publice, sub sancțiune de a deveni prada speculatorilor și șarlatanilor de meserie. Numai așă se va putea menține un control riguros care să fie o garanție contra fraudei. Când ți-ai făcut convingerea că există spirite, încetează de a mai practică spiritismul, afară de cazul când ai obținut concursul unor spirite superioare, cari să te îndrumeze pe calea marilor cunoștințe.

* * *

Spiritismul e vechiu, am puteà zice, de când e lumea. Cu creștinismul popoarele europene pierd șirul pentru ca să fie reluat în secolul trecut. Se atribue în deobște surorilor Fox începuturile încercărilor, pe la 1847, într'o localitate din Statele Unite. Adevărul e însă, că ele au avut mai mulți premergători între anii 1837—1847. Între acești precursori, D-rul J. Larkin fu ales de Destin să devie jertfa nouii descoperiri. În cursul practicei sale, o tânără servitoare începù a dà dovezi de luciditate (clairvoyance), în așă chip, că putù să descrie în amănunțime nu numai geneza și mersul boalei sale, dar și pe acelea ale clienților medicului. Doctorul consemnă în registru 270 fenomene descrise de dânsa, între altele avù și bătăi în mobile, mișcări și aporturi de obiecte, chiar grele, cum a fost aducerea și dispariția unui fier de calcat.

Personalitatea streină se manifestă în mediu, când ca o doamnă de înaltă condiție cu conversația aleasă, când sub

forma unui ucenic de marinar, cu vorbe şi injurături triviale, fenomene devenite acum banale prin frecuenţa lor.

Cu foată prudenţa doctorului, zvonul acestor fenomene transpiră în afară şi doctorul fù silit a se supune unei comisiuni condusă de părintele Tatcher. Acest cleric, cu cei cari l'au însoţit, se convinseră de adevărul fenomenului, dar alt popă fanatic, fără nici o cercetare, improviză o acuzare, care avù de efect condamnarea mediului Mary-Jane ca necromantă, la două luni închisoare. Doctorul neputând fi condamnat legalmente, avù să sufere totuşi urmările bârfelilor şi persecuţiunilor, cari cauzară moartea soţiei sale şi-i amărâră şi lui restul vieţii[1]).

Dar mediul Mary Jane spusese, în transele sale, că ora venise când oamenii trebuiau să se convingă prin fapte de existenţa şi supravieţuirea sufletului. Mai preziceà că omenirea va puteà să comunice de acum înainte cu duhurile celor morţi şi că aceste comunicări vor aveà loc în toată lumea. Fenomenele dela Hedesville cu surorile Fox confirmară în mod strălucit aceste viziuni.

* * *

De ce ne-am mirà că unele adevăruri ca acesta au putut ieşi din gura celor umili? Şi de ce „spiritul Adevărului, care să ne arate nouă calea spre tot Adevărul", cum a prezis Sfântul Ioan Evanghelistul, (Cap. 16, Versetul 13), nu s'ar fi ivit în timpurile noastre? Nu este tocmai generaţia noastră subminată de filosofia materialistă care culmineazà de fapt în fraza: „după mine potopul?"

Era momentul suprem pentru a intervenì cu noui dovezi de existenţa sufletului pentru ca omenirea să nu piardă sîmţul responsabilităţii faptelor. Preceptele religiei pierdeau din teren, faţă de noile învăţături materialiste, cari amenimţau să pătrundă de sus în jos în toate păturile societăţei. Numai autoritatea ce puteà să insufle comunicările cu fiinţe

1) Pe larg descrierea acestor începuturi de Ernest Bozzano în No. Octombrie 1925 „Revue Spirite".

duse dintre noi, puteà, la rigoare, să ne oprească pe povârnişul pe care societatea începuse a alunecà.

„Nu despreţuiţi", zice Conan Doyle, umilile începuturi ale meselor învârtitoare. Aduceţi-vă aminte că căderea unui măr a făcut să cunoaştem legea gravităţii, că cratiţa cu apă fiartă a dat naştere maşinei cu abur, că, din contracţia labei unei broaşte a eşit electricitatea".

E curios ceeace s'a petrecut într'un sat din Crişana, anume Cernei, unde se practică spiritismul. Graţie învăţămintelor, ce au putut avea dela câte un „mediu", denumit de ei „vasul cuvântului", locuitorii s'au lăsat de băuturile alcoolice, se duc regulat la biserică şi se cuminică în posturi, ferindu-se de fapte rele. Şi în adevăr, numai ecoul vocilor de „acolo", puteà să „impresioneze", după ce nici vechile scripturi, nici morala publică nu mai reuşiau a aduce oile rătăcite la staulul lor. Rămâneà însă să se vadă dacă noua doctrină întruneà destule probe de adevăr, ca, de aci în colo, să se clădească *alături de vechea lege*, noui temelii de susţinere. Căci nu puteau începuturile unor fenomene simple şi neînţelese în aparenţă, să se mărginească la oarecari mişcări ale mesei, la răspunsuri anodine, date unor cocoane sau domnişoare în căutare de amuzament. Începuturi modeste, dar din ce în ce mai precise, mai inteligente, mai alarmante, putem zice, în sensul că iau aspectul unor adevărate minuni, capabile să uimească pe cei mai pozitivi, pe cei mai neîncrezători, pe dată ce au luat cunoştinţă de producerea lor. Câţiva din aceştia, un Richet[1]). un Flournoy[2]), caută să reziste, ca vechea gardă a lui Napoleon la Waterloo, punând înainte obiecţiuni faţă de ipoteza spirită. Dar nici dânşii, nici D. Dr. Marinescu al nostru, nu neagă „fenomenele metapsihice".

* * *

1) Charles Richet, Profesor la Universitatea din Paris, retras în 1925.
2) Th. Flournoy, Prof. de Psychologie la Facultatea de Ştiinţe din Geneva, autor al cărţii: „Des Indes à la Planète de Mars".

Scanned with OKEN Scanner

Voluminoasa operă a lui Richet: „Traité de Métapsychique" conține o colecție foarte bogată de fenomene, dar credem că Românii se pot mulțumi deocamdată, cu cele patru volume ale d-lui Inginer Stănulescu, cari sunt și mai puțin costisitoare. Literatura noastră mai coprinde pe „Sic Cogito" a lui Hașdeu, operă de valoare, cam peste nivelul de pricepere al vremii când a apărut. Un pandant al ei ar fi „In lumea spiritelor", de Victor Anestin. Ambele acestea au apărut în Biblioteca pentru Toți. Mai menționăm pe d-nii Nicolau, Scarlat Demetrescu, Narly și Ciocazan, cari au vorbit și au scris în această direcțiune.

Opera lui Ieșeanu a văzut lumina zilei la Brașov prin anul 1905 sub titlul „Puterea Credinței și Operațiunea ei Magică". Ea aruncă o privire generală și bine documentată asupra tuturor acțiunilor zise miraculoase. Ieșeanu a dat acum douăzeci de ani literaturii române ocultiste un giuvaer de mare valoare, dar puține vor fi bibliotecile cari vor fi pus mâna pe dânsul și mai puțini oameni cari îl vor fi apreciat după merit.

Ce este acest contingent român față de miile de opere străine? Numai în limba franceză se numără câteva mii de opere ocultiste[1]) și e probabil că germanii și englezii nu stau mai pre jos.

Față de cele patru opere ale d-lui Inginer Stănulescu, e inutil să facem și noi o enumerare prea întinsă și o sistematizare a diferitelor fenomene spirite. Vom căuta sub o rapede ochire a acestora, să accentuăm unele păreri și să luăm poziție față de unele șovăeli sau abțineri în formularea de ipoteze spiritiste. Abțineri tendențioase, pe cât se poate, datorite spiritului de conservatism sau temerii de compromitere a acelor ce socotesc textele academice ca un fel de literă de evanghelie.

* * *

1) Manuel Bibliographique de Albert Caillet.

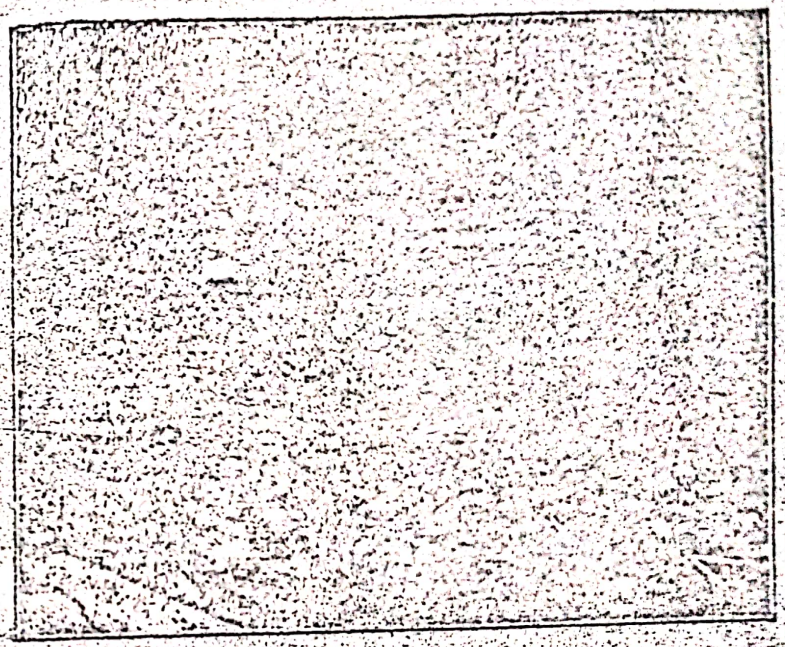

Fotografierea eroilor asistând la serbările eroului necunoscut

Suntem în poziţiune avantajoasă de a spune că mai toate aceste fenomene le-am constatat şi personal, în cercuri intime, unde frauda a fost cu neputinţă. Bătăi ritmice, indicând litere, cu cari s'au format fraze, comunicări, mişcări de obiecte, aporturi şi ridicări, lumini proiectate sub diverse forme, comunicări tiptologice, citire la distanţă, apoi dicteuri de învăţăminte, vorbiri în limbi necunoscute mediului, scriere asemenea, foarte adesea cu caractere şi semnătura din viaţă a fiinţei ce se prezintă.

Toate acestea ne dau dreptul să spunem, în mod hotărît şi adânc convins: „Am văzut, am văzut, am văzut", ca odinioară Apostolul Petru, când vorbia de minunile lui Christos. Căci „Adevărul făuritor este acela care nu şovăie, acela care an cu an merge înainte[1]) spre ţinta ce şi-a propus". (Regina Maria).

Dumnezeu-omul, spus-a doar, ca şi convertitul de pe drumul Damascului, că minunile vor fi şi la îndemâna credincioşilor, iar *credincioşi mai desăvârşiţi sunt aceia cari pervin la aflarea Adevărului pe calea ştiinţei şi a experimentărilor.*

* * *

Drept e că spiritismul nu e decât un az-buche, al acestei vaste ştiinţe zisă „ocultă"[2]), dar când se pretinde că mai

1) Noi vom adăogat „fără zgomot".

2) Ocultism, sau ştiinţa ocultă după unii clasici, este, pentru adepţii săi, o ştiinţă complectă, deşi prin esenţa nu se distinge de ştiinţa ordinară, dar ea aplică la toate cunoştinţele metoade puţin cunoscute până acum şi mai ales analogia.

Studiul Ştiinţei Oculte permite a readuce la acelaş principiu toate ştiinţele, toate filozofiile şi toate religiunile şi mai permite a găsi legătura care uneşte Ştiinţa cu Credinţa, Metafizica cu Fizica.

Din punct de vedere practic, ştiinţa ocultă studiază o serie de forţe încă puţin cunoscute, plecând din două principii fundamentale; *hazardul nu există; supranaturalul nu există.* Baza ocultismului este iubirea între oameni.

Guaita mai spune: Eruditul ţine să ia parte la luptele de păreri, ocultistul ţine să pătrundă esenţa lucrurilor, să descifreze marea inscripţie a Naturei care zideşte în noi şi în afară de noi.

Scanned with OKEN Scanner

nimic de seamă nu a pătruns de dincolo în sferile noastre de acţiune şi de ştiinţă pământească, noi zicem că judecata aceasta e cât se poate de eronată. Căci din marea massă, care lucrează uşuratec, se desprinde o minoritate cu atât mai înălţată cu cât mai aptă de a primi spicuiri din învăţăturile, care au format şi vor formă, multă vreme acel tezaur de cunoştinţe al vechilor iniţiaţi. Şi acl sunt grade, căci *totul se dă în raport cu locul, timpul şi atmosferele*, înţelegându-se sub cuvântul „atmosfere", gradul de receptivitate înţelegătoare a comunicărilor, adică al evoluţiei la care a parvenit structura mintală a fiinţelor primitoare de teorie ocultă.

„Mărgăritarele nu se aruncă la purcei", se dă fiecăruia cât poate să primească, dar chiar mai puţin de-i s'ar dă de acolo, totuşi par'că mai multă autoritate are o comunicare de dincolo decât unele sarbede îndemnuri şi predicări ale vieţuitorilor noştri încărcaţi de păcate. Căci nici El nu a împărtăşit în mod egal tuturor apostolilor lumina cunoştinţei.

Inteligenţa profană, fie ea reprezentată chiar de un Renan, de bună credinţă, n'a priceput unele sclipiri ale sensului adânc esoteric. Din lipsa unei culturi potrivite, mulţi n'au ştiut bunioară, ce a vrut să zică El, prin „cerurile" din „Tatăl Nostru", acea pluralitate de formaţiuni eterice universale. Tot aşà e şi cu pasajul din altă parte, unde se vorbeşte de „Norii Cerurilor", — nu de ai pământului — norii atracţiunei universale, care susţine şi leagă totul în mod armonios, până şi cele mai neinsemnate corpuri şi atomi. O ignoranţă ca aceea care I s'a atribuit de ignoranţii pământeştei ştiinţe, nu puteà să subsiste, chiar dacă Isus n'ar fi avut decât Iniţierea Esseniană.

Marele Iniţiat a zis dar, la începutul rugăciunii: „care eşti în *ceruri*", pentru ca să accentueze prezenţa Tatălui Creaţiunei în *Univers*, miriadele de ceruri. Astfel se adevereşte şi aceea-ce discipolul Ioan (cel mai adâncit în doctrină), că „Dumnezeu spirit este", confirmat şi de biserica noastră în rugăciunea pentru sufletele răposaţilor, când

zice: „pe Dumnezeu nimeni nu poate să-l vadă", precum şi de Moise în Geneză, cu cuvintele: „spiritul Domnului peste apă pluteà, ape, înţelegându-se fluidul eteric.

In Denia de Joia Paştelui se vorbeşte de „Cel ce a spânzurat pământul pe apă". Evident că aici, ca şi în alte ritualuri, s'au strecurat noţiuni din ştiinţa trecutului. Nu poate fi vorba de partea solidă, care ar stà pe lichidul atât de răspândit pe suprafaţa globului nostru — ştiut fiindcă din contră, apele stau pe scoarţa solidificată — ci de planeta Pământ, suspendată în infinitul cosmic, acea materie „simbolizată" prin apa fluid, în care plutesc toate corpurile cereşti. Imaginea ia astfel amploarea demnă de Divinitate, căci trece peste concepţia îngustă a unor credinţe, cari făceau din pământ centrul universului, iar din aştri nişte luminători ai planetei noastre[1]).

* * *

Să ne întoarcem la teza noastră dela care suntem siliţi a ne depărtà câte odată ca să nu scăpăm ocaziunea de a scoate din adâncul Oceanului spiritual, câte o micuţă perlă şi a o închide, cu toată smerenia, în ţesătura de faţă, nu ca un produs propriu al nostru, ci ca o tradiţie a unor generaţii trecute.

Cei cari au avut norocul să treacă, în mod ascendent, prin aceste faze de învăţături, au putut să constate în mod neîndoios, între spirite şi consultanţi, o afinitate identică cu aceea pe care o cunoaşte chimia pentru unele corpuri. Şi-acl proverbul îşi găseşte aplicarea: „cei ce se aseamănă, se adună". Cercurile cu aplicaţie spre glume, şi amuzamente vor avea afaceri cu spirite înrudite şi unii asistenţi vor ispăşi câteodată, pornirile spre gesturi şi cuvinte

1) Zoharul, „Cartea Splendorilor" care se leagă cu vechile mistere ebraice, egiptene, asiriene descrie, cu mult mai înainte de Copernic, mişcările pământului aşa cum le cunoaştem astăzi. (Ad. Frank: „La Kabbale").

Scanned with OKEN Scanner

îndrăzneţe sau nesocotite. Zgomotele şi pocniturile vor putea fi încă suportate, dar se dau uneori lecţiuni severe:

Intr'o şedinţă la Auteuil, mediul fiind în transă, se aude plimbându-se prin odaie diverse instrumente de muzică. Un asistent voind să prindă o chitară, ce trecea pe deasupra capului lui, fù plesnit, cu forţă pe frunte. Tot Gibier[1]) ne povesteşte cum altă dată o bucată de marmură se desprinde dintr'un cămin şi sparge capul unui asistent. La fel a păţit-o un domn, pe care-l cunoaştem, în o şedinţă într'o localitate din Vâlcea, alegându-se cu un cucuiu care l'a însemnat pentru o lună de zile.

De aceea noi punem în gardă pe acei cari se dedau la un fel de joc de-a spiritismul, căci pot deveni ei jocul unor spirite rele[2]). Lanţul sau rondul apără mai de obiceiu contra unor asemenea întâmplări. Mai sigură este protecţia unui ghid, controlor spiritual al mediului, care se poate cere după un anumit ritual, care se indică de obiceiu celor ce dovedesc destulă seriozitate.

A te încrede iarăşi, orecum mult în comunicări fără rost sau în spirite răzleţe, fără un bun conducător spiritual, este o greşală, care poate să coste mult, cum a fost cazul cu acel domn care a jucat la Bursă după sfaturile unui mediu în transă (Richet).

Pare că evanghelistul Ioan ştiă ceva despre amestecul unor spirite rele când scriă: „Iubiţilor, nu credeţi oricărui spirit, ci cereţi spiritelor dacă sunt din Dumnezeu, fiindcă mulţi profeţi mincinoşi au eşit în lume". (Cap. IV 1).

Nu degeaba a zis evanghelistul (Matei, Cap. 12 verset 44 şi 45) că „există asemenea spirite rele".

„Când spiritul cel necurat a eşit din om, el umblă prin locuri seci, căutând repaus şi nu află, atunci zice: mă voi

1) Analyse des Choses de Dr. Paul Gibier, naturalist, conducător al Institutului Pasteur din New-York, care a primit decoraţia cea mai mare asupra turbarei.

2) Elementare se numesc spiritele cari au fost încarnate. Elementale sunt spiritele cari n'au avut viaţă omenească.

întoarce în casa mea de unde am eşit şi venind o află deşartă, măturată, înfrumuseţată, atunci se duce şi ia cu sine alte şapte spirite mai rele ca sine şi fac cele de pe urmă ale omului aceluia, mai rele decât cele dintâi".

Acest pasaj mai dovedeşte de altmintreli ca ortodoxia bine înţeleasă, nu contrazice doctrina spirită.

Profetul Isaia ştiă ceva despre spiritism, când puneă întrebarea: „dacă se cade a întrebă cineva pe cei morţi pentru cei vii".

Iată şi alte pasagii din scripturi:

Fenomen de voce. Deci veni glas din cer şi L'am mărit şi iar îl vom mări. (Ioan Cap. XII verset 28—30).

Vocea din rugul arzând, către Moise, este un fenomen identic, căci nu este esclus ca Divinitatea să se serve de spirite în comunicările ei.

In Genezd găsim „transa" la Capit. XV, verset 12: „Şi pe la apusul Soarelui „un somn adânc" căzù peste Abraham şi iacă frică şi întuneric mare coprinseră pe toţi...".

Darul tămăduirii îl găsim în *Epistola I-a către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel*, unde e vorba de „spirit sfânt", pe care ocultiştii îl indentifică cu magnetismul universal.

Mai clar rezultă vindecarea prin obiecte magnetizate în Regii, (Cap. IV, verset 29 şi urm.), precum şi în Faptele Apostolilor. (Cap. XIX, verset 11—12), unde pare că e vorba şi de aporturi: „încât şi ştergare sau mahrame dela corpul Lui erau aduse peste cei bolnavi şi boalele se depărtau dela dânşii şi spiritele rele ieşeau afară".

Regele Saul aveà un mediu în Endor pe care îl consultà.

Fenomen de scriere găsim în *Cronicile*, unde Regelui David se dă instrucţiuni relative la construirea Templului: Domnul mă învaţă scriind cu mâna Sa pe a mea".

La Capit. XV, verset 44, a primei Epistole către Corinteni, Apostolul Pavel pomeneşte de „perispritul" nostru, când scrie: „este semănat corp firesc, se scoală *corp spiritual;* dacă este corp firesc este şi spiritual".

Ce poate fi decât transă, cu exteriorizare de corp astral,

Scanned with OKEN Scanner

când se povesteşte din viaţa Sfântului Anton următoarele:

„Odată, vrând el să mănânce şi sculându-se să se roage, intru al noulea ceas, s'a *simţit pe sineşi răpit cu mintea*. Şi lucrul cel preà slăvit, că, stând, se vedeà pe sine-însăşi, ca cum afară de sineşi făcut şi ca cum în aer povăţuit de oare carii... etc".

* * *

Comunicările noastre mai sunt în dezacord cu cei cari cred că nici o invenţie sau descoperire n'a parvenit din sfera celor duşi dela noi. Reiese mai mult ca influenţa acestora se exercită în mod neştiut şi că clişeele noilor descoperiri, îmbunătăţiri, inovaţiuni, se ivesc în planul astral înainte ca ele să viziteze creerul celui destinat cu producerea sau inaugurarea lor; că aceste născociri sunt hotărite a avea loc „la timpul fixat", când trebue să se dea omenirii. Ideile se coc, se concentrează şi plutesc în atmosfera lumii astfel că realizarea îşi face loc spontan şi care odată pe mai multe puncte ale pământului.

Noi opunem o categorică desmințire afirmaţiei ce o aduc unii critici, că nimic inteligent nu se comunică din sfera decedaţilor; cunoaştem volume de comunicări, cu conţinut filosofic şi moral, altele relative la cunoştinţele mai tainice, cum nu se găsesc în altă parte. Stilul e adesea parabolic, plin de imagini abstracte, care poate să nu fie pe înţelesul tuturor şi numai pe al acelora cari au obiceiul cugetării şi meditaţiunii. Este adesea stilul în care vorbeau slujitorii templurilor antice; alteori sunt sfaturi relative la felul de a se comportà *în epoca cea nouà de prefacere*, în care a intrat Omenirea; în alte dăţi sunt cercetări şi corecturi a unor pasagii din cărţi şi scrieri clasice ale ştiinţei secrete, care se ocupă cu dinamismul uman.

Să luăm ceva mai simplu dintre comunicările streine pentru criticii noştri:

Ni se povesteşte de către Grimard[1]) că, la o şedinţă, s'au cerut definiţiuni diverse cari să nu treacă peste 12 cuvinte. Spiritul răspundeà foarte prompt, cum nici o fiinţă vie n'ar fi putut face cu atâta preciziune; traducem şi noi:

Ce este conştiinţa?

Quasi organ care separă alimentele sufletului, precum stomacul separă pe ale corpului.

Infinitul?

Abstracţie pur ideală deasupra şi dedesubt de ceea-ce pot percepe simţurile.

Geologia?

Studiul de transformaţiuni ale fiinţei planetare în perioadele de revoluţii şi existenţe.

Fizica?

Cunoştinţa forţelor materiale care sunt produse de viaţă şi de organismul lumilor.

Botanică?

Serie de fiinţe organizate, ţinând locul între corpurile minerale şi cele animale.

Suflet?

Porţiune de substanţă desprinsă din Dumnezeu prin forţa universală pentru fiecare individ.

Magnetism?

Forţă animalică, înlănţuirea fiinţelor între ele, legătura cu aşa numita viaţă universală.

Lumina?

Divinitate, atotputernicie, sufletul tuturor sufletelor, coroana luminelor semănate în tot Universul.

Forţă Divină?

Forţa universală care leagă toate lumile şi îmbrăţişează toate celelalte forţe. (Şi altele).

Odată am avut asupra naşterii un fel de prelegere dictată de un spirit care ocupă un loc înalt în ierarchia de dincolo. Cu voia sa o vom comunicà cititorilor convinşi că-i va interesà şi pe ei şi mai âles pe mamele cititoare.

Redăm acest dicteu aşa cum am putut să-l prindem din auzite în iuţeala scrierii:

Ar Rahman

1) „Une Echappée dans l'Univers" (pag. 225) Grimard.

Scanned with OKEN Scanner

INCARNAREA

Se întreabă mereu dacă materia poate trăi fără suflet, întrebare care denotă, că, în timpul acesta, cei ce întreabă nu cunosc nici materia în totul. De asemenea se fac ipoteze asupra momentului când se încarnează în corp un suflet. Şi pentru a ilustră un adevăr, să urmăm puţin ce se petrece din momentul concepţiei până în momentul naşterii şi mai departe dela naştere înainte, şi astfel să înţelegi şi rostul care'l au acţiunile desăvârşite de forţe din materie şi forţe eterate.

După cum în lumea voastră cu regret se despart două fiinţe, atrase prin iubire, tot astfel se desparte un suflet când urmează să vie pe Pământ spre a stă într'un corp. Exact în momentul când s'a conceput, în acelaş moment un suflet s'a coborît şi înconjoară puternic pe mamă. Sufletul înconjoară ca un văl, din acel moment pe mamă, dar numai corpul, capul nu. El este împrejurul corpului mamei fără a fi lipit de acest corp. În regiunea ombilicului se apropie mai mult de corp. Acest văl, care înconjoară pe mamă, este sufletul care urmează la timp să se încorporeze, luând la partea superioară o formă care tinde către un con. Acest suflet în permanenţă acţionează aşă din afară asupra corpului care se formează în interior. Deci mama are sufletul ei încorporat şi în ea se află un prunc al cărui suflet se află în afară, înconjurând corpul mamei şi de unde acţionează asupra acestui prunc.

De aci, din afară, sufletul din afară, va determină sexul pruncului; de aci din afară, sufletul, conform ordinului primit, va determină construcţia unor anumite oase dela craniu, din punct de vedere al formei şi va acţionă asupra creerului. Toate aceste acţiuni se fac din afară şi sunt trecute prin toate fibrele lutului mamei. Pentru aceasta la cei iniţiaţi din momentul când femeia-mamă se află înconjurată de sufletul care, la un anumit timp, se va încorporă în lutul format, ea, stătea tot timpul în patul ei numai cu faţa spre răsărit. Şi mai departe: Femeia-mamă,—căci din moment ce e înconjurată de acel suflet, i se poate zice mamă,—avea întotdeauna candela aprinsă şi faptul că sta cu faţa la răsărit, în patul ei,—căci nu uită că sufletul pruncului acţionează din afară mai puternic în timp ce mama doarme,—pentru aceia cei iniţiaţi îngrijau ca o astfel de femeie-mamă, să aibă un somn regulat, să doarmă singură, unde în permanenţă să fie candele şi icoane. Aceste acţiuni ale sufletului, mai mult se întind în timp ce mama doarme, dar absolut incontinuu, timp de nouă luni, ele sunt.

Concluziunile ce se trag pe baza acestui adevăr referitor la acţiunile personale mamei, desăvârşite în cursul acestor nouă luni, se pot înţelege. Un mic exemplu: O mamă care va fi până în ultimul moment la teatru, plimbări, cu somn neregulat, va determină pe sufletul din afară, care lucrează oriunde ar fi mama, să acţioneze, într'un mod de acomodare, în poziţia în care-l pune mama.

Şi vă explicaţi acum pentru ce un simţimânt nou se desvoltă în femeia-mamă, pentru ce se produc atâtea manifestaţiuni, schimbări multe la femeia-mamă. Toate sunt rezultatul acţiunilor sufletului, ce o înconjoară, şi pe care sufletul mamei îl simte. Iar dacă se întâmplă ca uneori femeia-mamă, să ştie că este mamă, chiar din momentul concepţiei, deci din momentul când un suflet a începcuit-o, aceasta se datoreşte unei puternice acţiuni a sufletului ce a încercuit-o. Dar nu a sufletului mamei. Căci felul cum un suflet face încercuirea diferă. Unele suflete, în momentul

Scanned with OKEN Scanner

când au venit și incercuesc pe mamă, sunt întocmai ca un om, care gonit de fiare sălbatice, în disperarea lui, intră în prima casă cu zgomot, forțând puternic ușa. Iar altele încercuesc pe mamă mai puțin violent.

(Amănuntele acestei încercuiri, care depinde de etatea mamei, coloarea părului și a ochilor precum și de creerul ei, din punct de vedere al firului, care trece prin punctul celui de al treilea creer și determină modul de încercuire nu le vom da aici).

Acum să analizăm acțiunile sufletului-cerc. Sufletul pruncului (în afara mamei) acționează asupra corpului micului prunc. Ce-trimete sufletului mamei, sufletul cerc? Și ce dă sufletul mamei, sufletului său? Tot odată să analizăm ce trimete sufletul cerc numai în timpul somnului bărbatului, sufletului acestuia și cum sufletul cerc, în anumite condițiuni, pedepsește pe sufletul bărbatului.

Sufletul cerc știe sexul copilului. Știind, el singur trebue să acționeze și să-l determine, deci (ne găsim la sufletul cerc, dar acțiunile ce se produc sus în momentul plecării formează speciale capitole), sufletul care, incontinuu, după cum am spus, acționează asupra corpului în formație, și adevărat se poate spune că il formează întocmai după cum o bucată de gips tu o lucrezi, acționează, trimite și primește. Aceasta, incontinuu, mereu, mereu. Vine un moment dar când o mai mică durată de timp hotărăște, un timp incalculabil de mic când sufletul-cerc își termină o anumită acțiune asupra micului lut și atunci acel mic lut are o tresărire. Și exact, imediat odată chiar cu tresărirea micului lut, începe, la sufletul cerc și acțiunile marginilor la con, asupra corpului mamei și se începe grandioasa muzică, funcțiunea aurei, care, odată intrată în acțiune, are ca efect asupra mamei schimbarea stărei de somn. Trecerea de la veghe la somn, se face prin călduri la capul mamei, care călduri, de multe ori mai puternice, o fac pe mamă să simtă dureri de cap.

Am spus că sufletul cerc acționează incontinuu, primește și dă. El primește numai în timp ce femeia-mamă doarme, primește în timp ce bărbatul nu doarme și transmite în timp ce ambii, femeia-mamă și bărbat, dorm, fără a se înțelege că trebue amândoi să treacă la somn în același moment.

În același timp, dacă femeia-mamă mai are raporturi cu bărbatul, efectul e același, privit în larg, ca și cum puștăriașii evadează stricând lacătul. Este una dintre cele mai mari greșeli și prin aceasta și omul poate, prin-voința lui, să determine anumite acțiuni, al căror rezultat e dăunător micului copil pentru terestra lui existență.

Sufletul cerc, din ce în ce mai mult, indiferent de unde a venit pentru motivul că acționează în felul arătat, începe și el să simtă nevoi din acelea care simte omul: hrană, băutură, etc. afară de cazul când sunt misiuni, căci la misiuni sunt fenomene în raport cu misiunea, iar senzația de poftă a mamei, este urmarea senzației sufletului său. Această senzație este dată și transmisă. Din acest punct de vedere când mania își satisface pofta, sufletul cerc, acționează mai puternic, iar dacă nu, începe un tremur la sufletul-cerc, care tremur, are efect asupra mamei și asupra lutului, căci acțiunea sufletului cerc nu mai este în mod normal. Intrăm atunci în cazuri de suferință și dintr'o parte și din alta.

În timp ce femeia mamă a trecut în somn, încep anumite acțiuni ale sufletului ei, cari intră în atingere cu sufletul cerc, în așă mod încât sufletul-cerc, împreună cu sufletul mamei, în reprezentație, ar fi concentrice, de oarece se întinde sufletul mamei în afară, înconjurând sufletul cerc. Și în acest timp fie de o oră, fie mai mult ori mai puțin — intervale de timp repetate în cursul nopței — sufletul mamei primește din afară anumite impresiuni și simultan le transmite și sufletului cerc.

Încă un motiv că sufletul mamă va puteă acționă, dacă femeia-mamă urmează ore anumite de somn, fapt, care, spre a se puteă realizà, trebue perfectă concordanță, armonizarea deci a întregei acțiuni.

Și în acest moment, când sufletul mamei a înconjurat pe sufletul-cerc în complexul acțiunilor, intervin și acțiunile sufletului bărbatului, dacă și el se află în somn. De unde o concluzie: Cât e de rău pentru acțiunile sufletelor, când bărbatul, cât mai des, își pierde noaptea în diferite localuri, căci atunci cu greu se acționează. Și dacă ați luă ca exemplu un om, bărbat, care timp de nouă luni incontinuu ar stă toate nopțile treaz prin localuri de tortură, cum sunt cafenelele, deci, el ar dormi numai ziua, iar femeia-mamă ziua n'ar dormi de loc, între bărbat fără a zice tată, căci bărbat și tată, din punct de vedere al acțiunii lor, formează speciale explicațiuni cari sunt asemănătoare ca și Venus și Jupiter, Soare față de Mercur și, prin deducție, poți merge și la alte relațiuni planetare, afară de un mic fir, nimic nu i-ar mai acționă ca raporturi între femeia-mamă și bărbatul-tată.

Cine cunoaște aceste legi, avea grije în scopul de armonizare completă ca: în timp ce femeia-mamă culcată cu fața la răsărit, era în somn, bărbatul-tată, avea grija, gândindu-se la conlucrările sufletelor, să se culce tot cu fața la răsărit, iar cei mai adânc inițiați se culcau astfel că lăsau comod întinse spre răsărit și mâna dreaptă. Și, adevăr vă spun, că femeia-mamă, culcată în poziția arătată, ajută foarte mult acțiunile despre cari v'am vorbit și înlesnea desvoltarea unor acțiuni secrete ce apar la naștere, acțiuni pe cari nu le pot cunoaște decât inițiații din magie și cărora oamenii le-au dat diferite numiri, cari la voi se zice „ursitori", sau după cum în India li se zice în 14 feluri, după 14 caste.

Când sufletul femeii-mamă lasă liber pe sufletul-cerc, acesta imediat într'un moment foarte scurt, puternic acționează la creerul din micul lut, după cum tot așă de puternic acționează când este strâns. Și această vagă definițiune este punctul de plecare pentru cei ce cunoscând legile, vor studiă celulele creerului, căci cu fiecare încercuire și descercuire, puternic, violent de puternic chiar, foarte puternic,

se acționează asupra creerului. Și, în legătură, pentru magie, aceste acționări sunt și punctul de plecare, în explicația de a face legătură cu diferite poziții dintre diferite organe și astre. Despici un om, îi privești inima și poți citi la ea mult, foarte mult, când inițiat ești.

Iar când sufletul-cerc acționează și cu sufletul bărbatului, atunci sufletul femeii-mamă, agită întreg organismul, având ca urmare amețeli, ce le simte mama, dureri de picioare și numai în anumit timp, la mâini amorțeală, înțelegând că nu în același timp se produc aceste simptome.

Când mai sunt 24 de ore înainte de naștere, sufletul cerc începe ușor, ușor, dar în permanență să se depărteze din ce în ce, cu distanțe foarte mici, de mamă, pentru a se află în momentul nașterii la o depărtare rotativă de doi metri întinzându-se până la trei metri.

Când încep acțiunile grandioasei muzici, aura, partea conică, din ce în ce se schimbă pentru ca, în momentul nașterii, să albă determinat în esență o rază și o anumită culoare a naturei de păcate moștenite.

Iată pentru ce însă în momentul nașterii, este bine să nu fie multe persoane; este bine ca toate lucrurile necesare să fie aranjate spre apus, ca cei ce dau ajutor mamei să umble spre apus, neputându-se și neintrând în raza de legătură cu răsăritul, lăsând astfel loc neumblat și neîntrerupt, pentru acțiunile sufletului-cerc. Acestea în momentul ce copilul s'a născut, se strânge din două părți și în formă de un singur fir, vine fulgerător pe raza de legătură cu răsăritul, lovește puternic creștetul copilului, după aceea simultan se împrăștie și lovește pe copil, închizându-l, luând deci tot aceiași formă, cu deosebire că partea conică e mult strânsă. Rămâne numai formația razei de anumită coloare, păcat moștenit, rază care va îndeplini în permanență o mișcare rotativă dela apus spre răsărit, rază care se întinde până la 2 ctm. cu înălțime dela con în sus, iar sufletul cerc își începe acțiunile asupra lutului, deci real nu e decât o continuare a primelor acțiuni dar cu alte aplicațiuni. Căci acum, după

Scanned with OKEN Scanner

ce în primul stagiu şi-a format şi determinat sexul şi acele oase, acţionează acum puternic pentru a dirija permanenta mişcare rotativă a acelei mici raze de anumită coloare — păcatul moştenit, — armonizând acum şi numai acum această mişcare şi cele ce ziceţi, predestinaţie, pentru ca, într'un solemn moment, când se petrece o taină pe care voi o cunoaşteţi, ca legenda ursitorilor, după felul rotaţiunei acelei raze, rotaţiune care e în funcţie de mişcarea astrelor, să hotărască trei principale puncte din teresul existenţă. Trebue trei şi nu mai multe, pentru că trei suflete au fost în joc: sufletul cerc, al mamei şi al tatălui. Trei au conlucrat, deci marea lege, cunoscută ca legenda ursitorilor, trei puncte va stabili. Aceste puncte fiind etape pe drumul pe care va începe să meargă, va merge ca om într'un anumit fel, prin liberul lui arbitru, trecând totuşi prin acele trei puncte, puncte de legătură, puncte de echilibru, forţa îngrădită (definiţia punctelor) pentru ca să nu se producă, fără ele, un un desechilibru.

În această formă, închizând sufletul pe copil, ca coaja în sâmbure, acţiunile lui în legătură cu rotativa mişcare, care, la rândul ei, e în legătură cu mişcarea astrelor, în continuarea acţiunilor, acţiuni, care se vor continuă imediat cu eşirea copilului normal sau prin întrerupere, — depinzând după cum şi copilul a eşit normal sau anormal.

În această fază de continuare a modului cum acţionează sufletul-cerc asupra corpului, cu diferite aplicaţii, distingem două mari acţiuni. În tot timpul zilei, sufletul-cerc se apropie acum şi foarte puţin se depărtează iarăşi se apropie, iarăşi se depărtează, incontinuu având, în totalul lui, această mişcare de apropiere şi depărtare. În timpul nopţii, când se apropie, se acţionează puternic asupra razelor rotative şi când se depărtează, acţionează puternic asupra întregului corp, având deci aceiaşi mişcare ca şi în cursul zilei, aceasta timp de patruzeci de zile [1], după care încetează această mişcare şi rămâne fix, aproape de tot de corp, acţionând puternic asupra razei rotative, — păcatul moştenit.

1) In timp de 40 de zile nici mama să nu sărute copilul iar streinii în timp de un an.

În această stare, el intrând şi supunându-se multor acţiuni determinate de mişcarea astrelor, va acţiona mereu din ce în ce mai puternic asupra acelei raze, ca, exact după şapte ani să devie om, încorporându-se.

Deci până la şapte ani e un suflet care a acţionat din afară, e arhitectul care şi-a construit casa timp de şapte ani, ca în urmă să intre şi înăuntru, privind pe fereastră să privească şi să primească mereu impresiuni noui, formând astfel, la şapte ani, omul [1].

Pentru aceasta, patru e materia şi, în ordine de idei, trei este spiritul, dar şapte omul. Dela această dată de şapte ani începe să lucreze aura, care având toate elementele în acea rază cu o anumită culoare, raza rotativă începe la şapte ani cu o altă mişcare, încetându-şi rotaţia.

Ca urmare a acestei încorporaţiuni, se observă atunci puternic unele fenomene la corpul fizic, căci odată ce sufletul s'a încorporat, se începe prin acţiunile lui armonizarea legăturilor şi, ca urmare, unele dintre fenomene sunt: apariţia unor boli, precum şi dispariţia altora.

În prima oră după încorporare, oră minimă de somn, timp necesar numai oamenilor de geniu, căci, în caz contrariu, somnul va fi cel puţin de trei ore şi cel mult de şapte ore, — trebuind totuşi să fie somnul, — omul copil, după acest somn, are totdeauna un moment de grozavă melancolie. Această melancolie, care în prima zi după încorporare, va fi de durată mai lungă sau mai scurtă, după cum somnul, în care s'a făcut încorporarea, a fost mai scurt sau mai lung. E un raport invers şi cel care a dormit numai o oră, va avea o melancolie de cel puţin şapte ore, iar cel care a dormit şapte ore, va avea o melancolie de cel puţin o oră.

1) Steiner în „La Science occulte" zice că la şeapte ani e naşterea corpului eteric.

Așà copilul-om începe să-și schimbe nu numai dinții, dar în unele cazuri și culoarea părului.

* * *

Spuneam că sufletul la timpul său este încorporat într'un corp la care a lucrat din exterior, nouă luni prin mamă și șapte ani direct asupra corpului. Legătura dintre aceste încetări de acțiuni și încorporări cu dezincarnările, trebuește căutate din primul moment, când un suflet a înconjurat pe mamă. Acest suflet acționând din afară asupra corpului în formațiune, el primește în timpul acțiunilor un complex de impresii din afară și parte din ele, în mod fatal, intră în acțiunile lui prin mamă asupra corpului în formație. Așà se explică pentru ce mama, în acest timp, are mai desvoltate simțurile; așà se explică poșta de diferite mâncări și o serie de explicări, care intrate în detaliu, pot formă speciale articole.

Cei vechi, din clasele inițiaților, supraveghiau să pună pe femeia-mamă la adăpost de acțiunile forțelor.

De asemenea se îngrijeà odată de inițiați, ca femeia-mamă, în timp ce Soarele se află în relațiuni de prietenie cu Venus și cu alte planete[1]), nouă zile femeia-mamă să stea afară, un anumit timp, după care copilul venit, aveà determinată culoarea părului.

Partea superioară dela con, tot timpul cât spiritul acționează asupra sufletului cerc, trimete și el acțiuni asupra aurei mamei, iar în timp ce sufletul mamei încercuește pe sufletul cerc, el, sufletul cerc, ne mai primind nimic din afară, se împarte în două, tot cerc rămânând. O parte continuă acțiunile asupra corpului-mamă, iar altă parte primește acțiunile dela sufletul-mamă. În acest timp și numai în acest timp se întâmplă câteodată, ca rezultat al acestui fel de acțiuni dublate, dela sufletul-cerc să apară unele pete pe corpul mamei, dar îndată ce rămâne sufletul-cerc liber,

1) Cei cari au noțiuni de astrologie înțeleg aceste relațiuni. (Nota Autorului).

atunci acțiunea părții superioare dela con intră în normal. Acest fel de acționare a sufletului, care e și în cazul când sufletul-cerc ar fi o forță a lui Satan[1]), ce-ar acționà în scopul de a pregăti un lut destinat unui suflet aflat încă în pământ, plecat înainte de timp (sinucisul) — cu singura deosebire ca impresiile primite din afară de sufletul-cerc, forța satanică, vor fi impresiuni primite numai în momentele când diferite planete devin în anumite relațiuni de dușmănie sau prietenie, cu scop de a produce tot ce poate fi mai rău la om: vicii rele, etc.

Când un suflet este venit cu misiune, în unele cazuri încorporarea urmând să fie de scurtă durată, atunci și numai atunci și în astre se semnalează misiunea, iar copilul care rămâne încercuit numai o zi, înțelegând după principiul vostru că trăește numai o zi, cauzele niciodată nu vor fi cunoscute decât de marii inițiați.

În legătură cu acest șapte, cercetează, omule, numărul dinților la om și scoate concluzia, și, tot în legătură cu acest șapte, cercetează, omule, în scara gradației simțurilor și înțelege cum, când omul, care la șapte ani este om cu adevărat, va avea șapte simțuri, va fi mult perfect comparativ cu voi. În legătură cu acest șapte, cercetează, omule, la schelet coastele și vezi logica și armonia. În legătură cu acest șapte, vezi câte planete sunt hotărâtoare. În legătură cu acest șapte, cercetează, omule câte organe porți în corpul fizic importante; și în fine, în legătură cu acest șapte, cercetează, pentru vibrațiuni, scara muzicală, cercetează culorile cu acțiuni decisive; cercetează în patru părți ale lumii, vulcanii de pe pământ și înțelege legile.

Perioada de timp dela încorporare până la dezincarnare formează a doua și cea mai decisivă existență, căci prima etapă în existență terestră, este etapa dela naștere până la șapte ani. Mai înțelege că la câtevà secole se întâmplă câte

1) Calificare, echivalând cu o forță producătoare de efecte rele, în mod automat. (Nota Autorului).

Scanned with OKEN Scanner

un caz când sufletul-cerc trebue să se reîntoarcă înapoi adică să moară copilul exact la șapte ani. Acest caz se întâmplă numai sub puternice acțiuni de legături strânse cu jurăminte scrise cu sânge de om și la foștii inițiați. Acestea sunt cazuri cari se dau spre cunoștință inițiaților mari.

Dacă din cele arătate la încorporare se vede slab, — căci nu aveți toate cunoștințele, — legăturile mari ce există, le veți prinde din ceeace urmează: Omul necunoscând nimic din taine, dar cunoscând Taina, (Dumnezeu), îl face o personalitate cu un loc determinat în spațiul nedeterminat și atunci, în acest Nedeterminat, caută pe cel determinat și se închină.

Omul, în astfel de condițiuni, nu va află pe cel ce crede determinat, căci fiind într'un spațiu nedeterminat, va trimite dela El, ceeace crede că poate trimite și, când oamenii, uitând Sufletul și pe Marele Spirit, vor să fixeze, pentru scopuri nedeterminate, acțiuni cu efecte de dezechilibru, formează atunci mari uragane, cari înconjură și pe unii și pe alții, spre a se reîntoarce la punctul de unde a plecat.

Adevăr spun, priviți la suflet, căci când ai uitat izvorul de unde prin iubire ai plecat, rătăcești mult până să le întorci la izvor. Și atunci când cunoști izvorul, dar vrei să-l muți, întreg pământul se ridică cu toată greutatea necesară și capabilă de a susține Adevărul-Lege; și izvorul nu va fi mutat, ci va secă, spre a se înseta cel ce voind să ia apă, a voit să-l și mute. E armonia, e legea. Mergeți cu credință, speranță, iubire spre izvor, căci apa, în cursul ei, cu iubire vă dă ceeace voiți.

Și dela pământ până la Dumnezeu e distanța ce o parcurgi într'un sfert de secundă, sau în sute de milliarde de secoli.

Ceeace a trebuit să vă dau, v'am dat.

Visva Carman.

SPIRITISMUL

(Continuare)

In imaginația tendențioasă a criticului prinde o idee greșită că toate fenomenele metapsychice sunt atribuite de spiriții ființelor destrupate.

N'am auzit că spiriții studioși să fi susținut că tot ce s'a experimentat s'ar datorà intervenției spiritelor. Acțiunea care produce mișcarea de obiecte fără contact, poate fi datorită unor forțe lăuntrice, magnetice ale unor ființe vii. Am cunoscut un copil care când intrà într'o bucătărie, făceà să danseze cratițele de fier. Aceasta a devenit mai târziu mediu. Am asistat la scene unde se mișcau dulapuri și etajere, dar iarăși n'am puteà spune că, la aceste forțe lăuntrice, nu se asociază și altele din afară, din viață sau de dincolo de viață, căci entitățile ce se înfățișează prin medii, confirmă această posibilitate.

Entitățile sau ființele elementare împrumută mare parte din forțe mai întâi dela mediu, apoi dela asistenții vii și dela spirite, asistente de obiceiu în mare număr. Cu cât e mai multă afinitate și simpatie în cerc, cu atât fenomenele sunt mai pronunțate. Sila, plictiseala, disprețul, neînțelegerile, grijile și gândurile în altă parte, slăbesc sau chiar zădărnicesc efectele. Cauze exterioare, ca lumina, contracarează uneori manifestările, căci lumina morților este întunericul. Umiditatea, zgomotul, furtuna, ploile, au acelaș efect negativ. Aceste explicațiuni sunt pentru criticii cari au pretenția ca experimentările să iasă pe comandă.

Citirea prin corpuri opace poate fi o deosebită aptitudine a unor sensitivi sau somnambuli, cum am spus mai nainte, dar s'a observat adesea unele vestiri şi prevestiri în cercuri, unde sensivitatea erà exclusă şi unde destrupatul prevestitor îşi dedea numele din viaţă. Nu e adevărat acea ce au spus unii conferenţiari că ei ar păstrà totdeauna anonimatul. Dese ori însă spirite inferioare iau numele unor somităţi din viaţa terestră pentru a-şi dà importanţă, în dorinţa de a face pe asistenţi să steà mai mult de vorbă cu dânsele. Vocea din viaţă, când mediul vorbeşte, şi cunoaşterea obiceiurilor [1]), modul de a se exprimà prezintă oarecare garanţie. Cea mai sigură este atunci când spiritul scrie şi semnează ca în viaţă.

Iată că un spirit care s'a dat drept Take Ionescu previne pe asistenţi că, cel care va fi ales Preşedinte al Republicei Germane, va fi Hindemburg, atunci când nici vorbă nu erà de candidatura acestui general. Identitatea lui Take fu cunoscută de un asistent care avusese din viaţă anume legături politice cu dânsul.

Cum se explică acest fenomen de prevestire? a întrebat cercul. Răspunsul fu: putinţa pentru spirit de a asistà la orice întrunire, desbatere sau conciliabul care l'ar interesà. In cazul nostru, interesul fostului om de stat pentru politică, ar explicà atracţiunea şi postmortem pentru îndeletnicirile lui din viaţă şi deci curiozitatea de a fi urmărit consfătuirile relative la alegerile germane.

Să presupunem că în tainicile conspiraţiuni internaţionale ale unor state europene se plănuieşte atacul fără veste al altor state, tocmai atunci când nimeni nu bănuieşte un asemenea atac. Liniştiţi vor dormi căpeteniile acestora, bazaţi pe tratate de veşnică (?) pace şi nici prin gând nu le va trece că, abia după câţi-va ani de măcelărie reciprocă, îndrăzni-va cineva a chemà la luptă distrugătoare o generaţie atât de încercată. Să ne închipuim că Voinţa care ţine în mână mersul lumii, scârbită de ambiţia nesăţioasă a popoarelor din neastâmpăratul crâmpei de lume, care poartă numele de Europa, a hotărât de astă dată o definitivă prefacere prin îngăduirea de a lăsà majoritatea rasei albe în prada sinuciderii şi exterminării reciproce printr'un crâncen război de lungă durată. Ei bine, clişeele astrale, reflexul gândurilor acestor evenimente în perspectivă, vii vor fi ele înaintea ochilor spirituali ale unor superioare entităţi de dincolo, care vor căutà a da sfaturi de moderaţiune, de prudenţă şi de prevenire oamenilor, care sfaturi de nu vor fi ascultate, va trebui ca Destinul să se îndeplinească, ca ruina generală să distrugă bună starea şi să sălbăticească păcătoasa omenire, care va mai supravieţui dezastrului învingătorilor ca şi învinşilor, ca larăşi, după o serie de ani, într'un nou ciclu [1]), să se trimeată supraoamenii necesari pentru refacerea civilizaţiunei.

Puţine din elementele destrupate vor dà sfaturi, căci multe se dezinteresează de cele pământeşti. Se spune că spiritele înalte (nu toate sunt înalte dincolo, pe care noi le credem atare), se transportă în sfere cereşti depărtate, însă nici cele inferioare nu pot totdeauna să comunice. Dar concursul celor ce rămân în sfera noastră, ne poate aduce câte o dată foloase. In ultimul timp s'a arătat de ele locul unde au fost îngropaţi ofiţeri căzuţi în lupte, cari au fost găsiţi apoi după indicaţii. Alteori acte, testamente, obiecte furate sau rătăcite, au eşit la lumină; chiar crime au fost descoperite.

Profesorul Flournoy ne spune cum o doamnă, Elisa Wood, a fost înştiinţată de spiritul soţului ei unde să caute testamentul ce-i lăsase.

1) Am asistat la o şedinţă unde o doamnă în transă a dansat un dans pe care numai entitatea ce se materializase într'însa, îl putea executa cu măestria desăvârşită de i-o cunoşteau unii din asistenţi, în viaţă.

1) Ciclul 1909—1944 este ciclul lui Marte, iar ciclul anului 1928 e stăpânit de planeta Saturn, primul războinic, al doilea nenorocos. La această dominaţiune nefastă se adaugă epoca petelor solare care exercită o influenţă enervantă asupra omenirii.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

Abatele Constant comunică că celebrul ateu Sylvain Maréchal a apărut, după moarte, văduvei sale şi unei amice a acesteia pentru a le indică locul unde ascunsese 1.500 franci aur.

In anul 1890, 11 Septembrie, I. Mracec proprietar din Vojcchov, Cehoslovacia, găseşte pe femeia sa ucisă în nişte bălării lângă un râu. Autorităţile, după mai multe cercetări clasează afacerea. La 21 Februarie 1891, un fermier, Kreil, se deşteaptă la ora 2½ noaptea şi vede ca fantomă pe fosta femeie a lui Mracec, care-i spune că a fost omorâtă de Jos. Zavrel în asociaţia lui Vesely. Fermierul înspăimântat pregetă să facă o declaraţie, pe baza acelei apariţii, dar fantoma revenì de trei ori şi ultima dată îl ameninţă. Tremurând de groază Kreil cere un semn. Fantoma îi aplică pe umăr mâna sa spunându-i să comunice preotului din sat ce a văzut şi a auzit. In urma denunţului, procurorul cere să-i arate umărul şi în adevăr găseşte pe umărul stâng semnul negricios al urmelor degetelor. Ucigaşii, luaţi de scurt, mărturisesc crima. (Revue Spirite, Julie 1926).

Să derive aceste comunicări tot dela subconştiente aşa cum susţin unii tălmăcitori?

O doamnă de nobilă familie aristrocrată, consemnează [1]) 26 de mesagii date în transă de mediul D-na Osborne Leonard, către diferiţi părinţi, rude şi prieteni din partea militarilor căzuţi în ultimul război. Entităţile (cum zic spiritiştii) dedeau numele lor şi pe acelea ale destinatarilor. Să fie inconştientul d-nei mediu în joc, ori ipoteza spirită mai plauzibilă? Căci nu se vede ce interese ar fi avut d-na Leonard, oricât de clairvoyantă ar fi, să dea astfel de veşti unor persoane necunoscute.

Fiul unui lucrător, care n'a învăţat la şcoală decât o clasă, devine mediu dela 17 ani, şi, într'o transă, spune că trebue să meargă la New-York să dicteze acolo o operă pentru care e destinat preotul W. Fischburg, dela cutare adresă,

1) „On the fringe of Immortality" de Lady Monteith.

ca să scrie după dicteul său. Mai mulţi martori asistă şi, în 157 de şedinţe, se dictează opera „Principiul Naturii, Revelaţia lui Divină şi O Voce către Omenire", de care se spune că ar fi avut un mare succes.

Ziarul „Lupta" din 9 Februarie 1928 povesteşte cum spiritul marelui scriitor Oscar Wilde a dictat printr'un medium o piesă de teatru faţă de mai mulţi asistenţi şi cum criticii teatrali au găsit că ea erà în stilul lui Wilde.

Odată asistau mai mulţi la o povestire de către un mediu. In şedinţa următoare un alt mediu, care nu fusese faţă la şedinţa precedentă şi nici nu ştiă de ce fusese vorba, continuă povestirea. Erà acelaş spirit care se manifestase, dar prin două persoane. Acesta e un fenomen de care D. Richet a spus că ar fi o dovadă în favoarea teoriei spirite.

Sfântul Catolic, Iosef de Copertino, cădeà în transă în timpul liturghiei; în cele din urmă a trebuit să înceteze de a mai oficià.

Monseniorul A. Le Roy [1]), arhiepiscopul Cariei, a spus că despreţuitorii eclesiastici ai Spiritismului vor fi obligaţi să tolereze în Africa ceea-ce combat cu atâta înverşunare în Europa, căci acolo în Continentul supranumit negru, manifestaţiile sunt mai dese şi mai pronunţate; astfel:

1. Vederea înainte: ajungând în unele sate, vrăjitorii (?) ştiau dinainte de vizita prelatului căruia îi descriau locurile unde poposise, ce a mâncat şi ce a făcut zilele precedente.

2. A putut constată că exorcismele lor dădeau rezultate positive în cazuri de „posedări" şi de alte boli.

3. Cunoscătorii secretelor au grije să iniţieze din copii lor în aceste ştiinţe.

4. Licantropia şi vampirismul sunt des semnalate, numai că în locul „mumei pădurii", ei au „omul tigru", care săvârşeşte uneori adevărate măcelării.

5. Ridicarea în aer a fost constatată adesea, iar vorbirea

1) Cincizeci de clerici englezi sunt cunoscuţi ca spiritişti. Celebrul predicator Basil Wilberforce († 1916) spunea că putem comunica cu morţii.

Scanned with OKEN Scanner

curentă a unei limbi străine, necunoscută mediului, nu este un fenomen rar între primitivi.

Înțelegem rezervele pe cari investigatorii le fac, față mai ales de tecnica la care au prevenit unii prestidigitatori, însă față cu precauțiunile ce se iau astăzi, și, cu persoanele care iau parte la experiențe, profesioniștii înșelători, rar se mai încumet a încercă vre-o fraudă.

„Iată ce ziceă odată Laplace, autorul „Mecanicei Cerești": „Suntem așă de departe d'a cunoaște pe toți agenții Naturii și diversele lor moduri de acțiune. N'ar fi filosofie a negă fenomenele numai pentru că sunt *inexplicabile în starea actuală a cunoștințelor* noastre. Trebue numai să le examinăm cu atenție cu atât mai scrupuloasă cu cât pare mai greu a le admite".

„Greutatea probelor trebue să fie proporționată cu ești-rea din ordinar a faptelor".

Unii cercetători, deși recunosc că fenomenele nu se pot negă, nu mai pun ipoteze, ci lasă viitorului formularea lor. E scăparea prin tangentă pentru a nu rupe cu trecutul și a nu fi arătat cu degetul de colegii cari au rămas nepăsători față de aurora ce se ivește pe orizontul științei.

Cu Richet au operat 33 de învățați. Distinsul profesor recunoaște „intervenția unor *inteligențe umane sau neumane*, care călăuzesc și influențează mediul, îi dictează sau îi conduc mișcările dar sunt necunoscute prin existența lor terestră". Aci e tot nodul chestiunei.

Noi și alții cari știm că, în atâtea cercuri, aceste existențe au fost neîndoios îndentificate, putem avea noi aceleași scrupule?

Dar când relațiuni de familie, modul de a se exprimă, semnătura (când mediul scrie) nu lasă nici o îndoială asupra entității care se prezintă? Iată dela spiritul lui Radu Mihai și dela al avocatului Radovici mort subit la 6 Dec. 1927).

„Plăcere am foarte multă că sunteți toate trei. O, fie viața voastră mai liniștită — v-o dorește Radu Mihai[1]). Cu cât

1) Socrul rep. Radovici

veți primi loviturile soartei cu mai multă resemnare, va fi ferice de voi. Revolta aparține sufletelor înapoiate — și fără să vă laud prea mult înapoiate nu sunteți. Toate relele avute și cele ce vă mai pândesc sunt atâtea încercări trimise vouă spre înălțarea voastră sufletească. Dacă ați puteă întrezări cum sunt răsplătite suferințele ce le aveți, ați binecuvântă mâna ce vi le-a dat. Demnitatea în suferință este o calitate a sufletelor alese. Așa dar fetele mele nu vă revoltați de nici un neajuns ce veți aveă. Noi sus le înregistrăm și vă răsplătim după merit".

Nicu Radovici. „Eu am venit să-mi sărut tovarășele; stau mai mult cu voi dar nu am curajul să comunic, trebue ca tatăl tău să mă oblige. (Nu poți singur?) Greu. Cu vremea are să fie bine. Când mă gândesc la voi surâd și-mi zic: Ele cari credeau că am să le duc eu sus în deal și eu am plecat întâiu. Dar n'aveți grije fetelor, Nicu urmează, ceeace rămâne pământesc din voi din înălțime de oarece și sufletele voastre urmează drumul și bine înțeles cu sunt lângă voi din prima clipă a despărțirei. Tot ce regret de acolo este dragostea și răsfățul Ninei și ceva material, țigara. Astea sunt încă apucături omenești, nu te poți desface ușor de toate. Să nu credeți că sunt înapoiat dar a fost așa de bruscă plecarea mea încât mi s'a părut ciudat Nicu fără lulea. Acum maică dragă, să-ți spun cum am plecat și cum am ajuns. Am simțit că mă înăbuș, apoi m'a cuprins o ceață deasă care din ce în ce se întunecă. Am întins brațele după voi dar nu v'am putut ajunge. Noapte completă. Nici un sgomot. Simțeam în juru-mi ființe omenești, nu vedeam, nu auzeam; la un moment dat am simțit pe fruntea-mi înghețată o mângâiere duioasă, o mână caldă mă desmierdă, apoi am putut distinge ușoare șoapte dar nu eră vocea lui Ninișor. Am întrezărit lumină. O ce dulce lumină, cam albăstruie. Ochii mi se deschid văd pe Alina. O ce bucurie! O sărut, îmi vorbește, nu prea înțeleg, văd și pe mama, tot drăguță, pe Marie mai frumoasă și lângă mine un om care-mi surâde, i-am zis tata, și eră el. Am mai stat puțin, m'a luat de

mână zicându-mi: Aci ești la noi, uite în jurul tău ce minuni. Minuni erau cu adevărat dar găsesc că visul trebue terminat, voiam să mă întorc acasă la tine și ei mi-au spus: nu se mai poate. De ce? Ești la noi și trebue să rămâi. Tata era cam autoritar. Mama, Marie plângeau, Alina zicea: Tu ai vrut să vii să-ți vezi fetița și acum vrei să te cobori iar jos. Atunci abia mi-am dat seama că te părăsisem, draga mea, iubita mea. Am rămas pe gânduri și-mi ziceam: Aveam eu oare voe să-l las pe Ninișor singur? Pe când reflectam iată în jurul meu toți cunoscuții, în frunte era tatăl meu: Bine ai venit fericitule, erau cuvintele lor. Tata m'a sărutat și a plâns. Am cerut lămuriri tutulor cum se face de eu nu sunt încântat că am plecat de jos cu toate că numai asta o doream? Ei mi-au răspuns: Ești prea de curând venit și te leagă încă prea strâns legăturile de afecțiune ce ai lăsat acolo. După un răstimp ce la voi ar fi fost poate opt zile, Nicu n'ar mai fi voit să vie la voi cu toată dragostea ce vă poartă. A, fetelor, ce liniște, ce lumină, ce floril totul frumos, devii poet chiar din materialist, cântecele divine te fac să uiți totul, ești vrăjit; ai un singur dor să fie rechemat cel ce ți-e drag ca cu el alături să guști toată frumusețea. Nina, iubita mea, ai curaj. Nicu este cu tine în tot momentul, te iubește, te sărută cu multă dragoste. Pe Stella o sărut cu drag și vă las una în paza celelalte. Pe Tita o sărut frumos.

*

Profesorul de Psychologie Flournoy, dela Universitatea din Geneva, nu se dă nici el învins de realitatea fenomenelor spirite. Dar și Flournoy a scris la 1900 și nu se știe dacă ar fi rămas până în ziua de azi în scepticismul său, această „carie a inteligenței", cum o numește Victor Hugo, marele poet al Franței.

In adevăr, spiritismul a făcut de atunci pași gigantici, numărul adepților se cifrează la zeci de milioane, iar congresele sunt vizitate de reprezentanți din toate națiunile. Adepți din multe țări veniseră la Paris, la ultimul congres

din Septembrie 1925. Multe din științele umane erau reprezentate în această strălucită adunare în care se fixară concluziunile următoare:

Spiritismul este o filosofie care se întemeiază pe date precise științifice și ale căror date fundamentale sunt:

1. Existența lui Dumnezeu, inteligență și cauza supremă a orice lucru.

2. Existența sufletului e legată în viața terestră cu corpul fizic supus pierzării, prin mijlocul unui element intermediar numit perisprit sau corp fluidic indestructibil.

3. Imortalitatea sufletului, evoluția continuă către perfecțiune prin stagiuri și vieți progresive.

4. Responsabilitatea individuală și colectivă universală între toate ființele.

*

Dar să ne întoarcem la Flournoy, acest prototip al îndoielii care pare că „o scaldă", când e vorba de convingerile lui în public. Alegem pe acesta din neamul sceptic ilor fiindcă obiecțiunile lui servă și altor rezervați.

Ani de zile experimentează Flournoy cu d-ra Helène Smith, de care vorbește[1]) cu mare respect fiindcă nu-i se poate reproșă nimic ca cinste și dezinteresare materială. El recunoaște a fi avut fenomene reale de mediumnitate ca telechinezie și telepatie, dar n'ar putea spune dacă n'a avut el orbul găinilor (la berlue), că, în ce privește diversele scrieri ale decedaților (pastiches), care sunt admirabil reușite și interesante, ele reprezintă cazuri stupefiante de supranormal autentic, încât „rămâi cu gura căscată (bouche bée) fără a pricepe ceva".

Mai departe zice: că „admițând ipoteza că s'ar fi înșelat întrucât n'a știut să vadă supranormalul, care îi sărea în ochi, această orbire dacă l'a împedicat să recunoască — la ședințele cu d-ra Smith — prezența reală a lui Joseph Balsamo [2]), a propriei sale mame, etc. rușinea în definitiv

1) Flournoy: „Des Indes à la Planète de Mars".

2) Joseph Balsamo, cunoscut mai bine sub numele de Cagliostro, vestit

Scanned with OKEN Scanner

n'ar fi decât pentru dânsul, Flournoy, când într'o zi ar izbucni adevărul".

Lombroso a recunoscut într'o şedinţă spirită pe mama sa şi a devenit spiritist „confus ca 25 de ani combătuse doctrina". Flournoy se miră că d-ra Smith reproduce în transă gesturile mamei Flournoy, până şi degetele încârligate (crochus) de pe urma gutei de care suferise bătrâna. El recunoaşte că cea mai desăvârşită actriţă n'ar fi putut să imite aşa bine pe decedata d-na Flournoy, pe care d-ra nici n'a cunoscut-o.

Nici scrierea Mariei Antoinette care se incorporează adesea în mediu, nici vocea, nici atitudinea ce ia mediul dintre diferitele entităţi cari o domină temporar, nici vorbiri şi scrieri în limbi străine, (indiană, arabă, sanscrită) nu convinge pe autorul citat. Căci Elena devine uneori în transă, încarnarea nenorocitei regine iar alte ori a fiicei unei şeik arab, stabilit în India, care a clădit o fortăreaţă, Ceandraghiri, pe Canara, în India, prin anul 1401.

Flournoy, abia după vre-o doi ani de căutări, a găsit că şeikul acesta a existat şi că fortul a fost zidit la epoca indicată. Dar cine ştie — zice el — poate că domnişoara o fi auzit de toate acestea dela cineva şi s-o fi sugestionat". S'a sugestionat să vorbească araba, indiana, sanscrita, să cânte chiar în aceste limbi, arii cari nu se mai auziseră în

ca mag vindecător, cu o viaţă plină de tribulaţiuni. Asupra lui s'au scris peste 200 de opere. Hélène Smith (măritată Müller) prezicea la 21 August 1921 prin spiritul Cagliostro, pentru Italia, venirea la putere a „unui om îndrăzneţ, care va ploclama cu tărie hotărârile lui. Caracter franc, năprasnic, el va şti să facă religiei locul care dă un înalt preţ vieţii. E un inspirat pentru că are duhul credinţei şi pune temeiul succesului aiurea decât în om, mai departe decât în prezent; el va aduce preţioase seminţe cari vor germina şi vor da roade. Spiritul lui de dreptate îi va înmulţi forţele, el va muta munţii, fiindcă sufletul lui e neînfricat şi sincer". Hélène Smith a devenit o creatoare mediumnică de picturi religioase despre care doi cardinali au spus că ea e inspirată de sus. Figurile se zugrăvesc curios pe masă, fără peneluri; numai după preumblarea degetelor; răsare un picior, o mână, etc.

Europa! Şi totuşi, spune profesorul de fiziologie, în altă parte, că Elena n'a avut vreme de studii, de oarece dela 15 ani, era vânzătoare într'o prăvălie, unde era ocupată de dimineaţa până seara târziu.

Voluminoasa scriere, oricât de comentată ar fi tema de îndoială, pe care brodează autorul, nu poate decât să întărească în ipoteza spirită pe cititorul care judecă cu duhul nepreconceput, cu simţirea.

Sub rezerva confirmărilor viitoare dăm ştirea că un învăţat, David Wilson a inventat un instrument care înlesneşte mult comunicările cu spiritele din altă lume. E un aparat mic, portativ, compus din un cilindru de aramă servind de receptaclu la o substanţă de mult căutată, care produce radiaţiuni ţinând loc de fluid de mediu. Prin mişcarea unui ac învârtitor, ca acela al busolei şi prin alfabetul Morse, se dă fraze întregi. Silabisirea se făcea greu la început dar ghidul îndreptă, prin dictări repetite, toate lipsurile. Mulţime de entităţi invizibile căutară să comunice şi multe mesagiuri se deteră în treisprezece limbi, între care unul era semnat de Mihail Obrenovici, Domnul Serbiei, asasinat în 1868[1]). D. Wilson a mers mai departe şi prin o adăogire curioasă a unei lentile produse chiar imaginea entităţii spirite — fotografia.

Convingătoare fenomene pentru profani, în favoarea spiritismului, sunt „aporturile" acele aduceri de obiecte din apropiere sau din depărtare. Pare că unele spirite dispun mai mult de această facultate aportivă. E în adevăr o desfăşurare de forţe care se produce, întrucât caracteristica aportului e dematerializarea şi rematerializarea. Mediul se resimte de forţele ce împrumută spiritului şi se observă aceasta din precipitarea respiraţiei, frigul şi starea de slăbiciune care-l coprinde. Am asistat la multe treceri de obiecte prin uşi şi ferestre închise. Am văzut flori aduse, cari, toate purtau la cozile lor, o *părîitură negricioasă, dovada ruperii*

1) V. Amânuntit Felix Remo: „Le Pelerinage de Existences" p. 269.

prin electricitate sau ceva asemănător. Obiecte grele, ca spade, cuţite, talere, ghiozdane cu cărţi, trec prin ziduri ca nimic, căci entitatea pare că le deşiră în materiea aceea atomică, ca în urmă să le reformeze. Ori cât de straniu pare aceasta laicului, fenomenul e cert.

Un cercetător cunoscut al nostru, D. Ciocazan, care dorea să aibă oarecare noţiuni asupra unor manifestări spirite, puse într'o şedinţă întrebarea unde le-ar puteà găsì. I se trânti atunci de forţe nevăzute, pe masă cartea lui Ieşeanu. Nici acum nu se ştie din ce bibliotecă a eşit acea carte. Venind odată acest domn la noi, unde întâmplător se află un mediu căzut în transă, se produse un mic ritual şi se auzì peste puţin un zgomot de cădere a unui mic obiect într'un colţ, departe de doi metri de asistenţi, şi se găsì aşezată pe o etajeră, o fotografie a fiului acelui domn. Ea sosise pe cale nevăzută dela 300 klm. distanţă, luată fiind dintr'un sertar unde era închisă.

O statuie grea de bronz a fost transportată nevăzut dintr'o odaie în alta în una din şedinţele amicilor noştri.

Sinnet, în „Lumea Ocultă" ne citează mai multe cazuri de obiecte grele, aportate dela distanţe mari, cum a fost o bucăţică dintr'un bust sculptat, care se spărsese în alt oraş.

Cel mai desăvârşit fenomen de materializare însă este însăşi al omului plecat din viaţă. Marele fizician Crookes experimentează ani de zile, faţă de numeroşi asistenţi cu Kati King, acea fantomă [1]) care se materializează, cum am

1) Ipoteza ştiinţifică a lui Henri Azam o găsim în Revue Spirite din Septembre 1928: Materializare ectoplasmică ar fi o problemă electrică. Miriadele de electroni necesari spiritului pentru formarea corpului se desprinde din organismul mediumului şi asistenţilor. Curentul acesta e de mult ori vizibil fie ca o negură vaporoasă, fie ca o structură albicioasă, viscoasă ce se vede degajânduse din mediu.

Iată cum descrie Doctorul Geley procesul materializaţiunilor: Din mediu se exteriorizează o substanţă, mai întâi amorfă, care apoi se constitue în diverse forme. Nu e totdeauna o fantomă, căci câteodată

zice, în carne şi oase. Dela acea entitate materializată s'au putut luà bucăţi de stofă din roche şi şuviţe de păr din capul ei, care se păstrează şi astăzi, cu mare sfinţenie, de părtaşii şedinţelor sau urmaşii lor. E de remarcat că acele părţi de materie se refăceau imediat pe dânsa, căci stofa se formează din însăşi substanţa universală, mama tuturor materiilor.

In oraşul Mantes, lângă Paris, s'a văzut de compatriotul nostru, d-l inginer Stănulescu, fiica materializată a soţilor Alexandre, decedată acum şapte ani, la etatea de 19 ani, luând corp omenesc, îmbrăţişându-şi părinţii ei, bătând note la pian, vorbind cu asistenţii în număr de 16, distribuind flori, evaporându-se apoi treptat într'o negură după cum şi apăruse. Descrierea pe larg a acestei scene de către d. Stănulescu, cu alte peripeţii interesante, se găseşte în uvragiul d-sale. Nici Crookes, cu toţi ai săi, nici inginerul Stănulescu nu erau halucinaţi pentru ca să îndoim de realitatea lucrurilor văzute de dânşii.

In Iulie 1926, au fost admise la o şedinţă, d-na Nina Radovici, născută Radu Mihai, şi sora d-sale şi au constatat realitatea fenomenelor ca şi d-l Capri mai târziu. Acolo unde a fost destulă perseverenţă în evocaţia spiritului, cu o dorinţă potenţializată de iubire pentru singura lor fiică, familia Alexandre din Mantes a putut, după doi ani de persistenţă, să-şi îmbrăţişeze de multe ori, forma, trecător încorporată, a scumpei lor fiice.

Fenomenul de materializare nu a putut să se producă pe comanda la Sorbona, unde au fost căutători de noduri în papură, într'o atmosferă neprielnică, forfotind cu mâinile împrejurul mediului, proiectând mereu lumini intense asupra

se înfăţişează cu fiinţă desăvârşită. Cu Eva, vestitul mediu, în transă, se desprindea dintr'ausa o substanţă albă, ectoplasma, apoi apărea organul, de obiceiu mâinele, apoi figura. Organele astfel materializate nu sunt inerte, ci cu viaţa. O mână bine constituită nu se deosibeşte de una adevărată şi poţi s-o strângi, etc. etc.

(Revue Spirite, Ianuarie 1921, pag. 22).

lui. Acolo fenomenul *a dat și trebuia să dea greș*. Lumina în genere contracarează prin vibrațiile sale, condensarea atomică a elementarului, care e să se materializeze, dar când lipsește și afinitatea dintre asistenți și spiritul chemat, insuccesul este deplin. Dovadă că și cei mai învățați mai au nevoe de a învăța. Forfoteala cu mâinile imprejurul mediului atinge structura plastică (ca o vată la vedere), (care se degaje din mediu-acele fire cari se leagă cu entitatea materializată), periclitând sănătatea și chiar viața mediului [1]).

Nu putem, până la alte noui constatări, să dăm crezământ d-lor Masson și Quartier, cari, într'o ședință din 16 Iunie 1928, au apucat de gât pe mediul Blaise, în loc să aștepte cu răbdare formarea entității ce se materializă. Mărturii sunt prea multe că fenomenul ectoplasmic e veritabil la Mantes. D-l Stănulescu, directorul Revistei Spiritiste, a fost din nou la Mantes în Septembre 1928 și a luat parte la patru ședințe. D-sa povestește în revista d-sale pe larg cele petrecute, deaceea noi ne mărginim a spune aici că, la ultima ședință, mediul Blaise e ținut de D-l Stănulescu de ambele mâini, pe când lângă el, Madelena, entitatea materializată, proiectă asupra mediului lumina unui ecran. Proba înfățișării a *două* individualități eră făcută.

De multe ori materializările se fac parțial, căci entitățile bune caută să menajeze forțele dinprejur și în special ale mediului. De-aceea vedem că la Mantes spiritul Madeleinei se evaporează, lăsând să se producă alte entități numai cu mâinile materializate [2]).

1) Despre aceastâ structurâ v.. Crawford „The Psychic structure at the Goliger Circle" și Broșura d-nei Juliette Bisson „Le Médiumnisme et la Sorbonne".

2) Regele Chaldeenilor, Baltazar, vede degetele de mână care scriu pe tencuiala peretelui palatului, cuvintele: „Mane, Tekel, Fares, pe care le tâlmăcește magul Daniel (V. Cartea Daniel Cap. 5) Materializările sunt destul de întrevizibile și în Vechiul și Noul Testament, pentru cine știe să interpreteze textul.

Aceste materializări se produc rar. Madeleina a murit în 1918 și abia în Mai 1920 s'a formăt pentru prima oară chipul ei din puțin fum.

Mai numeroase manifestări de fantome materializate sunt acele petrecute la Charles Livermore, în timp de cinci ani, cu nu mai puțin de 388 ședințe sub cel mai absolut control. S'a văzut acolo figura atletică a lui Benjamin Franklin, așà de precisă, că la lumina destul de vie, s'a proectat umbra ei pe peretele camerii. S'a văzut și descompunerea lentă a figurii, materializată, ca și la Crookes, și la familia dela Mantes. De multe ori apăreà fantoma d-nei Livermore, planând în aer, cu un glob luminos în mână, provocând chiar o dată, cu marginea rochiei sale albe într'o grațioasă plutire, căderea foilor de hârtie și a creionului de pe masă, ceeace exclude putința unei simple năluciri. S'au mai produs scrieri uneori numai cu mâinele vizibile, iar altă dată, patru figuri materializate, ceeace exclude cu desăvârșire orice bănuială de înșelăciune, față de numeroși martori cari asistau la aceste scene. (Revue Spirite, Octombrie 1927).

Din alte continente, avem știri pozitive că indigenii provoacă mult mai ușor materializări de spirite decât Europenii noștri.

Și acum se cade să întrebăm iarăși dacă aceste manifestații sunt datorite subconștientului cuiva, sau dacă persoanele cari se întrunesc și astăzi regulat în casa D-nei Alexandre, sunt victimele unei halucinații? Dacă s'a constatat vre-o nălucire care să dureze trei ore în șir și ani de zile?

* * *

Gândul este creator de forțe. Acel „ego" al nostru, desfăcut odată de cătușile corpului prin anumite discipline și neîngreuiat de preà multe păcate ale terestrei noastre existențe, sau curățat prin anumite ispășiri, se reapropie de chipul și asemănarea spirituală a Domnului, din care a

Atunci ea n'a vorbit dar s'a apropiat de mama sa și i-a oferit o șuviță de păr tăiat de ea însăși. Aparițiile se succed în 1920 iar 1922, Madeleina parvine a vorbi și a-și îmbrățișa părinții. Până în anul 1925 se numărau 56 de persoane streine cari asistaseră la ședințele dela Mantes.

fost plecat. „Eul" astfel transformat dispune de forțe acumulate, la care se poate adăogà ale mediului în transă și acelea ale „dorului", formă-gândire, a rudelor, părinților în viață, precum și ale altor spirite binevoitoare ce sunt totdeauna în număr mare la reuniunile spiritiste. Materializarea devine astfel o producție dinamică de mare intensitate. Incorporarea temporară într'o anumită formă-corp, îmbrăcăminte, refacerea și transformarea acestora, nu prezintă greutățile ce ne-am închipuì noi cei vii. Dese ori am avut aceste confirmări dela cei duși. Gândul lui Dumnezeu este izvorul Creațiunei, și părticica aceea de scânteie, devenită liberă, dar care odată a plecat din Marele Tot și intrată în noi, poate și ea dispune de un mic crâmpeiu din acea Omnipotență divină.

Am pomenit „Gândul". Iată-ne la pragul marelui mister al Creațiunei, peste care autorul nu poate încă să păşească.

O! ce văl poetic aruncat-au vechii inițiați asupra acestor mari taine citibile numai prin serii de adânci înfrânări și meditații!

Frumos se desvăluie înaintea ochilor, celor ce se scaldă în baia luminii, acel capitol din Geneza lui Moise discipol și ginere al lui Jetro, poate cel mai mare inițiat al rasei negre.

Din simbolica povestire a „căderei" o seamă de intelectuali n'au desprins, în închipuirea lor, altceva decât actul procreațiunei, ca motiv al emblematicei izgoniri din legendarul Paradis, având ca urmare „umplerea pământului de viețuitoare omenești!" Alții mai învățați, ne-au hărăzit nobila deşcendență din maimuță!

O Darwini! O Haeckeli, o Buchneri și Moleschoți! Vârtoase au fost frământările minții voastre, munți de idei ați ridicat, dar din ele un şoarece a eșit, „Parturient montes nascetur ridiculus mus", cum zicea Horațiu. Nici pe departe n'ați întrevăzut Adevărul, căci ați omis partea esențială, adevăratul „eu", spiritul, acel miez al sufletului desprins din Marele Tot, prin jertfa Lui de iubire neasemănată și neprieepută de voi și de marea massă a omenirii.

PELERINAJUL SUFLETELOR

Când inima încetează, zdrobită într'o zi,
Atunci bătând în alta, din nou m-oi auzi.
(„Nemurire" de profesorul C. I. Roibănescu
Târgoviște.)

In precedentele noastre capitole am stabilit că viața, cu funcțiunile ei diverse, atârnă de ceeace am numit „suflet". Sufletul l'am definit ca un complex al spiritului și al diferitelor învelișuri cari joacă rolul de atribuțiuni ale acelei esențe-spirit, în care se coprinde scânteia divină, hărăzită nouă de „Marele-Tot", „Dumnezeirea" (V. Epistola II-a către Corintieni, Verset 12: „Noi dar am primit, *nu* spiritul lumii, ci spiritul dela Dumnezeu").

Corpul, la rândul său, nu este decât ghioacea ce se dă temporar sufletului, de care aceasta se desparte, cum se va despărți mai târziu spiritul din învelișurile sale eterice[1], — corp astral, mental, cauzal, — în evoluțiunile ce-i sunt destinate acolo unde s'a dus.

Ocolind formulele complicate, cari rezultă din vechile învățăminte ai celor ce au adâncit chestiunea, vom păşi la înșiruirea dovezilor ce se aduc, îndreptând pe studioşii mai zeloşi la constatarea operilor de specialitate ce ne-au hărăzit vaşnicii cercetători din toate timpurile[2].

1) Lancelin, „La Vie Posthume", pag. 161 și alții.

2) Catalogul Bibliotecii Ștefănescu, constitue o infimă parte a acestei bogății literare. O grupare găsim în cele trei volume ale bibliografiei lui Albert Caillet.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

In calea noastră ne vom întâlni cu aceia cari, ţinându-se de litera unor învăţăminte religioase, ar puteà să vadă din acest studiu, o încercare de a zgudui temeliile religiei noastre. Acelora le răspundem că noi facem aici ştiinţă, că nu suntem primii şi nici ultimii, cari s'au găsit în contrazicere cu unele pagini, scrise tot de oameni, cari au fixat normele după priceperea şi cunoştinţele vremii. Dar după cum mii de învăţaţi laici greşesc, spunând astăzi ceea-ce mâine se desminte, şi acei dascăli şi sfinţi părinţi au putut să greşească, căci excesul de zel i-au făcut să înlăture de multe ori tezaurele acumulate ale ştiinţei antice. Istoria veche a popoarelor, bunioară, ar fi trebuit să fie comprimată în vre-o 7.400 de ani (şi cam 6.000 după catolici); geologia ar fi o minciună, iar astronomia ar fi trebuit să rămână la concepţia unor religii că astrele şi planetele sunt slujitorii pământului. Dar nu ne mai întindem asupra acestei teme, căci însuşi Apostolul Pavel a zis ca „să ţinem ceeace este bun". In acest sens un cleric[1]), explică cele şase zile ale creiaţiunei în raport cu pământul, armonizând opera lui Moise cu ipotezele noui ştiinţifice:

Cuvântul „zi", trebue luat ca sinonim al unei perioade, zice părintele astronom. Aceasta ar fi:

Prima zi creaţia Universului material (cerurile şi pământul), lumina şi apele.

A doua zi expansiunea; despărţirea apelor de sus de cele de jos.

A treia zi: apariţia pamântului solid şi formarea vegetalelor.

A patra zi: ivirea astrelor.

A cincea zi: formarea animalelor de mare şi păsărilor.

A şasea zi: apariţia animalelor terestre şi a omului.

Urmează apoi o amănunţită documentare a acestei sinteze.

Intercalăm aici inspiraţia d-lui Grigore Sălcianu, descrisă în versuri: „Pământul" intitulată, care oglindeşte însăşi Universul, creaţie, în involuţie şi evoluţie (apărută în „Natura" din 31 Martie 1927:

„Un uragan năpraznic a fost la început...
Un vălmăşag de flacări, de apă şi de lut,
Se'nvolburau sălbatic într'un vârtej suprem...
Şi singură atuncea a prins, ca de pe ghem,
Să se desfacă lumea din neagra veşnicie...
Şi toate, ca prin farmec, în urmă s'au făcut.
Un uragan năpraznic a fost la început.
Din miile de aşchii ce se rupeau din Soare,
O aşchie făptură pământului i-a dat;
Şi globul, ca un fulger, prin spaţiu aruncat,
A prins să se'nvârtească în goană-ameţitoare.
De mii şi mii de veacuri alunecând în gol,
Pământul rupt din soare îi dă mereu ocol...
De mii şi mii de veacuri, prin spaţiu, solitar,
Se'nvălue'n lumină şi'n noapte cade iar...
Şi Soarele şi viaţa odată se vor stinge!
Şi-atunci pe noi nici visuri, nici flori nu vor mai ninge...
Ingrozitor de mută va fi acea'mpetrire!
N'o să mai fie nimeni văzduhul să-l respire,
Nici gură să mai cânte, nici inimă să bată,
Nici ochi care să plângă o lume spulberată...
Şi lumile aiurite s-or depănà pe ghem,
Topindu-se de-a valma într'un amurg suprem...
Şi'n noaptea nefiinţei, apoi pe nesimţite,
De-o tainică putere în haos înghiţite,
Ca stemele apuse în noaptea unei glorii,
Vor încetà să ardă planetele şi sorii...
Şi'n noaptea fără margini a'ntinderii diforme,
In apriga dorinţă de-a prinde alte forme,
Vor fierbe la o-laltă ca un Ocean în spume,
Din lumea dispărută, creind o nouă lume.

Nu e deci vorba de a săpà adevărurile sublime, cari se

1) Abatele Moreux, Directorul Observatorului din Bourges: „Les Enigmes de la Science".

Scanned with OKEN Scanner

despind din esența marilor învățături spirituale, ci de a le concordă, făcând să reiasă din ele adevărurile și minunile, atât de mult contestate tocmai de aceia cari sunt astăzi reprezentanții științei.

Teoria miracolelor, pusă la îndoială de aceștia, va ieși — luminoasă și invingătoare, când puteri, necunoscute lor până atunci, se vor dovedi reale. Proporțiuni păstrate, minunile în mic, a unui om din lumea noastră, adeveresc pe acelea ale unui supra-om sau trimis ceresc, care, după aplicarea în mic la început, a primelor descoperiri moderne, ca telefonul, radiografia, etc., a deschis vastul orizont al minunățiilor la care asistăm. Dar noi am neglijat puterea psychică, care după marele învățat Lodge, ar fi superioare chiar celei mecanice. Numai Răsăritul a cultivat-o de mii de ani, grație spiritului de meditațiune și contemplare, care predomină acolo. Numai el puteà să deà pe Marii Reformatori ca: Zoroastru, Ram, Moise, Buddha, Confucius, Christos, Mohamed.

Fără a voi să facem vre-o comparațiune între aceștia și cu aceștia, vom spune, ceeace știe de altfel toată lumea, că și astăzi se vede desprinzându-se de acolo unii indivizi din diferite secte — deși inferioare, — cari cutreerând Europa, uimesc lumea cu fenomene psychice, pe când alții superiori — acei Yoghi — „uniți în Dumnezeu" — cultivă în cripele lor, sublima doctrină a iubirii de oameni, în liniște, în pace, stăpânitori de puteri, de care nu ne dăm seama, neîntrebuințându-le ca spectacol, ci numai tainic spre binele Umanității.

Unul din acești învățați Yoghi, Koot-Hoomy spunea într'o scrisoare adresată Președintelui Societății Teosofice, A. P. Sinnet:—

„Voi Europenii ați descoperit[1]) circulația sângelui, noi am descoperit *principiul vieții;* știința noastră datează de mii de ani; vechii egipteni și indieni au cunoscut-o. După cum Sanscrita e considerată ca rădăcina filologică, așà și filosofia noastră spirituală, formează izvorul celorlalte filosofii. Judaismul, creștinismul, budhismul, constitue o familie de idei"...

Și astăzi, ca și acum treizeci de veacuri, modul lor de exprimare, este adesea misterios, figurativ ca și geneza din Biblie. Fără să pricepem simbolurile acesteia, s'a debitat școlarilor, fără nici o tălmăcire, o legendă, care, luată ad-literam, produce îndoeli în capul oricărui spirit cât de puțin cugetător, îndoeli cari slăbesc apoi credința față de alte dogme.

* * *

„Viața e dulce — zice românul — iar Marele Profet a dat și el importanță vieții prin versetul „respectă pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie ție bine și să trăești ani mulți pe pământ", consfințind tot de odată binele ce trebue să rezulte din o armonioasă înțelegere în traiul de familie. Dar moartea este consecința vieții acesteia pământești; ea trebue să supravină, curând sau mai târziu cu veste sau fără veste. Mai de obicei vine cu veste; e starea de slăbiciune pe care moștenirea, abuzurile, bolile și bătrânețea o aduce cu sine.

Nu moartea însăși este înfricoșată ci mai mult zilele sau momentele care îi premerg. Altfel o putem compară cu un somn adânc care curmă durerile trupului nostru.

„O moarte! moarte binefăcătoare și purificatoare! Tu, care nimicești și zădărnicești totul! Moarte, tu ești adevărata viață! O, moarte, tu ești principiul regenerator și de viață dătător..."

Așà grăià odată moșul înțelept, care răspundeà la numele de Hașdeu. Și o grăià de dincolo, în o ședință spirită, prin gura unui intermediar, căruia îi împrumutase până și vocea. Cine poate să ne spue mai bine ce este moartea, decât cel care a îndurat-o?

Alte dureri sunt însă cari ne turbură liniștea momentului

1) Trebuia să zică: redescoperit.

Scanned with OKEN Scanner

suprem al încetării pulsaţiilor noastre. Este grămada de păcate şi greşeli cari se imprimă în mintea noastră. Nu este o perindare, cât o precipitare totală a lor, un caleidoscop, greu de închipuit în imaginaţia celor vii.

Judecătorul Peckam, moare în urma unui accident, Fratele său, judecătorul Edmondos, care a publicat diverse articole, în acest domeniu, între anii 1854—1871, relatează despre mesagele primite dela fratele său decedat, confirmând „viziunea panoramică" a acestuia în momentul morţii.

Poliţistul Ernest Raynaud [1]), crezându-se aproape de ultima lui oră", (când s'a văzut odată înfăşcat de o „mulţime de mâini invizibile" în întunerec), descrie „cum a retrăit în o secundă toată existenţa sa trecută. Scenele se succedau ca într'un film de cinema", etc.

Un naufragiat istorisea odată, după ce fusese salvat, impresiunea avută.

O doamnă, care în paroxismul durerilor ce-i cauzase o boală, era gata a se sinucide, după ce fu scăpată, ne povesti viziunea remuşcărilor ce avù într'o clipă după urma diferitelor greşeli din viaţă. Sunt aceste clipe începutul unui infern, care trebue să ne muncească în veci, sau purgatorul catolicului, poetizat de iniţiatul Dante, unde să se cureţe omul de incorectitudinile din lumea terestră?

„Să nu râdă materialiştii [2]), să nu se creadă ei cei mai deştepţi după ce mii de generaţii şi miliarde de oameni, din toate ţările, au crezut în nemurirea sufletului. Noi aducem probe; ce probe aduc ei că totul s'a sfârşit aci pe pământ?" Aşà pune chestiunea filosofu! Bergson în conferinţa sa din 28 Aprilie 1912, asupra „sufletului şi corpului".

Vor râde materialiştii şi de o comunicare mediumnică a Baroanei Adelma Bay din 16 August 1919, dar noi o vom reproduce ca curiozitate, fie că ea este produsul imaginaţiei sale subconştiente, fie că emană dela o entitate. Ea spunea în transă: „Haeckel nu ştie că a murit, se crede bolnav şi supus halucinaţiei; e orb şi surd pe lumea cealaltă; el poartă infernul în sine, fiindcă a făcut mulţi atei".

* * *

Principiul superior al fiinţei umane, acel „Neshamah" al evreilor, începe a părăsi cel dintâi corpul fizic, treptat-treptat cu mult înainte de moarte. Senilitatea, pierderea memoriei, slăbiciunile cunoscute ale minţii, sunt indicii ale acestei „treceri la pensie". Exerciţiul mintal potrivit, încordarea nervilor, pare că întârziară acest proces, care la cei ce se dau de timpuriu repausului absolut, ia un mers mai accelerat.

Fireşte că, în cazuri anumite, bătrânul reprezintă numai o firmă a trecutului, dar la mulţi însuşirile bune persistă şi ei vor fi utilizaţi în situaţiuni chiar superioare celor avute mai înainte. Ele compensează cu prisos impulsiunile şi ambiţiunile juvenile, prezumţiunile, dorinţa de îmbogăţire rapidă, care neliniştesc, în timpurile noastrei societatea şi naţiunile. Sinarchia lui Ram, care îmbrăţişează neturburată mai mult de patru mileniuri a fost clădită şi menţinută prin chibzuinţa oamenilor copţi, iar instituţia Camerilor Seniorilor, Senatorilor, complectată cum e, prin numiri de oameni cu situaţiuni căpătate într'un şir de ani, este singura garanţie ce a mai rămas în vârtejul aşà zisei democraţii, cam preà mult colorată cu demagogia, recte linguşirea maselor ignorante [1]).

* * *

Răsleţirea noastră n'are darul de a ne întoarce din drumul bătrâneţei. Această doamnă, ne lasă în fiecare dimineaţă a zilei de naştere, cartea sa de vizită. Vrând-nevrând, trebue

---

1) Souvenirs de police, 2 vol.

2) La moquerie est souvent indigence d'esprit, zice La Bruyere.

1) Un confrate scrie: „E uşor a întruni egoisme nesatisfăcute şi înfometate de pradă, e uşor a-le reuni împrejurul unei fagaduel; greu e să-le reţii, când, în faţa pradei, se va vedea că ea nu ajunge pentru toate apeturile atâţate de fagaduială." (Lo Spirito della Solitudine" de Giuseppe Zoppola).

s-o primim, împreună cu felicitările sincere sau ba, după cum eşti apreciat în mijlocul familiei, sau celor ce-ţi aşteaptă moştenirea. Dar cu cât te apropii de momentul fatal, cu atât simţământul de teamă se hârşeşte şi omul devine mai filosof, mai nepăsător faţă de moarte, pe care de multe ori o doreşte, ca să pună capăt durerilor, nevoilor şi necazurilor, în care se zbate, deşi n'ar trebui să o dorească.

Şi acum, cu voia misionarului nostru, vom reproduce iarăşi extracte din comunicările sale.

MOARTEA

„Cu trei zile înainte de eşirea sufletului, omul presimte moartea, o bănueşte, iar alţii ştiu mai dinainte chiar cu mai multe zile. Acel suflet cerc, care în nouă luni a lucrat pentru acţiunile arătate la „Încarnare", uşor, dar şi cu teamă, începe reacţiunea. Din momentul când a început reacţiunea, omul, slăbit ca fizic, poate primi când nu e nimic în drum, impresiuni hotărâtoare şi poate prin voinţa şi credinţă, să-şi dea seama de importanţa marei acţiuni. Vine un moment când primeşte şi el, prin acelaş lut prin care a acţionat odată şi pe care l-a format, acţiuni dela anumiţi îngeri şi pe măsură ce primeşte aceste acţiuni, pe acelaşi măsură se slăbesc tot mai mult chinuitoarele legături dintre suflet şi corp.

Dacă prin simţul Adevărului înveţi legea creaţiunei şi prin simţul frumosului, armonia Universului, atunci în hotărâtorul moment, când urmează dezîncarnarea, îngerii din acel timp vor stă în aşteptare, unul cu faţa la răsărit, altul cu faţa la apus. Iar tu, om, te afli ori în poziţia ce singur ţi-o creiezi, tocmai pentru armonizarea acţiunilor, sau dacă iniţial eşti, te aranjezi într'o poziţie analoagă cu aceia cu care ai venit prin părinţi iniţiali.

Sunt oameni a căror moarte e fulgerătoare, sunt surprinşi pe stradă, oriunde şi în anumite poziţiuni. Căderea corpului e totuşi armonizată în toate legile şi adevăr vă spun, că se poate ca doi oameni ce ar merge pe un drum, ambii fiind

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

surprinşi de moarte, unul va cădea în o direcţie iar altul în altă direcţie, deşi ambii mergeau pe acelaş drum, având aceiaşi ţintă.

Concluzia: Nimic nu este fără rost şi mica piatră luată din valul mărit, mutată în altă poziţie şi în alt loc, îşi are rostul ei.

Sufletul, eul din corp, nu pleacă imediat la locul destinat, ci în primul moment, e plin de groază, de frică, căci nu ştie unde va plecă şi se vede ameninţat, atacat şi chiar rănit de multe forţe.

Acţiunile sufletului desîncarnat sunt diferite, după cum omul, prin voinţa lui, a eliberat sufletul din corp (sinuciderea), sau s'a supus legii, şi deci sufletul a eşit atunci când trebuia.

1. Sufletul eşit înainte de termen — prin sinucidere — este înconjurat într'anume fel de îngerii care se aflau cu faţa la apus, (toţi cei ce se sinucid, corpul în cădere va fi spre apus). In timpul ce sufletul încercuit de îngerul, aflat cu faţa spre apus, celalt înger, cu faţa spre răsărit, îl încălzeşte şi încălzindu-i îi dă posibilitatea să suporte enorma frică şi-i se micşorează frigul de care e cuprins, căci acolo în acel cerc, sufletul simte un frig enorm. Şi atunci el se desparte de îngerul răsăritului după ce a cunoscut binefăcătorul ajutor, spre a evoluă coprins de o singură ideie, de un singur gând, de o singură dorinţă: Stăpânul, Dumnezeu. Aşa, în aceste condiţiuni, el trebue să urmeze corpul din care a eşit şi după ce acest corp a fost băgat în pământ, îl va încercui, după cum l'a încercuit şi când l'a făcut. Dar acum situaţiunea lui e îngrozitoare, căci, la început, era întocmai ca artistul desăvârşit, care lucrează la o operă frumoasă, un sculptor care dirijază prin puteri mari, ridicarea unui monument, iar în urmă sculptorul trebue să steă legat de mâini şi de picioare şi să privească cum, i se strică, cum i se dărâmă idealul vieţii lui. Incercule sufletul corpul numai în momentul când acest corp a atins pământul. Când primii bulgări de pământ au căzut, acel cadavru este deja învelit

de suflet, lipit de corp şi acolo va stă-atâta timp cât complecta transformare s'a făcut.

Sufletul, astfel eliberat prin sinucidere, după complecta putrefacţie a corpului, în care timp stă lângă el, învelindu-l, brusc se încorporează într'un copil de şapte ani de criminal vitios, alcoolic, etc.

2. Dacă omul a murit şi desincarnarea s'a făcut în mod normal, la timp, atunci cei doi îngeri aflaţi de o parte şi de alta a cadavrului, unul cu faţa la răsărit, şi altul la apus, imediat acţionează asupra acestui suflet. Prima acţiune e de natură să armonizeze, în vederea atacurilor ce le simte, căci multe forţe caută să-l atace.

Atunci când apare un suflet fraged, înţelegând prin acest termen, că abia este eşit din lut, forţa lui se împrăştie în toate direcţiile, ca unde, fluide tremurătoare. Graţie acestui fapt, după tremurătura fluidelor, atâtea forţe îl simt şi se îndreaptă spre a-l atacă, dar cum a apărut în momentul hotărât de lege, astrele se îndreaptă, pe bazu legilor, în aşa fel că-i descrie drumul ce el are de urmat[1]) şi pentru că acest drum nu poate fi drept ci în zigzaguri, curbe, sufletul în drumul lui, primul drum dela desincarnare, se va oprì din când în când, popasul în legătură cu culoarea şi mişcarea acelor astre, care astre i-au croit primul drum. Aceste popasuri, preoţii voştri le cunosc prin tradiţie, cu o falşă interpretare „vămile văzduhului". Iar aceste popasuri, neţinând la voinţa călătorului-suflet, popasuri determinate,

1) Muritorului îi va fi anevoie a-şi imagină chipul cum această indicaţiune a drumului s'ar putea face. Taina trebue înţeleasă aşa cum se exprima entitatea desincarnată, fosta Robert Sensier, ca „aspirat prin legea atracţiunei". (pag. 223 şi 230 din „Après la Traversée" ed. Cercului Caritas). Spirit ar fi materie eterată foarte diluată. Cu cât mai material a fost individul, cu atât mai mult o parte din suflet (spirit cu învelişurile lui) rămâne în cadavru. D'aci teribile suferinţe la arderea corpurilor. Bozzano emite o ipoteză că jocul flacărilor în unele cimitire ar putea fi datorit nu atât putreziciunei cât electronilor cari se degaje din corpurile eterice.

după cum am spus, de mişcările astrelor şi ale planetei de unde sufletul a plecat, le împarte aceste mişcări în 12 zigzaguri şi 12 curbe, ca, după ce a străbătut drumul, să înceteze acţiunea celor doi îngeri, primii despre care s'a vorbit la desincarnarea sufletului.

Iar dacă în timp ce sufletul se află călător pe acest drum, unul de pe pământ l'ar chemà, mult rău îi face acel om căci mult tremură în suferinţă acel suflet, chiar în cazul când o iubire puternică determină pe omul de pe pământ să-l cheme. Dar după cum am arătat că e o greşeală din partea acelora cari, îndată după desincarnarea unui suflet l'ar chemà, se poate înţelege greşeala şi mai mare în casul, când ai chemat un suflet desincarnat înainte de timpul său (sinucisul). El nu va veni căci e lângă corp, dar foarte uşor un alt suflet rău ar putea răspunde la chemare. De aceea omul să înţeleagă că „Adevărul" este o taină către care, de te apropii, mergând pe drumul credinţei şi al ştiinţei, va fi dulce, iar de mergi pe drumul necredinţei şi al neştiinţei sau oricum pe alt drum, taina îţi apare ca ceva înfricoşat şi deci oamenilor în general le spunem: lăsaţi morţii cu noaptea lor de veghe, iar pentru cei ce au început să înţeleagă adevărul le spunem: rămâi, omule, în noaptea ta de veghe şi ascultă prin tremurul serii ideia emanată dela înteligenţa spiritului.

Locurile de oprire în drumul zig-zagurilor, sunt marcate ca durată de timp de nişte forţe; la fel şi cele prin curbe.

* * *

Pe lângă aceste noţiuni venite din acele invizibile comori astrale, vom mai spicui unele venite pe aceiaşi cale. Scurtând unele pasagii, pentru a le armonizà oarecum cu atmosfera, ele sunt şi rămân „un dictat".

„Când ceasul a sunat, el, sufletul, îşi începe pelerinajul. Văzuta-ţi voi vre-odată acele fiole mici, numite de chimle fiola filosofică? O ţii în mână, o simţi deci, şi îndată ce

al rupt vârful, care e destul de subţire, întreaga fiolă se transformă într'o pulbere pe care vântul o poartă în diverse direcţiuni. Când ceasul sună îşi începe sufletul pelerinajul, moment supreme, moment înălţător, misterios, divin".

Să urmărim plecarea sufletului mai întâi din punctul de vedere al colorii, mai târziu din punct de vedere al sunetului, pentru ca să putem în urmă înţelege procesul de vibraţiuni asociate. Vibraţiuni asociate, iată un termen către care tinde toată şcoala de iniţiere ce se poate dà adeptului.

El pleacă pe rând, succesiv, în interval... Cu fiecare parte ce pleacă se formează o anumită culoare împrejurul capului, acestea fiind culorile a diverse părţi din suflet.

M'am întâlnit odată cu un om pe stradă şi pe umbra anormală care o făcea, am recunoscut că sufletul acelui om era în pelerinaj. Privindu-l în ochi am descoperit că multe părţi din suflet plecaseră [1]; era un muribund şi am aflat că întâi plecase culoarea roşie, în urmă plecase cea portocalie şi tot aşa succesiv, verde, galben, roz, albastru, alb. Dar totuş am aflat că două culori, care mai urmează, sunt invizibile nouă şi vizibile planului divin. În fiecare culoare am descoperit diverse facultăţi, diverse calităţi ale sufletului şi, ele ducându-se una după alta, fiecare din ele, păstrând imprimată imaginea trupului, în care închise au stat. La un moment dat uitându-mă de jos în sus, am văzut suprapuse o mulţime de imagini de ale cadavrului aflat lângă mine. Diverse vibraţiuni, am observat, că produceà fiecare parte din suflet. Memoria făcea nişte vibraţiuni întocmai cum voi aţi băgà amândouă mâinile aşa lipite, într'un vas cu făină şi de unde desfăcând repede mâinile, a-ţi împrăştiat făină la părţile laterale, nici de cum însă în sus sau în

1) Plecarea „în părţi" e confirmată şi de alte comunicări colecţionate. Scriitorul Morgan în „From Matter to spirit" (Dela materie la spirit) vorbeşte de mediul H. Abr. Ackley care descrie astfel ieşirea din corp: „Simţiam cum personalitatea mea se împărţise în mai multe părţi: totuşi legate între ele printr'o legătură nedesleg abilă"...

jos. Dar iubirea formă cercuri de aer ca undele apel care se strângeau într'o mişcare rotativă, mereu se strângeau până deveneau un punct care se aprindeă, pentru ca în urmă iarăşi să înceapă, după aprindere, acelaşi mişcare. Dar ura făceă nişte zguduiri în atmosferă, închideă bule de aer care se cioçneau şi se spulberau în convulsiuni pentru ca în urmă iarăşi să înceapă lupta.

Cari sunt porţile prin care ieşi spre liberare, spre punctul care concretizează năzuinţele tuturor înţelepţilor?

1. Urechia dreaptă.
2. Narea stângă,
3. Ochiul drept,
4. Narea stângă,
5. Ochiul.
6. Gura, care arată în acelaş timp când pleacă.
7. S'a terminat.

(Am reprodus aidoma dictetul).

Tu poţi stabili relaţiunile, înţelegând astfel locul ce-i se cuvine capului, căci şapte porţi sunt cari se deschid în ordinea arătată [1]).

În prima linie pleacă memoria şi, ca efect asupra organismului fizic, aparatul respirator îşi schimbă funcţiunea când memoria a plecat.

Gândeşte-te bine că un om într'o emoţie puternică nu mai are respiraţia normală, chiar dacă acest anormal ar dură câteva secunde. Pe şira spinării se produc acele broboane de sudoare în momentul când memoria a plecat complect. Sudoarea este consecinţa plecărei unei alte părţi, care rezidă în organismul fizic şi anume o parte din spiritul pământului.

Iată-ne în fine ajunşi la poarta unui mare mister şi numai atunci când Domnul vrea, se poate că un om să înţeleagă aceste taine. Enunţ deci, că în organismul fizic, în corp deci, se află sufletul, iar între piele se află sufletul

1) Pare a fi o eroare, se vorbeşte de 2 ori de nara stângă, nu se pomeneşte de urechia stângă.

pământului care îndeplineşte un rol cu totul deosebit de sufletul celalt. Ca complectare a acestui enunţ pot spune că atunci când a cincea parte din suflet a plecat, sudoarea rece e pe tot corpul, nu numai pe şira spinării, pentru că atunci pleacă din piele tot ce este din sufletul pământului, având astfel posibilitatea corpul devenit cadavru, să poată intră în transformare. Graţie funcţiunilor necunoscute încă de tine, a sufletului pământului în acest corp fizic, corpul nu putrezeşte complect în acelaş timp.

Acum să revenim la memorie. Sudoarea pe şira spinării, probă că memoria a plecat, şi ea plecând, şi din sufletul pământului a plecat un ce. Memoria, dând semnal, după cum am spus, la toate spiritele cari au legături cu acest suflet — care în curând va sosi complect — va funcţionează şi singură, până la revenirea celorlalte părţi şi funcţionează şi cu părţile cari îl urmează.

Din punct de vedere al orificiilor capului, ochiul drept e partea memoriei, de aceea ochiul drept la toţi muribunzii va avea acea sticlire a morţii, mai naintea de ochiul stâng, iar muribundului i se pare, are impresiu că toate vederile le percepe cu ochiul drept, ochiu rece faţă de cel stâng, care e încă cald.

Memoria dă de ştire, ucolo unde se duce, că cutare suflet se reîntoarce, iar sufletul pământului strigă şi el că cutare om revine în pământ.

* * *

Am văzut că şapte părţi constituesc sufletul cari comunică între ele fiecare, vibrând cu intensitate diferită, care variaţie descompune sufletul. Aceste şapte vibraţiuni diferite ne dă cele şapte efecte de culoare văzute de spirite şi de anumiţi indivizi, în principiu, având incolorul.

Fiecare din aceste şapte părţi se subdivide în 77 părticele bine distincte la care Iniţiatul a făcut alusie când arătă oamenilor cum să ierte greşelile.

Primul semnal de plecare este dat prin nişte vibraţiuni

produse de memorie şi memoria începe plecarea încet-încet, părticică cu părticică din cele 77 subdiviziuni. Este singura parte care pleacă foarte încet din care cauză omul atunci, când cu ultimul suspin încetează bătăile inimii pentru a fi declarat mort, el în realitate încă trăeşte[1]). Cele 77 de subdiviziuni, în baza armoniei vibraţiunilor, se vor simţi în zonele de unde sufletul a plecat la încarnare şi ele se vor simţi atrase de vibraţiuni egale în intensitate, contopindu-se cu diversele nuanţe de culori produse de vibraţiuni. Când această parte a sufletului a părăsit complect pe om, omul rămas numai cu parte de suflet (6 părţi), începe să aibă viziuni pe care el, muribundul, începe să le înţeleagă în scop că un eventual apel să fie legat de clişeul ultim care formează legătura dintre acel ultim clişeu cu clişeele din actuala existenţă a muribundului. Căci 7 orificii la cap, despre cari am vorbit, sunt forţele diverselor părţi ale sufletului.

Când acea parte din suflet (memoria) soseşte acolo, unde odată a planat cu celelalte părţi, acolo unde a avut reşedinţa sufletul (reşedinţa din punct de vedere al topografiei cerurilor), acolo deci de unde a plecat la început, când memoria la eliberarea sufletului ajunge în acest loc, dă imediat semnalul tuturor sufletelor cari au avut legături cu sufletul ce se va elibera, şi acestea din urmă vin ca să primească sufletul ce se eliberează. Memoria, parte integrantă din suflet, fiind în acelaş timp ca o avant-gardă a celorlalte părţi, aşteaptă în locul de unde a plecat sufletul la încorporare. Sosirea şi reintegrarea sufletului prin celelalte părţi, ca după ce toate au sosit, sufletul să se poată ridică mai sus, sau să se coboare, în care caz va fi predispus la o scindare. Memoria, când soseşte în locul de unde sufletul a plecat la incorporare, leagă toate existenţele trecute cu ultima sa existenţă, şi sufletul eliberat complect în eternitatea unei clipe, cunoaşte câte ruperi a suferit, câte reintegrări trebue să se mai producă în decursul milioanelor de ani terestri.

Am întrebuinţat un termen „rupere"! Sufletul se rupe mereu, se fărâmiţează, cum s'ar zice, şi în fiecare parte vom găsi aceleaşi subdiviziuni şi cu fiecare parte scindată se petrece acelaş proces, atât la încorporare cât şi la descorporare. Reintegrarea acestor părţi scindate poate dă posibilitatea trecerii sufletului într'un alt sistem solar, dar nu ştim când şi unde. Prin efectele de vibraţiuni, după cum am spus, se produc culori. Culoarea memoriei va fi în raport cu numărul de scindări pe cari le-a suferit sufletul în întregime, deci şi memoria în parte. Memoria odată ajunsă în zona ei, dă posibilitatea ca muribundul să aibă o vedere clară şi în acelaş timp cu ajutorul altor părţi să dea de ştire şi el la anumiţi prieteni îndepărtaţi despre moartea sa terestră.

* * *

Acestea sunt „extrase" din pasagii cari întrec noţiunile ce avem dela scriitorii, cari au dat ştiri asupra morţii, căutând s-o zugrăvească când ca o uşurare a greutăţilor, suferinţilor şi grijilor vieţii, când ca o liberare de încătuşarea pe care o exercită corpul asupra sufletului.

Ciceron zice că moartea e o schimbare de viaţă, o emigraţiune. Leon Denis ne-o înfăţişează ca o reîntoarcere la libertate; Herodot ca o redeşteptare. Şi în adevăr că moartea apare ca o redeşteptare — ca o înviere zic unii — numai că această redeşteptare apare ca o apăsare, ca un coşmar, care durează mai mult pentru omul de toate zilele, o clipă pentru cel iniţiat. Germeni astrali şi larve[1]), se oferă

1) Cercetări noui de laboratoriu dovedesc acest adevăr. Un învăţat german readuce la viaţă, pentru cât-va timp, mici animale, apoi capete de animale, inimi de oaie par'că se înviorează, până şi degete tăiate de la cadavre, toate acestea, tratate în anumit mod, reiau coloritul şi dau impresia vibraţiunilor din viaţă.

1) V. „Germes de Vie de l'Astral" (de l'Espace) de Ernest Bosc. Larves, Microbes, Egrégores.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

văzului acut al sufletului descorporat. Acestea par'că s'ar năpusti asupra lui, dar premergătorii, părinții, frații, prietenii, dacă au simpatizat cu răposatul, se înșiră pentru a-l primi. Gol se vede el, dar numai o clipă, căci deja gândul i-a procurat veșmântul eteric, căci gândul omului este un fel de mic creator în lumea cealaltă [1]. Puncte luminoase apar în preajma drepților cari tind a le înlesni pelerinajul în lumea spiritelor. Călătoria începe acum în imensitatea spațiurilor trecând prin zigzaguri destinate a fi trecute după meritele din viață ale sufletului plecat. Drumuri figurate în trecătoa de „Vămile văzdului" din Viziunea Sfântului Vasile cel Nou.

Rău fac cei cari caută să cheme prea curând entitățile destrupate; ele nu pot răspunde. Când se insistă prea mult răspunde altele străine cari se folosesc de credulitatea celor de față pentru a debită lucruri indiferente și fără rost. Sinueigașul e și mai împedicat, condamnat, în cele mai multe cazuri, să steă lângă cadavrul lui până la împlinirea vremii sale.

Cam acestea sunt fazele imediate, nu însă fără excepții, căci totul e pregătit după faptele însului și destinul lui. Cel care urmat calea Adevărului, lesne va puteă comunică după desincarnare. Așă se explică cum unele individualități mari se prezintă chiar a treia zi prin mijlocul mediilor, uneori chiar prin arătări fantomale, pipăibile sau nepipăibile. Despre identificarea spiritului, cu care comunicăm, am vorbit la capitolul spiritist. Repetăm și aici că cultivarea spiritismului numai atunci poate dă învățăminte serioase și morale, când cercul sau mediul a reușit să aibă un conducător (guide), sau director (controlor), sigur, luat dintr'o sferă mai înaltă. Căci contrar de ce s'ar crede, domnește acolo în „republica spiritelor", o ierarchie care de sigur nu e uzurpată așa cum se întâmplă adesea pe globul nostru. Ea e

1) Katy King cu Crookes de un Adept. (Reformarea Vestimântului ectoplasmic din care se dă asistenților bucăți de stofă).

impusă de însăși radiațiunea ce emană din corpul eteral și pe cât aflăm, iubirea de oameni, lipsa de egoism în viață, sunt titluri cari cântăresc mai mult decât unele fapte pe care omenirea sau istoria le cinstește aici pe pământ.

Simțul realității, apoi, e mai desvoltat acolo decât în lumea vanităților pământești. Nu puțin mirați am fost într'o ședință, auzind prin gura mediului, vocea regelui Carol, cu pronunțarea-sa caracteristică, confirmându-ne acest adevăr, când voiam să facem act de deferență și respect prin cuvinte „Sire" și „Majestate". Înșelatu-ne-am noi oare? Poate că nu, căci iscălitura lui a fost caracteristic dată. Noi nu l-chemasem și totuși a venit, căci mândria sa de fost rege, nu l'a împedicat de a și cere scuze că ne întrerupe, deși am fi fost măguliți să ne deă oricâte vești ar fi voit. Dar-am mai spus că spiritele, acelea ce petrec în preajma pământului, vin des nechemate, când descoperă un cerc în activitate, și asistăm uneori la un fel de lupte între ele pentru a se manifestă.

Unele mesagii sunt pornite din dorința firească de a se comunică familiei, cum a fost cazul cu fiul lui Lodge, căzut în război, sau cum sunt acele date prin mediu, d-na Leonard [1]), către diferiți prieteni și membri ai familiilor lor. Alte ori pot fi mărturisiri cari par ca o ușurare a remușcărilor după urma unor greșeli, sau chiar simple prezentări, că în viața noastră ca și cum entitățile ar voi să ne mai amintim de ele. Vom reproduce câte-va specimene luate din cercuri la cari am asistat.

* * *

In luna Aprilie 1925, se înscrie un spirit sub numele de „Véronique Laceur" care nu știe decât franțuzește. Noi traducem din conversațiile avute părticele din ele: „Unde ai trăit? — „In Franța. — Pentru ce ai venit? — Dumnezeu a voit. — Ne cunoști? — Cunosc bine pe cei cari cercetează viața de aici. — „Sunt mulți spiritiști în lume? — „Toată

1) Cartea d-nei Monteith „On the fringe of Immortality".

Scanned with OKEN Scanner

India trăieşte în această credinţă şi mulţi din Europa şi din America. — „Se pedepseşte omul pentru crimele din viaţă“— „De sigur, e un iad de rătăciri şi de regrete.

— „Ai cevà de regretat sau de ispăşit?“

— „Am ucis copilul meu de teama dezonoarei; Vai mie! M'am sinucis şi eu în urmă.

— „Suferi“? — E de neînchipuit durerea şi pedeapsa mea, dar regretul este inutil. (Se cer amănunte). — Nu mai măriţi supliciul întinzând dezonoarea până asupra nepoţilor şi familiei mele.

— „Vrei să ne mai spui ceva?“

— „Rău, nenorocire, de cei ce-şi bat joc de lucrurile de după moarte, cari fără credinţă, au aerul de a o avea şi a abuza de încrederea contimporanilor, ei vor ispăşi.

— „De ce nu te reîncarnezi?“ — Pentrucă de 28 de ani decând am murit, n'am ispăşit aici crima ce am comis în viaţă.

— „De ce ai venit în locul celui pe care l'am chemat?“

— „Pentru a vă spune că venirea spiritelor nu se comandă după fantezia voastră.

— Un om în viaţă poate fi călăuzit şi consiliat de un spirit?“

— „E extrem de rar şi de dificil acest caz. Trebue afinitate şi o comunitate rară, sufletească; sufletul unei mame bunioară cu copilul său. A comunică e una, a fi călăuzit este alta“.

— „D-na L. pune în gând o întrebare: Spiritul ghiceşte gândul şi-i zice: „chiar aşà, oricine trebue să se supună soartei. Nu poţi tu să corijezi destinul“. (N. A. aceasta poate fi discutată).

Vesel se prezintă Heine, cunoscutul poet german. El răspunde prompt la întrebările noastre, afară de cazurile când îi „cerem prea multe“. Atunci ne spune: „fichez-moi la paix“.

— „Am trăit — zice el — „în ţara pe care voi toţi o iubiţi, în oraşul atât de dorit de voi. (Paris). Eră oaza,

unde, exilat, mă odihneam. Locuiam 64 Grande Rue, dar preciziunea n'a fost niciodată păcatul meu. Aici sunt fericit căci sunt liber. „Veremigt mit der Urscele bin Ich“. — Atunci, — întrebăm noi, — sufletele nu plutesc, ci se unesc cu sufletul Universal, după cum zic Indienii?“

Răspuns: „Ambele versiuni sunt adevărate“.

— „De ce nu încerci să-ţi aminteşti din alte vieţi, să ne spui ce erai?“

— „Prefer să nu caut a aflà că am fost vre-o dată un idiot.

— „De unde vii acum?“

— „Locul n'are nume în limbile omeneşti.

— „Spune-ne cevà despre un domnitor.

(după o pauză).

„Die Sünden dieses bösen Wichtes
„Wird noch Deutschland lange tragen
„Und das Volk, das ... Treue,
„Wird sich nie dafür beklagen[1]).

— „De ce te-ai botezat?“ — Fiindcă am văzut că e tot acelaş lucru. Versul pare a fi în spiritul lui Heine. Nimănui, din cei de faţă, nu putea să-i treacă prin gând asemenea linii ca să le fi sugerat mediului.

Am avut şi alte surprize: Se înscrie odată, Ugarivez (?):

— „Sunt“ — zice spiritul în limba franceză — „născut în Franţa şi am părăsit pământul în 1674. Mă numesc Gaston-Armand-Charles de Baatz. Am trăit sub marele Cardinal şi-mi ziceau D'Artagnan“.

— „Şi ce ai să devii?“ — La sfârşit, mă voi uni cu acel... cu Marele Tot.

— Urscele? (Sufletul fără început?)

— „Da... Aşa e.

— „Şi pentru ce revii la cei de pe pământ?

— „Rătăcim de preferinţă în atmosfera planetei unde am trăit.

1) D'ale acelui om păcate, Germania multe va plăti, iar poporul sincer
... fără vină-i cred c'a fost.

— „Care e Forța Supremă?

— „Destinul. (Apoi ne face ceva politică).

Iată încă unul care e și mai puțin cunoscut de noi:

Prin August 1925, se anunță repetat „Vargas". După insistența noastră complectează: Bernard de Vargas, Chimist, Alchimist, 1512, Hispania. A scris, — ne spune — o carte „De Re Metallica", care a apărut în 1559. Datele le-am găsit apoi în „La Grande Encyclopedie".

— „Rătăceam" — zice el — „în sferele superioare pentru idealizațiunea mea. Mă perfecționez mereu și sper să nu mai revin în viața de om".

Cine ar putea vorbi de moteză unei sugestionări? Nimeni dintre noi n'a știut că a trăit vre-o dată un chimist cu numele de Vargas.

Mai voiți încă altele? Ne-am prinde că nimeni dintre cititori și chiar istoricii învățați, nu știu cine este „Kassa". El scrie însă fără zăbavă pe tablă cu litere: „Kassa, fils de Hailo Mariam, Aithiopia". Și continuă în limba franceză, iar noi traducem: „Secolul trecut, a văzut moartea mea și a Imperiului meu".

Rămânem uimiți.

— Ai fost dar Impărat?

— „Negus. Da. Dacă popoarele puternice ale Europei vor vedea pălind Steaua lor; nu va fi decât o justă pedeapsă a crudei lor infamii. Pe timpul meu, m'am apropiat sincer de Englitera și, la mâna întinsă a mea, s'a răspuns cu pumnul".

— „Ai luptat contra Angliei?

— „Da. În 1868, anul morții mele. M'am omorît după bătălia perdută la Magdala... Eu, urmașul lui Solomon și al Reginei Sabba..."

— „Urăști Anglia?

— „Ei vor perde, totuși, Egiptul ca și India. Aflați că eu sunt acela care am domnit sub numele de Theodor al II-lea.

După această tristă comunicare, încă una istorică:

Spiritul însemnează primul cuvânt: „Catalaune" și, la nedomerirea noastră, se demască: „Aetius", General Roman, care a zdrobit puterea Hunilor de sub Atila, la anul 451 după Christos, pe câmpiile Catalaunice ale Franței". In ultimul război am inspirat sufletul latin contra forței teutonice". Crede că în vre-o zece ani se va da lupta rasei galbene, contra rasei albe.

Cine e însă Ferraud, care se dă drept fost deputat, omorît la 1 Prairial 1795? Noi nu știm. Confrații noștri de pe malurile Senei ar putea să verifice de a existat o asemenea persoană. El ne dă câteva noțiuni asupra celor petrecute pe timpul său, dar facem grație de aceasta cititorilor.

Alături de aceste, relativ neînsemnate comunicări, se desfășoară în mare taină acele dintr'o lume superioară, date numai pentru adepții încercați ai unei anumite doctrine. Siliți suntem și noi a păstra intact dosarul sub sigiliul tăcerei.

Sacerdoția antică păstră multe secrete, chiar pentru cei credincioși. Divulgatorii erau pedepsiți uneori cu pierderea vieții. Curioasă e soarta unor scriitori moderni, cari pare că intenționau a dă în vileag, mai mult decât era îngăduit în timpurile noastre. Fabre d'Olivet moare trăznit[1]), la picioarele unui altar (?) Guaita, bogat, frumos, terminase manuscrisul celui de al treilea volum, menit a desvălui faptura diavolului și alte mistere. El moare la 36 de ani, înainte de a-și tipări acea operă. Papus, se zice, moare chinuit de gânduri de a fi dat la lumină o serie de lucruri cari n'ar fi cadrat cu fisionomia actuală a priceperii omului. Cine știe dacă Currie și Geley, morți prin accident, nu ajunseseră a ghici unele taine, pe cari omenirea nu era încă sortită să le cunoască!

Ca o amintire din mentalitatea vechei sacerdoții mai păstrăm în ritualul nostru refrenuri bisericești ca: „Pune, Doamne, straje gurii mele și ușe buzelor mele", sau cel dela

---

1) Lucien Roure în „La Legende des Grands Initiés" spune că s'ar fi înjunghiat.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

comunicătură, „Că nu voi spune vrăjmaşului Tău taina Ta", sau invitaţia adresată celor „chemaţi" (cari nu erau adepţi) „cei chemaţi eşiţi, etc.", toate acestea apărând acum ca nişte anacronisme, faţă de dogmele creştine, accesibile tutulor.

* * *

După cum se vede, mai tot ce ştim, din cele ce se petrec în lumea celor fără de corp, a pătruns la noi dela dânşii, fără ca să ne fi putut nici ei descoperi toate tainele pe cari am dorit să le aflăm. E deci probabil că unele sunt necunoscute de marea majoritate ale desincarnaţilor, altele sunt secrete pe cari n'au voe a le desvălui la oricine. Iniţiaţii vechi şi noui vor şti multe, dar, ca şi în anticitate, ei nu sunt îngăduiţi a le transmite oamenilor şi oprirea pare a fi un fapt, o reală împedicare, nu numai o chestiune de pedeapsă.

Din cele permise şi ştiute, vom mai reproduce şi aici o parte.

In urmarea migraţiunilor, aflăm că spiritul desincarnat poate vizită însoţit de călăuza sa, toate punctele de pe pământ, care ar vreà să le vadă. Dar, „numai pentru iniţiaţi sunt deschise toate porţile zodiacale". Unde stau spiritele? Adesea ni se vorbeşte de un con negru, pentru cei fără de lege, cenuşiu pentru cei mai puţin încărcaţi de păcate. Aceste conuri, proiectate de umbrele planetei şi a satelitului, ar fi locurile de concentrare pentru cei perverşi, un fel de iad sau purgator. Alţii, mai puţin greşiţi, trec prin diverse stagiuri de purificare şi înălţare, căci, cum a zis Fiul Omului: „Tatăl Creaţiunei are mai multe locuinţe". După meritele noastre sunt şi gradele ce se conferă acolo, nu de judecători, în sensul nostru, dar prin puterea călăuzitoare divine, dreptatea se face singură, ca şi clasarea, exprimată prin radiaţiunea de care am vorbit.

Pe când Isus apare într'o neasemănată strălucire de care omul nu poate să aibă noţiune, în cele „şapte" sfere, se înalţă tot mai mult cei curăţiţi, lepădând în urma lor învelişurile care se îmbucau unele pe altele ca părţile unei lunete [1]). Mai sus şi mai repede se înalţă dreptii şi luminătorii popoarelor fără a se crede că aceste trepte reprezintă susul sau josul în sensul nostru, asemenea concepţii pământeşti neputând să aibă loc în Nemărginit. Nici să ne închipuim că aceste sfere sunt spaţiuri despărţite, ci nişte planuri de o formă neînţeleasă de noi, un fel de planuri morale, întrepătrunzându-se între ele, căci „Impărăţia Cerurilor înăuntru nostru este", zice Apostolul — o stare a conştiinţei.

Starea desăvârşită de atitudine, acea „Nirvana" a Indienilor, este hărăzită marilor spirite, cari au parvenit prin credinţă şi iubire la perfecţie. Ar fi sfera de unde nu se mai coboară nimeni în vieţi planetare, decât pentru anumite misiuni ordonate de Dumnezeu.

Cei din sferele de sus mai rar se decid a răspunde evocaţiunilor spirite. Mai ales când ele au drept scop, nu învăţăminte sau îndrumări înalte, ci ghiciri sau proorociri cerute de curioşi.

Regele Saul, turmentat de conştiinţa sa, consultă spiritul lui Samuel prin Pitonisa din Endor, Samuel îi vesteşte în adevăr ce-l aşteaptă, dar îi reproşează amarnic că i-a turburat odihna.

Scriitorii mozaici interzic ghicirile (Vezi Deuteronomul cap. 18, versetul 10—12), pe când Apostolul Pavel le admite.

---

1) Iată ce scriau doi poeţi germani: (traducem).

„Un secret e-a noastră viaţă
Ce nimeni n'a cunoscut
Iar miraculoasa-i cheie
O găsim numai'n coşciug.

„Şi în primul somn şi'n moarte
„Sună un cântec de viaţă
„Iar un sfânt popor de fraţi
„Veseli te primesc acolo"

„Viaţa" de Albert Zeller.

Şi pe leagăn şi pe dric
Când în plin raze de Soare,
Îngerii plutesc în juru-ţi,
Când te naşti ca şi când mori.

O! nu'ntreba ce-ai să fii
Ci mergi pe drumul ceţi crucesti,
Şi-al lumei duh să-l preamăreşti
Fiindcă nu ştii ce-o să devii.

Robert Waldmüller.

* * *

Ce se întâmplă cu sufletul?

Am spus că el dă cu ochii de premergătorii lui pe cari îi recunoaşte acum cu acea atribuţiune a sufletului, care zăceà oarecum ascunsă în timpul vieţii, „subconştientul". El apare acum mult mai intensificat, deci şi memoria care e subordonată subconştientului. Toate regretele pentru răutăţile comise, goana exagerată după unele bunuri ale vieţii, ambiţiile deşarte, care nu foloseau omenirii, invidiile, apasă conştiinţa în faţa icoanei ce se desfăşoară, în faţa Nemărginirei ce-i stă înainte, faţă cu trecutul ce-i apare desincarnatului ca o clipă de zbuciumări inutile şi ineficace, toate acestea formând un conglometat de „clişee", fotografii, ce nu pot fi concepute nici închipuite de simţurile noastre terestre.

Gândurile iau o formă cu atât mai acută, cu cât viaţa a fost mai presărată de greşeli şi de blestemăţii [1]).

Am puteà să ne întrebăm de ce omenirea a fost supusă unor astfel de decăderi? Răspundem:

Forma primordială, omul spirit, gonit de pofte, se materializează în carne şi realizează „căderea", simbolizată de scriptură prin gustarea din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Sfântul Apostol Pavel, în epistola I la cap. 5 către Romani, zice că: „printr'un om [2]) a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea care străbătù la toţi oamenii". De aci se vede că omul la început a fost creiat spirit, „după asemănare", iar moartea a fost consecinţa întrupării. Omul e lăsat apoi de Creator propriilor lui puteri şi instincte şi „e răscumpărat", după cum zice acelaş Apostol în epistola II-a către Corinteni, Capit. 5, verset 18—21. Neştiind la început să lucreze, e silit să lupte pentru viaţă cu animalele sălbatice şi se sălbăticeşte el însuşi, devenind crud şi susceptibil tutulor păcatelor. Incet-incet, se învaţă însă să-şi ducă traiul cu sudoarea frunţii lui, să-şi îndulcească moravurile,

1) O comunicare de dincolo spune: „Grădina gândurilor este mormântul astral — şoapta de pe pământ".

2) Singularul „Om" trebue să-l tălmăcim ca o colectivitate.

să întemeieze familie, să trăiască în societate. Dar instinctele perverse nu l'au părăsit şi luptele dela om la om, dela neam la neam, dela rasă la rasă, încă dăinuiesc. Din când în când trimişii Domnului, cu discipolii lor, au dat divine învăţături care au adus îmbunătăţiri firii omului, dar la înlăturarea totală a patimilor, suntem încă departe de a fi ajuns. De aci nevoia unor cataclisme de primenealà.

Afară de câţiva misionari şi supra-oameni, sfinţi şi drepţi, rari, restul sufletelor tutulor generaţiilor ar fi trebuit să populeze un infern unde ar fi stat în prevenţie până la vremea de apoi, deci mii de mii de ani, până când judecătorul suprem era să lasă să-i trimeată iar în iad, în bloc, de astă dată, definitiv şi pe vecie, cum zic scripturile.

Hermes al Egiptenilor spunea că vulgul trebue ţinut în frâu prin spaimă şi înfricoşare. Dar o asemenea tălmăcire a scrisului, mintea omenească n'a putut s-o concepă cu toate propoveduirile religiunei. Pedeapsa veşnică, în raport cu greşelile de câtevà clipe ale veşniciei, n'ar fi corespuns bunătăţii divine.

Noi nu judecăm Divinitatea, dar faptele şi cunoştinţele, ce mereu ies la lumină din interpretarea scrisului, dovedesc că pedepsele sunt măsurate după vinovăţie.

Ely Star [1]) scrie că el a avut comunicări că pământul închide mai multe zone sferice, în care sunt trimise sufletele rele să sufere timporar munci, potrivit păcatelor lor din viaţă. Oamenii mai puţin greşiţi şi-ar face stagiul de ispăşire în trei zone de rătăciri d'asupra planetei.

Topografia Infernului nu poate fi redată decât pe cale de revelaţie şi, din cele comunicate, puţine cuvinte vom spune: „Intrarea în Infern se face sub privegherea unui înger, care străbătând sufletul cu lancea lui, numai atunci sufletul cunoaşte crimele din viaţa cu toate urmările lui [2]).

1) Ely Star, „Mysteres de l'Etre".

2) In aceste revelaţii nu lipseşte catedrala, o scenă dantească; dar destul, şi aşa e ingrată sarcina de a scrie despre aceste subiecte în epoca materialistă.

Scanned with OKEN Scanner

Numai atunci sufletul condamnat, înţelege frumuseţile unui paradis îndepărtat, i-se naşte dorinţa şi e coprins de năzuinţi către acest paradis. Şi focul, des pomenit în scrierile religiei, există sub forma unei „curioase muzici" (!) care nu e decât o combinaţie de vibraţii-flacăre. Acestea mărindu-se şi alternând similar cu nişte note mai puternice, chinuiesc pe nenorocitele suflete în cari mai clocotesc remuşcările de pe urma nemerniciilor din viaţă.

La 7 Mai 1927, un oarecare Turel Jijie se manifestă într'un mediu din provincie şi comunică că a fost pedepsit pe şasezeci luni în locuri subterane, rugând pe asistenţi să-i pună o cruce la mormântul său în Cimitirul Belu.

Toate ştirile ce ne parvin de dincolo, pe cale mediumnică, ne întăresc credinţa în ajutorul ce se dă morţilor prin rugăciunile viilor.

* * *

Iată cum scrie un Preot din ţinutul Timocului — Serbia — la data de 9 Decembrie 1925, către fratele său V. P., preot ortodox român:

„Acum voesc să-ţi descriu întâmplarea cu facerea parastasului pentru mortul despre care ţi-am povestit când ne-am întâlnit în Mircovăţ".

„Sunt trei ani decând venise la mine administratorul Domeniului de aici, un domn ungur, de lege evanghelică, şi, între altele, îmi spunea că el şi soţia lui, neavând familie şi distracţie cu copii, a început să se ocupe cu spiritismul şi la aceasta se pricepea mai bine soţia lui şi m'au rugat să fac requiem (parastas) pentru un fost servitor, dela pusta lor, cu numele Toza (diminutivul dela numele sârbesc Sfetozar), pentrucă spiritul acelui servitor incontinuu se iveşte şi fără să-l cheme. Acel spirit nu le-a mai dat pace şi totdeauna, întrebat fiind ce doreşte, le-a răspuns că-i trebuie să meargă la preotul românesc din Vlaicovăţ şi să-i spună să facă rugăciuni de pomenire pentru uşurarea sufletului lui, care nu mai are linişte şi odihnă de când s'a înmormântat.

Spunea mai departe că pe respectivul servitor eu l'am înmormântat în decursul războiului sau după război. Credeam la început că am de-a face cu un om mai puţin serios, dar la urmă m'am convins despre sinceritatea lui. Eu, în decursul războiului, am înmormântat pe mulţi şi nu-mi aduceam aminte de servitorul răposat şi am luat matricola răposaţilor şi de fapt am aflat, că, în'anul 1920, am înmormântat pe un servitor la parochie cu numele Svetozar Vimilov. I-am spus domnului ce se cere la parastas, să se aducă: colivă, lumânare, etc., şi el m'a rugat să punem noi toate cele de lipsă, căci el ne plăteşte toate spezele pentru parastas. Rugămintea lui a repetat-o de mai multe ori; eu îi promisesem să fie sigur că-i îndeplinesc dorinţa. L-am întrebat despre felul cum chiamă spiritele şi cu care spirite a vorbit. Mi-a spus că soţia lui atât de departe a ajuns în tainele spiritismului, încât aproape cu toate spiritele a putut să se înţeleagă. Fiind un ungur mare, zicea că a vorbit cu mai multe spirite ale celor mai renumiţi ai Ungariei. Între altele zicea că a întrebat spiritul Sfântului Ştefan, Rege al Ungariei, dacă are cunoştinţă despre prăbuşirea Ungariei şi dacă ar mai puteà Ungaria vre-o odată să se refacă cum a fost, şi i-a răspuns că ştie tot ce s'a petrecut în război şi are cunoştinţă despre prăbuşirea monarchiei, pentru care regretă mult, dar Ungaria cum a fost, nu va mai fi nicicodată. Când mi-a spus aceasta am fost pe deplin satisfăcut. Parastasul promis i-am spus că i-l fac, nu în duminica viitoare, ci în cealaltă, de oarece eu administram atunci parochia din vecinătatea Ritişov, făcând serviciul divin în fiecare duminică în ambele comune alternativ, utrenia şi liturghia.

In duminica viitoare am fost pus să fac la Vlaicovăţ utrenie şi la Ritişov liturghia dar parastasul nu-l pot face la utrenie nefiind nici obiceiul decât la liturghie, dar i-am spus că într'altă duminică când efectuesc aici liturghie, desigur voi face parastase. Înainte mi-a mulţumit frumos şi s'a dus dela noi. In duminica primă, când făcuseram liturghia în satul vecin la prescomidie, după ce am terminat cu scoaterea

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

părticelelor pentru cei morți, mi-am adus aminte de răposatul în chestiune și am scos o părticică din prescurea V. și pentru răposatul robul lui Dumnezeu Sfetozar, iar la liturghie l'am pomenit în ectenia morților. In ziua următoare adică luni după prima duminică, iată-l pe d-l administrator că vine la mine puțin cam agitat și-mi spuse următoarele: „Scuză-mă domnule părinte, am venit să intreb făcut-ai parastasul duminica aceasta (adică ieri) ori ba? căci d-ta ai zis că faci parastasul duminica cealaltă, iar spiritul lui Toza s'a prezentat astănoapte la noi și ne-a mulțumit pentru că s'a făcut pomenirea pentru ușurarea lui și acum se simte mult mai bine și ei nu știu cum să-și explice faptul acesta. Atunci eu i-am spus că parastas nu am făcut, dar în rugăciunile mele ce le-am făcut în decursul serviciului divin în Ritișov pentru cei răposați (i-am explicat ritul nostru cu proscomedia, liturghia, etc.), am pomenit pe robul lui Dumnezeu Sfetozar, dar asta am făcut-o eu separat de parastas și numai din aducerea aminte de răposatul. Administratorul a devenit de atunci un om foarte credincios în religia creștină ortodoxă și s'a convins din propria experiență, ce a făcut-o cu spiritismul, despre marele adevăr că rugăciunile și pomenirile noastre ajută mult celor răposați. Această întâmplare a contribuit mult la întărirea credinței mele și eu cu drag pomenesc în rugăciunile mele pe iubiții noștri răposați în Domnul, ceea-ce te rog și pe tine să faci ca preot, etc.

(ss) *S. P.*

* * *

După un stagiu în lumea spiritelor unde suferim chinul acțiunilor trecute, mila dumnezeiască ne mai îngăduie revenirea în lumea planetară pentru ca și aici să ispășim fără de-legile și greșelile altor vieți și să ni se dea putința de a merge din progres în progres pe calea mântuirii, care e și a evoluției, a înălțării spre perfecțiune.

Și iată-ne la un prag al unei noui etape în pelerinajul omului, acea repetată sălășluire în carne și oase, căreia îi dăm titlul de „Reincarnare".

Dar fiindcă am vorbit în acest capitol de o „curioasă muzică", iar în capitolul introductiv de o „minunată muzică" ce o cântă Maestrul din Inima Lui, credem că ar fi momentul să ne oprim o clipă pentru a dà explicări ce se înțelege prin această muzică, care e intâlnită ori-unde în sferele cerești.

Muzica este expresiunea unei vibrațiuni ca și coloritul. Dacă s'ar stabili matematic ce anume vibrațiuni cu intensitățile lor, corespund diferitelor culori, atunci am puteà colorà o cameră cu toate mobilele, în culori după plac, admițând că am puteà și produce vibrațiunile necesare [1]). Muzica e coprinsă și ea în o anumită serie de vibrațiuni pe care fizicienii au reușit a le calculà întrucâtvà, atâtea pe secundă, cum au format o întreagă tabelă cu indicația numărului de vibrații a diferitelor forțe ale Naturii (lumină, electricitate, etc.).

Dacă muzica se exprimă pentru pământeni prin sunete, entitățile destrupate, neavând simțul auzului, ele nu percep muzica decât cu acel simț colectiv mult mai desăvârșit decât toate simțurile noastre împreună, simț cu care corespund între ele în lumea eterică, simț cu care citesc gândurile lor și ale noastre, simț pe care-l intâlnim, în parte, la unii somnambuli și la unii hipnotizați, simț care face de prisos cunoașterea limbilor, întrucât gândirea ea însăși e cevă substanțial, real.

Muzica sferelor, vibrația universală, o percep dar entitățile cu simțul lor colectiv deși au iluzia că o aud ca și când ar trăi pe pământ [2]).

Unii muritori au ajuns a stabili oarecum o corelație între

1) In treacăt observăm influența nefastă a roșului asupra memoriei, culoare negativă par excellence.

2) Suntem în preajma demonstrațiunei științifice a undelor eterate transformabile în sunete. Un aparat inventat de prof. Theremin, prevăzut cu niște antene și emițător de unde electrice, permite prin simpla mișcare a mâinilor d'asupra aparatului să imite diverse instrumente și să cânte felurite melodii.

Scanned with OKEN Scanner

muzică, vibrația sunetului și coloratie, vibrația luminii[1]) și un misionar ne spune în stilul său înflorit, că: *„cea mai frumoasa expresie a frumosului, a desăvârșitului, este muzica. Muzica, rugăciunea Templului viu, încetează când cântărețul adoarme[2]), însă Marele Cântăreț își cântă Muzica Lui cu instrumentul iubirii. El era în El, o singură idee, o singură notă, care vibră în El, atâta timp cât iubirea era strânsă în principiul Său. El din El, în divină muzică, azvârli primul văl de iubire. Atunci, El, plin de fericire, scăldat în valuri de iubire, cântă muzica acestei jertfe de iubire pentru ca ecoul ei să lumineze și să-l slăvească pe El în clipa eternității Lui. Incolorul pretutindeni. Acest incolor era casa Lui și în acest incolor ecoul muzicei sale era mărturia jertfei de iubire. In lumile Lui, legile Lui, forma inteligenței Sale, a procedat la grupări, stabilind ceea-ce vedeți și voi și cu ochii lutului și cu ai sufletului. Lumile Lui străbătute sunt de ecoul muzicei cântată atunci când, ca o revărsare de iubire în care rezidă viața, a inundat incolorul. O vibrație, începându-și acel fantastic pelerinaj, a subliniat coloarea...“*

Dar la ce aș mai continuà? Cititorul va fi înțeles tâlcul acestor cuvinte în care se deslănțuiește un crâmpei din marea taină a Creațiunei. Dumnezeu a creiat totul; totul a eșit din El. Omul, în starea lui ca spirit, este expresiunea gândirii Lui universalizată, adamificată. La El armonia, la noi patima, apeturile, dezordinea. Dar El nu le ordonă și ne lasă să acționăm după liberul arbitru, sub sancțiunea unor legi de ispășire legate de reincarnări peste reincarnări în scopul ajungerii la perfecțiune a Eului nostru.

1) In Biblioteca Ștefănescu avem: „Harmonies comparées des sons et des couleurs“, dédié au Cardinal Donnet, 1861.

2) Templul viu: Omul. Cântărețul adormit: Omul care nu mai cunoaște Divinitatea. (N. A.).

REINCARNAREA

Când omul e aproape să-și termine viața eterică ce i-a fost destinată, el atunci așteaptă momentul când trebue să se reincarneze pe pământ sau pe o altă planetă.

Nu trebue să ne închipuim că forma, care constitue corpul fizic, e aceiași în tot Universul. Pe Jupiter, zic unii astronomi, nu pot trăi ființe. Dar cine ne spune că condițiunile de viață pe marea planetă sunt ca ale noastre și că ființele de acolo trebue să aibă corpuri așà dense ca noi? Și invers. Sunt corpuri cerești de structură rară, subțiată. Nu de geaba ne spunea spiritul lui Caragealе, cu maniera sa hazlie, că acolo unde a fost el odată, „scaunele, mesele, erau moi ca gelatina. Când puneai cotul pe masă, ea se lăsà și te simțeai bine“, etc. Poate fi o glumă à la Caragealе, dar consultați cosmografia și veți vedeà lucruri mult mai curioase cu privire la compoziția corpurilor cerești[1]).

Firește că gravitatea pe Jupiter, fără să mai vorbim de temperatură, poate să fie de așa natură că un pământean nu s'ar puteà mișcà. Temperatura la suprafață — dată fiind depărtarea dela soare — e acolo foarte scăzută, dar, ori că vietățile vor fi fost creiate astfel ca să nu o simtă, ori că uriașa planetă va fi conservat o doză suficientă de căldură iar vietățile ar puteà trăi în atmosferă, în gropi, în scorburi,

1) Intre cărți mai populare recomandăm cele două volume: Les Enigmes de la Science“ de l'Abbé Moreux.

Scanned with OKEN Scanner

în adâncimi. De ce să ne mirăm când pe globul nostru întâlnim viața până și sub nisipurile aride ale Saharei?

* * *

Doctorul Papus, marele magist, zice că: „înainte de a reveni pe pământ sau în planul fizic al unei planete, orice spirit vede încercările prin care va avea să treacă și că nu revine decât după ce le-a acceptat în mod conștient".

Coborîrea în lut este o altă moarte pe care o încearcă ființa, mai dureroasă poate decât acea terestră, căci sufletul încărcat de povara clișeelor sale, știe că se duce spre ispășire.

Melancolic era anunțul lui Hașdeu, când descria recăderea în „tina" pământească, de unde avea să se libereze, de astă dată, după câteva luni de gruncie, ca apoi să apară iarăși în lumea celor descorporați. Carageale, din contră, dicta în mod hazliu, despre trecerile din viață și din moarte:

„Eram și eu într'o stea, acolo mergea totul dandaraiele. De pildă: Oameni mureau copii și se năsteau bătrâni. Da, da, să nu râdeți. Ce vi se pare așa curios? Când veneau pe lume, erau cu părul alb, gârboviți, zbârciți, n'aveau dinți în gură, bălăbăneau din mâini și din picioare, dar de ce mergeau întinereau, până ce deveneau copii, copii mici și dispăreau. Ce e mai curios e că tata era copil mic și avea copii bătrâni. Am văzut și un convoiu funebru, un dric frumos, în spatele lui, numai oameni bătrâni și în coșciug era un copil; murise tatăl".

Noi râdeam, căci ni se părea caraghioasă povestirea, dar ea nu era decât doctrina reîncarnării pe care noi nu o pricepeam destul. Firește că bătrânul era copilul care se năștea pe lumea cealaltă, unde întinerea pentru a se renaște copil în lumea muritorilor noștri. Convoiul figurează plecarea de acolo spre o întrupare fizică.

Iată acum și istorisirea poetică a dublei treceri a lui Hașdeu, care, cu voia sa, o transcriem aci:

„Deșteptarea. — Mă deșteptai după un somn de o clipă [1]) numai o clipă, în profunzimea căreia înțelegeam eternitatea. Eram la marginea unei coline. Deasupra mea un cer înstelat îmi arăta o feerică noapte, o noapte plină de vraje, o noapte plină de mistere, luminată de două luni [2]). O lună în creștere în dreapta mea, o lună în descreștere în stânga mea. Și eu, eu halucinatul, vrăjit, plin de uimire, îmi îndreptam privirile spre cele două luni, spre cele două paradisuri [3])".

„Totul, în jurul meu era ceva suav, care nu poate fi adaptat decât tot numai la ce este suav.

„Mă ridicai și abea atunci observai că totul în mine e prefăcut, e reîntinerit; mă simțeam eu însumi plin de energie, plin de viață, suavă viață, într'un corp tot atât de suav. Dar unde sunt? Ce s'a petrecut? Și, minune, am găsit întrebarea și stelele în cor îmi răspunseră prin licăririle lor: „În Paradis".

„Paradisul, Paradisul! strigai plin de fericire. Paradisul! Și ca o aducere aminte despre un pământ, în care un copil venise pe lume printr'o nenorocire, crescusă, își întemeiase o familie și adora un înger, înfiorat m'am întrebat: „Unde este îngerul în Paradis?"

„Și aproape, aproape de mine, tainic o șoaptă mi-a răspuns: „Aici". „Dar nu puteam înțelege de unde vine vocea. Aproape, aproape era de mine. Ieșia par-că din mine.

„Când va plecă de pe pământ,
„A vieții mele viață,
„Cap genial și suflet scump,
„Frumoasă și măreață,
„M'a sărutat și mi-a zâmbit
„Fecioară prea curată.
„Dar ochișorii-i s'au închis
„Când vru să zică „Tată".

1) E deșteptarea imediată după terminarea agoniei în lumea cealaltă.
2) Descrierea poetică a frontierei dintre lumea noastră și a lor.
3) Imaginea Paradisului în el însuș.

Scanned with OKEN Scanner

„Ce am scris eu atunci, doar nu am scris eu, şi eu, eu începeam să mă mir cum de nu puteam înţelege, că un suflet asupra căruia inundă în valuri lumina Domnului, el trebue să sparga căluşile, căci închisoarea devenea prea strâmtă".

„Nu înţelegeam aceasta căci încă perdeaua necunoştinţei nu era trasă".

„Dar unde eşti, de unde-mi răspunzi; aud glasul tău aproape şi nu te văd unde eşti?".

„Aşteaptă", mi-a răspuns, şi ecoul acestui răspuns a înfioral întreaga mea fiinţă şi prin toate unghiurile corpului meu se revărsă ca un refren ecoul neînţelesului răspuns: „Aşteaptă [1])".

„Am aşteptat o clipă, o eternitate, pentru ca în o clipă, aceea care cu resemnare mi-a spus: „aşteaptă"; să mă conducă spre un ţărâm rece".

„Dar iată că dela hotarul care desparte acel paradis, în care m'am deşteptat, şi până la ţinutul rece cu mii de suferinţe, cu groaznice chinuri, m'am năruit; perdeam memoria, un înfiorător întuneric mă acoperea, eram meteorul devenit un bolid care vertiginos aleargă spre a se sălăşlui într'un pământ. Domnul a vrut, voia Domnului s'a împlinit şi pe altă cale reîntors, am alergat, am alergat, până am ajuns la poalele unei coline, între două luni".

Din această comunicare reţinem:

1. Pierderea memoriei în momentul reîncarnării, căci clemenţă divină scuteşte pe om de aducerile aminte a atâtor greşeli săvârşite în altă viaţă, ca, nu povara lor să-l ducă la desnădăjduire sau la sinucidere.

2. Constatăm o împedicare de a se găsi de îndată cu fiica lui adorată ca şi cum acest „Aşteaptă", această aimânare de câteva luni de încarnare şi desincarnare, ar fi un fel

1) Căci trebuia să se mai întoarcă odată pe ţărmurile reci „Pământul" după cum urmează descrierea nouii sălăşluiri şi apoi iarăşi desincarnarea figurată la poalele unei coline. Decesul micului prunc a avut loc la 9 Decemvrie 1925, ora 10 seară, când s'a împlinit un mic ritual.

de amendă pentru micile lui greşeli din viaţă, ca astfel să apară purificat înaintea angelicei sale fiice.

3. Vedem că, odată reintrat în republica spiritelor, cum o denumeşte însuşi Hasdeu, memoria vieţilor anterioare revine, şi el e gata să reînceapă cu noi, învăţămintele dinainte întrerupte temporar prin scurta trecere într'un mic copil.

* * *

După ce am depănat o păpuşică dintr'un ghem mai lăturalnic şi personal, intercalăm aici poetica descriere a lui Saint-Yves d'Alveydre, în „Clef d'Orient" despre o descindere a unui sufleţ:

„O turburare, o ameţeală, o toropeală, un magnetism straniu, o atracţie teribilă, o vrăjire a astrelor, ca un cuvânt de ordine, un strigăt din sferă în sferă, drept adio sfârşitor dela *Viaţa-superioară*, dela cei iubiţi de acolo, o rugăciune, o ceremonie solemnă cu anumite rituri funebre, o ultimă îmbrăţişare, un ultim sărut, un jurământ de a-şi aduce aminte şi de a reveni, pe când un înger înaripat ia pe nemuritor şi-l târăşte înspre adâncuri, imensitatea de sus se închide şi cea de jos se deschide acum cu sgomot, Ocean tumultuos al generaţiilor, al Abisului sufletelor, pentru a se îndreptă către atmosfera unui alt astru, unde bântue bătălia patimilor şi a instinctelor terestre... şi apoi, ce este...

„Vârtejuri de suflete sunt traversate, cari se urcă şi se coboară, unele diafane şi pure, spiritualizate, altele întunecoase de păcate ca pieile de animale sălbatice şi de reptile, murdărite de vicii, mânjite de crime, materializate de instincte rele, îngreuiate de egoism, fără putere de a traversa fluidele electrice ale văzduhului, zvârlite de furtuni şi de vânturi, rătăcind prin puţurile demoniace ale adâncului, în ameţitorul con de întunecime al pământului, ţipând în mijlocul Tăcerei, agăţându-se de primii întâlniţi şi cercând a-i târî cu dânşii pentru a micşorà îngrozitoarea răutate a Destinului".

După cercurile şi amfiteatrele ameţitoare ale munţilor

Alpi, după feeria orbitoare a ghețarilor și prăpăstiilor, iată că vin armonioasele ondulațiuni ale verdelor coline, scurgerea spumoasă a torentelor, șerpuirea însolzită a râurilor și fluviilor cu strălucire metalică, legănarea codrilor șoptitori intensitatea circulară a șesurilor înverzite, cu tremurul lor zburdalnic.

Este pământul, una din miile de citadele ale omului, fiul nemuritor al lui Elochim, este Adamah, lumea efigiilor și realităților fizice, iad, purgator, paradis, după sufletul care se încarnează, *potrivit spiritului, potrivit credinței, Legii, moravurilor și stării sociale.*

Nemuritorul suflet se oprește, măsoară spațiul parcurs, distanța care-l desparte de ceruri".

„Ai milă", șoptește el Geniului.

„Curaj, ai jurat. Acolo sus e coroana credincioșului, acolo jos, încarnarea". — „Iertare! Da, mi-e frică. Da. Văd că nu pot să-mi strâng amintirile".

„Vei putea, cultivând științele".

— „Cel puțin, spune-mi: în ce stare socială, în ce rasă, în ce nație, în ce cămin?

— „Iată — răspunde călăuza înaripată, iată însemnarea cerească, care indică destinul tău".

„Pentru cât timp?"

— „Până la împlinire".

— O! Geniu înaripat, ce sunt aceste coruri de suflete cari ne urmează?

„Aceștia sunt bătrânii cari te petrec; căci acum eu trebue să mă reîntorc.

Deja? Simt că mă pierd.

„Curaj, suflete nemuritor; voi veni dacă știi să voești".

„Unde sunt? Pământ, tot a dispărut; dar o atracție de neînvins mă înlănțuie desăvârșit".

„Suflete nemuritor, iată mama ta. În numele lui Dumnezeu, în numele Naturii, în numele lui Iod și Hevah, iată-ți

patria. Fii unit cu dânsa prin toate puterile magice ale ființii. — Adio [1] !".

* * *

Niște comunicări de dincolo ne spune că Carol IX, sufereà îngrozitor dupe urma măcelului Huguenoților din ziua de Sf. Bartolomeu. „A fost — zicea — nenorocirea mea; d'atunci n'am trăit decât cu remușcări. Eram așa de tânăr; rău am făcut că am cedat mamei mele, etc".

Acestea, zice Abatele Constant, (Eliphas Levy) a fost cauza oribilei boale de care a suferit Regele Carol IX, iar Henric IV, succesorul lui, dacă n'ar fi fost susținut de o imensă popularitate, datorită unei forțe simpatice din viața lui astrală, n'ar fi supraviețuit trecerii lui la catolicism și ar fi pierit sub disprețul protestanților, căci continuă Abatele magist, *rănile aduse opiniei publice sunt mortale pentru* oamenii de Stat [2]).

Dar și Ludovic IX, pe care urmașii l'au canonizat drept sfânt, se plânge de a fi făcut cruciade, pentru care amarnic a ispășit, căci Dumnezeu preferă un necredincios să-l ție în viață decât un creștin omorâtor. Necontenit va vedeà în asasinul privirea victimei sale pironită asupra sa în lumea cealaltă. Tiranul va vedeà cu ochii spiritului pe urmașii lui uciși sau izgoniți, de cumva nu va fi el însuși, în altă încarnațiune, printre cei cari vor trebui să sufere de nedreptățile sau nelegiuirile comise.

Moartea Templierilor de sub Filip Le Bel, fost-a ea răzbunată, patru secole mai târziu, în blândul Ludovic al XVI-lea, prin influența Francmazonilor [3]), acei urmași ai

1) O comunicare din 27 Ianuarie 1922 a spiritului fost în viață Robert Sensler, vorbește și ea de plecarea spre o reîncarnare terestră, pe care o descrie ca o înfricoșată moarte. „Après la Traversée" editată de Cercul Caritas, Paris.

2) Lapidare cuvinte marcând groaznicul influx al sufletelor atâtor nemulțumiți când acest curent nu este contrabalansat de vibrații binefăcătoare: Crasus disprețuește ocările Romanilor, la plecarea sa contra Parților; el perde războiul și viața.

3) A doua zi după sacrificarea lui Jacques de Molay, nouă oameni

Scanned with OKEN Scanner

Templierilor? N-o fi ceva la fel cu bunul Impărat Nicolae al Rusiei? Cascada tronurilor, să nu fie ca satisfacţia Destinului dată popoarelor pentru abuzurile de veacuri ale dinastiilor? E veşnica, e imanenta dreptate, care-şi face loc odată, curând ori mai târziu, între oameni, între clase, între neamuri, între rase.

Nedreptăţile unor privilegiaţi, au putut să fie ispăşite bunioară, printr'o expropriere silită şi nedreaptă, după concepţiile noastre. Imperialismul, această dorinţă exagerată de stăpânire a altor popoare, a dus la umilirea monarhului şi potolirea acelei aspiraţiuni de a fi „de-asupra tutulor" iar asupririle unor rase roşii sau negre, au provocat prăbuşirile unor naţii, în al căror ţinuturi „Soarele nu apunea".

Este acea judecată *lucrând prin ea însăşi*; este ispăşirea, un fel de spălare mecanico-cercască a greşelilor şi nedreptăţilor. D'aceea marii învăţători, supremii iniţiaţi, opresc răzbunarea personală şi recomandă iertarea, „lăsând în plata Domnului pe cei ce ţi-au făcut rău".

Isus, trimesul Cerului, iartă pe Juda, dar iertarea se preface într'un blestem, care cade asupra unui popor în virtutea principiului solidarităţii. Pogromurile şi persecuţiile dăinuiesc sute de ani, până în timpurile noastre când pare că ispăşirea e terminată şi o nouă eră de prosperitate se ridică la orizont pentru poporul ales. Căci, „care din noi, — exclamă Prinţesa Karadja[1]) în opusculul său, — ar îndrăzni să desemne pe cineva demn de o condamnare eternă fie acela cel mai rău dintre criminali? Doctrina veşnicului Iad este o insultă contra lui Dumnezeu care nu e numai Justiţie ci şi Milă şi Iertare". Dar nici pe Luther nu-l aprobă distinsa cugetătoare când insuflă adepţilor protestanţi că „e destul să crezi ca să mergi în rai şi că sângele lui Christ spală toate păcatele". Nici pe fanaticii sectelor nu-i aprobă

deghizaţi în zidari, cu instrumentele lor veneau să ridice cenuşa corpului ars. Ordinul Francmasonilor fu astfel înfiinţat.

1) L'Evangile de l'Espoir.

cari „închid uşile Cerului celor cari nu împărtăşesc modul lor de a vedeà, ba se afurisesc chiar unii pe alţii".

Multe lucruri rele nu s'ar petrece dacă aceste mari adevăruri ar fi cunoscute. Aspiraţiunile sau mai bine zis grandomaniile domnitorilor şi unor naţii cotropitoare, au costat milioane de vieţi. Oi dacă s'ar şti că spiritele nu au naţie şi că ele trec în diferitele lor reîncarnări dintr'o naţie în alta, de sigur că ura dintre popoare ar dispare cu totul. După cum primim judecata între indivizi, fără a căuta să ne-o facem singuri, tot aşa s'ar puteà, printr'o bună chibzuială comună, să se curme neînţelegerile şi rivalităţile dintre popoare[1]).

Comunicările de dincolo ne mai spun că până şi în luptele cu vărsări de sânge, iau parte, în felul lor, entităţile desîncarnate, dar, contrar de ce s'ar crede, nu totdeauna în favoarea grupării din ultima lor existenţă, ci, de regulă, de partea ce este sortită de Destin. Iată ce dictă spiritul lui Hasdeu la 23 Iulie 1927, în preajma înmormântărei Regelui Ferdinand:

„Drapelul este îndoliat. Doliul aşternut la drapelul unei ţări este simbolul împărtăşirei colective, prin vibraţiuni, a unei naţiuni cu acelea care a propovăduit viaţa veşnică şi adevărată, ascunsă dincolo de simbolul doliului".

„Un întreg cortegiu, cu fostul vostru rege Carol în cap, s'a format şi a intrat în palatul în care, pe de o parte tristeţe, de altă parte regret şi în fine, în a treia parte...".

„Dar drapelul ţărei îndoliat este! şi cine de la noi credeţi că susţine drapelul îndoliat al unei ţări? Îl susţin toţi acei cari au murit în război, indiferent de naţionalitatea lor. Nu înţelegeţi? Voi fi mai clar. Lângă fiecare drapel îndoliat stă, ca sentinelă, o entitate, care şi-a părăsit ultima existenţă terestră în război, indiferent de naţionalitate. Iată un complex: în clădirea în care voi vă aflaţi, două drapele îndoliate

1) Profesorul Hans Driesch exprima speranţa că cultura intelectuală sau estetică nu va mai cunoaşte, o dată, frontiere de naţionalităţi pentru gloria triumfului Spiritului asupra materiei.

se mişcă la adierea vântului, transmiţând prin ondulaţiuni forţele înmagazinate. *Dar cel care este lângă un drapel a fost un neamţ şi cel care stă lângă celalt drapel, rus a fost!"*,

Omul colectiv, naţie, rasă, în trufia şi mărginirea lui, crede în dreptatea cauzei lui, faţă de protivnicul colectiv, dar unul din doi greşeşte şi deseori amândoi. Atunci dreptatea divină intervine, curând sau după secole, cu marile ei legi de ispăşire. Popoare, state, naţii, rase întregi, se transformă sau pier, pentru a face loc altora. Este eterna prefacere.

Dar chiar micile greşeli din viaţă ustură fiinţele elementare sau desincarnate. Carl Du Prel, Profesorul Münchenez, ne spune cum spiritul unei foste servitoare a căutat de mai multe ori să-şi ceară eriare după moarte pentru câteva mici furturi comise. Autorul însuşi a fost faţă la o şedinţă în care un spirit, fost în viaţă de naţionalitate germană, — vorbind această limbă printr'un mediu care n-o cunoştea — cerea iertare D-nei Dr. Bo... pentru oarecari mizerii ce-i cauzase în viaţă. Tare impresionată a fost această Doamnă auzind, din gura unui necunoscut, de lucruri de mult uitate.

In concluziune zicem că, revenind în planul fizic (viaţa corporală), vom avea de suferit mai mult or mai puţin şi ne vom duce viaţa potrivit faptelor săvârşite în precedentele noastre existenţe, după legea cauzei şi a efectului, aceea lege care a luat numele de Karma a teosofilor indieni.

Karma este balanţa[1]) meritelor şi demeritelor individului

1) Balanţa e bine zis căci o operă mare înfăptuită, nivelează multe păcate. Sacrificiul vieţii, în sens altruist sau patriotic, şterge multe greşeli. Împăratului Constantin i se vor fi iertat multe pentru meritul de a fi decretat creştinismul ca religie de stat.

Un curios caz de altruism este al lui Moş Dumitru Sfântâna de acum vre-o patruzeci de ani, pe valea Argeşului. Sfântâna moare apunând se scoală însă înainte de a fi îngropat. De aci înainte misiunea lui e de a face şi repara puţuri şi fântâni pentru însetaţi, biserici şi troiţe pentru credincioşi. Toată munca lui e consacrată pomenilor de apă. I-e moş Dumitru îl vedeau intrând până în brâu în apă, în noroiu, ca să desţupe un izvor, să sape un puţ.

care determină genul de personalitate ce trebue să îmbrace cineva pe pământ. Inflexibilă şi de o desăvârşită justiţie, Karma va determină drumul şi greutăţile încarnaţiunei prezente cu uşurări şi îmbunătăţiri pentru viitoarele vieţi, dacă, prin sforţările de voinţa, înaintăm pe calea binelui.

Iată de ce oamenii nu pot fi egali[1]) şi de ce tendinţele de egalitate sunt pure utopii. Aceasta însă nu va să zică că trebue să te dezinteresezi de soarta celor nenorociţi căci tocmai celor mai favorizaţi li se cere, pe lângă credinţă, un simţ desvoltat de iubire, adică de interes, de caritate pentru cei obijduiţi; este chiar marea încercare la care suntem supuşi cu toţii.

* * *

Să purcedem acum la probele reîncarnărei.

Am aşternut, pe cât am putut mai concis, partea abstractă şi morală a reîncarnărei, ca o urmare şi o complectare a capitolului „Pelerinajul Sufletelor".

Am făcut să reiasă scopul întocmirilor, mulţumită cărora bunătatea divină dă omului mijlocul de a se înălţa tot mai sus, tot mai sus, în sferele pe cari filosofii, fundatorii religiilor, iniţiaţi în marile cunoştinţe, clar-văzătorii şi spiritele alese de dincolo, ni le-au desvălnit ca ţinte ale evoluţiei acelor „euri", scântei divine, desprinse din Marele Tot, pentru ca, prin ele înşile şi prin ale lor merite, să revie la izvorul din care au plecat[2]).

(O dată cu descoperirea recentă a fluidului omenesc (aura) de către ştiinţa oficială, mediul englez Dr. Kentzie a construit un aparat electromagnetic pentru a constata dacă mortul este mort desăvârşit. Pare că e dovedit acum că o atmosferă de electroni ţâşneşte din corpul omului, cât timp este în viaţă. La oamenii prea ataşaţi de plăcerile vieţii, aceşti electroni se dezlăsează mai greu şi cadavrele lor tot mai reţin o parte mică chiar intrând în descompunere).

1) Justificarea acestei lipse de egalitate este admirabil dată de Apostolul Pavel în Epistola I Cap. XII către Corinteni.

2) Evoluţiunea, corespunzând exoteric cu vremea de apoi, iar esoteric: „când Domnul îşi retrage lumile lui, trimete fiinţa în materie, materia

Scanned with OKEN Scanner

A rămas însă de documentat latura concretă a chestiunei: dovezile pipăibile, căci noi nu vom zice cititorului „crede până nu ai cercetat" când avem la îndemână cercetări cu cari să dovedim, o dată mai mult, afirmaţiunile privitoare la suflet.

Intrând deci d'a dreptul în laboratoarele oamenilor de ştiinţă, ne folosim de experienţele întreprinse de ei cu indivizi magnetizaţi, de care am mai vorbit, pentru a smulge din subconştientul lor, secretele cari ne interesează.

Colonelului Albert de Rochas îi revine meritul cel mare, d'a fi experimentat asupra a 19 subiecte, faţă cu martori distinşi, începând din anul 1893 până la 1910.

Extragem din una din operile sale [1]), cât mai pe scurt, câte-va din fenomenele consemnate:

In 1904, Rochas magnetizează o tânără de 18 ani, anume Josefina. Ea se manifestă ca copil de şapte ani abia scriind silabele Pa-pa; trece în stare de copilă de faţă, căreia întinzându-i degetul o face să sugă. Magnetizând mai departe se aude o voce groasă de ţărănoi care-şi scrie numele cu litere de 8 m/m, dovedind astfel şi alternarea sexului la acelaş suflet.

Scrisul Josefinei în stare de veghe diferă mult în trăsurile lui, de ale ţăranului Bourdon.

Jean Bourdon povesteşte prin mediu, istoria vieţii sale dela 1812 când s'a născut, până la moartea sa în 1892 cu detaliile serviciului militar, dragostele avute şi peripeţiile morţii. Zice că a putut să urmeze înmormântarea sa deasupra coşciugului — la fel ne-a spus spiritul lui Caragiali, — că ocolirea acestuia de către preot a produs un zid luminos [2]), care l'a păzit de spiritele rele, cari căutau să se

în apă, apa în aer, aerul în lumină, lumina în eter, eterul în însuşi fiinţa Domnului."

1) „Les Vies Successives" de Albert de Rochas,

2) Ocolirea este un ritual cunoscut în magie că are efect de apărare. Dansul ocolitor prezervă la cei vechi contra spiritelor rele. În şedinţele

năpustească asupra lui; cum l'au calmat rugăciunile şi cum operează aghiazma [1]), gonind acele spirite.

Magnetizarea mai departe a mediului transformă pe Bourdon într'o femee arţăgoasă şi cu limbă rea. Ea era născută în 1702. Figura ei e convulsionată. In o existenţă anterioară zice că a fost bandit şi a suferit după moarte în „negru". Magnetizarea a continuat trecând încă şi prin alte vieţi, dar ne oprim la aceasta.

Experienţele cu Luiza durează dela 1904 până la 1910. Ea asistase la şedinţele cu Josefina şi vedeă corpul ei astral când se exteriorizâ sub o formă vaporoasă care se condensă încet-încet, până a luă formă omenească astfel cum s'a văzut la ectoplasma dela Mantes. Această formă se schimbă după vârsta şi personalitatea ce apărea. Ceaţa aceasta producea Luizei o senzaţie de frig întocmai ca aceea pe care o au une-ori mediile în şedinţele de spiritism. Probele întreprinse cu Luiza, au dat întâi pe un cleric care a murit bătrân. Intrebat, el a început să plângă zicând că în viaţă a învăţat atâtea lucruri inexacte. El zice că din nenorocire nimeni nu mai crede în infern, dar că dacă s'ar şti că sunt atâtea vieţi în cari se ispăşesc păcatele, lumea s'ar conduce mult mai bine. Aş vreà să mă reincarnez, zice spiritul, pentru ca să răspândesc adevărul în mulţime.

Experienţele cu d-ra Mayo, fiica unui inginer francez, ocupă 56 de pagini, iar procesele verbale sunt redijate de

spirite când se ivesce în camera un spirit rău, Ghidul porunceşte „cerc" sau „lanţ". Acest ritual a trecut în solemnităţile creştine fără să ştie de unde vine şi ce putere are. „Isaia dănţueşte", în celebrarea cununiei nu este numai o simplă formalitate ci un act de protecţie a tinerii perechi. Ocolirea în altar, ocolirea bisericei, în anumite ocazii, sunt de efect salutar, ca şi

1) Aghiazma, apa sfinţita, care la ocultişti reprezintă cu adevărat puterea magnetica, acea concentrare de forţe pe care intelectualul necredincios o crede absurditate în desăvârşita lui ignoranţă şi încăpăţânare d'a crede numai ce vede cu ochii săi trupeşti în prea micul său cerc de activitate. Iată cum se împacă multe din practicile religioase cu preceptele ştiinţei oculte.

mai multe persoane notabile[1]), astfel că e deplină garanție de veracitatea fenomenelor.

D-ra Mayo exteriorizează cât se poate de complect corpul ei astral și poate să-i dea forma voită după cum am spus și mai nainte, așa bunioară cum un sculptor ar modela în ceară. Legătura fluidică a domnișoarei cu corpul ei astral se ridică de-asupra capului ei și o atingere cu degetul îi cauzează o senzație dureroasă, ne spune experimentatorul. Magnetizarea[2]) provoacă multe întoarceri la existența premergătoare, trecând prin etăți diverse, marcând simțul pudoarei dela vârsta de șase ani, dând loc la un număr mare de scrieri și semnături diverse după diferitele faze și răspunsuri la întrebări puse de persoanele existente. Între altele spune cum în o existență s'a aruncat din disperare de pe o stâncă în mare, înecându-se, cum a suferit în rătăcirile sale de după moarte, cum a staționat în „cenușiu[3])" unde a căutat pe bărbatul și pe copilul ei, morți mai nainte, fără a reuși să-i găsească.

Cazul unei alte domnișoare G. acoperă 38 de pagini redactat de D. Bouvier. Retrospecțiunea celor unsprezece vieți ale ei merge până la începuturile creștinismului, în diferite neamuri, sexe și meserii. E de observat că la toate aceste transmigrațiuni, se însemnează trecerea prin pântecele mamei. Când tăietor de pietre, când soldat mort de o împunsătură de lance, când starită, care cade în păcate și tiranizează alte biete fete, când prizonier a lui Atila, mai în urmă gardian al împăratului Probus și alte diverse vicisitudini în fiecare viață.

Cu drept cuvânt ne putem întrebă dacă aceste fenomene pot să aibă alte explicațiuni decât ipoteza reincarnărilor. Dacă ar putea să fie niște simulațiuni sau produsul unei

[1]) Dr. Bertrand, Major Reinise, Pres. Soc. Teosof din Marseilles, un doctor Lacoste și alții.

[2]) Zicem „magnetizare" iar nu „hipnotizare". La magnetizare individul e independent pe când la hipnotizare lucrează după sugestie.

[3]) Cenușiu = semiumbră de care am mai vorbit.

imaginații ale celui. Or, vedem că răspunsurile se dau prompt la orice întrebare, că vocile se schimbă după cum se anunță, bărbat sau femee, figurile se contractează la amintiri dureroase, scrierile variază, iar uneori cum e cazul cu Helena Smith, în experiențele lui Flournoy, se dă de urmă persoanelor cari au trăit la epocile indicate, se verifică scrierea și semnătura persoanei. Frauda din partea experimentatorilor nu o putem admite pentru că sunt persoane onorabile, cari au lucrat în interes de știință cu controlul altor oameni cu reputație neprihănită.

Într'o revistă se vorbește de reîncarnarea unui copil japonez, Kasugoro, care își aducea aminte că a mai fost născut într'o altă localitate, Hodocuno, în Japonia, și că mama lui din existența precedentă se numise O-Seizu-San, că se măritase după moartea primului ei soț, tatăl copilului, când acesta era de cinci ani și se chemă Tozo. Kasugoro ținea încă bine minte că se bolnăvise de variolă și murise la 7 ani. Când mama lui Kasugoro auzi toate acestea din gura copilului ei, care acum era de 10 ani, a crezut că el înnebunise, dar o mătușe a lui se informă unde se găsea satul acela — Hodocuno — și se duse acolo cu nepotul. Acesta găsi numai decât casa părinților din altă viață și cum memoria lui era trează, fu recunoscut și îmbrățișat de mama lui anterioară. Se spune că tot satul Hodocuno s'a adunat la această știre, iar, la înapoiere, oficialitățile constituite într'un veritabil tribunal, au consemnat faptele cu îngrijire și metodă. Documentul, destul de voluminos, este păstrat în arhivele statului japonez.

În „Universul" din 7 Iunie 1928 găsim sub titlul „Problema Vieții anterioare", următoarele linii:

„Dacă problema vieții viitoare preocupă astăzi milioane de oameni, împărțindu-i în două tabere, unii cari cred în ea și alții cari nu cred, o problemă nu mai puțin pasionată este aceea a existențelor anterioare.

Cazurile doveditoare că viața se succede și că cine a trăit va mai trăi, sunt foarte numeroase și destul de ciudate.

Scanned with OKEN Scanner

Astfel, în India face senzație cazul prezentat de fetița unui brahman, fetiță care-și amintește de viața ei anterioară, precizând că a avut trei fii.

Căutați, după indicațiunile foarte amănunțite și foarte exacte date de copilă, aceștia au fost găsiți, cu semnalmentele și cu particularitățile furnisate de fetița care nu i-a văzut cu ochii nici odată de când există în actuala ei viață.

Cei trei fii ai copilei sunt oameni în vârstă de peste 80 de ani".

* * *

In primii ani ai Creștinismului, filosofii creștini ca Origène, Sf. Clement, Sf. Augustin, Sf. Ieronim, (în al IV-lea secol) și alți părinți, profesau credința reincarnării, condamnată abia în al VI-lea secol. Nitzsche și Goethe ar fi fost convinși de trecerea prin mai multe vieți (Natura din 15 Decembrie 1926).

Monseniorul Passavali, prelat catolic, a zis: „Imi pare rău că dacă am putea să propagăm pluralitatea existențelor omului în lumea noastră, ca un mijloc al milei lui Dumnezeu pentru ispășirea și purificarea omului, s'ar fi făcut dejà un mare pas, căci aceasta ar ajunge a rezolvà problemele cele mai încurcate și arzânde, cari agită în prezent inteligențele umane. Cu cât cuget la acest adevăr, cu atât el îmi pare mai mare și mai fecund în urmări practice pentru religie și pentru societate" [1]).

Am fi întrebat pe Monseniorul, ce tălmăcire altă decât a numeroaselor reincarnări puteà să aibă pasagiul inițiatului Apostol Pavel, care zice: „După cum ne-a ales sie-și, mai nainte de întemeierea lumii, ca să fim noi sfinți și desăvârșiți înaintea Sa..." (Epistola către Efesieni, I. Vers. 4), căci spiritele cari trebuiau să colaboreze cu Isus erau preparate de mii de veacuri, ca, la simpla lui chemare, să-l urmeze.

1) După Chevreuil: „Le Spiritisme dans l'Eglise".

Pentru religioși, am mai întrebà, la care greșeli puteà face Isus aluzie către orbul *din naștere* decât la acelea săvârșite în o altă existență?

Deși, în genere, la reincarnare, individul pierde memoria, de tot ce a făcut în alte vieți, sunt însă și inși cari păstrează în subconștientul lor, unele noțiuni din trecut, cum am văzut la copilul japonez.

Un ofițer de marină scrie în 1860, că-și aduceà aminte că a fost ucis pe la spate în timpul persecuțiunilor Hugenoților, dând anume detalii. Poetul Lamartine vizitând Palestina, recunoaște din nainte locurile unde avusese loc diferite evenimente istorice, așà mormântul Macabeilor, locul de naștere al Fecioarei Maria și altele.

Platon erà convins de a fi trăit în alte vieți. Pitagora dădeà chiar numele câtorvà filosofi în cari ar fi fost încarnat, iar Julian Apostatul își aduce aminte a fi fost odată Alexandru al Macedoniei.

Souvery [1]), ne citează cazul lui Isac Foster, care avusese o fiică Maria. După moartea ei a avut o copilă născută în alt oraș căreia i se dete numele Nelly. Dar dânsa nu primeà să i se zică decât Maria. Intâmplându-se ca tatăl său s'o ia cu el în orașul unde se născuse Maria, Nelly recunoscù vechia locuință a lui Foster, o descrise și intrând înăuntru se îndreptă spre biroul ce avusese Maria când trăià, ca și cum ar fi fost al ei.

Camille Flammarion viseză odată că este dus între doi oameni armați să i se taie capul. N'a dat atenție acestui vis până când în o ședință de spiritism i se spune că, într'o existență anterioară, a fost Don Alonzo de Ercilla, un poet spaniol născut în 1533, mort în 1596. Citind biografia acestuia, a văzut că a fost implicat într'o ceartă cu bătaie, în urma căreia a fost condamnat la moarte, dar în cele din urmă grațiat.

1) „Le Spiritisme et l'Anarchie" pag. 48.

Scanned with OKEN Scanner

* * *

Talentele deosebite cari se manifestă în unii oameni, adesea din fragedă copilărie, sunt o dovadă nu mai puţin hotărâtoare de grade la care s'a parvenit în alte existenţe. Aşa:

Un italian anume Iacob Inaudi a pus în mirare o lume întreagă prin nişte rezolvări de probleme fantastice de aritmetică de când era un mic cioban în Piemont prin anul 1880, când nu cunoştea încă cifrele. Adunări, înmulţiri, împărţiri şi extrageri de rădăcini, erau o jucărie pentru el. A călătorit pretutindeni dând reprezentaţii publice. Cazul lui s'a interpretat ca un fenomen de virtuozitate raportată, din alte vieţi, căci se mai spune de el că, intrând odată într'un oraş din munţii Jura, unde nu mai fusese, a spus ca şi cum şi-ar aduce aminte, poziţiunea mai multor locuri şi case, înainte de a fi călcat prin ele.

Un alt cioban sicilian anume Vitto, a uimit lumea, şi el, pe la anul 1837, prin înlesnirea cu care rezolvă probleme de aritmetică. Succesele miraculoase ale lui Ford, fabricantul de automobile, sunt atribuite de el însuşi experienţelor din o viaţă precedentă [1]).

„Universul" din 13 Septembrie 1926, ne dă fotografia unui copil de 8 ani, care a dat numeroase concerte, cântând admirabil bucăţi de Mozart, Beethoven, Chopin. Într'un alt număr din 13 Februarie 1927, reproduce din „Le Journal" fotografia unui virtuos de 10 ani care a stârnit admiraţia parizienilor şi a devenit apoi elev al lui George Enescu.

Cum va fi putut Mozart să compună o simfonie la vârsta de 5 ani, când nu studiase armonia? Mayerbeer dă concerte la şase ani; Resin la patru ani. Bossuet, celebrul predicator, se manifestă genial orator din fragedă copilărie.

Leonardo da Vinci a învăţat singur pictura. V. Hugo fu laureat la 13 ani.

Se moştenesc calităţi; se moştenesc din alta viaţă aptitudini şi caractere. Şi atunci putem crede că pot avea bază comunicări ca acestea, că un oarecare potentat care a dezlănţuit şi urmărit un război crâncen, a fost o reîntrupare a lui Nerone, că Napoleon ar fi o reproducere a lui Anibal; Hindemburg a lui Alexandru Macedon, precum şi ca Ion Botezătorul ar fi figura profetului Ilie, Ion Evanghelistul încarnaţia lui Budha, etc.

* * *

In unele familii, unde a domnit o dragoste nepărmurită pentru un copil pierdut în fragedă etate, se întâmplă reîncarnarea lui la altă zămislire în aceiaşi familie. Albert de Rochas şi Charles Lancelin ne dau, cu un prisos de amănunte, rezultatele vastelor şi voluminoaselor anchete întreprinse asupra cazului din familia Doctorului Carmelo Samona din Sicilia, care a servit şi de o tează la facultatea de medicină din Palermo [1]).

Numărul însemnat de învăţaţi cari au dat în scris părerile lor, sunt o dovadă neîndoioasă de posibilitatea faptului şi o probă că o afecţiune mult potenţiată are nu numai o forţă de evocaţie de natură ectoplasmică — ca în cazul dela Mantes — dar chiar o atracţie de reîntrupare a unui suflet deja dus dintre noi.

Ce ne-ar face să ne îndoim de putinţa acestor fenomene? Cunoaştem noi toate posibilităţile şi legile Naturii? Ajuns-am noi la desăvârşita cunoştinţă a lor?

Sunt tot ce ni se spune ca minuni în scripturi, în gura poporului, în însemnările magilor, în zvonurile ce pătrund din răsărit de fapte mai presus de fire, sunt toate acestea minciuni, fiindcă noi nu le-am văzut cu ochii? Dar oare, ne-am încredinţat noi prin noi înşine, de tot ce ni se debitează în cărţi, în şcoală, de fenomenele fizice şi chimice? Nu sunt ele tot atât de miraculoase pentru profanii cari nu le-au învăţat sau cari nu le-au văzut?

Văzut-am noi atomii, electronii, numărat-am noi trilioa-

1) Interviewul d-lui Henri Ford, publicat în Excelsior din 21 Ianuarie 1920.

1) Pe la pag. 312 şi urm. găsim în „Vies Posthumes" de Lancelin, descrierea acelei anchete.

nele de vibraţiuni în legătură cu lumina, cu căldura, cu electricitatea? Şi totuşi impunem şcolarilor fel de fel de noţiuni pe cari trebue să le înveţe pe dinafară.

Este o relativitate şi aici. Învăţaţii de astăzi, în majoritatea lor compilatori, nu cercetează cele de ordin abstract şi preferă să dea din umeri zicând: „nu se poate"[1]).

Dar lumea totuşi progresează, căci puţinii cercetători nu se opresc, merg înainte pe calea Adevărului.

In scrierile geniale ale lui Voltaire, Schiller, Dumas, Schopenhauer, Victor Hugo, veţi descoperi ideia reîncarnării, pe care Goethe o proclamă odinioară în versurile, ce, şubred, le traducem:

„Puteţi-vei să-mi spuneţi oare ce s'o fi petrecut
Ca inimile noastre, legate'n aşă frăţie
Să poarte'nstrăinarea ca dintr'un vechiu trecut
Ca şi cum mi-ai fost soră sau poate chiar soţie?

Credinţa în reîncarnare e împărtăşită în cele 650 milioane de oameni ai marelui continent aziatic.

1) Ipoteza de eri: „Materia este totul"; ipoteza de azi: „Materia e nimic, ea nu e decât forma stabilă a energiei".

LUMINA ASTRALA

In cursul precedentelor capitole am vorbit de fenomene enigmatice şi le am dat, ipotetic, ca provenite, în parte, dela fiinţe în viaţă (fenomene metapsyhice) sau dela fiinţe eterice (fenomene spiritiste) lipsite de corpul fizic al nostru.

Fenomenele însăle nu pot fi datorite decât unor „forţe", pe cari le numim oculte, pentru că n'au fost studiate îndestul. Dar orcât de curioase ni s'ar părea ele, nu sunt mai puţin supuse legilor pe cari Natura le-a croit înainte ca omul să-şi fi dat socoteală de ele.

Incepând numai dela Moise, acest mare taumaturg al antichităţei, mergând în scoborâşul timpurilor până la Christos şi la un Apolonius de Tyana, necreştin, apoi la alţi mulţi mucenici, sfinţi, magi, magnetisori, yogi şi fakiri, din toate sectele şi din toate religiunile, întrebatu-ne-am de ce, tot ce s'a scris asupra minunilor lor, ar fi contestat tocmai de o parte a omenirii care se crede mai cultă? Se pot privi acele descrieri ca simple superstiţii şi rătăciri ale imaginaţiei? Acele trăzniri de cari uză conducătorul evreilor, pentru a stăpâni adunătura răzvrătiţilor din Delta Nilului, acele vindecări miraculoase ale unor supra-oameni, acele treceri prin foc, acele trimiteri de ştiri şi răspunsuri în mod nevăzut, apoi mişcările fără contact, creşterile de plante sub ochii noştri şi altele şi altele, să fie toate acestea de mii de ani ticluite pentru a înşela o lume? Şi cum s'ar explica că tocmai aceşti porecliţi înşelători (?) să fie cei mai dezinte-

resaţi, cei mai iubitori de aproapele, cei mai bine-făcători ai omenirii?

De ce ne-am îndoi de ce s'a scris în trecut când avem astăzi experienţele ştiinţifice, cari confirmă posibilităţile acestor fenomene? Când avem mărturiile cele mai demne de încredere că şi astăzi se reproduc, pe faţa globului, aceeace se numeau minuni.

Ce este această forţă?

Răspundem: *Este lumina adevărată* care s'a numit astrală[1]), dar nu pentru că ar proveni dela astre, ci pentru că influenţa ei se exercită asupra tuturor astrelor, în tot Universul. În sens magic i s'a zis şi *lumina întunericului* sau fluid universal, care umple tot spaţiul cerurilor chiar acolo unde lumina stelelor nu ar mai ajunge. D'aci şi concluzia că nu se poate vorbi de „vid", de „gol" sau „neant", căci pretutindeni se găseşte această materie cosmică, extrem de subţiată, „sensorium Dei" cum i-au zis unii doctori ocultişti, pentru ca să marcheze prezenţa şi puterea Lui în tot Infinitul. Şi i-au zis aşă, nu fiindcă şi-a închipuit cineva vreodată că a parvenit a cunoaşte forma Divinei Puteri a Puterilor, ci pentru a înlătură orice idee de nestăpânire a vreunei cât de infime particele a spaţiurilor cereşti.

* * *

Dacă Metapsyhia spune că fenomenele oculte provin dela fiinţe în viaţă iar spiritismul mai pretinde că not emană şi dela fiinţe fără corp, acestea nu pot fi decât elemente intermediare, cari sug forţe de la o fântână comună şi nesecată a Naturei. Acest izvor este Lumina Astrală considerată în concepţia ocultiştilor ca *mama* luminii fizice, a căldurii a razelor X şi tuturor razelor vizibile şi invizibile a electricităţei, a magnetismului; tremurături ale eterului în diferite frecvenţe. Astfel recunoaşte şi învăţatul Gustave Le Bon

1) Se pretinde că denumirea de „astral" a fost dată de „Martinişti", un ordin de iniţiaţi, înfiinţaţi pe la anul 1780.

că lumina fizică nu e decât „o alternaţiune de echilibru a eterului, caracterizată prin vibraţiunile sale, iar că alte feluri de vibraţiuni ale eterului, oprite de moleculele aerului, dau naştere căldurei". (D'aci concluzia că frigul, în spaţiul ceresc, se datoreşte faptului că vibraţiile eterului nu sunt absorbite de un corp).

Mai e şi o lumină de ordin spiritual pe care o găsim în „Crezul" nostru unde se precizează încarnaţia Fiului lui Dumnezeu prin cuvintele „lumină din lumină", iar în rugăciunea dela finele leturghiei se pomeneşte că „toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit dela *Părintele Luminilor* vine".

În interpretările ce dăm literei scrierilor antice trebue să fim cu luare aminte.

„Litera ucide, numai spiritul face viu" — zice Apostolul Pavel[1]) în Epistola II-a către Corintieni, voind a înţelege că numai prin inteligenţă se poate tălmăci litera. Tot astfel acest învăţat şi rodnic Apostol, vorbeşte de un „Văl" rămas asupra operei lui Moise, când este citită, văl care odată va fi dat la o parte căci unde este spiritul Domnului, acolo este libertatea".

Am recurs la aceste citaţii nu din spirit bigotist dar pentru că, printr'o deslușire a textelor, putem ajunge la armonizarea multora din înţelesurile textelor antice, cu caracter religios, cari sunt în acelaş timp izvoare de adânci cunoştinţe.

„Rişii", fundatorii ştiinţei Brahmanice, vorbesc de focul-principiu, stofa Universului, mediul prin care lucrează Dumnezeu, element generator, simbolizat în Francmazonia ocultă

1) În meritoasa operă „Saint Paul" a abatelui Alta — unde acest cleric numeşte pe apostolul Pavel primul creştin, ca unul care a început a scrie încă de pe la anul 51 d. Chr., deci înainte de Matei evanghelistul — abatele accentuează că nu cu minunile ei cu puterea de convingere puteau forma propovăduitorii nucleele de creştini în diferite oraşe. Pe atunci aşa zisele minuni erau frecvente mai la toate religiile orientului, care îşi aveau magii lor.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

prin inscripţia I. N. R. I. (Igne Natura Renovatur Integra), cu adânc înţeles hermetic: I — Ioithi, — principiu al Creaţiunei şi al Puterii Divine; N — Naïn — substanţă pasivă, forma formelor; R — Rasith — uniunea principiilor şi perpetua transformare; I. — Ioithi, — din nou principiul Creaţiei, care urcă mereu pentru a se împrăştia neîncetat, adică forţa centrifugă, Abel, care trebue învinsă de forţa centripetă, Kain, care să dea naştere astrelor, lumilor.

Misionarul nostru ne comunică şi el prin mediul său protejat:

„Lumina Astrală ajută, face să funcţioneze, este capabilă de o adaptă, asociă, combină, leagă, se agită incontinuu, se spulberă, se depune... etc". O serie de verbe însemnând atâtea activităţi, care arată că nu este vorba numai de o substanţă inertă ci mai este şi o forţă care nu s'a secat la zidirea lumilor, ci e veşnic generatoare de forţe, gravitate, atracţiune, electricitate, magnetism, etc. Graţie ei se mişcă neîntrerupt aştrii în dănţuri ritmice, spirale, nerevenind niciodată în acelaş punct, împinşi de atracţiunea astrală în şi de această substanţă şi pulere cosmică care a prezidat şi la creiarea lor, căci:

„Lumina astrală este scânteia lui Genesă care se agită în continuu şi, la un moment dat, din diferite cauze se spulberă şi devine ca un praf care umple camera în care se află, depunându-se pe toate lucrurile. Cam aşă a fost, şi precum curăţitorul poate strânge praful de pe lucruri făcând mici grămezi, tot aşa..." restul îl lasă Misionarul să îl închipuieşti.

* * *

Cu ce interes intens a fost studiată această forţă cosmică şi principiu creator de către marii maeştri, rezultă din însuşi termenii aşa de variaţi ce i s'a dat. Moise o simbolizează prin şarpele biblic; Evreii îi mai ziceau „aour" nume reţinut de Cabalişti pentru starea neutrală echilibrată (căci când era vorba de cei doi poli, asimilatorii polilor electrici şi

magnetici, ei întrebuinţau cuvântul „od" pentru polul positiv şi „ob" pentru cel negativ[1]). Mai târziu Baronul de Reichenbach, naturalist german, adoptă exclusiv cuvântul „od" care e de origină sanscrită şi însemnează a tot pătunzător. Hermes îi zicea „Telesme", Grecii adoptaseră cuvântul „Aither", prăpastia cerului, elementul fluidic în spaţiu, de unde a pornit, în timpurile noastre, ipoteza umplerii spaţiului universal cu substanţa „eter".

Grecii vedeau în acest fluid o energie incalculabilă, capabilă de înmagazinare, dirijare de forţe, mama forţelor, mişcate sau puse în vibraţie de „logos" — cuvântul.

In sensul acesta e o comunicare de dincolo, transmisă nouă printr'un vas al cuvântului (mediul în tranşă) care spune: *„începem să vă desvelim lucrarea luminii astrale din punct de vedere al realizărilor. Un exemplu vu desveli misterul. Închipuiţi-vă că un om promite ceva unui semen al său, indiferent de ce a promis. Principalul este că a promis. Din momentul ce a promis, realizarea ei se impune. Omul acela ar avea bună voinţă, dar împrejurări vitrege îl pun în imposibilitate de a realiză promisiunea.* Pentru astral este un sperjur. *Dar să vedem cum lucrează lumina astrală. Să concretizăm un exemplu: Un tată promite copilului că-l va duce în America, indiferent dacă promisiunea este făcută în scopul de a potoli plânsul copilului lui, la 6—7 ani, când habar n'are unde este America, sau că promisiunea este făcută adolescentului pe care părintele vrea să-l ducă pentru a-l instrui. Părintele nu şi-a îndeplinit promisiunea. In altă existenţă, lumina astrală, printre multele roluri, va avea şi rolul de a pune jaloane necesare pentru a realiză o promisiune făcută de acel om într'o trecută existenţă şi de care el astăzi nu are nici o cunoştinţă".*

„Se poate întâmpla ca în această a doua existenţă să nu se realizeze promisiunea din întâia existenţă şi să mai ră-

1) Noţiunea de polaritate dovedeşte cât de departe ajunseseră în cunoaşterea acestei dinamice celeste.

mână datori pentru a treia existență, încă o promisiune nouă din a doua existență. În a treia existență lumina astrală va pune niște jaloane combinate de așa natură încât să-l pună pe om în situațiune de a realiză promisiunea din întâiu existență și din a doua.

Până în a 12-a existență toate datoriile acestea trebue să se achite.

Telesme a lui Hermes, substanță fluidică, Hile, Protyl, Azoth, (al alchimiștilor) sufletul lui Dumnezeu (Saint-Yves), sunt alte nume date de diferiți scriitori, iar unii fiziciani au găsit că trăsura de unire între starea neutră (nepolarizată) a acestui fluid și lumea fizică, ar fi (?) razele X, materia radiantă.

Sanscritul, nici el, nu stă mai prejos cu denumirea de Akasha, fluid pur, numai că el presupune că acesta ar mai coprinde și esență spirituală, rectc „principiul vital", rezidând la oameni în axa cerebro-spinală și în plexul solar, apropiindu-se de denumirea dată de Profesorul Coué, „stofa sufletului".

În legătură cu sufletul, misionarul zice: „lumina astrală ajută sufletului la evoluție și multiplele simțuri ale sufletului funcționează grație luminii astrale".

Forței acesteia, întrucât e înmagazinată în om, i-au mai zis și forță neurică, psychică, radiantă, ca apoi să se revină la denumirea de magnetism vital sau animal.

Paracels, geniaiul medic din secolul al 16-lea, a quintesențiat această universală forță prin denumirea „Mysterium Magnum" și poate că ea continuă multă vreme să rămână un mister nepătruns dacă meritosul baron de Reichenbach n'ar fi închinat viața și averea sa cercetărilor acestui agent cosmic.

Cercetările lui Reichenbach asupra „odului", cum a preferat să-i zică, formează volume. Acest „od", formă lumină astrală, eter, substanță universală a tot pătrunzătoare, leagă între ele lumile, astrele, ființele și plantele, cu un cuvânt toată creațiunea prin unde vibratoare neînțelese omului.

* * *

Odului se atribue toate produsele de forțe psyhice și putința experimentărilor lor. Lucrând asupra omului și animalelor, această forță odică a luat numele de Magnetism vital sau Magnetism animal, care nu trebue confundat cu magnetismul din cărțile de fizică[1]).

În ședințele spiritiste forța odică este împrumutată dela mediu, în prima linie, care perde din greutate și este mai slăbit, cu cât manifestările sunt mai intense. D'aci răceala, care coprinde pe mediu în toate aceste fenomene.

Sir Oliver Lodge, marele fizician, a spus că forța aceasta psyhică este superioară forțelor mecanice. Poate că această afirmare coprinde ceva profetic și dacă trebue să credem ceea ce se spune despre Americanul Keely, el ar fi reușit a captă vibrațiunile eterului în așa mod în cât a putut cu o mică mașină „desintegrator" să prefacă în pulbere un enorm

1) Foarte pe larg vezi „Les Phénomènes Odiques" de Reichenbach. Pentru fiziciani ne pare interesant a marcă câteva din diferențele dintre acest „od" al lui Reichenbach și magnetismul și electricitatea din cărțile de Fizică. Magnetismul fizical nu se comunică decât unui mic număr de corpuri; odul sau magnetismul vital afectează orice fel de corpuri solide, fluide și gazoase. Putem „odisa" apa deși practicianul preferă a-i zice că o magnetizează.

Odul, intrat în oțel, persistă puțin, o oră poate pe când magnetismul rămâne mai întregi în el.

Odul poate fi introdus în rășină, sticlă, mătase, stinar la distanță de câțiva metri; magnetismul, nu. Odul poate să se desvolte independent, magnetismul e întotdeauna însoțit de od.

Odul se manifestă în anumite cazuri, enorm de intens, în razele soarelui și ale lunii pe când la magnetism nu se cunosc asemenea efecte.

După unele cercetări, magnetismul ar sta mai mult la suprafață pe când odul umple tot corpul. Odul nu atrage fierul nici pilitura lui, liniile odice (vizibile sensitivilor) nu se atrag ca polurile magnetului. Odul gramădit într'un corp iese încet, pe când electricitatea fâgnește imediat afară prin contactul cu alt corp.

Electricitatea poate fi concentrată numai în corpuri izolate pe când odul e transmis și la corpuri neizolate. Electricitatea nu e condusă bine și repede decât de metal; Odul trece încet chiar prin fire metalice.

bulgăre de quartz [1]). Tot el a putut transportă un aparat vibrator de 500 HP. cu o înlesnire de nespus fără a produce cea mai mică dâră pe duşumea. In fine a săvârşit şi alte minunate lucruri [2]). Dar ar părea că n'a venit timpul pentru o revoluţionare aşa de temeinică a dinamismului de azi şi temerile de o radicală schimbare au fost aşa de mari, încât omul a fost zdrobit sub povara intrigilor ca mulţi alţi pionieri. Pe un alt tărâm însă de cât al mecanicei, au plecat alţi pionieri, oameni destinaţi a aduce foloase omenirii, după cum vom vedeă în capitolul ce urmează.

1) Această curioasă idee o găsim şi în opera lui Van der Naillen, „Dans les Temples de L'Himalaya".

2) Ştirile acestea sunt din „ l' Aimantation Universelle" de Ernest Bose Din altă parte ni se comunică: „Motorul Keely n'a dat rezultatele aşteptate; el era bazat pe forţa sunetului (?), vibraţiile sonore ar puteă produce mişcare, principiu just, dar n'a ajuns la punct, ca multe alte invenţii perfecţionate după enunţarea principiului".

MAGNETISMUL VITAL IN RAPORT CU LUMEA ASTRALA

Incă de pe vremurile civilizaţiei indiene şi egiptene, se produceau vindecări de boale prin simple atingeri cu mâna. Egiptologii au găsit în unele descripţii, desemnuri şi statuete, confirmarea acestor curăţiri. Istoricii au dat de urmele acestor procedeuri la greci, romani şi la alte popoare antice.

Aceste tămăduiri n'au încetat un moment în cursul veacurilor. Erau la mijloc anumite însuşiri omeneşti, mulţămită cărora se ajungea la aceste vindecări? Căci de sigur, fără oarecare succese, de mult acele practici ar fi eşit din obicei.

In popor, la ţară mai ales, trasul, descântecul, udatul cu apă sfinţită, citirul preotului, întrebuinţarea plantelor ca doctorii, atingerea icoanelor, n'au încetat nicăieri şi niciodată.

In lipsă de alte explicaţii, ignoranţa le-a atribuit mai toate sugestiei. Sugestia are şi ea parte de cuvânt dar vom vedea că este cu neputinţă a găsi în toate cazurile urma sugestiei sau credinţei religioase.

Masagiul sau trasul — cum îi ziceă mai nainte — pe care îl găsim în cărţile Vedice ale Indiei, a fost practicat, prin tradiţie, la toate popoarele. Eşit din uz în occident, un timp oarecare, a fost reintrodus abia în timpurile noastre. Masagiul nu e de cât o modificare a vibraţiilor interne ale diferitelor mădulare, care îndreptează oarecum vibraţiile bolnăvicioase. După homeopaţi aceste vibraţii ar fi să fie ase-

Scanned with OKEN Scanner

mănătoare și vindecătoare după principiul „similia similibus curantur". Dacă serurile nu sunt de cât otrăvuri slăbite, atunci principiul similitudinei este just.

Cititul preotului este o revărsare a acelui dar lăuntric ce mulțimea îl atribue preotului. Aiazma este apa magică, magnetizată duhovnicește, încărcată deci cu anumite efluvii binefăcătoare, cari au presezut la a ei sfințire (invocare astrală).

Icoana [1]) este o depozitare de forțe spirituale, sporite cu acel tezaur comun al gândurilor evlavioase ale credincioșilor, unite cu acele ale „sfântului" ce invoci, un izvor de raze spirituale, odice, reversibile asupra oamenilor, ce vin în contact cu ele.

Ași auzit de oarecari icoane făcătoare de minuni, de locuri cu bisericuțe unde se fac pelerinajuri cu succese ce nu se mai pot negă.

La Baziaș-Port, este o fântână miraculoasă unde vin credincioșii la o dată fixă într'un an, se spală cu acea apă apoi petrec noaptea într'o biserică din localitate unde a fost o monastire. Se susține că mulți se vindecă.

Cu cât mulțimea credincioasă, evlavioasă, a fost mai mare, cu atât acele locuri și icoane au fost mai încărcate cu eterul binefăcător al gândurilor vibratoare în bine.

Chiar baba, cu descântecele ei, s'a văzut că obține uneori îmbunătățiri de stări morboase. Cu cât felul ei de viață e mai retras, cu firea ei adâncită în ea însăși, ca a pustnicului iubitor de singurătate și acumulator de forțe odice, cu atât descărcăturile ei odice sunt mai bogate, deci mai eficace. Și nu e minciună când se zice că baba nu trebue să spue altora descântecul, căci destăinuirea e o „exteriorizare" inutilă a acelei grămădiri de fluide. De obicei descântecul [1]) e o rugăciune cu apel la Marea Putere.

Plantele sunt forțe mai vii de cât mineralele întrebuințate în farmacopee. Culese la epocile când desvoltă maximum de putere odică, ele sunt și mai activante. În popor s'a menținut această credință [2]).

În zilele noastre tămăduirile acestea încep a-și face tot mai mult drum. Se desprinde tot mai mult acea putere magnetică (odică) conținută în om, aceiași putere care a eșit din Isus când bolnava s'a atins de vestmintele lui.

Vindecările lui Jean Béziat din Avignones (Franța) erau foarte curioase. Mii de oameni își găseau leacul după ce fuseseră abandonați de medici [3]).

La fel lucrează zidarul Julino Sailer, în cazuri unde știința medicală nu mai ajută, după cum au mărturisit înaintea justiției profesorul Specht și Dr. Friedländer din München.

Vindecările lui Fidencio din Espinazo, Mexic, fac mari furori. Localitatea eră înainte pustie, iar acum s'au ridicat acolo 1200 de case de lemn pentru cei ce caută tămăduirea. Din 800 de pesos cât încassa calea ferată ca trafic pentru Espinazo, încasările au ajuns la 20 de milioane în Ianuarie 1928. Acei bolnavi, de care Fidencio nu voește să se ocupe, s'a constatat că sunt candidați la moarte.

* * *

Pe la finele secolului al XVIII-lea în atmosfera materialismului copleșitor, se ivesc mai mulți indivizi, cari uimesc lumea cu curarisiri prin mijlocul atingerilor și altor practici. Între aceștia se distinge Mesmer, medic german, care inau-

---

1) Icoana ca acumulator de forțe trebuie făcută numai pe lemn, pe când astăzi se face și pe hârtie cu învoirea autorităților bisericești. Este o greșală aceasta întrucât numai materia vegetală este proprie, vibratoare și curată, față de hârtia în care intră adesea zdrențe murdare și substanțe minerale.

1) V. colecția de descântece Ieșeanu și a lui G. Dem. Teodorescu: „Poezii Populare". Academia Română a publicat „Medicina Poporului".

2) Magistrala Operă în patru mari volume „Les Plantes Médicinales" de Lesacher & Marechal.

3) V. Broșura „Les Etranges Guérisons de Jean Béziat", de Francis de Roumanet. Béziat moare în 1927.

Scanned with OKEN Scanner

gurează epoca aplicării magnetismului uman (zis și vital sau animal) în vindecarea bolnavilor. (Tot pe atunci intră și somnambulismul în cercetare).

Daca „fluidul" lui Mesmer puteà să deà uneori greș, fapt e că bagheta lui, bazinul cu apă magnetizată și alte practici, produceau efecte curioase și foarte adesea din crizele nervoase și din spasmele în care cădeau, mare parte din bolnavi eșiau vindecați. Câteodata se observau scânteeri ale articulațiilor, sărituri nebunatice ale asistenților puși în stare somnambulică, cu efecte de lucidități, de presimțiri, de descrieri de boale, cu indicațiuni de leacuri, fenomene cari nu puteau să nu izbească imaginația celor mai sceptici cugetători ai zilei.

Mijloacele lui Mesmer, costumul pretențios, atitudinea lui mândră, au putut să-l facă ridicol, în fața adversarilor lui cari nu puteau să-i ierte îngâmfarea ce-i presupuneau de a se ridica deasupra confraționalilor săi.

După cât se vede Mesmer erà dotat dela natură cu o dozà supradinamizată de acel fluid magnetic, objectivat prin o voință tare, iar fastul și mimica lui superbă contribuiau a lovi imaginația celor ce-i se înfățișau, a le slăbi voința pentru a-i face mai primitori de acele efluvii ce se revărsau din forța lui vitală.

După zicătoarea că nimeni nu e profet în țara lui nici Mesmer n'a dus-o mult în patria lui și-l vedem stabilindu-și domiciliul la Paris. D'acolo s'au format diverși discipoli cari au desvoltat învățămintele mesmeriene simplificându-le și înlăturând din vechile formule. Atingeri ușoare sau nețeziri cu mâinile pe deasupra corpului, „passele", „fricțiunile", „insuflațiile", au fost găsite că produc destul efect.

Învățații moderni au adoptat cuvântul „hypnotism", aplicându-l mai ales la cazurile unde se observà la subiecte o aplicare de voință în favoarea voinței magnetisorului[1]).

1) Pierre Janet definește hypnotism este transformația momentană a stărei mentale a unui ființe determinată pe cale artificială de către un alt om și suficientă pentru a produce o disociere a membrici personale.

Hypnotismul e mai în legătură cu somnabulii și cu persoanele sensitive, magnetismul influențează și pe bolnav și pe sănătos dar linia de demarcațiune nu este încă trasă[1]). In tot cazul, termenii „magnetism", „magnetizare" nu au eșit din uz.

* * *

Intre discipolii francezi ai lui Mesmer, menționăm numai pe generalul Marquis de Puységur, Tardy, Deleuze, Du Potet, Lafontaine, apoi D-rul Charpignon și Despine, cari au scris încă de prin prima jumătate a secolului trecut.

Englezul Braid se ocupă special cu hypnotismul și avù de urmași pe Charcot cu Școala dela Salpétrière, apoi pe Liébault, Bernheim, Liégeois, Beaunis și alții.

Fără pretenția de-a face aici un curs de magnetism animal, vom căutà să rezumăm în puține linii principiile stabilite de însuși acei investigatori cari, în interes de știință și de umanitate, ne-au hărăzit numeroasele lor observațiuni.

Reichenbach dovedise că toate corpurile emană od și că la ființele vii, aceste efluvii se degajează sub forma unui nor alburiu vizibil sensitivilor și somnambulilor. La unii oameni aceste efluvii sunt mai concentrate sau pot prin anumite mijloace, fi condensate astfel că se pot chiar fotografia. Vindecătorii populari cari din când în când ies la lumină, sunt niște acumulatori ai acestui fluid universal. Cu atât mai mult sunt aceia cari au întrunit în ei și știința aplicărei acestui fluid magnetic.

Sub orice formă se practică curarisirile magnetice, autorii sunt unanimi a le atribui revărsării unui fluid asupra pacientului. Credința acestuia, sugestionarea lui, nu sunt condiții esențiale; rolul principal îl joacă putința și voința expe-

1) O spune Lapponi, medic papal în opul său „Hypnotisme et Spiritisme" dar în „Voile d'Isis" din Oct. 1927 pag. 699, se zice: „In somnul magnetic subiectul păstrează liberul său arbitru dacă nu întreg cel puțin în ce privește sentimentele ce pudoare, de probitate, de ergoliu și de demnitate."

rimentatorului. Ca dovadă se arată cum copii de un an, doi, pot fi vindecaţi şi cum corpuri inerte pot fi magnetizate.

Mesmer magnetizează apa dintr'un rezervor şi cu dânsa provoacă crize spasmodice din care suferinzii ies tămăduiţi. Marquisul de Puységur obţine aceleaşi rezultate prin arbori magnetizaţi şi puşi în contact prin fâşii de stofă, cu bolnavii. Ca şi la Mesmer, crizele şi durerile înăsprite sunt simptome de bun pronostic.

Magnetizorul pare a fi izvorul dătător de sănătate acelora cari nu sunt cu desăvârşire secaţi de forţa vitală. Parte din energia lui, mereu împrospătată de eterul universal, reînnoeşte şi pune în vibrări armonioase pe agenţii nervoşi ai subiectului, căci boala n'ar fi decât un defect de echilibru. S'ar produce o prefacere a celulelor bolnavului sau ceva analog prin influenţa fluidelor dela om sănătos la om bolnav. Aşà trebue să fi înţeles bătrânul Hippocrat când ziceà: „Dacă cinevà pretinde că un suflet nu poate să se amestece cu altul, acela este un ignorant". Iar Du Potet zice: „Fluidul magnetic transportă chiar afară din corpul magnetizorului părticelele vitalizate şi întocmai ca apa care trece prin anumite terenuri şi dobândeşte virtuţi, tot aşà fluidul încearcă schimbări pe baza elementelor din cari suntem compuşi.

Facultatea de a magnetizà o are tot omul numai puterea ei diferă în grad. Prin exerciţiu se capătă tot mai multă încredere în sine. Deci magnetizorul trebue să fie perfect sănătos, să aibă voinţă tare, să nu fie distrat sau turburat de griji, să fie apoi un om moral.

* * *

Am spus că, cu timpul, modalităţile operaţiunilor se simplificaseră, oprindu-se mai mult la passe, adică trăsuri uşoare pe de-asupra corpului începând mai de obicei de sus în jos.

Deleuze spuneà că tocmai în boalele acute acţionează magnetizmul cu mai multă tărie. Nu lucrează în toate cazurile, dar când lucrează, el aduce cu sine crizele cari trebue să hotărască vindecarea. Punerea mânei drepte de-asupra părţei

bolnave şi passele la mică distanţă, aduc în tot cazul liniştire, uşurare. S'au obţinut rezultate la început de ftisie, cancer, surzenie, dureri de măsele, afecţiuni isterice, scrofule, epilepsii, paralizii.

Foarte cunoscute în cercurile creştine sunt vindecările sfinţilor Cosma şi Damian, doftorii fără de plată, cari lucrau prin punerea mâinilor asupra celor ce pătimeau. Tot aşà de tămăduitor a fost Sfântul François d'Assise, de asemenea Pagkratie în viaţa căruia se mai dovedesc daruri mediumnice şi glasuri din văzduh, presimţiri şi înainte vederi, iluminări şi uneori văluri umbroase ca acelea din prejurul lui Moise. Literatura hagiografică este plină de asemenea vindecări.

Du Potet consideră magnetismul ca un aţâţător al forţelor fireşti ale omului. Passele trebue să se facă de sus în jos cel puţin o jumătate de oră; transpiraţiunile şi mişcarea intestinelor sunt fenomene, cari trebue să se ivească împreună cu alte simptome cărora le urmează o îmbunătăţire a stării bolnavului.

Nu vom continuà aici cu descrierea variatelor procedeuri, căci nu e intenţiunea noastră a creià vindecători, ci numai a arătà putinţa şi direcţia, lăsând celor „chemaţi" sarcina de a studià mai departe. Vom repetà numai că nenumărate sunt cazurile de vindecări, cari au fost operate de când a început să se practice magnetismul [1]). Dar nu recomandăm nechemaţilor practicarea, căci aceştia pot face mai mult rău decât bine, prin neştiinţă şi neîndemânare [2]).

* * *

1) Cititorii pot consultà între altele: Traité expérimental de Magnétisme" şi Théories et Procédés" de H. Durville; Manuel du Magnétiseur de Baronul Du Potet. Thérapeutique. Magnétique de acelaş; Colecţia „Pour combattre" (diverse maladii) de H. Durville ş. a. Interesante capitole în „Puterea Credinţei" a lui Ieşeanu şi a lui Papus.

2) Un hypnotizat căruia i se sugerase de un începător că-i s'a cusut gura, rămâne mai multă vreme cu gura încleştată. Un altul căruia i sa

Scanned with OKEN Scanner

Autorul acestui studiu a istorisit cum o scrisoare a sa a fost transmisă, literă cu literă asemănătoare, în momentul scrierii ei, în o localitate depărtată.

In mod oficial, spun rapoartele engleze de pe timpul revoltelor Cipailor, că indienii aveau noutăţi despre luptele date, două ore înaintea ştirilor telegrafice.

Ferdinand Lesseps, constructorul canalului de Suez, a avut în 1883 o probă de rapiditate cu care telegrafia psyhică a arabilor poate să opereze. O ştire ce trebuia să fie transmisă din Gabes la Sfax, distanţă de şapte zile de marş, a putut să parvie la destinaţie în ziua expedierei.

Tot unul dintre exploratorii ţinuturilor africane, Saint Pol-Lias, ne spune cum odată un cafru eră dus la moarte fiindcă populaţia susţineà că e vrăjitor şi „făceà să vorbească pădurea". Exploratorul ceru să comunice cu negrul care îi confirmă că în adevăr poate face să vorbească lemnul: îi dete un baston pe care îl frecă mai întâi în mâini, rostind diferite cuvinte. Saint-Pol-Lias merse de o parte, înfipse toiagul în pământ şi-i zise: „Spune-mi, spirite, poţi tu şi vrei tu să-mi răspunzi? Se auzi atunci imediat: „Da. Intreabă-mă".

— „Bine, poţi să-mi spui dacă vasul care e în întârziere de mai multe zile, va sosi în radă şi dacă persoana pe care o aştept se află printre pasageri?

Vocea răspunse afirmativ la aceste două întrebări şi în adevăr, a doua zi vasul fù semnalat de dimineaţă.

După executarea vrăjitorului toiagul n'a mai vorbit.

Le dăm şi noi astfel cum le găsim la diferiţi autori. Inmulţind curiozitatea, deşteptăm interesul pentru ca aceste aşa zise probe de supra puteri să fie mai de aproape verificate, când ocazia se iveşte.

* * *

Despre precipitarea creşterii plantelor, sub ochii noştri, sunt prea multe mărturii din toate părţile ca să nu mai vorbim de India unde fenomenul a ajuns a fi banal. Am

O mică probă: ia inelul de alianţă din deget şi leagă-l cu o aţă de degetul arătător al mânei drepte astfel ca să se poată balansa în aer. Sprijină cotul pe masă ca să fie fix. Mânat de forţa lăuntrică (la cele mai multe persoane), — poate provocată de o mică zguduitură, ca trecerea unei trăsuri pe stradă — inelul va începe a se mişcà dela stânga spre dreapta în sensul minotarelor dela ceasornic. După câte-va minute, tu însuşi sau altă persoană să apropie încet degetul arătător de la mâna stângă; după puţin timp inelul se pune în mişcare în sens invers ceeace dovedeşte polarităţi contrarii (la stângaci polarităţile sunt invers celor dreptaci).

Ca să dovedeşti că şi obiectele sunt polarizate n'ai decât să pui sub inelul balansator un obiect depe masă, un taler, o scrumieră, etc. Inelul se va învârti dela stânga spre dreapta sau invers după cum obiectul va fi polarizat pozitiv sau negativ;[1]) cu faţa în jos, mişcarea se va pronunţà dela dreapta spre stânga (aceasta ca regulă generală). Concluzia: Orice obiect are de regulă la partea de sus o polaritate inversă celei de jos.

După unii învăţaţi pe partea dreaptă şi-ar face intrarea fluidul universal, iar pe partea stângă eşirea. Prin nişte aparate numite biometri se poate constata intensitatea circulaţiunei acestui curent fluidic, ale cărui vibraţiuni misterioase sunt generate de aştri cari ne înconjoară în aşa chip că opoziţiunea sau încrucişarea lor se resfrâng până şi în viaţa noastră organică. In esenţă aceşti biometri conţin un ac magnetic care se mişcă sub influenţa fluidului astral sau nervos. Asemenea biometri au construit Abatele Fortin, Dr. Louis Lucas, Dr. Jouarre, Dr. Baraduc. (V. Conferinţa D-rului Papuş din 12 Decembrie 1907 precum şi l'Ame Humaine de Dr. Baraduc, ed. 1896, pag. 84, 90, 141).

Acum că ştim cum sunt polarizate diferitele părţi ale corpului va fi uşor să constatăm că polurile de nume con-

1) Menagerele noastre ştiu că, făcând maioneză sau dulceaţă-şerbet, nu reuşesc decât învârtind în acelaş sens.

Scanned with OKEN Scanner

frarii (eteronome) au o acțiune liniștitoare, cele de nume asemănătoare (izonome) au o acțiune atățătoare. Când citești și reflectezi vei sprijini fruntea pe mâna stângă, mâna fiind magnetizată negativ în raport cu fruntea, pozitiv. Vei obține un bun rezultat la durerile de cap când cineva îți va pune dreapta în ceafă și stânga în frunte sau pe creștetul capului. La necazuri nu strică să ții cele trei degete ale mânei stângi la mijlocul frunței.

Pământul e polarizat și el, și influența magnetică a lui se simte mai ales de persoanele sensitive, și logic e să credem că starea nervoasă, la tot omul, se găsește mai bună sau mai rea după modul în care lucrează sau doarme. Buna dispoziție, veselia, forța de lucru, depind, de multe ori de cum e așezat omul.

De șade cineva cu fața spre răsărit, polul nord negativ[1]) al pământului acționează asupra părței stângi a omului care e și ea polarizată la fel (izonom) deci poziția e rea. Aceasta e și cauza pentru care unii oameni se simt neliniștiți la biserică și capătă chiar dureri de cap. De ședi cu fața spre sud, e tot rău, deși nu în același grad, fiind că curentul nordic te lovește în spate, care e ceva mai puțin impresionabil decât jumătatea stângă a corpului. Foarte bună poziție este când stai la lucru, la masă cu fața spre apus, fiind atunci în raport eteronom (de nume contrar) partea dreaptă pozitivă cu curentul negativ dela miază-noapte; tot bună dar nu tocmai așa de bună e orientarea feței către acest din urmă punct cardinal. (Darville).

În pat, cea mai bună poziție este cu capul spre nord, deși creștetul capului reprezintă punctul neutru, întocmai ca la un magnet în formă de potcoavă. Poziția contrară e aproape de nesuportat la sensitivi și o parte din insomnii poate fi datorită ei. Bunicică este așezarea cu capul spre est și mai puțin de recomandat este aceea cu capul spre vest.

1) După Germani denumirile sunt inverse, ei dând denumirea după aceea a polului acului busolei.

Să trecem acum la alte manifestări ale puterii de care ne-am întreținut până acum, căci mulți le privesc datorite unor forțe magnetice.

În Testamentul vechiu dăm peste cei trei tineri din Babilon cari au fost aruncați în foc și au eșit nevătămați. Știrea e necontrolabilă. Auzim însă de unii Fakiri cari au cutreerat Europa dând reprezentații cu jeratic arzând în mâinele lor. Mulți vor zice că suntem în fața unei hypnotizări „cu ridicata" a spectatorilor, cari văd ce nu e real. Dar iată o povestire a compatriotului nostru, d-l Ioan Timuș, fost mai mulți ani în Japonia de prin timpul războiului, care, în cartea sa: „Viața și obiceiurile în Japonia" ne-a descris cum el însuși a putut să pășască pe cărbuni aprinși. Redăm mai pe scurt povestirea:

„Era o fâșie de jeratic de 7—8 metri de lungă, lată de 1 metru, dogorind așa că nu te puteai apropia la 2 metri de dânsa. Șase preoți Șintoiști fac rugăciuni în cor, apoi cel mai bătrân varsă sare pe jeratic și tot rugându-se trece peste jeratic, desculț, urmat și de cei lalți, strigând: „Hei! Hei! Hei!" După ei au trecut o bătrână și alții. D-l Timuș a întrebat atunci pe bătrânul preot dacă ar putea să calce și el prin foc.

— Da, — i-a zis bătrânul, dacă conștiința n'are nimic să-ți imputе". Timuș: Bine, dar eu nu cred în zeii acestui Templu.

Preotul: Asta n'are importanță.

Atunci am călcat și eu pe sare, — spune d-l Timuș, — și luându-mi inima în dinți, am făcut primul pas pe cărbuni, apoi al doilea și m'am pomenit la partea cealaltă a fâșiei de jeratec.

Japonezii m'au aplaudat ca la teatru. Mi-am examinat tălpile. Nimic. Simțeam căldură și numai atât. Am stat nițel să mă dumiresc și am trecut iar, mai încet, cu același rezultat. Mi-a fost teamă să nu fiu victima unei iluzii, unei impresie. Mi-a fost teamă să nu fiu victima unei iluzii, unei sugestii, am străbătut curtea mare, am eșit în stradă, am

ref 186—189

In treacăt am spus că se confundă acțiunea magnetismului cu acea a imaginației. In cazul intâi acel agent bine-făcător este venit din afară putând să influențeze indivizii cari nu sunt supuși sugestiunei, cum sunt copiii și animalele. Aceasta nu infirmă nici decum teza că, puterea lăuntrică, întărită prin credință, operează și ea în sensul vindecător. Este o „auto-magnetizare", insuflată de cititul unor instrucțiuni sau sfaturi dela persoane cari dispun de anumite ascendențe asupra bolnavilor.

„Marele Apostol al autosugestiunei, Emile Coué, mort în Iulie 1926, a avut rarul merit să demonstreze la toată lumea și mai cu seamă medicilor, acțiunea așa de puternică a elementului psyhic asupra corpului. Multă vreme medicul a neglijat sufletul bolnavilor lui. Coué a probat că imaginația e o forță prodigioasă în domeniul spiritului, ca și în domeniul corpului; ea e lucrătoarea sănătății și a fericirii. Gândul poate deveni o otravă care distruge ca și un serum care lecuiește. Metoda Coué[1]) consistă a-ți spune ție însăși, în toate zilelele că: „te afli din ce în ce mai bine".

Aceste câte-va linii extrase dintr'un lung articol apărut în „Le Matin" din 5 Iulie 1926 al D-rului Vachat, profesor la școala de Inalte Studii Sociale, confirmă puterea credinței și este în general o probă de interesul mereu crescând în favoarea problemelor cari privesc sufletul.

* * *

Vorbind de această enigmatică forță astrală, trebue să mai spunem că și ea e polarizată întocmai ca electricitatea. Omul însuși fiind un magnet (în sens vital) el are dreapta polarizată pozitiv, stânga negativ, iar diferitele fețe și organe sunt polarizate invers unele de altele. Femeea e adesea polarizată invers bărbatului.

transmisese ordinul să închidă ochii la un corp locitor, rămâne cu patima de a-i închide la orice lumină de felinar până când un hypnotizor priceput îl desbară de această slăbiciune.

1) „La maîtrise de soi-même par l'auto suggestion consciente de Dr. Emil Coué.

unui foc intens, fără ca măcar cearșaful în care era înfășurată, să fi suferit vre-o arsură.

S'a căutat a stabili o ipoteză în sensul că încarcarea spontană a unei cantități imense de vibrații poate creia o energie, chiar transmisibilă la alții (cazul Timuș, Pascal), care neutralizează puterea focului. D-rul Jacques Fischer, în o lucrare publicată la Paris, spune că „corpul omenesc e format din corpusculi minusculi încărcați cu electricitate de sens diferit". Neutralizarea vibrațiilor focului s'ar explică prin o anumită formă a vibrațiilor pe care corpul omenesc le poate produce în anumite împrejurări.

Se știe că și în Europa Douglas Home în diferite rânduri și față cu numeroși martori, a luat în mână cărbuni aprinși, i-a pus în mâna altora, între care și a Lordului Adare iar D-rei Douglas i-a pus în păr fără să-l fi pârlit.

La muncile la cari erau supuși martirii creștinismului, vedem adesea biruită puterea focului care nu le aduce nici o vătămare. Menționăm numele Sfinților Vasile Cel Mare, Marin, Procopie, Kiril, Coprik, și alți mulți.

Cei cari au putut să producă fenomenul trecerii prin foc sunt de sigur mânuitori ai acelei forțe incalculabile pe care noi am numit-o „lumina astrală".

Tot prin acest fluid s'a transmis știri pe cale psihică.

Părintele Jesuit Huc, ne istorisește de un Lama (preot tibetan) care a fost chemat printr'o voce astrală la una din Lamaserii (monastire) pentru a îndeplini un ritual. Huc își exprimă părerea de rău că nu putea să termine o conversație începută întrucât monastirea era situată la mai multe zile depărtare, dar tibetanul îi spuse că el se va duce la Lamaserie prin duhul său astral care străbate distanțele cu iuțeala gândului. El se dete la obișnuitele spălături, rosti rugăciunile de rigoare și căzu în catalepsie. După două ore își reveni în fire și continuă a se întreține cu părintele Huc[1]).

1) S'au retipărit patru cărți asupra călătoriile întreprinse acum vr'o 80 de ani de acest abate.

Scanned with OKEN Scanner

aprins o ţigară, am stat până m'am convins că am perfect controlul simţurilor mele. M'am întors, m'am desculţat şi am trecut încă de două ori. Impresia a rămas aceiaşi.

Această serbare a focului are loc în fiecare an şi în India, unde D-rul Pascal a încercat trecerea înaintea d-lui Timuş, facultatea stăpânirii focului fiind şi acolo cunoscută la oarecare secte.

In Natal, unde lucrătorii indieni sunt numeroşi, se fac anumite servicii religioase de preoţi brahmani, în care trecerile prin foc sunt obişnuite. Medici şi poliţişti europeni adesea asistă la aceste ceremonii.

Sfântul François D'Assise (1182—1226) s'a aşezat o dată pe cărbuni aprinşi gol şi d'alungul fără să fi păţit ceva, zice cronica hagiografă catolică.

Comandantul unui detaşament german, în recunoaştere, era însoţit odată de un oarecare negru numit Aucuib care propuse să avizeze cel mai apropiat post german de sosirea detaşamentului. Aucuib spuse că poate într'un ceas să fie acolo. Comandantul Walter Bolme, conveni de curtoazie, deşi nu era nevoe de acel anunţ.

Aucuib făcu un maldăr de liane, îl garnisi bine cu cărbuni şi-i dete foc. El se aşeză la mijlocul flacărilor şi oamenii îl văzură cum stă în mijlocul lor, cu ochii la lumina lunii, dansând un curios dans, însoţit de o anumită pantomimă. Un fum gros îl acoperi după câtva timp şi negrul dispăru.

Seara viitoare, după 35 de kilometri de marş, detaşamentul ajunse la patrulă unde Aucuib îl precedase în ceasul anunţat şi unde fu găsit spre marea mirare a oamenilor din acel detaşament. (Istorisire reprodusă din Revue Spirite din Noembrie 1927 după „Deutsche Allgemeine Zeitung").

Un document tot aşa de demn de credinţă avem într'un proces verbal redactat de Armand Arouet, consilier de Montgeron (fratele lui Voltaire), milord Perth, doi fraţi Archambault şi alţii, constatând că în ziua de 12 Mai 1736, femeea Maria Sonnet, fiind în convulsiune, cu capul pe un scaun şi picioarele pe altul a stat în timp de 36 de minute d'asupra

auzit că o asemenea desvoltare rapidă a unei plante s'a obţinut în Bucureşti acum vre-o 40 de ani. Explicaţia rezidă în revărsarea efluviilor concentrate din corpul astral al fakirului, în starea lui estatică în care se găseşte, înlocuind operaţia încetată a naturii prin sacrificarea unei părţi din puterea lui vitală. Şi fără fakir s'a obţinut în faţa a 20 de spectatori, cu mediul d-na Espérance, un fenomen identic cu creşterea, din gâtul unei carafe, a unei plante, ixora crocata, la 50 cm. înălţime.

Ridicarea în aer e destul de cunoscută la sfinţii creştini, dar se observă la indieni şi în zilele noastre[1]). Jacolliot ne descrie felul cum vedeă ridicat dela pământ pe fakirul Kovindassami care pretindea că poate să se urce şi până la nori. Acesta petrecea mare parte din timpul său în rugăciuni care, după explicaţiunile ştiinţei oculte, dau loc la anumite vibraţiuni, producând o spiritualitate sau o schimbare de polarizare care contrabalanseză atracţiunea pe bază căreia corpul stă pe pământ.

Levitaţiunile lui Home, ale lui Stenton Moses, ale Eusapiei Paladino şi a multor alţi medii sunt de dată recentă.

Misterul levitaţiunei, cunoscut încă de Atlanţi pare a fi pe cale a se lămuri şi de ştiinţa oficială. Ceva asemănător dar nu identic avem în aviaţiunea de astăzi.

Sub titlul „Anularea gravitaţei" şi reproducerea unei gravuri, „Universul" din 14 Septembrie 1927, ne spune:

„D-nii Dr. Kowsky şi Inginerul Frost dela Nessortstadt din Doreclein (Polonia) studiind undele ultra scurte cu re-

1) V. colecţia lui Albert de Rochas: „La Lévitation". D-l Chevreuil în „Le Spiritisme dans l'Eglise" ne spune că mormântul împărătesei Eudoxia a fost în timp de 35 ani obiectul unor levitaţiuni cari n'au încetat decât după ce s'au făcut rugăciuni pe moaştele lui Ioan Gură de Aur. Sf. Martira Filomena îngropată pe timpul lui Diocleţian după ce s'a manifestat prin apariţii luminoase, moaştele ei n'au putut fi ridicate decât după multe rugăciuni. Minunile ei de dată recentă sunt descrise de Dr. Rosier şi L. Chevreuil.

sonator de quartz, a observat că la o temperatură de 10 grade c. limpedele quartz se întunecă şi apoi devine opac. Undele electrice de înaltă frecvenţă se transformă în oscilaţii mecanice.

Dar mai mult. Cristalul în unele părţi îşi măreşte volumul, se umflă, fără a-şi mări greutatea. Prin urmare îşi micşorează densitatea, devine, faţă de volum, mai uşor. In experienţele făcute, cristalele de 5X7X1,5 m/m au devenit de 20 de ori mai mari şi s'au uşurat în aşa fel încât s'au înălţat în aer cu o greutate de 25 kgr. atârnată de el.

Gravitatea devenise negativă, fusese învinsă, cum o înfrâng baloanele cu gazele cu care sunt umplute şi aeroplanele cu planurile şi motoarele lor.

Aşa dar învingerea gravitaţei s'ar datora undelor electrice de înaltă frecvenţă. Se ştie acum că aceste unde pot trece prin om fără a-l supăra. Rămâne să mai ştim dacă electricitatea are vre-un rol în organismul omului. In această privinţă ne referim la cercetările unui alt învăţat, E. E. Free, care a publicat un lung articol în „The New-York Times" din 30 August 1925, din care noi traducem un scurt pasagiu luat după Revue Métapsychique din Martie-Aprilie 1927:

„Acţiunea electrică a corpului uman viu nu este redusă la simpla trecere de veşti între diferitele celule ale creerului şi în lungul nervilor. Muşchii, organele interne, sângele, inima, toate acestea sunt însoţite de numeroase descărcări electrice şi de alternaţiuni foarte complexe. *Noi suntem adevărate maşini electrice*".

Reţinem ultima frază. Dacă suntem o maşină electrică, putem acţiona şi noi în afara de noi, şi, judecând după efect (ridicarea în aer), e probabilitate că, în sensitivul mediu, se produc atâţia curenţi de înaltă frecvenţă încât să explice că miracolul este bazat pe o lege fizică.

Ştiinţa oficială vine deci să confirme o teorie ocultă, aceea care atribue pământului *electricitate contrarie* corpu-

rilor de pe el. Aceasta dă loc atracţiunei pe baza principiului destul de cunoscut în fizică a curentelor contrarii[1]).

Iniţiatul stăpânitor al forţelor (sau mediul anume dotat), care poate să-şi modifice polaritatea, nu mai e reţinut de forţa atractivă (a gravităţii) şi ridicarea în aer devine consecinţa altei legi a naturei, în baza căreia două corpuri de electricitate de acelaş fel se resping.

Povestirea despre înălţările în văzduh a lui Simon Magul, sunt prea istorice, independent de cele scrise la Capitolul VII în „Faptele Apostolilor" — pentru a ne mai putea îndoi de realitatea fenomenului[2]).

Rumoarea acestor levitaţiuni ale puternicului mag şi prieten al lui Nerone, cu alte isprăvi peste fire ale lui, cât p'act determinaseră plebea romană a vedea într'însul un zeu, ceeace periclită răspândirea doctrinei creştine. Numai rugăciunile Apostolului Petru, creatoare de curente contrarii, determinară prăbuşirea magului, din care i s'a tras şi moartea.

Pare că şi bucuriile mari neutralizează în parte electricitatea atractivă a oamenilor de unde vine şi zicătoarea: „saltă de bucurie", legată de altmintreli de adevărate sărituri ale tineretului la anume ocazii.

Dar fără sfârşit e seria miracolelor pe care ştiinţa noastră nu a parvenit a le explica. Iată unul de alt gen pe care îl găsim în „Les Mystères de l'Etre" a lui Ely Star:

„In 1898 guvernul Britanic urmă să dărâme o veche Pagodă indiană, care se găsea în drumul unei artere de comunicaţie. Inginerii deteră peste un sarcofagiu cu o mumie foarte bine conservată. Fu chemat atunci un bătrân bonz, care, după ce examină conţinutul coşciugului, găsi că nu e o mumie, ci un corp încă în viaţă, care a fost îngropat încă

1) Aşa se explică de unii astronomi că coadele cometelor sunt mişcate în partea inversă soarelui din cauza polarităţei de acelaş nume.

2) Doctorul Jacques Fischer în o carte a sa „L'amour de la Morale" spune că corpul omenesc e format din corpuscule minuscule încărcaţi de electricitate.

de viu, cum fac unii fakiri din India. Procedând la reînsufletirea corpului, i se scoase dopurile de ceară din nas, i se făcù băi calde, îi se îndreptă limba, se făcură rugăciunile rituale; și, după 70 ore de tratament, fakirul își revenì în fire, uitându-se foarte mirat împrejur. Erà un om, care fusese îngropat de multe veacuri după cum dovedeà un papirus ce erà în cosciug. Omul nu mai cunoșteà limba modernă; el a trăit încă doi ani după care timp spunând că e plictisit de viață, a chemat pe mai mulți bonzi și îmbrăcat cu o piele albă de oaie, împrejurul căreia erà încinsă o frânghie, a aruncat frânghia în sus, care a început să se înalțe împreună cu indianul. A dispărut astfel într'un fel de ceață și nimeni n'a mai știut de corpul lui după cum n'a știut de al lui Elie și al lui Moise".

Fost-a dublul lui astral?

* * *

Cată să repetăm că nu aceia cari se dau în spectacole sunt cei mai de seamă cărmuitori ai eterului universal, făcători de minuni. In India și în Thibet, în munții Himalaii se cultivă și astăzi acel exercițiu și o disciplină grație cărora se parvine la stăpânirea acelor forțe denumite de noi profanii „supranaturale".

Anumite „probe" se cer candidaților pentru ca să-și poată dà seamà dela început că e vorba de renunțări la bunurile individuale, de abțineri dela plăcerile lumești, de sacrificii în favoarea aproapelui și de exerciții penibile înainte de a putea aspirà la stăpânirea acelor puteri, cari au fost și au rămas patrimoniul inițiaților. Dar și la acești inițiați sunt de grade diverse după capacitatea lor spirituală la care au putut treptat-treptat, ajunge. Puterile lor sunt și ele în proporție[1]).

Adeptul abdică dela „Eul" său fără rezervă, pentru a

[1]) De la Egipteni avem știri prin Schuré, P. Christian și alți mulți scriitori. Despre Raja Yoga a indienilor au scris Ernest Bosc, Dr. A. Curmes, ș. a.

cuceri reintegrarea încă de aci de pe pământ în Unitatea Divină. El își croește drumul spre Infinit, cu alesții lumilor devenind un factor de legătură între Pământ și Cer cu facultatea de a puteà culege fructele încă de aici sau să se identifice cu Natura Divină.

Lucrarea Inițierii se mai poate objectivà într'un geniu omenesc, fie intuitiv și spontan, fie printr'o prelucrare lungă. In cazul întâi el reprezintă un element pasiv, coborîrea Spiritului Divin în el, în cazul al doilea e adeptul activ, urcarea până la Dumnezeu, putând deveni Mag desăvârșit (Yoghii la Indieni).

Cam astfel se prezintă și în lumea de toate zilele, geniul și talentul.

Spre caracterizarea acestei deosebiri, voiu reproduce o scenă între doi virtuoși ai muzicei descrisă de mult timp într'o revistă franceză, reprodusă din memorie de d-l avocat V. Sandulian:

„Ne găsiam — începe povestitorul, în vizită de mult plănuită, la boerul român, poetul V. Alecsandri, în Moldova la Iași.

Își dasera întâlnire aici o mulțime de boeri români, printre care Prințul Soutzo și alții al căror nume îmi scapă, pentru a sărbătorì pe marele muzicant Liszt, venit și el în casa primitoare a poetului.

In timp ce ne găseam instalați la masă într'o bogată sală de mâncare, deschizându-se ușa, își face apariția o grupă de 4—5 din cei mai faimoși muzicanți naționali (țigani, lăutari), iar în fruntea lor, un bătrân falnic cu barba mare albă și cu niște ochii vii și plini de inteligență, umbriți de sprâncene stufoase. Este Barbu lăutarul.

In tot timpul mesei lăutarii ne-au delectat cu muzica lor exotică, spunea Liszt. La un timp marele maestru se așeză la clavir. După câteva piese cunoscute, după obiceiul lui, lăsându-se în voia inspirației, începe să improvizeze.

Niciodată, cei cari cunoșteau bine pe marele compozitor,

Scanned with OKEN Scanner

nu l'au auzit pe Liszt într'o închegare mai minunată decât în improvizaţia lui din acea seară. Cu adevărat se întrecea pe el însuşi. Sub degetele lui maestre, se închegă într'o uriaşe inspiraţie tot geniul marelui muzicant. Pianul deveni-se sub mâna lui minune, o fiinţă vie care palpită toţi fiorii divini ai sufletului zbuciumat al inspiratului. Într'o şuită de sunete, când brăzdând tumultos, într'o avalanşă minunată de arpeje, cele 7 octave ale clavirului, când prinzând într'o serie de trilei şi artificii maeştri, toţi picurii ploilor de primăvară, artistul îţi topeă tot sufletul în lacrămi, în timp ce el cu toată frenezia inspiraţiei, nu mai eră un simplu muritor, eră un zeu, mânuind după voe aci toate trăznetele cerului, aci toată boarea parfumată a primăvaratecului zefir.

In timp ce toată asistenţa înfrigurată, prinsă de vraja dumnezeeştei muzici, pluteam pe alte tărâmuri, bătrânul Barbu lăsase vioara să-i cadă de-alungul corpului împietrit ca o statuie; numai ochii lui măriţi peste măsură se fixară pe clavirul vrăjit şi ca în hypnoză, animaţi de degetele maestrului, parcurgeau din capăt până în capăt toate clavia-tura, peste care pluteă ca'n vis toată niagia prodigioasei inspiraţiuni.

In sfârşit, Liszt se opri. Aclamaţiile noastre nu conteniseră bine, când bătrânul Barbu ca trezit din alte lumi, se apropie de Liszt şi-i spune: „A fost aşă de frumos, boerule, că dacă-mi dai voe, am să încerc să-ţi repet cântecul!"

Privirile pline de ironie binevoitoare ale asistenţei, se fixară asupra lui Liszt.

Acesta cu un zâmbet care abiă îi mască neîncrederea, consimţi; el însuşi n'ar mai fi putut repetă ceeace inspiraţia momentului îi smulsese sufletului. Toată lumea se reaşeză la loc.

Bătrânul lăutar în şoapte, dă instrucţiuni orchestrei lui, care pregătindu-şi instrumentele, aşteptă cu ochii pironiţi la el.

Liszt pe un fotoliu cu un spătar înalt, se pregăteşte să asculte, în timp ce pe buze îi fiutură un surâs.

Barbu ridică mica-i vioară, o plasează sub barba-i albă, arcuşul atinge strunele, şi... începe. Orchestra, încet, ca un zunzet de albine, îi face un acompaniament numit „isson".

Primele sunete eşite din vioara lui Barbu, încremeni pe buze toate surâsurile; melodia lui Liszt se repetă aidoma, ca sub imperiul unui farmec.

Treptat, treptat, în ochii aiuriţi ai tuturor, din cele patru coarde ale umilului instrument al bătrânului, sub degetele-i de o agilitate ce ţinea de domeniul fantaziei, şi a arcuşului, mânuit ca o baghetă de vrăjitor, toată melodia, dar toată, se închegă aşă fel de aidoma că în sala devenită adevărat templu, nu se mai auzeau nici respiraţiile atâtor oameni, înmărmuriţi ca în extaz.

Liszt fascinat cu ochii fixi pe vioara bătrânului, încetul cu încetul îşi lăsase capul pe spătarul jeţului, iar acum, cu ochii închişi, ar fi părut mort dacă mişcările tumultoase ale pieptului, abiă comprimate de mâinile încrucişate pe el, nu i-ar fi trădat toată emoţiunea ce-l copleşise.

N'a fost omis nimic, nici avalanşa de arpegii ce brăzdase ca fulgerile lui Zeus, multele octave ale clavirului lui Liszt, nici trioleţii ce picurau în stropi mărunţi ploaia de primăvară, nici toate artificiile tecnicei uriaşe ale marelui maestru.

Docilă ca un corp cu minte în mâinile vrăjite ale marelui lăutar, vioara lui umilă repetă credincioasă ca un ecou, toată simfonia lui Liszt...

In sfârşit, cu ultimul sunet, murind ca zefirul în înserările de primăvară, pe coardele vioarei artistului, Liszt, ca trezit dintr'un vis cu ochii în adevărat extaz, se ridică şi se îndreaptă spre lăutar. In drumu-i culese un pahar cu şampanie, pe care, ajuns în faţa bătrânului, i-l întinse zicându-i:

Bea, Barbule, bea, Maestre; dacă eu sunt muzicant, tu eşti mai mare ca mine. (Bois, Barbou, bois, mon maître, tu es plus grand que moi) şi sărutând pe amândoi obrajii pe bătrânul ai cărui ochi i se umpluseseră de lacrămi, Liszt

goleşte el însuşi o cupă de şampanie, în timp ce toată adunarea izbucneşte în aplauze şi urale.

Într'o clipă, micuţa vioară-minune, se umplù după un vechi obicei al locului, cu bani de aur, cu profuziune scoşi din pungile tuturor. A fost cea mai frumoasă, cea mai înălţătoare seară muzicală ce am trăit vr-odată".

Şi acum, reflecţiunea noastră:

Ori-care ar fi fost genialitatea lui Liszt, ea nu apare decât ca talent, faţă de spontaneitatea cu care geniul lui Barbu Lăutaru, prinde întreaga ţesătură de note ale mult admiratului virtuos european.

* * *

Am văzut până acum energia eterică, s'o numim şi aşà, lucrând asupra omului, mama forţelor fizice şi astrale. La se combină cu electricitate, cu magnetism, şi alte necunoscute nouă forţe.

Este atracţiunea care ţine în suspensie corpurile cereşti şi le mână în drumul lor prin spaţiul nemărginit; mişcă particulele sale într'un dans al iubirii pentru a le uni în scânteieri sau ciocniri, începuturi de corpuri cereşti, menite să îmbogăţească numărul astrelor uriaşe, ca tot prin iubire, în unirea vibraţiunilor [1]) şi a sexelor, să deà naştere la nespus de variate materii şi fiinţe de pe globuri. Este principiul din care Divinitatea creiază şi întreţine prin gândul Său, din Împărăţia Tăcerii; este vehiculul de transmitere al gândului Domnului ca şi al omului, mare şi mic creator.

Tot pe forţa cugetătoare, se razimă acele trimeteri de influenţe primejdioase cunoscute în popor cu termenii de vrăji sau fermecătorii. Blestemul, de care am mai vorbit,

1) Unii învăţaţi ne mai spun că anumite radiaţiuni descompunând atomii în electroni, activează vitalitatea, înverzeşte plantele, bruncază şi întăreşte pielea, etc. Feluritele radiaţiuni din mulţimea astrilor, dau naştere amalgamelor de corpuri neorganice şi organice dela bobul de nisip până la germenii de viaţă.

pleacă din acelaş izvor, dar cel care l'a aruncat ca şi cel care s'a dat la practicări vătămătoare aproapelui, creiază în astral ceva asemuitor imaginei populare de drac. Răul pornit, îşi atinge de multe ori scopul. Ocultiştii germani au cuvânt să susţină că pierderea Dixmudei (cel mai din urmă model de Zeppelin), e datorită curentului de înfricoşată ură care a întovărăşit predarea către francezi a acelei aeronave, mândria tecnicei germane.

Iată ce scrie Dr. Vergnes în „Le Voile d'Isis", din Martie 1925:

„Ura lor, (a germanilor) concentrată, deslănţuì în astral un groaznic vârtej care, în mod firesc, s'a objectivat asupra balonului în chestie. Acesta s'a aflat transformat în o uriaşe butelie de Leyda, într'un imens aparat condensator, care s'a încărcat, nu de electricitate, ci de o substanţă toxică invizibilă, de o radiaţiune prin esenţă veninoasă şi rău făcătoare, care, mai curând sau mai târziu, trebuià să influenţeze în rău nenorocitul de balon".

E greu în ziua de astăzi să poţi reuşi a convinge pe cineva de aceste adevăruri. În sânul poporului ele sunt crezute mai mult; elita nu le prea crede. Am reprocus odată după marele nostru cotidian efectele unei afurisenii şi nu e singură ce se cunoaşte în ţara noastră [1]).

1) Nenorocirea dela Zberoaia, relatată în „Dimineaţa" din 30 Iulie 1927, unde au murit otrăvite de niste prăjituri, 6 persoane, este însoţită de următoarele reflecţiuni: „Această nenorocire e urmarea unui întreg lanţ de fatalităţi cari s'au abătut asupra familiei Gonata. Cu câtva timp în urmă unica fată a lui Gonata a fost secerată de o boală fulgerătoare. Această perdere a impresionat atât de mult pe mama dispăruţei, D-na Gonata, încât ea părăsise conacul din Zberoaia, retrăgându-se la Kişinău. Ceva mai târziu d. Gonata a fost împuşcat de un rău făcător şi din cauza rănilor primite a rămas beteag. Acum câteva luni o altă rudă a sa, moşierul Axiu, care locuia cu dânsul, a fost străpuns de coarnele unui taur şi omorât pe loc. „Unele persoane, adăoga ziarul Dimineaţa înclinate spre superstiţii, atribuie nenorocirile ce se abat asupra lui Gonata faptului unei nebănuite încrucişări de sânge". Dar cine ştie de nu se ascunde Karma altei tainice cauze, care au făcut să alunece mâna bucătăresei spre vasul care conţinea faina otrăvitoare.

Scanned with OKEN Scanner

Nenorocirile cari au lovit casele domnitoare ale Rusiei şi Austriei, pot fi efectul duşmăniei popoarelor de subt sceptrul lor, cum pot fi şi urmarea unor blesteme ale unui grup mai mic de oameni. Dar cazul dinastiei din Portugalia de acum 70 de ani, e dovedit — după Lancelin, — prin mărturisiri precise, că pierderea a şapte membrii ai familiei, era rezultatul unui pact încheiat cu 10.000 lire sterline între un membru al familiei şi un mare mânuitor al forţelor negre magice. Acesta speriat de catastrofa ce provocase, a intervenit el însuşi pentru a opri pe loc acţionarea mai departe a acelui influx, care rând pe rând răpusese şapte vieţi în mod misterios.

La ţară, ca şi în toate ţările, se cunoaşte „luarea laptelui dela vaci" şi morţile de vite atribuite unor manevre satanice. Se povestesc cazuri unde indivizii, cari au aruncat vraja, au fost traşi la răspundere şi siliţi să-şi zădărnicească farmecul. Este o trimetere odică răufăcătoare.

Transmiterea unei boale la câini, pisici, găini, etc., au fost încercate în mai multe cazuri, care au dat rezultate vindecătoare pentru om dar fatale pentru animale[1]).

Şi prin electricitate s'a putut transmite boala. Un bolnav suferind de friguri intermitente a fost pus într'o baie statică când era în plină criză. Bolnavul s'a vindecat, dar acel domn care i-a administrat leacul, a contractat boala, fiindcă neglijease să ia măsurile de izolare[2]).

Colonelul de Rochas a experimentat în laboratorul său

Ce fatalitate a urmărit pe celebra dansatoare Isadora Dunkan, care şi pierdüse cei doi copii ai săi din automobilul care pleacă singur şi se prăbuşeşte în Sena, iar la câţiva ani mai târziu, în vara anului 1927, tot în automobil să fie ea strânsă de gât cu şalul care s'a înfăşurat pe roată. Curioasă e reflecţia pe care Contesa Y. a făcut-o prin o scrisoare adresată Isadorei Dunkan atrăgându-i atenţia că după o veche credinţă populară, raul făcut animalelor este pedepsit. Isadora avea obicei să otrăvească pisicile!

1) Alb. de Rochas: „Extériorisation de la Sensibilité".

2) M. Sage, „La Zone Frontière", pag. 100.

putinţa unor transmiteri de influenţe. Noi preferim a nu vorbi mai mult de aceste încercări.

* * *

Am arătat mai sus cum se proiectează gândul în astral, cum el produce curente în bine şi în rău şi o comunicare de dincolo ne spune:

„Un gând ce s'ar naşte pentru ca să piară peste o secundă, cât de fugar ar fi în momentul ce s'a născut, a produs vibraţiuni, închegarea unei fotografii care nu e altceva decât realizarea astrală de line-om, un mic şi incontinuu creator. Din acest punct de vedere o simplă mişcare de ar face cineva, o clipă a ochilor, are acelaş rezultat ca şi gândul fugar. De vorbeşti, se materializează ideia. Ideia ta, e un ce viu aici, care va trăi în prima ei formă după voinţa ta".

Gândurile produc obiceiuri, obiceiurile caractere. Caracterul este al individului. Un grup de indivizi, a naţie, o rasă, pot determină un caracter comun, chiar dacă unii indivizi formează excepţii. Poţi vorbi de o clasă de oameni ca necinstită, ca leneşe, cum poţi vorbi de o naţie ca deşteaptă, ca harnică, cum poţi vorbi de întreaga populaţie a pământului ca una ce e încă departe de perfecţiune. Credem că nimeni nu va contestă aceasta. Porunca „să nu ucizi" e transformată în porunca „să ucizi cât mai mulţi", în cercurile dintre popoare. Comandamentul „să nu furi" e ocolit în mod savant de chiar sfetnicii şi slujitorii Statului, adesea complici şi copărtaşi. Abuzurile, părtinirile, nedreptăţile, sunt lucruri de toate zilele. Banditismul este şi astăzi în vigoare; iubirea de arginţi, luxul, orgoliul, trufia, invidia, sunt tot atâtea păcate. Şi cum am arătat că fot individul îşi formează „Karma" lui, acel depozit de fapte şi gânduri bune şi rele, tot aşă şi grupele, rasele, continentele, rasele... omenirea, particica acelui Adam colectiv, îşi creiază clişeele lui astrale, cari atrag tot mai mult sancţiunile pe cari fatalitatea i le imprimă.

E reflecțiunea, e legea luminii astrale. Dacă această lege este inexorabilă și nici individul, nici colectivitatea nu pot să fie sustrași sancțiunei ei, curând ori după secole, s'ar pune întrebarea: Nu cumvà o soartă din nainte fixată, ne așteaptă, unde zi cu zi, oră cu oră, sunt determinate faptele noastre? Nu cumvà suntem pur și simplu supuși jocului capricios al întâmplărilor? Iată o temă interesantă pe care ne propunem a o tratà în capitolul ce urmează.

DESTIN, FATALITATE, PROVIDENȚĂ, LIBER ARBITRU

Dacă este o chestiune care interesează în cel mai înalt grad pe om, este fără îndoială, aceea pe care el și-o pune înainte în fiecare zi „ce am să fiu mâine?"

Materialistul limitează întrebarea la clipa când își va dà ultima suflare, dar până atunci toate sforțările lui tind spre o satisfacere a dorințelor apropiate de care este animat. La aceste dorințe precumpănește în genere tendința de fericire și plăcere personală, cu o doză cel mult de a asigurà urmașilor nemijlociți o situațiune cât mai bună. Este un sentiment de vanitate și egoism care-l călăuzește în acțiunile sale. Această iubire de sine, sui-generis, este mai desvoltată în o anumită pătură socială, la anumite popoare și crâmpeie de popoare și o vedem culminând în restricțiunea de-a mărginì numărul copiilor la unu sau doi de familie. Egoismul acesta este negația, este mersul contra Naturei, contra poruncii: „creșteți și vă înmulțiți". El poartă în sine sancțiunea fatalității: degenerarea, copleșirea, peirea. Vestitul ciorap de lână al țăranului francez, va însemnà celor doi născuți ai lui o viață mai ușoară, dar națiunea fatal va cădeà prădă popoarelor dela răsărit, cari nu-și scurtează natalitatea. Și cu această introducere întrebăm: Ce este fatalitatea?

Este mersul existențelor viitoare hotărît dinainte, fără putință de a-l schimbà; este soarta pe care românul crede că va fi așà cum i-a fost „ursită", iar în sens religios „că nici un fir de iarbă nu se mișcà fără știrea lui Dumnezeu".

200

Scanned with OKEN Scanner

Fatalismul sau determinismul[1]), este doctrina care se ocupă cu fatalitatea, ca un ce care ar guverna lumile cu legi naturale, fixe, neînlăturabile.

Fatalismul a fost un subiect tratat cu multă vervă de filosofii din toate timpurile. Unii pretind — cu Conta al nostru, — că totul este predestinat și predeterminat de Natură, că felul cum avem să ne purtăm, este îngrădit într'o sferă limitată, supus acelei Voințe Unice, tot așă cum toate substanțele nu sunt decât niște modificări ale unei singure substanțe.

* * *

Care este omul, înzestrat cu puțină inteligență și cultură, să nu-și fi pus vre-o dată întrebarea, ce suntem, cu ce scop am fost creați, ce devenim?

În capitolele relative la suflet și pelerinajele lui, am răspuns, pe cât e cu putință la aceste întrebări, dar aci vroim să reluăm mai de aproape firul care ne conduce în existența noastră terestră, desfășurărei căreia îi dăm numele de „Soartă" sau „Destin".

Desprinși din sânul acelui nemărginit Ocean de forțe, întocmai ca minusculele băsicuțe de aburi ce se înalță din mările pământului, iată-ne aruncați ca și acestea, în voia soartei și *„după cum înfimele globulețe de aburi prefăcute în picături de ploaie, nu-și găsesc odihna decât în marea din care au plecat, tot așă sufletul omului, parte din Marele Spirit, pășește pe drumul destinat. Dar pricepând că aceasta e drumul Adevărului și că moartea e o parte din viață, numai înțelegând astfel viața, atunci și numai atunci nu te va îngrozi moartea, căci după cum o picătură de apă își va fi găsit liniștea în adâncuri, iar alta la zbuciumata suprafață de unde mereu va trebui să reînceapă pelerinajul prin nori, prin munți și prin văi, întâlnind în calea ei tot felul de obstacole și murdării cu care se amestecă, tot așă și sufletul omului menit este să lupte cu relele, împiedicări și ispite până să ajungă la limanul dorit: Perfecțiunea"*.

Dar veți zice: În ce scop omul a fost creiat neperfect, de ce atâtea suferințe, de ce atâtea păcate și greșeli? Răspunsul ar fi că dacă Dumnezeu, Spirit Universal, ar fi creiat făpturi neprihănite, El n'ar fi creiat decât pe El-însuși. Perfecțiunea de altfel nu poate să reiasă decât prin alăturarea ideii de neperfecțiune, căci numai contrastele te pot face să concepi unele idei. Nu vei ști ce este lumina dacă n'ai cunoscut întunericul, ziua fără noaptea, virtutea fără viciu, liniștea fără turburare, bine fără rău și așă mai încolo până la Dumnezeire, izvor de bunătate și justiție, căruia s'a presupus de oameni alături, o putere a răului pentru ca să se marcheze de-apururea ființarea celor doi poli ai tutulor forțelor[1]).

1) Conta, filosoful român preferă acest cuvânt. În excelenta revistă „Natura" din 15 Oct. 1926, găsim: " Determinismul înseamnă credința în nevoia nestrămutată a legilor; valoarea cea mare a legilor e de a putea prevede, cu siguranță, absolută, viitorul".

1) Și Marele Kabalist Simeon Ben Jochai întruchipează acești doi poli în figura Divinității cu o față luminoasă care nu se turbură nici odată și o față umbroasă care poate să se încrunte și să pedepsească. Aceasta nu poate fi decât un simbol în prelegerea rabinului către marele Sinod, (Idra Suta) în care comentează teogonia (Sifhra Dzeniuta). Găsim însă ocazia să intercalăm aici o comunicare a unui spirit care ne călăuzește:

„Dumnezeu nu are secrete pentru oameni deși El este un mare secret, dar toate legile Lui sunt puse la dispoziția oamenilor. Un ochi instruit îndreptat spre cer va vedea multe, nesfârșit de multe legi, spre deosebire de ochiul vulgar care nu vede nimic. Și Domnul vorbește, vorbește în 1001 de chipuri, vorbește și vorba Domnului e adaptată."

Într'o Epistolă a Apostolului Ioan se zice: „Pe Dumnezeu nimeni nu l'a văzut vreodată; dacă ne iubim unii pe alții Dumnezeu rămâne în noi și iubirea lui desăvârșită este în noi".

Iar un cugetător modern d-l Leontin Iliescu, spunea de Crăciunul anului 1927, că religia iubirii este steaua călăuzitoare și înflăcărată a sufletelor, că este sistemul de gândire ca expresiune a simpatiei universale. Iubirea puternică e o forță care chiamă la sine tot ce înțelenește în cale, înălțând gândurile, înviorând sufletele, scăpând pe om de suferințe și sporindu-i bucuriile.

Scanned with OKEN Scanner

Şi iarăşi, după cum dreapta lege prescrie că orice „bun" numai prin sârguinţă, sforţări şi merite se dobândeşte, tot aşă şi acele efulguraţiuni individualizate ale Divinităţei nu-şi vor puteà ajunge fericirea veşnică, decât prin îndeplinirea îndatoririlor statornicite de rânduelile trimişilor Ei.

In vâltoarea „căderei" din „starea liberă" în materie-trup a omului adamic,[1]), chip şi asemănare în sens simbolic cu sufletul lui Dumnezeu, el se întinează de toate patimile căşunate de lupta pentru traiul de toate zilele cu elementele şi fiarele pământului şi e copleşit de toate instinctele feroce şi sălbatice. Incet-încet, omenirea revine la simţiminte mai blânde, mai drepte; misionarii apar, trimişi pentru a mântui lumea, a-i dărui pace şi bună voire. Învăţăturile unor Krişna, Kong-Tze, Zoroastru, Moise sunt îndreptate şi îmbunătăţite de un Budha şi apoi de Christ; „Cuvântul întrupat". O atmosferă mai suportabilă îşi face loc Despotismul unor potentaţi este slăbit, samavolniciile se mai potolesc, sclavia este aproape desfiinţată, pătura muncitoare mai ocrotită prin socialism de stat şi sindicalizări, altruismul ia forma unor institute de binefacere, dar neînţelegerile, certurile dintre naţiuni şi indivizi, nu sunt încă curmate şi, sub forma războaelor şi revoluţiunilor, devin adevărate dezastre.

Suntem încă departe de pacea lumii; suntem departe de bunăvoirea visată de misionari, de religie. Intre aceste învălmăşeli, indivizii se sbat, se svârcolesc în aspiraţiuni, în fapte, în ispăşiri şi în suferinţe.

Complexul acesta de existenţe formează Destinul omului colectiv ca şi al omului singuratic. Pentru aceasta Destinul nu se va mărgini la durata unei singure vieţi, ci va atinge şi pe cele viitoare, precum şi petrecerile spiritului în spaţiul eteral.

* * *

Am văzut că lumina astrală constitue legătura generală a întregei creaţiuni. Mersul astrelor ne dă impresia că totul se petrece în Univers după un plan prestabilit, „determinismul universal", o înlănţuire de cauze mecanico-cereşti. Şi nici că putem să ne închipuim că aceste corpuri care le vedem pe firmament, ar puteà să fie supuse altor legi decât aceleia care s'a numit „Atracţiune universală". Procedând prin analogie, putem presupune, cu bătrânul Hermes, că „ceeace este jos, este şi sus", şi că ceeace se va petrece, este mai dinainte hotărît, că întâmplare nu există, căci „existenţa întâmplărei ar renegà misterul lumii astrale".

Credinţa aceasta a fost împărtăşită de toată antichitatea şi este şi astăzi dominatoare în mai tot Răsăritul. Am spus că şi în ţara noastră are rădăcini adânci, dar între unele popoare aziatice, ca formează un cult, graţie căruia soldatul turc, japonez, mongol, înfruntă moartea în războaie ca şi cum îi este neînlăturabilă.

Nu de geaba s'a zis că vocea poporului, este vocea lui Dumnezeu şi noi am mai spus că credinţele marii mulţimi conţin adevăruri de care oamenii, cu învăţăturile lor profane-oficiale, nu-şi dau totdeauna seama. Atât de mare era credinţa în Destin, încât mitologia vechilor popoare socoteà că însăşi Dumnezeu s'a supus lui. Noi vom zice că el a decretat Destinul, ca o bună rânduială, după care să se chiverniséască lumile. Dar această rânduială nu înlătură definitiv intervenirea divină — Providenţa — nici voinţa pe care omul o poate întrebuinţà în acţiunile sale.

Iată în această privinţă, sub o formă mai concentrată, şi părerile unui cugetător român, Prinţul Grigore Sturdza[1]):

„Ideia absolută e neclintită, veşnică şi a-tot-puternică; ea este cauza primă producătoare a existenţei şi a tutulor fenomenelor Universului... Legile Ideii Absolute sau legile spaţiului, sunt nestrămutate... Ideia Absolută are toate atributiunile Dumnezeirii. Insă teoria determinismului stabilită

1) In Epistolia a cincia către Romani a Apostolului Pavel citim un înţeles mult mai adânc de cât pare la o superficială citire.

1) Les Lois Fondamentales de l'Univers" de Prinţul Gr. Sturdza.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

de Claude Bernard, se poate aplică numai la mişcările ne-*voluntare*. A vol a o întinde la mişcările voluntare, este un ce absurd. O aşă tendinţă poate provenl din nevoia de a complectà sistemul unei şcoli oarecare însă sistemele de şcoli au falşificat adeseaori ideile şi adesea-ori au nesocotit realitatea. Pentru senzaţiunile şi gândirile din afară se poate aplică determinismul, ca rezultantă a mijlocului împrejmuitor".

Pentru orice cugetător pare limpede că legile spaţiului trebue să fie neclintite, fiindcă acolo lucrează Ideia Absolută, o singură voinţă care gândeşte ăzi ce a gândit ieri şi ce va gândi mâine. Nu tot aşà ne putem închipul înşiruirea evenimentelor, faţă de om, el însuşi fiinţă cugetătoare, dotaţă cu facultăţi volitive, cu inteligenţă, cu putere de judecată, dar şi cu instincte, cu dorinţe animalice.

Intrucât există o legătură generală în tot Universul, nici voinţa omului nu poate fi absolută şi în genere va fi supusă oarecum acelei forţe oarbe a Destinului, înglobat în lumina astrală. A admite că faptele de toate zilele ale omului, sunt fixate numai de această putere a determinismului, ar fi să credem în lipsa de răspundere şi să decretăm absolvire generală pentru toate fără-de-legile şi greşelile noastre, să desfiinţăm orice sancţiune, orice pedepse. Or, acest lucru, s'a spus întotdeauna, ar fi în contra bunului simţ şi ar fi dus de mult omenirea la peire prin ascuţirea patimilor ce ar fi urmat să rămână neînfrânte şi nepedepsite.

Dacă fatalitatea ar fi un adevăr intangibil în toate raporturile ei cu omul, atunci toate prezicerile şi profeţiilor văzătorilor în viitor, ar fi trebuit să se îndeplinească. Or noi ştim că aceasta nu e cazul şi că clişeele viitorului apar adesea nelimpezi. Oracolele şi horoscoapele cu trăsurile lor enigmatice, numai în parte se adeveresc, căci atârnă mult de voinţa conştientă a omului.

Spiritualiştii[1]), acei adversari ai materialiştilor, exclud şi ei întâmplarea (hazardul), dar fac loc de cinste facultăţilor sufleteşti ale omului în special „voinţei". Întâmplarea o înlocuiesc cu un al treilea factor: „Providenţa", care poate intervenl din afară.

Avem dar:

Destinul, forţă a naturii, oarbă, fatală, neutră; instinct universal.

Liber arbitru, expresie de judecată, voinţă a omului.

Providenţă, intervenţie divină, rezervată, putând fi invocată.

Aceşti factori, influenţa-vor ei în mod egal acţiunile omeneşti după cum ne spun unii maeştri ocultişti? Dacă am şi puteà supoză că genul uman ca „un Tot" poate să fie supus în mod egal acestor acţionări, în mod individual, nu se poate presupune o asemenea proporţionalitate. Este lăsat cunoscut că la omul cu voinţă tare liberul arbitru va fi mai cumpănitor decât la acela care are ca lozincă „lasă-mă să te las". De-asemenea vor fi mai manifeste intervenirile Providenţei pentru piosul rugător sau magul stăpânitor de forţe, care invoacă puterea spirituală în sens altruist. Fără îndoială că la conducătorii de popoare, voinţa (oricât de fermă ar fi), joacă un rol mai puţin personal, deşi ar părea altfel, însă marile colectivităţi depind mai mult de Providenţă, care le trimete oamenii cu inspiraţiile ce trebue să călăuzească Destinul. De aci urmează că Istoria Popoarelor nu e Istoria conducătorilor lor, ci conducătorii se nasc la timpul hotărît pentru realizarea scopurilor Destinului.

* * *

Un cugetător spunea că dacă Destinul ar fi stăpânit singur lumea şi ar fi lipsit voinţa inteligentă a omului precum şi intervenirea regulatoare a Providenţei, de mult pământul ar fi fost acoperit de ierburile rele şi de plantele cari cresc mai înbelşugat; de mult genul uman ar fi căzut pradă monştrilor, cari infestau planeta. Providenţa nu se manifestă

1) Antagoniştii de orice religii, ai materialiştilor, a nu se confunda cu spiritiştii. Numai englezii le zic acestora „spiritualiste".

Scanned with OKEN Scanner

în chip concret, ci recurge în genere tot la organele omeneşti pentru a-şi îndeplini scopurile. Când Moise vorbeşte şi porunceşte poporului evreu, el nu este decât mijlocitorul Providenţei, care îi transmite unele inspiraţii, privitoare la misiunea ce avea de a descoperi poporului taina singurului Dumnezeu, păstrată cu sfinţenie de iniţiaţii de pe vremuri.

Lăsat numai acţiunii Destinului, un popor poate obţine succese trecătoare cu Alexandru Macedon, Atila, Carol cel Mare, Gingiskhan, Napoleon, cu conducătorii Cruciaţilor; se va reuşi chiar a fondă republici de scurtă durată cu un Lycurg, cu un Brutus, dar numai prin intervenţia Providenţei, se va întemeiă o theocraţie ca a lui Moise, o sinarchie ca a lui Ram, o Monarchie ca a Egiptului, ca a Chinei.

După cucerirea Asiei, Ram îşi rezervă puterea spirituală retrăgându-se într'un ţinut, căruia i se dădea denumirea de „Paradesa", iar el şi cei ce aveau să-i urmeze în calitate de „Pazipa", păstrau înrâurire asupra actelor monarchului, zis „Kuşa", ce trebuia să fie uns de sacerdotele supreme, reprezentantul „Consiliului lui Dumnezeu". Acest „Kuşa" era asistat de un consiliu al Zeilor (la plural) compus din iniţiaţi laici, cari exercitau de fapt puterea de stat şi magistratura pe când administraţia locală a triburilor depindeă de un consiliu zis al „bătrânilor"[1]).

Imperiul universal al lui Ram durează patruzeci de secoli, fără război şi fără revoluţii, până la schisma lui Irşu, când se desface în o mulţime de state. Înlăturarea principiului feminin pe întâia treaptă, în locul celui masculin al arienilor (aries însemnă berbec, miel), fusese numai pretextul, căci în realitate era numai ambiţia răzvrătiţilor partizani de care Destinul, la momentul hotărât, se servea pentru a nimici opera providenţială a lui Ram.

Schismaticii, luând ca emblemă „Taurul", devin Turanicii cu culoarea roşie de mai apoi, cari dau naştere diferitelor state Asiriene, Babiloniene, Mediene, Persane; state Nemrodiene care se războiesc şi se dau peste cap unele pe altele. Numai în India se menţine încă multe secole organizaţia lui Ram, iar în Tibet până în ziua de astăzi.

În timp de 6402 ani, numai 150 de regi domnesc în India, în medie 42 de ani fiecare, iar Egyptul numără abia 345 de pontifi în 11.340 de ani, cam 33 de fiecare, având-se în vedere că aceştia parveneau la această treaptă la o vârstă înaintată.

Asirianul Belochus (1930 î. C.) întinde mâna asupra mitrei sacerdotale şi trei secoli de nemai pomenit calamităţi încearcă omenirea: invaziile sălbaticilor dela Nord, izbucniri vulcanice şi repetate groaznice cutremure, epidemii şi războiri între crâmpeie de popoare. Cete sălbatice cutreeră Europa şi Asia înainte şi înapoi, negăsindu-şi liniştea şi însemnând cu bălţi de sânge locurile pe unde trec.

Mult timp trecu în nesfârşite măceluri iar duratele domniilor se scurtează în Persia la 16 ani (dinastia lui Cirus 559—331 î. Cr.); la 9 ani, pe timpul împărăţiei Romane dela August până la Constantin, cu asasinate repetate în sânul dinastiilor începând dela Cesar, care şi el greşeşte când tinde la cârja pontificală, cu toate că vechia religie pierduse orice prestigiu, fiind că Providenţa anunţase de mult timp pe Mesia care avea să deă lumii o nouă lege.

* * *

Am făcut o incursiune în fazele principale ale Istoriei Vechi a omenirii, cu ajutorul lui Fabre d'Olivet[1]), pentru că din ea se precizează mai bine acţiunea celor trei forţe ale Destinului, ale Providenţei şi ale Voinţei omului.

Cu apariţia creştinismului şi progresul lui se dă o lovitură de moarte imperialismului Romei, căci pe când încăţăturile

[1]) De pe atunci s'a adoptat calendarul Atlanţilor de 365 zile şi s'a admis împărţirea eliptiicei în cele 12 zodiace.

[1]) „Histoire du Genre Humain": Fabre d'Olivet.

Scanned with OKEN Scanner

noui tind la îndulcirea moravurilor şi îmblânzirea caracterului, popoarele dela Nord mereu au ridicat altare vitejiei[1] în războaie, oglindind luptătorului o răsplată în lumea cealaltă, cu atât mai mare, cu cât mai multă bravură va fi fost desfăşurat în viaţă prin nimicirea semenilor de alt neam.

Roma învinge spiritualiceşte pe barbari, dar cade politiceşte, se creştinesc năvălitorii, dar spiritul războinic implântat prin atavism în elementul teutonic, degenerat adesea în banditism pur, dă naştere formaţiilor feudale şi mai târziu grupărilor de amalgamuri hibride de popoare, pe închipuite drepturi de moşteniri suverane, sub falsa egidă a graţiei lui Dumnezeu.

Nu puteă Providenţa lăsă să se perpetueze la infinit o atare stare de lucruri şi opera începută, dar sigură de liberare, începe acum vre-o 400 de ani cu luptele din Ţările de Jos de sub Spanioli. Urmează dezrobirea Italiei, Greciei, Serbiei şi altor ţinuturi de sub dominaţii streine, proces terminat în 1918. Providenţa îşi aliază voinţa unor oameni de seamă din sânul popoarelor oprimate, luând astfel forma Destinului.

Propriu zis, suveranul sau monarchul este personificarea Destinului numai când el guvernează în mod absolut. Dar absolutismul e lipsă de armonie şi o asemenea stare nu poate dăinui veşnic căci de aceea a dat Dumnezeu omului liberul arbitru, care se manifestă ca o voinţă a poporului. Vine o dată când despotul cade şi adesea unul păţeşte pedeapsa pentru înaintaşii lui, potrivit legii solidarităţei. Revoluţia s'a pronunţat cu atât mai năpraznic cu cât mai apăsată a fost voinţa poporului care, după zguduirile de rigoare, ia forma republicană presupusă a liberului arbitru. Frumos lucru ar fi funcţionarea liberului arbitru în viaţa popoarelor dacă el n'ar fi zdruncinat de ambiţii, de egoism, de ură; dacă oamenii ar fi toţi bine crescuţi, politicoşi, şi-ar da seama de aptitudinele şi capacităţile lor personale şi şi-ar puteă înfrână în mod potrivit aspiraţiile şi poftele. Iată că sub regimul unei democraţii rău înţelese, se desvoltă adesea toate acele nemăsurate şi necontrolate patimi. Fel de fel de partide se formează pe regiuni, pe interese de bresle, pe clase sociale, şi guvernele se schimbă mai des ca fazele lunii. Orice autoritate slăbeşte, statul se clatină.

Ceeace se petrece în republici are loc şi în unele state monarchice constituţionale unde democraţia a degenerat în bisericuţe nenumărate. Dar momentul fatal al pieirei n'a sosit şi sub îmboldul Providenţei, se ridică oameni cari înăbuşesc veleităţile demagogice sub greutatea personalităţii lor. Instinctul poporului îi priveşte ca pe nişte salvatori. Un Napoleon apare la timp, iar în zilele noastre am văzut în Italia, Spania, Turcia, Grecia, România, Cehoslovacia şi Polonia adevărate guverne dictatoriale. Tipă ambiţioşii, murmură dogmaticii, surâde mulţimea nepăsătoare, căci „orice popor are guvernul pe care-l merită".

Numai Sinarchia lui Ram, pe care cartea de istorie ce o învaţă europeanul, n'o cunoaşte, numai ea a dat domnia şi pacea lumii de mii de ani, fiindcă numai ea eră alcătuită pe principii raţionale şi pe recunoaşterea spiritualismului reprezentat de conducători religioşi. Aşa cum popoarele Europei merg, cu rivalităţile ce le frământă, ele păşesc înaintea Destinului lor fatal, al Urei provocatoare de cataclisme. Aici ar fi locul să intercalăm o cugetare a lui Moise, că: „Fiinţa fiinţelor nu desfiinţează popoarele decât abandonându-le degradărei care e propria lor lucrare". Orbul Destin?

* * *

Am spus că după meritele şi greşelile omului, el îşi făureşte singur Destinul. Cu cât şi-a dus o viaţă mai raţională, mai altruistă, mai lipsită de păcate, cu atât repetatele existenţe sunt mai cruţate de despuieri dureroase. Bolile, beteşu-

[1] „Held oder Heiliger" de Coudenhove-Kalergi.

gurile, lipsurile, nedreptăţile şi suferinţele de tot felul nu sunt decât urmările faptelor dar în acelaş timp şi mijloacele de îmbunătăţire ale soartei viitoare dacă le suportăm cu resemnare şi nu săvârşim alte păcate mai grele. Viitorul e rezultatul trecutului pe care el poate să-l modifice în bine sau în rău prin acel liber arbitru hărăzit omului[1]). Aşa se explică inegalităţile din viaţă. Câte odată un trai ferice poate fi o încercare pentru om şi modul cum îl duce, îi poate cauză o înălţare sau o decădere. Legea morală e incompatibilă cu determinismul absolut a zis învăţatul profesor Hans Driesch.

Suma faptelor bune şi rele din trecutele existenţe, cunoscută sub numele de „Karma" formează balanţa după care se întocmeşte Destinul nostru. Îl purtăm cu noi oriunde ne aflăm, împrejurare care justifică prezicerile ce adesea se fac de clar-văzători.

Presimţirile şi previzerile sau prevestirile sunt prea numeroase ca să se poată tăgădui. Ar fi să se zică cuiva: „Orb eşti şi nu vezi, surd eşti şi nu auzi". O ştiinţă experimentală nu se demonstră, ea se verifică[2]).

Soţia Cesarului îi împărtăşeşte temerea sa căutând a-l face să nu se ducă în ziua aceea la Senat. Era vocea Providenţei care intervine de regulă prin sfaturi, dar Cesar a mers înaintea destinului.

D-na M. pleacă cu automobilul. Acasă i se spărsese oglinda. În drum întâmpină trei obstacole de-a curmezişul şoselei. De aceste semne nu ascultă, accidentul se produce.

D-na Regnault, soţia fostului ambasador francez la Tokio, fusese prevenită de o înaintе-văzătoare, în Maroc, că va

1) Se pretinde că în palma omului şi pe figura sa sunt semnele probabilităţei evenimentelor prin care e menit să treacă. Diferitele scrieri pentru mână sunt ale lui Papus, Madame de Thèbes, voluminoasa operă a lui Desbarolles, două volume ale lui Georges Mathery ş. a. Pentru semnele pe figură a rămas neîntrecută Metoposcopia lui Cardanus din 1658.

2) Paul Flambart „L'influence astrale".

mură de moarte violentă. Nu ţine socoteală de această prevestire, nu ia nici o măsură de precauţiune, având obiceiul chiar de a repeta că va desminţi pe vrăjitoare, dar în Iulie 1926 e asasinată în plin Paris. (Revue Spirite, Julie 1926).

Un cotidian bucureştean publică următorul amănunt cu privire la cazul „Leonida", care e amintirea tuturor.

Interesant e următorul amănunt pe care-l dă o prietenă a d-nei Leonida:

„Se aflau împreună la Paris în 1921. D-na Leonida ţinea neapărat să consulte o prezicătoare. S'au dus împreună la o cunoscută voyantă care ghicea într'un glob de cristal. Victima de azi a privit cu ochi ficşi globul de cristal.

„Fiţi atentă, Doamnă, veţi fi victima unui foarte grav accident la cap. Un accident sângeros..."

D-na Leonida a ascultat mirată şi a privit mai departe.

„Sânge, d-nă, sânge....."

Uciderea regelui Alexandru al Serbiei a fost văzută de o persoană lucidă. Tot aşa a moştenitorului Tronului Austriac a cărui asasinare trebuia să ofere pretextul acelei groaznice drame destinată a dezrobi popoare de dominaţiuni străine.

Mihai Viteazul numai o clipă realizează idealul Românilor, plătit cu viaţă, pentru a marcă calea urmaşilor. Nu venise momentul „menit" pentru Marea Unire, era numai degetul arătător al Providenţei, care a întărit, trei secole mai târziu, o voinţă de sacrificiu.

Foarte adesea sunt date prevestirile de către spirite asupra unui rol de împlinit în viaţă. Tipic e cazul d-lui Inginer Stănulescu pe care noi nu-l cunoşteam prin 1923, când, într'o şedinţă spiritistă, un medium a spus de d-sa, că: „va scrie şi că dela o Madelenă va primi flori într'o ţară străină". Pe atunci d-l Stănulescu nici nu visa de spiritism; Destinul îl pune pe drumul acesta; scrie, iar în anul 1925, cu ocazia congresului, asistă la Mantes, la materializarea spiritului Madelenei, fiica decedată a d-nei Alexandre şi primeşte flori[1]).

1) Spiritul Madelenei s-a manifestat repetat în Bucureşti chiar în casa

Scanned with OKEN Scanner

Câte combinații ale fatalității cu Providența nu întâlnim în vechile scripturi! Noe, avizat prin șoapta tainică a intuiției sau prin comunicările de dincolo scapă deluviului; Lot pleacă din Sodoma la timp pentru a nu fi înghițit în țâșnirile cari au produs Marea Moartă, dar femeia sa moare înmărmurită [1]) de groază, când curiozitatea o face să se uite înapoi. Fatalitatea o urmăreà.

Voința umană secondată de rugăciune (apel la Providență) este o legătură magică care poate aveà efectul de a face să treacă dela cineva paharul suferinței, dacă această suferință nu este, în chip de neșters, înscrisă în Cartea Destinului, pentru scopuri determinate [2])

Marele general austriac, Wallenstein, care luptă pentru triumful catolicismului, din însărcinarea Împăratului Ferdinand, caută să înlăture moartea care-i erà prezisă de astrologi, amânând bătălia contra oastei protestante, dar tocmai această întârziere îl face să cadă victimă generalilor săi, cari-l ucid la Eger, în Bohemia, fiind că-l bănuiau că voià să detroneze pe împărat.

Napoleon I nu ascultă de consiliile astrologului Pierre Leclerc și prezicerea acestuia se împlinește: Soldatul englez îi face escortă la insula Sfânta Elena. Soarta lui erà din nainte pecetluită. Modul cum combinase lupta la Waterloo, nici o dată nu fusese mai desăvârșit, dar fatalitatea, sub toate formele — vreme, informație falsă, întârziere fortuită — a zadărnicit avântul geniului [3]).

autorului vorbind o tranțuzească pe care mediul e departe de a o putea pronunța cu accentul caracteristic, confirmând scena dării florilor d-lui Stănulescu. Peste un an d-na Radovici cu sora d-sale au avut șansa să asiste la aceleași fenomene de materializare la Mantes.

1) Traducătorii Bibliei spun că s'a prefăcut (?) în stană de piatră.

2) Eliphas Levy (Abatele Alphonse Louis Constant) spune că „cineva consimte la fatalitate când o consultă și se dă pradă oracolului. Este o slăbire a liberului arbitru; o arvuna dată morții". („La Science des Esprits")

3) Se susține din cercuri occulte că a intervenit „voința" unor socie-

Lecțiunea care se desprinde de aici și din tot ce s'a spus, este că în evenimentele mari ale popoarelor decide tot Destinul, în alianță cu Providența, iar la individ intervine mai mult sau mai puțin voința. Un alt învățământ este legătura evenimentelor cu așezarea pe cer a planetelor, fenomene cari grație a mii de observațiuni, au dat naștere acelei știință-artă care a luat numele de Astrologie, citirea în astre a ceea ce va să vină.

* * *

Ce este astrologia?

Astrologia [1]) este arta de a prezice evenimentele [2]) după aspectele și pozițiunea planetelor în raport cu cele 12 zodiace ce parcură pământul.

Fixarea sau așternerea pe hârtie a acestor aspecte și pozițiuni, cu explicarea lor în sens divinatoriu sau de prezicere, a luat numele de horoscop.

Astrologia născută în Persia, perfecționată în Chaldea, pătrunde în Egipt, în Grecia, în Italia. Deși nu mai e azi la înălțimea științei antice, ea a avut reprezentanți de seamă și în evul mediu.

Junctin din Florența, Robert Fludd și Medicul Morin de Villefranche (1583—1656) pun din nou ordine în zăpăcelile care cuprinseseră vechia știință căci venise un timp de scădere a priceperii pentru astfel de teme. Junctin fusese în grațiile Caterinei de Medicis prin remarcabilele sale preziceri astrologice. Fludd îmbogățește știința prin mulțimea observa-

fați secrete ai căror membri erau contrariați de călcarea jurământelor făcute de Napoleon înaintea Piramidelor Egiptului că va urma preceptele unei inițieri dată în mod spontan. Uciderea în massă a celor 2000 de arnăuți la Jaffa și ambiția egoistă în numirea de regi și demnitari după plac, s'ar fi considerat ca trădări ale Marelui Împărat față de inițierea dată.

1) Astronomia tratează despre compunerea și calitatea fizică a corpurilor cerești, despre mișcările și depărtările lor.

2) Evenimentele din viață ale omului, ale popoarelor, ale pământului în genere, precum și rezultatele unor întreprinderi.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

ţiilor sale, Villefranche stabileşte că momentele naşterii normale a omului sunt determinate în Destinul său. El precizează influenţele binefăcătoare şi răufăcătoare ale planetelor Mercur, Luna, Venus, Marte, Soarele, Jupiter, Saturn, celelalte corpuri cereşti exercitând mai puţină înrâurire din cauza depărtării lor[1]).

Nu trebuie să primim aceste înrâuriri drept cauze ci mai de grabă ca nişte indicaţiuni. Omul nu se naşte decât acolo unde trebue şi la timpul hotărât[2], când constelaţiile iau poziţiunea ce corespunde soartei lui. Fazele marcante ale Destinului tind a se produce aşa cum se prezintă aspectele astrelor, dar nu trebue neapărat să se producă. Nu avem anumite înclinări pentru că suntem născuţi sub un anume cer, din contră, ne naştem sub acest cer tocmai fiindcă avem aceste înclinări, poate şi din altă viaţă.

Unele evenimente mondiale par a fi văzute cu sute de ani înainte. Johan Müller, născut în 1456, prezice revoluţia franceză din 1789.

Moartea lui Carnot este prezisă prin horoscop iar un astrolog merge până acolo să spună că şi misiunea lui Caillot trebuia să dea greş, fiind, ca şi lansarea Titanului, începînite sub aspecte rău prevestitoare. Brück în 1858 prezice războiul din 1870.

De admirat sunt profeţiile lui Nostradamus de prin anul 1550, care prezice tăerea capului unui rege englez (Carol I) revoluţiunea franceză din 1792, urcarea pe tron a „unui împărat născut lângă Italia" (Corsica) care va fi „mai puţin prim ca măcelar", întemniţarea şi ghilotinarea regelui şi reginei Franţei. Nostradamus atinge aventurile trecerii la republică şi la regalitate şi tărăşi la republică, marcând în chip, lesne de întrevăzut, pe Napoleon — cap ras — cu expediţiile sale. Războiul dela 1870—71 îl localizează lângă

1) Luna şi Soarele erau privite ca planete din punct de vedere astrologic.
2) La o consultaţie se dădu de astrologului oara naşterii greşit cu un număr de minute; astrologul a răspuns rectificând greşeala.

Pădurea Ardenilor cu durata de şapte luni, Iulie-Februarie; nu omite incendierea Parisului de către comună şi trecând în revistă o mulţime de întâmplări, în legătură cu guvernele, descrie fazele războiului mondial izbucnit în 1914 cu Sena şi Marna şi rezultatele lui.

Morin ne mai spune: „cel care va fi să moară într'o luptă, îşi va găsi omorâtorul său, întrucât fiecare va fi urmat propriilor lui impulsiuni astrale, căci fiecare e liber şi poate să nu asculte, dar în acest caz, va trebui să biruiască înclinarea lui naturală, ceeace în majoritatea cazurilor este mai greu".

Astrologul H. Selva[1]), vorbeşte de influenţa cerească care creează predispoziţiuni pentru anumite mişcări ale sufletului, ale sugestiunilor cărora omul se supune dar că horoscopul nu prevesteşte un act determinat de sine ci numai putinţa de a se realiza prevestirea, şi nu la o dată fixă ci într'un spaţiu de timp. În hotărârile omului, el poate avea iluzia că lucrează în toată libertatea dar aceasta poate să fie o înşelăciune. Totuşi trebue să se atribue o parte voinţei umane. Dar când e vorba de cauze generale de ordin teluric, meteorologic, social, politic, de cutremur de pământ, de foamete, de epidemie, de războaie şi alte cataclisme, soarta individului depinde mult de soarta comună, astfel că tema nativităţii individului singuratic nu mai are o bază sigură. Starea cerului la naştere va fi semnul numai al tendinţei psyhice pe care copilul o poartă în germen căci astrele predispun dar nu forţează.

Selva mai afirmă[2]) că naşterea fizică se operă în momentul în care configuraţiunile planetare şi poziţiunile si-

1) „Les Genes Planetaires" de H. Selva.
2) „Fruits d'Astrologie Genéthliaque" de H. Selva. V. şi interesantul articol: „L'Astrologie Ressuscitée" din „Les Annales" pag. 363 anul 1927. Dar Oliver Lodge spune: „Se poate calculă „orbita unei planete dar nu putem calculă aceea a zborului unei muşte, fiindcă musca are libertatea de acţiune care îi lipseşte planetei".

Scanned with OKEN Scanner

derule sunt în armonie cu virtualităţile psyhice, proprii nouăi fiinţe. Cu alte cuvinte când starea influenţelor astrale este astfel că mişcarea de atracţiune psyhică corespunde virtualităţilor cu care copilul vine pe lume.

I. Ch. Barlet spune şi el că astrele nu impun printr'un fel de capriciu binefăcător sau vătămător, la naşterea pruncului, un anumit temperament sau anumite evenimente, căci ele nu sunt cauza ci mai mult proba în sensul că copilul se naşte prin efectul *antecedentelor sale* la momentul şi în mediul corespunzător. Preoţii de acum câteva mii de ani cari îndeplineau oficii de stare-civilă, se zice că dădeau numele copiilor după aspectul cerului în momentul naşterii ca unii ce erau convinşi de corelaţia naşterii cu Destinul şi caracterul viitorului cetăţean.

Repetăm că influenţele planetare nu pot imprimă direcţiuni ci sunt numai *semnalizatoarele Destinului în general*. Aceste semnalări nu puteau fi indentice pentru toţi născuţii din acelaş moment şi cu modificările adaptabile mediului şi poziţiei în care ei vedeau lumina zilei. Amănuntele nu puteau fi indicate căci jocul voinţei, în desfăşurarea mediului înconjurător, nu este dat la o parte; nu era zis şi nu e zis nici acum că factorul astral guvernează pe toţi ceilalţi factori.

Conjuncţiunea Soarelui cu Jupiter a putut să fie caracteristică oamenilor celebri dar nu toţi născuţii în acel moment au devenit celebri. Numai statistica poate să confirme majoritatea realizărei predicţiunilor astrologice şi astrologii pretind că verificarea ar dă un procent de peste 60 la sută. Se va vedeà atunci de ce o familie e mult lovită în destinul membrilor ei decât alta şi pe ce se bazează „atavismul", acele asemănări dintr'o generaţie în alta. Paul Flambert ne dă o serie de horoscoape a diferite persônalităţi cunoscute[1]). E de remarcat marea asemănare ce se constată în semnele aşa de apropiate ce caracterizează

[1]) P. Flambert: „Etude Nouvelle sur l'Hérédité".

poziţiunile planetare aflate la naşteri unde asemănările sunt predominate, căci nu toţi copii seamănă îîi neam.

Ne întrebăm dar, să fie acestea simple coincidenţe, întâmplări sau credinţe absurde de cari ar avea dreptul să râdă unii cărturari? O rezervă e de recomandat: Ştiinţa nu şi-a zis ultimul cuvânt.

* * *

Este inexact că anticii n'ar fi cunoscut că pământul se învârteşte împrejurul Soarelui. Pentru cifrările astrologice greşeala lui Ptolomeu nu ar fi avut nici o influenţă.

Numărul corpurilor cereşti erau atunci şapte pe care le-am menţionat. După modul lor de aşezare pe cer în cele 12 zodiace în conjuncţiune, în opoziţiune, în unghiuri de 30, 60, 120 de grade, etc. Se făceau şi se fac şi azi deducţiile devinatoare. Paralela şi meridianul locului de naştere sau a evenimentului pentru care facem consultaţia, sunt atâţia factori importanţi ca şi ora precisă.

Sistemul e prea complicat pentru a putea face aici o încercare de descripţiune; ne referim la catalogul anexat acestei lucrări care cuprinde un număr însemnat de opere privitoare la astrologie.

O tesimă de nativitate ar începe cam astfel:

Domnişoara A. Z. născută la 16 Februarie 1896, Ciclul Mercur, Anul Saturu.

La 16 Februarie anul 1896, Soarele termină cursa sa prin semnul vărsătorului. Luna ocupă semnul berbecului şi la ora 21 semnul balanţei se ridică la Orient.

Din această configuraţiune se poate deduce o natură serioasă, amabilă şi primitoare. Nativa este devotată, sinceră şi onestă, ataşată datoriei familiare şi căminului ei care ţine în viaţa ei un loc foarte important. Sentimentele ei sunt impulsive şi extreme cu întipărirea unei doze de excentricitate în concepţiile lor originale. Multă hotărâre şi curaj....

Dânsa e în câtva supusă influenţei lunei prin al doile-

Scanned with OKEN Scanner

derale sunt in armonie cu virtualităţile psyhice, proprii noului fiinţe. Cu alte cuvinte când starea influenţelor astrale este astfel că mişcarea de atracţiune psyhică corespunde virtualităţilor cu care copilul vine pe lume.

I. Ch. Barlet spune şi el că astrele nu impun printr'un fel de capriciu binefăcător sau vătămător, la naşterea pruncului, un anumit temperament sau anumite evenimente, căci ele nu sunt cauza ci mai mult proba în sensul că copilul se naşte prin efectul *antecedentelor sale* la momentul şi în mediul corespunzător. Preoţii de acum câteva mii de ani cari îndeplineau oficii de stare civilă, se zice că dădeau numele copiilor după aspectul cerului în momentul naşterii ca unii ce erau convinşi de corelaţia naşterii cu Destinul şi caracterul viitorului cetăţean.

Repetăm că influenţele planetare nu pot imprimă direcţiuni ci sunt numai *semnalizatoarele Destinului în general*. Aceste semnalări nu puteau fi indentice pentru toţi născuţii din acelaş moment şi cu modificările adaptabile mediului şi poziţiei în care ei vedeau lumina zilei. Amănuntele nu puteau fi indicate căci jocul voinţei, în desfăşurarea mediului înconjurător, nu este dat la o parte; nu era zis şi nu e zis nici acum că factorul astral guvernează pe toţi ceilalţi factori.

Conjuncţiunea Soarelui cu Jupiter a putut să fie caracteristică oamenilor celebri dar nu toţi născuţii în acel moment au devenit celebri. Numai statistica poate să confirme majoritatea realizărei predicţiunilor astrologice şi astrologii pretind că verificarea ar dă un procent de peste 60 le sută. Se va vedeà atunci de ce o familie e mult lovită în destinul membrilor ei decât alta şi pe ce se bazează „atavismul", acele asemănări dintr'o generaţie în alta. Paul Flambert ne dă o serie de horoscoape a diferite personalităţi cunoscute[1]). E de remarcat marea asemănare ce se constată în semnele aşa de apropiate ce caracterizează

1) Paul Flambert: „Etude Nouvelle sur l'Hérédité".

poziţiunile planetare aflate la naşteri unde asemănările sunt predominate, căci nu toţi copii seamănă în neam.

Ne întrebăm dar, să fie acestea simple coincidenţe, întâmplări sau credinţe absurde de cari ar avea dreptul să râdă unii cărturari? O rezervă e de recomandat: Ştiinţa nu şi-a zis ultimul cuvânt.

* * *

Este inexact că anticii n'ar fi cunoscut că pământul se învârteşte împrejurul Soarelui. Pentru citirile astrologice greşeala lui Ptolomeu nu ar fi avut nici o influenţă.

Numărul corpurilor cereşti erau atunci şapte pe care le-am menţionat. După modul lor de aşezare pe cer în cele 12 zodiace în conjuncţiune, în opoziţiune, în unghiuri de 30, 60, 120 de grade, etc. Se făceau şi se fac şi azi deducţiile devinatoare. Paralela şi meridianul locului de naştere sau a evenimentului pentru care facem consultaţia, sunt atâţia factori importanţi ca şi ora precisă.

Sistemul e prea complicat pentru a puteà face aici o încercare de descripţiune; ne referim la catalogul anexat acestei lucrări care cuprinde un număr îndestulător de opere privitoare la astrologie.

O tezimă de nativitate ar începe cam astfel:

„Domnişoara A. Z. născută la 16 Februarie 1896, Cielul Mercur, Anul Saturn.

La 16 Februarie anul 1896, Soarele termină cursa sa prin semnul vărsătorului. Luna ocupă semnul berbecului şi la ora 21 semnul balanţei se ridică la Orient.

Din această configuraţiune se poate deduce o natură serioasă, amabilă şi primitoare. Nativa este devotată, sinceră şi onestă, ataşată datoriei familiare şi căminului ei care ţine în viaţa ei un loc foarte important. Sentimentele ei sunt impulsive, şi extreme cu întipărirea unei doze de excentricitate în concepţiile lor originale. Multă hotărâre şi curaj....

Dânsa e în câtva supusă influenţei lunei prin al doilea

Scanned with OKEN Scanner

decan[1]) al Balanței care este determinat de lună, însă semnul întreg aparține planetei Venus. Caracterul înclină mult spre...

Urmează o lungă descriere a vicisitudinelor vieții în toate raporturile de familie, avere, ocupațiuni și perspective viitoare.

Până în momentul tipăririi acestei lucrări, nimic nu a contrazis acest horoscop.

* * *

Vestitul Dr. Kronstron, dela Universitatea din Kopenhaga, are o lungă lucrare publicată asupra astrologiei. El a prezis, pentru anul 1925, moartea reginei mame Alexandra a Angliei, a lui Erbert, președintele Republicei germane, precum și semnele amenințătoare dinspre Maroc și Siria.

Pentru 1926 a anunțat cutremure de pământ, turburări, neînțelegeri între lucrători, diferite greve, chiar și greve de avocați, (care a avut loc în România), înundații, explozii, pierderi în domeniul finanțelor, amenințări de război, ninsoare și frig în sud... (Voile d'Isis luna Ianuarie 1927).

Prevestirile pentru 1927 port titlul *„Marea dramă a lumii a început"*. Cerul înstelat este marele orologiu al lumii, care însemnează orele Destinului. Influențele astrale se încrucișează într'un fel așă de contradictoriu, că astrologul mereu trebue să-și facă calculul. Cinci eclipse și numeroase conjuncțiuni planetare de o importanță considerabilă, vor avea loc și influențele lor se vor manifestă pretutindeni. Zilele vor fi pline de evenimente dramatice cu enorme consecințe, astfel că se poate, cu drept cuvânt, vorbi de „Marea dramă a lumii".

D. Kronstrom caracterizase anul 1925 ca prologul acestei drame[2]). Marele număr de comete era o prevestire a evenimentelor, cari se apropiau. După anii cometelor veniră anii cutremurelor și al devastațiunei. Anul 1927 oferă un maximum de pete solare cu turburările, frământările, catastrofele, nervozitățile caracteristice. (Aceste câtevă linii sunt extrase din numărul de Ianuarie 1927 ale revistei „Voile d'Isis", care dă în 11 pagini un rezumat al anuarului astrologic pe 1927 al d-lui Kronstrom).

Pentru anul 1928, situația Europei ne-a fost dată ca plină de certuri și excitațiuni în raporturile internaționale. Semne critice de temeri la frontierele Poloniei, revolte (?) în Jugoslavia și România, agitații comuniste în multe state, război civil în Rusia, afaceri răsunătoare de spionaj, ceva întunecos în horoscopul regelui George (boală?) și alte preziceri.

Multele și marile eclipse din oceane și aspectele critice ale Soarelui în raport cu planetele indicau naufragiuri, înundații pe tot globul, catastrofă neașteptată în Italia, ne spune Kronstrom; cutremure, uragane, adaogă astrologul Raphaël.

Fără îndoială că aceste preziceri, rezultând din descrierea poziținei astrelor și din explicațiile ce o întovărășesc, nu pot fi atribuite unor simple coincidențe, iar frecuența îndeplinire a acestor pronosticuri e menită a ne convinge tot mai mult că omul va ajunge într'un timp, nu prea depărtat, să cunoască o parte din Istoria viitoare[3]). Era profeților

1) Fiecare semn din cele 12 are 30 de grade, fiecare grad 3 decane a 10 grade ale eliptice.

2) Kronstrom nu vorbește încă de marea cometă care, se zice, își va face apariția peste câțiva ani.

3) Cadrul autorului broșurii „Methode de Developpement des Facultés supra normales", scrie cum o înaltă văzătoare i-a comunicat că oamenii vor putea în viitor să converseze de la distanță prin mijlocul unui aparat mare cât un ceasornic, funcționând prin mijlocul unor unde, analog undelor hertziene, chiar plimbându-se pe stradă. Va fi destul să îndrepteze un minotar pe cifra corespunzătoare amicului, păstrând aparatul în mână. Căutând să afle ce va fi peste câteva secole, văzătoarea spune că oamenii vor putea să-și comunice gândurile de la distanță prin simpla lor voință.

Negrul australian David Unaipon, creștin care a avut o educație perfecțională, a ținut în Iulie 1914, o conferință unde a vorbit de această telegrafie mentală bazată pe sinfonia între creerul transmițător și cel receptor. (Revue Métapsychique, 1927 pag. 275 și cartea lui Richet „Le sixième sens").

Scanned with OKEN Scanner

va reînvia, dar de astă dată profeția nu va mai fi secretă, căci timpul va fi sosit pentru ca lumea modernă să poată pricepe mai mult din tainicele puteri cari leagă și guvernează corpurile, ființele și lumina astrală. Pe zi ce trece tot mai mult se trage vălul de deasupra acestor cunoștințe ocultе, dar stăpânirea forțelor astrale și psyhice, nu este încă la îndemâna oricărui muritor și este o fericire aceasta, căci omenirea ar fi mult mai expusă ca azi, când numai forțele mecanice lucrează la rezolvirea conflictelor. Mânuirea acestor forțe de către oameni este de domeniul așa zisei magii, supusă și ea legilor Naturii. Dar ce este Natura? Iată un capitol care ne-a mai fost impus în program pentru a expune alte noțiuni cari au fost prea puțin sau de loc desvoltate în precedentele capitole.

NATURA CA TEMĂ OCULTĂ

Un intelectual ne întrebă odată, de ce ne pierdem timpul cu studii ocultе, la ce folosesc? I-am arătat atunci că în programele noastre de școală, sunt o mulțime de discipline, cari în viața noastră nu ne aduc mari foloase. Totuși nu va susține nimeni că instrucțiunea umanistă, rotunjită, nu trebue să existe, deși poate e prea încărcată față de puterile celor mulți, astfel că în genere ea devine superficială.

Într'un Stat, într'o națiune, trebue să se găsească și câțiva cari să se consacre unor îndeletniciri în legătură cu trecutul, din ale cărui științe, multe se pierdusera. Unul sau doi vor studia sanscrita, câțiva archeologia, hermetismul, — vechia știință a Naturii — alții Kabala, interpretarea unor vechi texte religioase. Parte din aceștia, rari studioși, au început ca simpli diletanți și s'au manifestat mai apoi ca erudiți desăvârșiți: Așa un Schlieman, archeolog, un Champollion, descoperitor al hieroglifelor, un Fabre d'Olivet, tâlmaciu al vechei hebraice.

Ocultismul tratează în principal despre forțele spiritului, adică tocmai despre adevăratul „eu" al omului, dar a fost și este totdeodată premergător științii actuale, care numai încet-încet trece peste barierele trase de știința proclamată dela catredă. În cursul acestei lucrări am avut prilejul să arătăm cât de departe ajunseră vechii păstrători de cunoștințe nu numai abstracte și filosofice, dar chiar de mânuire practică a forțelor Naturii.

Am mai arătat că unele cunoștințe se desocultează pu-

măsură ce se găsesc învățați cari nu se dau îndărăt de a cercetà unele fenomene ce au aerul de a fi peste fire. Ar fi însă prea pretențios din partea actualei generații de dascăli să creadă că nimic nu mai e de făcut sau că ceeace scapă simțurilor și instrumentelor actuale, este produsul năzucirilor sau închipuirilor bolnăvicioase ale unor desechilibrați. N'am ajuns și probabil suntem încă departe de a ajunge a cunoaște toate posibilitățile și legile Naturii, mai ales în părțile ei invizibile nouă. Stabilim ipoteze pe cari le dărâmăm mâine, pentru a creià altele poimâine. Dar mai e ceva.

De când Occidentul a început să capteze forțele Naturii, ca aburul, electricitatea, a perfecționat atât de mult tecnica mașinismului, și a dus la culme confortul, pentru cei ce au putut să și-l procure, intelectualii noștri îndrumători n'au mai recunoscut forțele divine. Goana după câștig i-a împins spre un materialism atroce de ale cărei urmări nu ne putem dà încă seama, căci să nu ne ascundem după deget: faptul că, în câtevà state, oficialitatea mai asistă la serviciile religioase, aceasta nu este decât o fățărie în plus, căci furia necredinței în o răspundere viitoare, după moarte, este dovedită de lipsa de scrupul, care călăuzește ocârmuirile dela cel din urmă slujbaș, până la cel mai de sus sfetnic. În statele unde revoluțiunea a declarat pe față doctrina materialistă cu desființarea religiei, s'a declarat de-a binele anarchia intelectuală, și socială. Din contră, unde sentimentul religios a precumpănit, a domnit multă vreme pacea și armonia socială.

Dogmele și canoanele n'au evoluat pentru ca să se pună în acord cu știința. Aceasta a întronat Natura în locul lui Dumnezeu, filosofia materialismului. Numai o supra știință care să se folosească de vechile izvoare ale cunoștinței și de noile cercetări în domeniul metapsyhic, puteà să scape credința în Adevărul Absolut. Catolicismul s'a arătat însă refractar la orice inovațiune, iar ortodoxismul nelomirit.

* * *

În concepția credinciosului de orice rit, Natura e numai făptura, dar în a ocultistului, se adaogă, pe lângă creațiune, atribuțiunea de a zidì mai departe, sau a distruge pentru a reface.

În misterele antice, Dumnezeu era tatăl, esența ființelor, puterea cosmogonică, reprezentată prin Iod, legată cu He-Vau-He, facultatea femenină, Eva, întrunind cuvântul Iehova[1]). Natura unită cu Dumnezeu, dă naștere la Tot, prin iubire. Tot ce se creiază, viază, ființele ca și corpurile cerești, sori, planete, sateliți. Viața e în toate corpurile, teorie la care s'a ajuns în timpurile noastre aceea a hylozismului. Dar să nu exagerăm: alta e viața atomică sau moleculară, altă e viața cu simțurile, instinctele, inteligența. Totuși și la acele substanțe zise inerte sau nesimțitoare, se observă o tendință de însoțire, acea afinitate des pomenită în Chimie. Mulțămită acestei atracții de dragoste, vorbim de biologie chimică, de familii monogame, bigame, etc., după cum aceste substanțe se leagă cu una, cu două sau mai multe între ele.

În teoriile alchimiștilor privitoare la transmutațiunea metalelor, dăm peste sexul metalelor[2]). Între ele domnește aceiași simpatie magnetică, care se manifestă și între ființe.

Eliphas Levy zice: „Când atmosfera magnetică a două persoane este astfel de echilibrată că atractivul uneia aspiră expansivul celeilalte, se produce o atracție, care se numește simpatie; și dacă persoanele sunt de sex diferit se produce în ele sau mai adesea în cea mai slabă dintre ele, o beție completă de lumină astrală, care devine, patimă, dragoste[3]).

1) Saint Yves d'Alveydre: „Clefs de l'Orient".

2) Vorbind de catalizatori, Jolivet Castellot zice în: „Révolution Chimique": „Aceștia sunt niște fermenți minerali lucrând în felul diastazelor sau fermenților organici; semn al vieții intense și misterioase a materiei. Arsenicul joacă rolul de mascul, de agent fecundator, pe când argintul joacă rolul ovulei.

3) „Dogmes et rituel de la Haute Magie" de Eliphas Levy (Abatele Constant).

Şi aici pipăim legea Domnului, aceea a legăturilor de iubire cosmică. Dar cine poate urmări aceste legi în nemărginitele lor combinaţiuni? De aceea zicea Huxley că „fără sfârşit sunt posibilităţile Naturii". Structura invizibilului se limitează în cadrul ştiinţei oficiale la oarecari culori, raze şi vibraţii, întrevăzute sau calculate în mod ipotetic. Ni se descrie spre pildă dimensiunile şi forma acestor vibraţii în curbe şi în zig-zaguri, se spune că unele luminoase şi ale sunetului trec prin corpuri opace, dar alţi experimentatori dovedesc acum că le ocolesc". Lumea este plină de lucruri pe cari nu le vede şi valul care ni le ascunde, este foarte adesea cusut cu idei eronate, zicea Gustave Le Bon, „pe când forţe gigantice, abia întrevăzute, ne înconjoară. Cele mai multe dintre aceste forţe sunt necunoscute, încât priveşte sorgintea lor, numai efectele lor le cunoaştem, căderea bunăoară".

Gustave Le Bon [1]) ne spune că „materia este un colosal rezervor de energie, — energie intra-atomică — pe care s'o cheltuiască fără să împrumute ceva din afară..."

Energia cinetică aparţine materiei, energia potenţială aparţine eterului, zic învăţaţii.

„Ştiinţa de eri era fondată pe eternitatea materiei, cea de mâine va fi bazată pe dezintegrarea materiei. Ea va avea drept scop principal să găsească mijloace uşoare pentru a augmenta această dezintegrare şi să pue astfel la îndemâna omului un izvor de forţe aproape infinit".

„Materia se mişcă, pentru a se disocia", zice abatele Alta. „In fenomenele de aport, — atât de contestate — se produce totuşi o disociere şi o refacere instantanee a corpurilor solide, cari astfel pot traversă uşi şi ziduri, căci atomii sunt destul de depărtaţi unii de alţii pentru a permite trecerea. Depinde însă foarte mult de puterea de concentrare mentală pe care o posedă spiritul cu asistenţa lui

1) Cartea „Evolution des Forces" precum şi Conferinţa: „La Naissance et l'Evanouissement de la matière".

pentru ca fenomenul să se producă. Avem aici legea formării materiei cosmice din fluidul animalizat. Numai în legile cari guvernează viaţa spirituală, vom găsi cheia fenomenelor psihice.

Voluminoase sunt însă scrierile asupra acestor forţe sau energii. Timpul, spaţiul, materia, mişcarea sunt trecute în revistă ca să ni se spună, ca o sinteză, că vârful unui ac ar posedă o energie cinetică (energie în mişcare) egală cu aceea produsă de 1.500 locomotive de 500 HP. Firesce că atunci când spiriţiştii spun că: în unele şezători, spade întregi şi alte corpuri solide au trecut uşor prin uşi închiete pentru a fi aruncate la picioarele unor simpli muritori, deşteptii zilei n'au altceva de spus, decât că aceste afirmaţiuni sunt un început de nebunie. De o parte şi de alta întâlnesc două surâsuri de compătimire. Dar să urmăm:

Natura nu e decât corpul Universului, Omenirea, este corpul astral; Dumnezeu, Spiritul Universului. Ea este termenul inferior al trinităţei: Dumnezeu, Om, Natură. (Papus, recte Dr. Encausse).

Universul prezintă o analogie cu corpul omului în care se află un imens număr de globule, un fel de mici zone [2]). In fiecare întâlnim un minuscul corp central, căruia naturaliştii i-au dat numele de centrosom, alături un nucleu înconjurat de o mulţime de puncte protoplasmice. Fizicienii au mai descoperit că şi atomul e chip de soare central, înconjurat de sateliţi, electronii încărcaţi de electricitate negativă. Atomii sunt despărţiţi între ei la distanţe considerabile în raport cu mărimea lor, dar ţinuţi la o laltă printr'o coheziune asemănătoare atracţiunei universale. Atomii [3]) variază şi sunt supuşi legilor chimiei care'n legătură cu mişcările, vibraţiile şi presiunile, dau naştere unei infinităţi de corpuri.

Spiritul călător de viaţă însufleţeşte materia creiată, iar

1) Dr. L. S. Fugaison: „La Survivance de l'Ame".

2) Jean Perrin de l'Institut: „Les Atomes" operă de seamă pentru studioşi precum şi ca operă de literatură istorică, cartea lui W. Fonvieille: „Le Monde des Atomes".

Scanned with OKEN Scanner

în om, el dirije din glanda pineală, prin Marele Simpatic, creşterea organelor. Dar privitor legilor asemuitoare — de care pomeneşte cevă ştiinţa lui Hermes — aşa cum în celulă micii corpusculi influenţează sciziunea şi creşterea noilor formaţii [1]), tot astfel planetele şi sateliţii înconjurători influenţează creşterea fiinţelor şi desvoltarea vegetaţiei. Lunei îi este atribuit în special prezidiul faţă de tot ce creşte pe pământ, legându-se de dânsa unele nuştere în raport cu generaţia, luna fiind corpul ceresc cel mai apropiat de pământ.

Instinctul popoarelor a consacrat acest adevăr în credinţa ce împărtăşeşte, că lucrările mai însemnate trebuesc întreprinse când luna e în creştere. Femeile noastre ştiu de asemenea că e mai bine să-şi taie părul în această epocă.

Doctorul M. Duz, zice că „este bine ca tăiatul arborilor sau crăcilor, precum şi însemănţările să se facă înspre lună plină ca astfel creşterea să capete o mai bună amploare".

Lambroso a observat că accesele de nevrosă sunt mai frecvente când mergem înspre lună nouă. Chiar şi în adâncurile mărilor se petrec lucruri curioase. Unii peşti se mişcă mai mult şi sunt prinşi în mai mare cantitate la anumite faze ale lunei, iar crustaceele se umplu la lună plină şi se golesc la lună nouă [2]).

Schimbările de timp sunt de două ori mai dese în lună plină şi la lună nouă decât împrejurul celorlalte două sferturi. Acţiunea lunii asupra fluxului şi refluxului mărilor şi asupra cutremurelor e destul de cunoscută. Toate boalele, datorate miazmelor sunt intensificate de lumina nocturnă a lunii.

Or, dacă admitem aceste prea cunoscute influenţări ale trabantului nostru, de ce ne-am opri numai la el şi n'am admite altele care, deşi nu cad sub simţirile noastre imediate,

1) Caci şi corpul nostru se dezagregează perzând mereu particele, dar ele sunt înlocuite de alte molecule.

2) Dr. Duz, „Traité Pratique de Médecine Astrale et Thérapeutique".

dar sunt rezultatul unor repetate observaţiuni [1]). Pe aceste observaţiuni întreprinse în multe secole s'a bazat astrologia de care am vorbit la capitolul precedent. Contemplările şi procedeurile de judecată prin dese analogii, au împins pe om mai departe şi i-au dat acea intuiţie care a putut stabili şi pe alte semne evenimentele viitoare şi ursita individului. Au eşit la lumină Metoposcopia [2]) (interpretarea liniilor şi negilor de pe figură); chiromancia [3]), (interpretarea trăsurilor din palmă); onirocritia (interpretarea viselor) şi altele [4])

Pronosticurile şi interpretările, chiar dacă nu s'au adeverit în total, din cauză că e rar, în ziua de astăzi, să se poată stabili perfect un horoscop, n'au împedicat massele să recurgă la ţăimacii şi ghicitorii zilei. Ei ar fi dispărut de mult fără oarecare probe doveditoare.

Dar să ne întoarcem la planetă şi să ne aducem aminte că din punctul de vedere al influenţei pământului, soarele şi luna sunt puse pe acelaş picior ca planetele. Soarele nu numai că întreţine viaţa pe pământ dar tot ce se petrece în el are o repercusiune asupra convoiului său planetar. atât sub raportul comoţiunilor, atmosferei, inundaţiilor, cât şi asupra temperamentelor oamenilor şi naţiunilor. Mai studiate sunt petele solare care revin cu regularitate la 11—12 ani. Abatele Moreux [5]) într'o serie de diagrame, ne arată corelaţiunea acestor pete cu fenomenele climaterice şi cu nervozitatea oamenilor, intensificată la epocile culminărei petelor când războaiele şi turburările zdruncină omenirea.

In calendarele noastre găsim însemnarea de care planetă este dominat anul. Anul 1927, îl găsim sub patronarea lunii

1) V. Cap. „La Synthèse Physiologique" din Duz unde găsim influenţele Zodiacilor şi Planetelor, pe scurt date.

2) H. Cardini, Metoposcopia, în limba latină, ed. 1658.

3) A. Debarolles „Mystères de la Main" cea mai bogată descripţie.

4) E. Bosc de Vèze în „Petite Encyclopédie synthétique des Sciences occultes, ne dă aproape 100 de feluri de ghicitorii.

5) „Les Enigmes de la Science" de Abbé Moreux, Directorul Observatorului din Bruges.

Scanned with OKEN Scanner

și ne e dat ca unul pe când anii: 1928 sub egida lui Saturn va fi friguros, trist, în mod persistent [1]). 1929, dominat de Jupiter, va fi senin. 1930, dominat de Marte va fi aspru în toate sezoanele. 1931, de Soare; cald, temperat. 1932, de Venus; temperat. 1933, de Mercur; neastâmpărat, cum a fost 1926.

Dar în afară de aceste cicluri de șapte ani suntem supuși la cicluri și mai mari; e și unul de 36 de ani, după știința anticilor. Ciclul în care ne găsim a început la 1909 și va fini la 1944, dominat de războinicul Marte, care îi implântă sigiliul său caracteristic. Sunt cicluri și mai mari în care intră deluviuri și inundări de întregi continente. Acestea ar stă în legătură cu o anumită așezare a corpurilor cerești. Omenirea a păstrat amintirea Lemuriei și Atlantidei, confirmată și de părerile geologilor moderni.

Am spus aici că și popoarele au ciclurile lor de suire și scoborâre; dar acele cicluri cari înnoiesc civilizația, pentru un timp îndelungat, sunt din fericire rare.

Derogând pentru un moment de la ideia de a nu consemnă în acest studiu fapte dovedite și ipoteze neclesminite, voim reproduce, cu oarecari omisiuni, după revista „Il Vetro e Luce", un mesagiu al unui spirit desîncarnat, care de nu va fi verosimil, poate fi cel puțin curios.

* * *

Voința, care hotărăște actele excepționale, determină și timpul desfășurării faptelor dureroase cari se întâmplă din când în când.

Înainte de a ne ocupă de ele, cred oportun să vă vorbesc de adevărul condițiunilor privitoare la înconjurul vostru, considerat în aspectul său material și a vă revelă oarecari noțiuni cum se administrează justiția divină.

Constituția neregulată fizică a pământului a fost cauza

1) Luat ca medie peste tot globul. La noi se adeverește numai în primul semestru.

principală a marilor oscilațiuni la care a fost supusă populațiunea sa; de aci rezultă că marile cicluri istorice care au cuprins lungi perioade de flux și reflux, sunt datorate, în mare parte, prelucrărei ei materiale. Această prelucrare nu are alt scop decât să producă substanță fluidică, să o separe în clase, din ce în ce mai asemănătoare, pentru ca să poată această substanță mai lesne pătrunde prin organism și să-l spiritualizeze, iar prisosul să plece spre alte regiuni. Produsul acesta fluidic nu se poate spiritualizà în ambiantul lui, decât în proporțiune redusă, pe când o foarte mare cantitate e silită să emigreze. Partea care rămâne în această ambianță imediată se împarte în trei rețele distincte, coprinzând fiecare formațiuni fibroase infinite, cari se destramă, se înlănțue, și, grupând între ele corpurile de fiecare speță înrudită, le asociază încontinuu, făcând un schimb de particele, transformându-le într'o massă din ce în ce mai omogenă.

Prima rețea conține fluidele cele mai dense, iar în destrămarea lor, împleticind toate corpurile inorganice, particelele se selecționează împreună printr'un fel de schimb ritmic, în raport cu procesul la care sunt supuse.

A doua plasă fluidică adună întreaga lume organică, dar subdiviziunile ei sunt foarte vaste căci pleacă dela diferitele forme vegetale pentru a ajunge la acelea ocupate de cele mai nalte trepte ale lumii animale. Curenții fluidici ai acestei plase satisfac în mod destul de larg și intens la cele mai mari exigențe ale selecțiunii și ale schimbului.

Destrămările fluidice fibroase cari se desprind din ființele umane, reprezintă și ele vehicul sau mijlocul prin care gândurile și emoțiunile, la anume date împrejurări, pot transportà, către creerii afini, gânduri analoage și emoțiuni.

O a treia și ultimă rețea cuprinde întreaga lume a desîncarnaților sau, mai bine zis, toate formele animale lipsite de corpul lor material cari stau în mijlocul vostru sau în așteptarea de a îndeplini alte încarnațiuni sau cari așteaptă să închidezo câteva ușoare neregularități pentru a putea să se

Scanned with OKEN Scanner

înalțe în depărtate și luminoase regiuni. Partea cea mai importantă a acestei rețele împinge desprinderile ei în afara planetei până a ajunge la pozițiuni mai ridicate în sistema sau organismul planetar, în care au reședința personalitățile spirituale, cărora este încredințată direcțiunea generală și administrațiunea Justiției Divine, fie pe pământ, fie pe alte globuri ale sistemului.

Cu aceste ultime și mai importante desprinderi se înalță de aici de jos către capul organismului planetar faptele și gândurile lumii încarnate și desîncarnate, rămâind registrate în mod minunat în una din părțile lui speciale în așa chip că personalitățile spirituale, care șed acolo, să fie cât se poate de repede înștiințate. Aceleași desprinderi fluidice aduc în ambiantul vostru acel complex de instrucțiuni, de consilii, de îndemnuri și de ordine, din partea acelor inteligențe superioare, precum și de preveniri și reprimări, de aplicațiuni de sancțiuni penale și de ceeace privește funcționarea Justiției Divine, fie în partea individuală fie în cea socială.

A treia rețea funcționează ca nervatură din organismele animale, având în vedere că funcționarea, în înconjurul vostru, este supusă acelor consecințe de neîntrerupta turburărilor fizice care dacă sunt prea accentuate, fac funcționarea ineficace și izvor de erori inevitabile. Rețeaua de nervatură planetară[1]) există în realitate și, asupra ei, s'a atras aten-

1. Un spirit marțian ne dicta la 2 Mai 1928:

. . . . . „*Toate existând în lumile materiale, ca și în lumile cele mai eterice, sunt legate între ele cu tot ce există și, în principiu, prin niște fenomene, adică prin niște fire care se întretaie formând o plasă, care nu sunt de cât uriași nervi astrali formând ceeace se numește nervatura astrală. Nervatura astrală stabilește corespondențele între diversele părți ale omului cu diverse planete. Tot ea stabilește corespondența între regnuri cu și corespondența dintre regnuri și planete. Aceeași nervatură stabilește corespondența între diverse planete, între diverse sisteme solare între universuri și este necesară lui Dumnezeu ca nervi pentru om, etc.*

D'aci ar urma procesul curentelor: pozitiv și negativ, în tot ce există.

Menționăm numai că profesorul american R. A. Millikan, titularul

țiunea unor oameni cu intenția fermă d'a ajută și a îndeplini o orientare în cercetările obositoare și adesea falacioase.

Acea parte a produsului fluidic care, pentru calitățile lui eterogene, nu poate să fie capturată de organisme, se înalță gradat către barierile atmosferei terestre, provocând, cu zisa ascensiune, interesante fenomene fizice care scapă în mare parte examenului vostru.

Ajuns la confinele atmosferei acest produs fluidic se găsește într'o situațiune caracteristică pentru faptul că mersul lui este oprit de către fața internă a acestei duble calote[1]) fluidice, care, întocmai ca gogoașa de mătase, înconjoară și strânge pământul cu atmosfera lui. Țesutul acestei calote prin a sa forte organizație, nu îngăduie zisului fluid să iasă puțin câte puțin și el rămâne prizonier deși este supus la neîncetate mișcări de colo până colo, ca urmare a mișcării rotative a massei atmosferice.

Dar sosirea neîntreruptă de noui cantități și de continue transmutări sau mișcări, provoacă formațiunea de numeroase grupări ca niște minuscule nebuloase care posedă cu toate

premiului Nobel pentru fizică, a descoperit de curând „radiațiunile cosmice", radiațiuni foarte pătrunzătoare care ne vin de la ființi depărtate, (influența astrelor n'ar mai fi atât de contestată de știința oficială).

1) Despre această „dublă calotă" un spirit fost, Ciona Riei, spune:

„Această dublă calotă a fost formată de o suprapunere de stratificări de substanțe fluidice, la începutul procesului de formare al planetei, cu o substanță pe atunci încă sărăcăcios prelucrată în lipsă de viață vegetală și animală. Această substanță s'ar fi desvoltat mai în urmă în forme mai complexe, care dădură naștere unui produs mai abondent și mai rafinat. Atmosfera noastră ar rămâne astfel prinsă de aceste fluide, care sunt așezate în straturi din ce în ce mai ușoare, în spre partea din afară, pe când cele mai dense rămân mai aproape de atmosfera în contact intim cu ea.

După fizicianul norvegian Lars Vegard, profesor la Universitatea din Christiania, în regiunile înalte ale atmosferei s'ar găsi azot congelat, ținut în suspensie prin încărcătură electrică, ipoteză, cu care explică fenomenul aurorei boreale.

(După un articol al d-nei Maria Tuschi apărut în „Revue spirite" în septembrie 1928.

acestea energie suficientă pentru ca să-şi deschidă o trecere prin ţesutul sus zisei calote, înspre partea care totdeauna e întoarsă către soare căci acolo găseşte rezistenţă mai mică. Unele din aceste grupări, înainte de eşirea lor, apar observaţiunilor noastre ca nişte pete; dar în loc să fie cum credeţi voi, de soare, ele sunt la limitele atmosferii cereşti şi în direcţiunea soarelui. Abia că au trecut ele ţesutul calotei fluidice, se şi desvoltă într'o mare fâşie luminoasă, pe care voi, care ignoraţi adevărata natură, aţi denumit-o lumină zodiacală.

In urma unei foarte încete mişcări seculare a corpurilor aceluiaş sistem, relaţiunile dintre ele nu se menţin în obişnuitele condiţiuni, de aceea presiunile se exercită când mai intens, în unele perioade, când mai slab în altele. D'aci urmează că atunci când începe perioada în care pământul trebue să îndure din corpurile vecine o presiune mai forte, începe pentru el mari anomalii şi între acestea o împiedicare a eşirii fluizilor eterogeni, aşa că selecţiunea lor, devenind din ce în ce mai dificilă îl obligă a rămâne în atmosfera terestră în mare cantitate şi pentru lungi perioade de timp.

Prezenţa în atmosfera terestră a unei excesive cantităţi de fluizi eterogeni căreia îi este împedicată selecţiunea naturală, e izvor de o infinitate de fapte excepţional de grave şi de dureroase care turbură şi răstoarnă lumea fizică şi spirituală. Dintre acestea voi releva numai acele fapte cari îmi servă a demonstră teribila izolare la care este supusă populaţiunea globului vostru pe timpul acestor perioade furtunoase.

Când selecţiunea fluidului eterogen are loc în mod regulat trecând prin acele faze de periodicitate de 11 ani, deja observate de către astronomi, derangerile care se observă, sunt uşoare şi de scurtă durată; dar când prin mişcările în loc ale corpurilor mai sus menţionate presiunea externă începe că să împiedice eşirea, atunci fluidul se grămădeşte în proporţiuni din ce în ce mai mari, comprimând atmosfera în proporţie directă cu acumularea lui. Punând astfel obstacole înălţării noilor fluide ele sunt constrânse a rămâne timp îndelungat în stratele atmosferice şi atunci dau naştere la agitaţiuni tempestuoase.

Presiunea augmentată atmosferică opreşte, la rândul ei, eşirea din interiorul planetei a gazelor şi fluidelor, cari se formează din timp, care constrânse să facă astfel o eşire violentă, produc repetite şi teribile mişcări telurice cu urmări foarte dezastruoase.

Pe cât timp agitaţiunea în ambiantul atmosferic durează, cele trei reţele fluidice cari înlănţuiesc lumea materială şi spirituală sunt şi rămân paralizate de grave perturbări; în aceste condiţiuni, *inteligenţele superioare* abia mai pot face să parvină aici jos, prin calea nervaturei planetare, instrucţiunile şi ordinele lor. Acestea implică că funcţionarea Divinei Justiţii nu poate să aibă desfăşurarea ei normală şi că oamenii încep din acel moment a face primii paşi către deviaţiunile fatale şi dureroase.

Când turburarea fizică ajunge la culme nervatura planetară cade în complectă paralizie. Lumea începe într'o teribilă izolare, oamenii se abrutizează şi merg spre mizerie morală şi spre anarchie generală. Este o noapte de iuţune cime deasă care începe şi care acoperă pe încarnaţi şi pe desincarnaţi.

Durata acestei nopţi infernale e în relaţiune cu durata izolărei care nu încetează de cât când fenomene de o gravitate excepţională au provocat cu o violenţă de neînţeles, întoarcerea la selecţiunea normală.

Dar *lumea ocultă superioară*, care vede din naînte aceste perioade, care ştie să determine cu exactitate desfăşurarea celor mai tipice cazuri, şi care poate să aprecieze toate consecinţele prevede la timpul oportun ca faţa civilizaţiunei adevărate să nu fie de tot ştearsă, pe timpul teribilei nopţi care s'a întins asupra pământului şi ea dispune ca să se mai găsească *cineva*, care să reînvieze flacăra şi să apară conducători în stare bine[1]).

1) Robert Sensier, un spirit evoluat, comunică de dincolo că după un „Chaos" pe care actuala generaţie va avea să-l suporte, diferite legi de

Oamenii cari au avut misiunile d'a lumină întunecimile pământești în aceste momente de calamitate, au avut de sigur o natură specială.

echitate se vor introniză grație unor încarnațiuni... (Comunicare din 7 Mai 1923, reprodusă în cartea „Après la Traversée" p. 150, 232) Dar noi complectând ideia poetului Martin Greif, cu privire la calamitățile mondiale traducem:

„Orice vaet dispărut
„Orice plângere-a tăcut;
Unde o soartă așa variată
Altă rasă-i generată.

Tineret nou la lumină
Cu speranțe noi se'mbină
Iar bătrânul p'ast pământ
Se gândește la mormânt.

Astfel lumea'n pas grăbit
A mers până a pierit,
Ca din nou să reapară
Din substanța creatoare.

Până când în bucățele
Globul stins și sfărâmă
Fi-va, ca și alte stele,
Într'un soare aruncat.

Aceste ultime linii corespund în totul științei astronomice, faza pe care poetul Vasile Militaru ne înfățișează în rândurile următoare:

„Sfârșitul Lumii", când, între altele zice despre soare:
Voi stinge vatra de jăratec din care harurile-mi cad;
Impcesura-voi tot pământul cu noapte neagră ca de iad;
Voi descărca d'asupra lumii, sau mai curat d'asupra urii;
Din hău năprăznicia toată și toată furia naturii.
Voi rupe orice stăvilare zăpezilor a mii de nori,
Din vifore nemai văzute voi face șerpi secerători
Și nouăzeci de zile într'una pe păcătoasa lumii față
Voi pune munte lângă munte: zăpadă, grindină și ghiață,
Și-atunci acei care-și zic oameni, să cadă,
Fulgerați de ger,
Cu mâinile împreunate, cu ochii sticlă către cer,
Încremeniți, statui de ghiață, sub valurile de zăpadă,
Ca'n veci de veci să nu mai vadă,
Din noaptea marelui dezastru,
Icoana mea strălucitoare și bolta cerului albastră.

Noi adăogăm că ei au putut fundă diverse religii. Și ziceă Isus că „Un popor se va sculă contra altuia și vor fi pestilențe, foamete și cutremure peste tot locul", anunțând prin aceasta ciclul în care intrase omenirea, ca, peste câte-va secole mai târziu, să pornească din sânul unui mozaic de popoare răsăritene, ne mai pomenite mișcări, legate cu groaznice suferințe, având ca urmări prăbușirea imperialismului roman și prefacerea pe alte baze a formelor de Stat.

In prezent ne spune acea comunicare, că pământul se găsește într'una din aceste furtunoase perioade, dar consecințele vor fi o astă dată mai puțin dezastruoase de cât cele precedente, fiindcă prepararațiunea lumii occulte superioare, pentru a ușură, a disciplină consecințele derivând din evenimentele grave, a fost în adevăr impozantă și complexă.

Fața de această profeție, de care nu trebue neapărat să credem că se va îndeplini numai decât, căci ciclurile catastrofale sunt de lungă durată și cu încete mersuri, ne vom întrebă dacă aceste nenorocite evenimente pot să lovească pământul și dacă ele pot fi prevăzute.

La întrebarea dintâi ne vine în gând scufundarea continentelor Lemuria din Oceanul Pacific și Atlantida din Oceanul Atlantic. Alte cataclisme cunoaștem: Deluviul[1]) cu mii de ani înainte de Cristos, desfacerea monarchiei sinarchice Asiatice prin răzvrătirea lui Irsu, pe o chestie de dogme, în urma căreia se produc neîncetat războaie cari au distrus o mare parte din populația Asiei Minore, începând cu vre-o 3000 de ani înainte de eră noastră. Mai încoa Istoria Universală pomenește de emigrarea popoarelor începută la anul 375 d. Cr. care au pustiit Europa.

Cât privește întrebarea a doua, exemplul cel mai prețios ni-l oferă legendara povestire despre Noe, omul sau „oamenii" cari, inițiați în secretele mari ale Naturii, se apără

1) V. „La Science Mystérieuse des Pharaons" de Albert Moreux, explicațiile lui Fabre d'Olivet asupra celor două feluri de cataclisme în „Histoire du Genre Humain", precum și în „Avant propos" din „Serpents de la Genèse" a lui Stanislas de Guaita.

de pierzarea care se prepară în sferele unde se făurește destinul pământului și al omenirii.

Prevestirile sunt mai dese de cât ne închipuim, dar sunt învăluite într'un văl misterios și adesea nu le pricepem sau nu le prețuim.

* * *

Românul are un proverb: „o nenorocire nu vine niciodată singură; cea dintâi care-l apucă, strigă celorlalte: „săriți că l'am prins".

Această zicătoare se adeverște în deosebi la învălmășelile războinice ale omenirii. In toate timpurile ele au fost întovărășite sau urmate de epidemii, de cutremure, de erupții vulcanice.

Sângele, — zice Stanislas de Guaita [1]), — este un lichid misterios, și când el este răspândit în massă, el este un supragenerator de viață care e gata să ia neînchipuite forme. Abatoarele și locurile unde se varsă sânge, sunt sămânțării de larve sub mii și mii de aspecte.

Ideile de ură, gândurile libidinoase, pătimașe, de răzbunare, de pismă, de orgoliu nemăsurat, generează de aceste lemurii uricioase, scârboase. Ele se hrănesc în sânge, în putreziciuni de sudoare, în dejecțiuni [2]) de tot felul precum și în mocirle, în aerul infectat al sălilor unde se adună mulțimile.

Larvele parazitare și vampirice sunt substanțe lipsite de individualitate (Guaita), dar proprii a deveni baccile sau

1) „Le Serpent de la Genèse, Livre II, și Clefs de la Magie".

2) La Romănce e răspândită ideia că nu trebuie ținute în casă gâoacele de ouă că se ascunde draeul în ele. Guaita pomenește de unele locuri că sunt infectate de instigatoare de sinucideri. Pe vremuri se vorbea de o faimoasă gheretă, de care Napoleon a dispus să fie arsă fiindcă, rând pe rând, mai multe santinele s'au omeis fără motiv aparent. Tot pe atunci era de tradiție în o cameră de cazarmă să se spânzure soldații de mânerul ferestrei și tot Napoleon cu simțul lui de presimțire al lucrurilor misterioase, a pus să zidească acea fereastră. D'atunci epidemia sinuciderilor a încetat.

vibrioni de destrucțiune ai Nevăzutului. Condensate substanțele lor în fantome, nu pot rezistă însă instrumentelor tăetoare care le vatămă coagulația fluidică și, când sunt câteodată atinse (ca în unele ședințe spirite), se dezagrejază dând naștere unei mici explozii scânteietoare (fenomen electromorf).

In genere orice fantomă dispare când e atinsă de un vârf metalic ascuțit, în caz contrariu, avem a face cu o simplă nălucire.

Pripășite din instincte și pasiuni dezordonate, dihaniile acestea n'au consistență, din contră, când ele sunt produsul inteligenței libere și a voinței chibzuite, ele pot posedă o substanță psyhică — bună sau rea — să ducă o viață proprie, combinându-se cu un element adică cu o ființă mortală aflată între lumea fizică și spirituală (Guaita).

(Prin extensiune, ocultiștii confundă une-ori larvele cu elementalii).

Larvele sunt indigenii astrali, prin excelență, spectrele singurătății, demonii religiilor cari iau forme adaptabile fanteziei oamenilor. Luther la Wartburg, unde traducea Biblia, ascuns de teama dușmanilor Reformei, crede a vedeà un demon și-i aruncă călimara cu cerneală a cărei urmă se arată și astăzi vizitatorilor castelului.

Viața Sfântului Antonie [1]) e mai des bântuită de asemenea dihănii cari nu-i dau pace. Intr'un loc se vorbește cum „s'au părut că peste dânșii au intrat prefăcându-se întru năluciri de fiară și de târâtoare. Și s'a făcut locul acela îndată plin de nălucire de lei și de urși, de leoparzi, de tauri și de șerpi, de aspizi, de scorpioni și de lupi, și fieștecare dintre aceștia se pornea după chipul și năravul său: leul, adică, răcneà, vrând a se porni asupră-i; taurul i se păreà că împunge; șarpele târându-se, nu ajungeà la dânsul și lupul se sileà a se porni. Iar Antonie, etc..."

La 16 Februarie 1849, parohul Giov. Batt. Acquistapace

1) Viețele Sfinților, tipărită în 1835 de Sfânta Mitropolie.

Scanned with OKEN Scanner

din Introbbio adresează un lung raport către Curtea Arhiepiscopească din Milano, arătând o serie de fenomene care se succedau în familia unui spiţer, Bartolomeo Rossi, culminând în ruperea hainelor locuitorilor casei. Medici, autorităţi, scriitori şi vecini din toate clasele şi vârstele se pomeneau cu îmbrăcămintea şi încălţămintea în zdrenţe de un timp de mai bine de o lună de zile. Modele de acestea au fost înaintate, spre dovadă, zisei Curii.

Monseigniorul Weston, episcop al Zanzibarului, care a prezidat congresul anglo-catolic din 1923, a avut ocazia să cunoască, într'o colibă de indigeni, năzdrăvăniile unor spirite turbulente (Poltergeister). Bucăţi de tencuială de pământ se desprindeau din perete şi se proiectau în toate direcţiunile una chiar l'a lovit în cap.

Un gazetar englez, care nu credea în spirite, a publicat în 1919, cum a fost introdus de un african într'o colibă, unde a fost bombardat în mod inexplicabil cu bucăţi de noroi uscat şi cum o bucată de stofă a fost ridicată de un metru în sus şi sfâşiată la mijloc. (Revue Métaps. Mars-Avril 1927.

La 27 Septembrie 1928 apărù în un cotidian:

„Un caz ciudat la Constanţa".

Face mare senzaţie, în cartierele mărginaşe ale oraşului, strania întâmplare din str. Valea Albă.

O casă, în care locueşte Ion Blisa şi mai mulţi chiriaşi a fost timp de trei zile supusă unui bombardament de pietre, aruncate de mâini nevăzute şi căzând zeci de odată şi din direcţii opuse.

Ploaia de pietre a început Vineri dimineaţa şi a ţinut până Luni, spărgând toate ferestrele clădirii avariind zidurile şi rănind mai multe persoane.

La început, s'a crezut că la mijloc ar fi opera unor duşmani. Au intervenit autorităţile, care au încercat să facă cercetări. Dar nimeni nu s'a putut apropia, riscând să fie rănit.

Din primul moment, când au început să cadă pietrele, în mintea locuitorilor s'a înrădăcinat ideea că la mijloc nu-i decât o minune.

Pentru aceasta a fost adus la locul misterios un preot care, prin rugăciuni, să alunge duhurile rele.

In momentul când preotul urma să înceapă serviciul religios, cel ce ducea tava cu tămâie, a fost lovit cu o piatră în mână cu atâta precizie şi dibăcie, încât toţi cei prezenţi au rămas înmărmuriţi.

Astăzi după amiază, a căzut, asupra aceleiaşi case o nouă ploaie de pietre.

Până în prezent nu s'a deslegat misterul, cu toate cercetările minuţioase făcute de autorităţi.

* * *

Cazul Zugun este un mic incident, mare însă prin învăţăturile ce ne dă asupra unor lucruri supranormale. Cititorii îşi aduc aminte de fenomenele senzaţionale care au avut loc împrejurul şi pe corpul fetei Eleonora Zugun din satul Talpă, judeţul Dorohoi. Mai mulţi doctori, fiziologi şi psychologi şi-au bătut capul să-şi explice cauza acelor peripeţii.

Mişcările, ridicările şi dansul unor obiecte din casă, fără atingere, este un fenomen cunoscut, legat de unii indivizi.

O constituţie anumită poate să se producă în organism, în mod reflex chiar din fragedă copilărie şi să dispară mai târziu, dar dacă individul a cultivat această dispoziţiune, ca se întăreşte din zi în zi şi poate uimi o lume întreagă care va considera fenomenul ca o adevărată minune.

Cazul Zugun se deosibeşte însă de cele văzute până acum prin frecuenţa şi intensitatea manifestărilor. Viena, Berlin, Londra ne vorbesc de două categorii mai principale:

1. Aporturile, mişcările în care se cuprind dispariţiile şi apariţiile de obiecte;

2. Semnele ce-i apar pe corp, loviturile, zgârieturile, muşcăturile, înţepăturile, scuipăturile, îmbrăncelile şi alte maltratări ce îndură.

Scanned with OKEN Scanner

Se spune că până la 12 ani copila nu înfăţişa nimic anormal, deci ambele aceste categorii de fapte trebue să fi *izbucnit* deodată şi să aibă aceiaşi cauză.

Intrucât e vorba de o persecuţie care face pe Eleonora să sufere, cauza primordială trebue să fie venită din afară, să fie exogenă, cum ar zice învăţaţii. Chiar scuipăturile îmbracă acest caracter, căci examenul a dovedit că scuipatul ce se găseşte pe Eleonora, nu este al ei. Şi atunci se pune întrebarea: care este acea nefastă putere ocultă care a putut să expună o biată copilă la atâtea hărţueli şi maltratări.

Ipoteza pe care o credem mai apropiată, e vrăjirea, în specie blestemul de care a vorbit mai acum 28 de ani, eminentul nostru profesor C. Dissescu, într'o conferinţă la Ateneu.

In spusele fetii că se amestecă diavolul, este o parte de adevăr. Dacă ar fi adevărat că bunica sa a rostit cuvintele: „daca cheltueşti banii găsiţi, să deà Dracul în tine, ea a creiat una sau mai multe larve capabile s'o chinuiască. Căci în momentul pronunţărei blestemului, presupuind ce s'a scris, bătrâna trebue să fi fost foarte ataţată de încăpăţânarea copilărească a fetiţii şi „verbul" a fost rostit cu o vehemenţă dusă la extrem şi care a prins, cu atât mai mult cu cât se află faţă de o creatură sensitivă, poate chiar isterică.

Aflăm însă că se desminte că s'ar fi aruncat din familie un blestem asupra Eleonorii, iar o consultaţie într'un cerc spiritist, bine cunoscut nouă, ne deslueşte că e vorba de o ispăşire, în aceste chinuitoare atacuri de larve, pentru greşeli săvârşite de fiinţa Eleonorii în o viaţă trecută.

Omul este un fel de pilă a lui Volta, — zicea d-l Dissescu în conferinţa sa, — mai mult sau mai puţin încărcată de electricitate[1]), adică astralitate. „Astralitatea" — cuvântul e tot al d-lui Dissescu — este izvorul unic al tutulor

1) Aş zice de un fel de electricitate.

fenomenelor. Prin astralitate se explică fenomenele de atracţiune şi repulsiune; ea produce căldură, lumină, electricitate. Iată agentul de care se servă omul când pronunţă un blestem sau o vrajă".

Astralitatea sau fluidul astral, nu este însă decât vehiculul prin care trece „forma-gând", devenită larvă supărătoare sau putere demonică care otrăveşte omul cu atât mai mult cu cât ea găseşte un teren emotiv sau desechilibrat. Şi pare că acesta e terenul Eleonorii Zugun. Odată terenul invadat, larvele se înmulţesc negăsind nici o rezistenţă din partea Eleonorii. Ba ceva în plus: din frica ce-a cuprins-o d'a fi, la orice moment, obiectul reînoirilor de atacuri, ea însăşi creiază alţi egregori răi mărind frecuenţa manifestărilor lor.

De aci până la „stigmat" nu e de cât un pas. Se ştie că şi imaginaţia femeii gravide produce unele semne pe corpul copilului. Tot aşă ies la unii pioşi creştini semnele de răni de cuie la mâini şi la picioare provenite după urma unor rugăciuni foarte intense către Christos Răstignit. Apostolul Pavel ar fi purtat aceste semne.

In 1926 se scria prin gazete:

Roma 11 Martie. — In oraşul Cosenţa din sudul Italiei populaţia credincioasă e adânc impresionată de un caz ciudat. E vorba de o călugăriţă — Elena Ajello — care, de anul trecut, spune că vede apărându-i pe frunte nişte stigmate ca acelea de pe fruntea lui Christ pe cruce. Anul acesta semnele i-au apărut în dreptul inimii. Sute de pelerini vin să o vadă, considerând-o ca pe o sfântă.

Inainte de a-i apare acele răni ea s'a aşezat la pat şi cu mâinile încrucişate pe piept s'a adâncit în rugăciuni, indiferentă la tot ce se petreceà în juru-i. Şi anul trecut, ca şi anul acesta, rănile i-au apărut în preajma Paştelor. Chiar Papa a trimes un reprezentant să o vadă.

Stigmatele Eleonorii Zugun sunt însă de scurtă durată şi par de natură maleficioasă, pe când la alţi indivizi poate fi

Scanned with OKEN Scanner

urmarea unei forte gândiri sau autosugestiuni.. (Cazuri noui în Bavaria, în Belgia şi în Cemăuţul nostru).

Putea-va Eleonora vreodată să scape de aceşti drăcuşori (Poltergeister), care o tortură? Aceasta depinde de origina aruncărei sorţului. Dacă pătimirea este înscrisă în „Karma" ei, rezultat al unei alte vieţi, perspectiva vindecărei este problematică, dar nu de tot exclusă. Dacă însă e numai rezultat al unei proiecţiuni de ură din actuala ei existenţă, lecuirea este cu putinţă.

Care sunt metoadele?

1. Prima şi cea mai drastică este aceea a unei voinţe dinamizată prin credinţă şi ştiinţă, pe care ne-o dă Isus, când întâlneşte pe acel care erà la fel stăpânit de larve rele. Acestea nu puteau, în nici un chip, rezistà acelei trinităţi de forţe. Dar simpla izgonire a acelor larve (Draci, zice religia), ar fi cauzat lovitura înapoi, către cel care a provocat-o, ceeace Isus nu voeşte, ca un iertător ce erà. El îngădue deci intrarea celor răi, în turma de porci, iar animalele, graţie instinctului lor, porniesc în goană preferind să se înece într'o apă apropiată.

Aceasta este adevărul minunatei povestiri. Aceste fiinţe nepipăibile, dacă nu mor, trebue să-şi facă loc în altă parte, şi de regulă, se întorc la locul de naştere, producând teribilul „choc en retour" [1]).

1) In caz de lovitură înapoi îmi înfăţişează procesul ciobanului Hocque care a avut drept motiv moartea care bântuia dobitoacele şi care erà atribuită fermecelor lui. Condamnat de Trib. din Pacy la 2 Sept. 1687, Hocque, făcu apel la Curtea din Paris care confirmă osânda. Fiind oarecari îndoeli în privinţa vinovăţiei lui, se dispuse a i se da tovarăş de temniţă pe un anume Beatrix, poliţist albiaciu. Şiretlicul reuşi. Beatrix îmbată pe Hocque care mărturisi fermecele şi scrise fiului său Nicola, să-i ridice pachetul îngropat într'un loc anumit. Abia trezit, fu apucat de o furie grozavă, zicând lui Beatrix: „Tu vei fi cauza morţei mele, acum ai să mori şi tu", şi fără îndoială, Beatrix ar fi fost sugrumat fără intervenţia comandantului Tournelle, cu gendarmii care erau la pândă. Mortalitatea a încetat, însă Hocque a murit în convulsiuni atroce potrivit legii „loviturii înapoi", care se întoarce cu dublă violenţă contra operatorului.

2. *Credinţa singură*, dar mai bine când e împerechiată cu voinţă, produce acelaş efect de gonire a duhurilor rele şi, în Hagiografie, găsim foarte multe cazuri unde sfinţii şi păzitorii preceptelor morale, din toate neamurile, au obţinut rezultate reale. Preoţii sunt aici în rolul lor.

3. Ştiinţa a determinat şi ea, şi determină singură astăzi succese remarcabile. Dar cu cât este mai mult aliată cu voinţă intensă, cu atât buna reuşită este mai asigurată.

* * *

In afară de aceste fiinţe instinctive, muritoare, intermediare între lumea psyhică şi lumea materială, (Papus), — se mai amestecă în lumea noastră „incubii şi sucubii". Ei pot aparţine elementalilor şi elementarilor. Incubii se materializează şi au raporturi intime cu femeile, sucubii cu bărbaţii.

Ascetismul evului mediu oferă multe cazuri de concubinaj cu aceşti invizibili. In timpul modern doctorul Calmeil s'a ocupat cu acest soi de unirii demonice.

Sar Péladan [1]) crede că cugetarea vie şi îndelungată, produce vibraţii nervoase care dau loc la emiteri fluidice. Fluidul nervos dă naştere fantomei fluidice, care se agaţă de cel ce a creat-o. Visul continuă noaptea preocupaţia de peste zi. Larva formată rămâne în atmosfera astrală a individului pe care îl turmentă şi-l împinge spre recidive, luând stăpânire asupra lui. (Obsesiune, coagulare de larve).

Pare însă că sunt fantome şi de alte specii.

Iată ce povesteşte doctorul englez Barnett: „Un tânăr în Comitatul Sommerset, robust şi sănătos, erà vizitat în fiecare noapte de un spectru femenin, care îi sugeà vlaga tinereţii. Cu toate că se vedeà slăbind din zi în zi, el nu puteà să i reziste. In cele din urmă, văzând moartea cu

1) Le Sar Péladan. Le Vice suprême".

ochii, se hotărî să demaşte fantoma. Cu iuţeala fulgerului înhaţă cu ambele mâini părul vizitatoarei şi strigă după lumină. Cu o sforţare supremă dihania se liberă din mâinele amantului ei, lăsându-i în mâini un pumn de peri albi. Era o bătrână vrăjitoare din vecinătate, care se materializă prin dublul ei astral, cum am văzut mai înainte. Prin ce mister, se întrebă naratorul [1]), a putut să dea ea tânărului iluzia sufletului cald al copilului şi gingăşia cărnurilor? Fi-va că dublul nu îmbătrâneşte sau puterea de transformare a vrăjitoarei care de 50 de ani exercită meşteşugul ei?

Înrudiţi cu acest fel de lipitori, sunt Vampirii cunoscuţi sub numele de strigoi, şi moroi (în Oltenia), şi de acela de brucolaci în tot Orientul. Vampirii ar fi nişte suflete rele ale unor indivizi îngropaţi în stare de letargie şi care întreţin în mormânt o stare de viaţă vegetativă.

După unele credinţe, vrăjitorul adesea devine vampir după moartea lui. Se zice că se observă în curând, uscându-se pe picioare, o mulţime de indivizi din localitatea sau satul în care a trăit. Mărturiile nu lipsesc. S'ar fi observat un fel de strigoi năvălind asupra trecătorilor, fie sub forma umană, fie sub forma unui animal. Alte-ori pătrund în case, atacă pe cei ce dorm, le comprimă peptul şi le suge sângele. Dacă vizita se repetă, cel atacat moare la a doua sau a treia vizită. Pentru a scăpă de aceşti chinuitori, poporul dela ţară desgroapă cadavrul pe care-l găseşte nemişcat, rece, dar perfect păstrat; buzele sunt roşii, iar ochii adesea mari, deschişi; barba, părul, unghiile, sunt extraordinar de crescute. Vitalitate vegetativă, întreţinută, cum se pretinde, din sângele victimelor.

Obiceiul este a împlântă în inima cadavrului un par ascuţit. Câteodată i se taie capul şi se arde cadavrul. Fenomenele încetează imediat. Se poate însă să se înşele cineva

1) V. „Le Serpent de la Genèse de Guaita. Numeroase cazuri în colecţia lui Augustin Calmet. „Dissertations sur les apparitions". Ed. 1740.

asupra esenţei vampirului. Adeseaori s'au făcut mai multe profanări de morminte, până când să se deà peste corpul care să prezinte semnele caracteristice vampirului. Sunt multe procese-verbale, care constată scene de vampirism.

In „Voyage du Lévant" al lui Tournefort, se vorbeşte de un ţăran din Mycona, de temperament arţăgos, care a fost omorît, nu s'a ştiut de cine. După două zile dela înmormântare, s'a răspândit vorba că cel îngropat era văzut noaptea intrând prin casele oamenilor, unde făceà fel de fel de pocinoage. S'au făcut rugăciuni de popii greci, dar fără nici-un rezultat. După mai multe tergiversări, cadavrul fù desgropat şi i s'a scos inima. S'a pretins că corpul era moale, iar nu înţepenit. Fenomenele au continuat şi mai rău: uşile erau scoase din ţâţâni, ferestrele sparte, vasele golite, hainele rupte; oamenii erau disperaţi. S'au văzut unii abandonându-şi casele şi eşind afară din oraş să doarmă. Toată regiunea era pe cale să se despopuleze. In zadar noi rugăciuni, procesiuni şi stropiri cu aiasmă. In cele din urmă oamenii se hotărâră să ardă cadavrul. Aceasta se făcù în ziua de 1 Ianuarie 1701. De atunci încetară atacurile brucolacului. Avem descrise cazuri de vampirism petrecute în ţările Scandinave, în Bohemia, Moravia, Turcia, Rusia. In Romănia ar fi fost unele constatate de autorităţile militare pe timpul ocupaţiei trecătoare a Austriacilor.

Prin 1924, s'a profanat un mormânt în judeţul Vâlcea, dar pare că fenomenul nu a fost dovedit, căci de altfel se amestecă uneori şi frica şi imaginaţia, care, fiind contagioase, pot dà loc la slăbiciuni care să lucreze ca o adevărată sugere de sânge în massă.

Licantropia, de care am mai vorbit, ţine tot de vampirism. Diferenţa este că în Licantropie, forma astrală provine dela un vrăjitor în viaţă, care doarme în patul său pe când Vampirismul e vrăjitorul mort, care duce încă o viaţă vegetativă în mormântul lui [1]).

1) Credinţa ţăranului după S. Fl. Marian.

Scanned with OKEN Scanner

In sens mai general trăesc vampiri şi între noi. Bătrânii care dorm laolaltă cu copii, le consumă puterea fizică. O guvernantă bătrână seacă vlaga tinerelor odrasle pe care i le încredinţăm. In altă ordine de idei sătenii au vampirii lor, cari le sug vlaga prin mijlocul băuturilor alcoolice falşificate.

* * *

In categoria elementalilor, ocultiştii au grupat geniile cari ar populă cele patru elemente, aerul, apa, focul şi pământul, genii cunoscute sub numele de silfe[1]), ondine, salamandre şi gnomi. Ielele noastre n'ar fi streine de stăpânirea aerului.

Religia cunoaşte şi ea făpturile din aceste elemente pe care, privindu-le drept draci, le exorcizează la fiecare început de an, cu moliftele sfântului Vasile.

Aceste figuri fantastice s'au atribuit superstiţiei. Cine ştie? La fundul superstiţiei se găseşte adesea un pic de adevăr. Un scriitor italian zicea că: „superstiţia nu e decât o frântură din acea cunoştinţă care pune preţ pe cel mai mic amănunt din cartea vieţii; este o interpretare trasă din cunoştinţa amănuntelor înscrise în cartea vieţii popoarelor; interpretarea ştiinţei care era patrimoniul popoarelor iluminate, iar acum teama secretă a nefinţelesului".

Vorbind de acei genii, s'a pretins că ei ar fi foarte geloşi de domnia lor şi ar vedeà cu nemulţumire invadându-li-se împărăţia de către om.

Gnomul[2]) — pigmeul subpământesc al germenilor — vede cu ochi răi cotropirea adâncurilor în căutarea de minerale şi el s'ar răzbună, din când în când, făcând să izbucnească gaze otrăvitoare.

O telegramă din Coleford (Gloucestershire) zice: că proprietarul unei mine de cărbuni şi şase minieri ai săi ar fi

1) Am păstrat femininul corespunzând „ielei" (tot feminin) din credinţa poporului.

2) Homer, Hesiod, apoi Herodot, povestesc de pitici înalţi de un pigmeu adică de o palmă.

găsit săptămâna trecută, (aceasta era prin August 1925) într'un maldăr de pulbere, extrasă din o galerie, o mică fiinţă extraordinară, jumătate om, jumătate animal. D. Leslie Jones, primul care a descoperit această fenomenală creatură, povesteşte că pe când alegeà cărbunii, a văzut o fiinţă curioasă care se mişcà. Jones a lovit-o atunci cu lopata; fiinţa a sângerat mult din rană şi după vre-o oră a murit. Corpul era întocmai ca al omului, dar măsură numai 35 centimetri de lungime. Capul îi era mare ca un pepene mic, avea forma de om cu doi ochi; gura era garnisită cu trei dinţi albi şi lăsà să se vadă o limbă ca a omului. Pielea era brună ca a indienilor, părul castaniu, scurt, şi-i acoperea aproape întreaga frunte. Spinarea o avea pronunţată, dar n'avea braţe; picioarele aveau cinci degete cu unghii, nu ghiare; genuchii şi glesnele perfect articulate. Nici unul din minieri n'a îndrăznit să-l atingă; toţi fugiră, dar când se întoarseră a doua zi, monstrul dispăruse.

Amos Brown, proprietarul minei, confirmă ştirea.

Fabula şi tradiţia vorbeşte în adevăr de fiinţe subpământene, numite gnomi sau pigmei. Să fi fost acesta un exemplar din aceste fiinţe? Nu luăm nici o poziţiune faţă de această ştire, cu toate că la o întrebare pusă într'o şedinţă spirită din Florenţa, răspunsul a fost următorul:

„In numele lui Dumnezeu, eu sunt spiritul care preşade şi regulează viaţa acestor fiinţe, mai mult decât primitive pentru voi, cari nu aveţi ideie de ele decât atunci când câte unul a putut să iasă din întunericul materiei pentru a se descoperi vouă. In cele mai întunecoase crăpături ale pământului sau în regiuni necunoscute vouă, aceste vietăţi trăesc în societate şi se înmulţesc pentru a apărea la suprafaţă şi, din când în când, a se arătà în stare de barbarie în regiunile cele mai puţin civilizate, dar în condiţiuni adaptate vieţii lor. Chemaţi-le gnomi, cum îi numiţi, genii, sau silfe pe cei din aer, ondine, pe cei din apă, numele puţin importă".

In pustiul Gobi, s'ar află, zice-se, nişte fiinţe asemănă-

toare o[illegible]ului, care ar trăi ascunse în nisipuri și respiră prin bronchii ca peștii. Ondinele (sirenele, naiadele), ar nimici submarinele din acelaș spirit care călăuzește pe gnomi și pe silfe. Silfele aerului ar căutà să prăbușească aeroplanele, care se avântă în slava cerului, iar salamandrele ar dà naștere la incendiuri fără să se poată vre-odată aflà cauza lor. Focul dela Bazar de Charité, dela Palatul nostru Regal și alte atâtea, ar intrà în această categorie.

Cine știe dacă nu cumvà adorațiunea focului nu pleacă din vechea teamă de salamandre, menită a îmbunà acele forme-ființe, cu doză de viabilitate?

Cine știe dacă sacrificarea animalelor pe altare nu țintea la împăcarea ipoteticilor stăpânitori ai aerului? Căci ce însemnà acel omor ritual, acea ardere a grăsimilor, acea răspândire a sângelui, până și pe voalul de purpură al sanctuarului, „drept prinos de suav miros lui Jehovah?" (Leviticul 1,9) [1].

Cine poate spune dacă la ideia că sângele e viața, nu se asocià teama ascunsă de invadarea temutelor larve, astfel că la predispozițiunea copiilor lui Israil pentru un asemenea consum, trebuià decretată pedeapsa cu moartea? (Levitic, Capitolul 7, v. 20, 26, 27 și Cap. 17 vers. 14).

Larve, larve, „lemuriile" țăranului român. Te întrebi: de unde acest termen la dânsul?

In sens esoteric, gnomul personifică și magnetismul planetar; ondina, curentul submarin; silfa sau lutinul curentul aerian; salamandra electricitatea atmosferică. La capuri, avem colonii de ondine; ciclonul reprezintă locașul sau patria lutinilor.

Genii, — forțe fizice ale Naturii.

1) Aceste Holocausturi sau arderi de tot, par a fi fost mai dese în antichitate decât mai înspre timpurile lui David, după cum rezultă din Psalmul 51. — Imiluește-mă Dumnezeule! „Scapă-mă de sângiuiri", zice David poetul, „căci de-ai fi voit jertfă, ți-aș fi dat, arderile de tot, nu le vei cere". Dar mai departe se roagă: „zidește zidurile Ierusalimului . . . atunci vor pune pe altarul tău viței", drept act de mare și rară solemnitate.

* * *

Natura apare ca putere în relație, dar nu în opoziție cu Atot-Puternicia, Dumnezeu. Buna rânduială, este suprema ei lege. Omul trebue să priceapă însă că munca este forță și scop, pentru care a fost creat, dar munca să fie îndreptată și în vederea perfecționării lui.

In comentariile lui Simeon Ben Jochai se zice: „nimic nu țâșnește din însuși Dumnezeu. Substanța Sa nu se revarsă, nimic nu iese din El, nimic nu intră, căci El este de nepătruns și neschimbător". Aceasta pentru a însemnà unitatea desăvârșită. Ceeace citim în Noul Testament, nu este o contrazicere cu afirmarea că Dumnezeu este în om. Această contrazicere e numai aparentă, întrucât acea părticică aflată în glanda pineală, este legată cu Marele Tot.

Apostolul Pavel în Epistola I către Corintieni, Cap. 3. Vers. 16, zice: „au nu știți că sunteți Templul lui Dumnezeu și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi?"

In ritualul creștin, Dumnezeu este închipuit ca un bătrân, pentru a marcà în mod figurat timpul nemărginit. Rabi Simeon, caută să explice această formă omenească ca prototip al Marelui Adam, adică al întregei omeniri, preexistând în „cuvântul lui Dumnezeu" [1]). Biserica ortodoxă recunoaște pe Dumnezeu ca spirit [2]), fiindcă noi nu avem altfel cum să ni-L imaginăm, dar închipuirea exoterică a șederii Fiului la dreapta Tatălui, ne este dată ca „lucruri de deo-

1) Comunicarea unui înalt spirit zice:
„Cuvântul: rod al Spiritului;
Cuvântul: cristalizarea simțului;
Cuvântul: realizarea ideii;
Cuvântul: fapta care ordonează universurile;
Cuvântul: actul care fecondează pustietățile cosmice.
Aceasta a fost vederea evanghelistului, când spunea că la început era cuvântul".

2) S'ar putea mai lesne zice „Putere".

sebită onoare şi distincţiune, spre a explică gloria, splendoarea şi puterea divină"[1]). Prin marele Adam denumit Adam Kadmon, iniţiaţii iudei nu înţeleg primul individ omenesc, ci coprind „în corpul lui Adam" toate fiinţele însufleţite. (Cartea Splendorilor, Zohar).

Astfel erau învăluite adevărurile în vechile scrieri şi tradiţii. Kain figură ca forţă centripetă universală, fără de care lumile nu se puteau formă; Abel forţa centrifugă, universală, trebuia învinsă pentru a se produce coagularea materiei eterice în Seth, spaţiul sideral. In Noah, Noe, trebue să vedem principiul vital, care reînsufleţeşte viaţa după glob,— primejduită de cataclisme, — cu fii săi, reprezentând spiritul radiant al zonei zodiacale, atracţiunea sau principiul timpului şi spaţiurile ocupate (Sem, Kam şi Jafeth, trinitate ce o întâlnim la Moise ca şi la alte popoare.

Mai apoi dăm peste Abraham, iniţiat, solar[2]), care caută un moment să pătrundă în Egipt cu Sa-rai, legea şi credinţa iniţiaţilor, din care scriitorii au făcut soţia lui Abraham, gonit însă de Faraonul care stătea pe atunci într'un fel de atârnare de Asiria, răzvrătită dela vechile credinţe.

Abraham se sălăşlueşte definitiv în Kanaan, din care se face o metropolă a schimbului şi a vieţei active.

Şi în sistemul nostru solar, eterul, prin forţa mişcărei centripete, se condensează formând astfel o energie acumulată de care omul se serveşte în traiul său zilnic. Omul scoate ce poate din această energie, cum de pildă prin ardere de cărbuni, de lemne, de păcură, dar n'a parvenit a reduce în eter materia, ceeace Natura o poate în spaţiul nemăsurat de timp, prin mijloace invizibile omului.

Această „desintegrare" s'ar face într'un plan denumit astral, prin lucrarea evolutivă, spre vremea de apoi, recăderea în aşa numitul Chaos sau Hău.

1) Dogmele Bisericii Ortodoxe de Prof. Econ. St. Călinescu.

2) De ai lui Ram, cari puseseră principiul masculin, Soarele înaintea celui femenin, contra cărei dogme se revoltă mai târziu Irşu.

In sforţările ce se fac pentru transmutaţia metalului [1]), se accentuiază oarecari succese de dezintegrare a materiei. E o întoarcere spre Alchimie, al cărei scop eră studierea legilor evoluţiunei universale şi accelerarea ritmului lor. ştiinţă mai veche decât Chimia.

Alchimia a cunoscut transformările metalelor, în special, obţinerea aurului, care eră considerat ca stadiul de perfecţiune, la care, în mod natural, se credea că orice metal tinde. (Evoluţia metalelor).

In Natură este legea statornică a progresului nemărginit, schimbarea perpetuă în formă, nedistrugerea substanţei.

In încercările alchimiştilor, ei se serveau de un fel de plămădeală din care să reiasă mai întâi „piatra filosofală", fermentul metalic, catalisatorul de astăzi, asemuitor aceluia de care însuşi Natura se serveşte în procesul ei cosmogonic.

Sforţările alchimiştilor şi chimiştilor moderni înregistrează succese din ce în ce mai palpabile [2]). Transformarea radiului în minuscule părticele de plumb, de helium [3]), creşterea aurului în mine, sunt perfect dovedite. Cum ştiinţa nouă a parvenit la unele din vechile adevăruri, nu ne îndoim că şi transmutaţia metalului este o chestie de timp şi de răbdare.

Ştiinţa esoterică unoştea şi o alchimie spiritualistă care ţintea la propăşirea morală a sufletului prin doctrinele iniţierii. Transmutaţia, în sensul figurat, însemnă „mântuirea omului", transformarea în aur spiritual, prin înlăturarea a tot ce e rău şi obţinerea milei lui Dumnezeu.

Savanţii au râs de încercările alchimiştilor şi de prelun-

1) In transmutaţiunea metalelor, obţinută până în timpul de faţă, nu ştim să se fi izolat eterul.

2) Valentin, „Moyen de faire l'or". — Tiffereau, „Accroissement de la matière minérale et transmutation des métaux"; Schwaeble, „Biologie minérale" apoi numerile din Aprilie 1925 şi Decembrie 1926 din „Voile d'Isis."

3) V. „Les Atomes" Jean Perrin, pag. 274: Daca în 1900 aţi fi precelut un vas conţinând două grame de radiu, n-aţi mai găsi în anul 3700 decât un gram de radiu, 3 decigrame de helium şi 17 de plumb.

Scanned with OKEN Scanner

girea vieţei. Se găsesc acum biologişti cari susţin că bătrâneţea este curabilă şi că pragul vieţii va puteà fi împins mult mai departe prin modificarea naturei celulelor. Chimia are încă un câmp nemărginit înaintea ei şi, într'un viitor mai depărtat, ar puteà face ca omul să reajungă la cele 120 de transmutaţiuni temporare ale titanului Moise [1]).

1) D-rii Metchnikoff, Marinescu ş. a. savanţi cred că ar putea prelungi viaţa prin mijlocul unor seruri care ar stabili un echilibru favorabil între leucocytele şi phagocitele corpului nostru. Pare că frugalitatea, postul, sunt mijloacele unui trai lung. Viaţa unor sfinţi o dovedeşte: Sf. Anton moare la 105 ani; un alt pustnic, Pavel la 113; Catinca Dorjan din Moldova, la 115; lăsând 63 nepoţi şi strănepoţi (în 1927). Albuna, primul episcop al Etiopiei trece de 150 ani, ca şi englezul Thomas Parr. Acesta e întrecut de pescarul Henri Jerkin din comit. York mort în 1570 de 169 ani. Bănăţeanul Petre Ciortan îl lasă şi pe acesta pe jos cu cei 186 ani ai săi împliniţi în 1724, lăsând doi fii: unul de 155 şi altul de 97 anişori. După Strabon mulţi ajungeau 200 de ani în Pendjab. (v. op. lui Gaston Revel „De l'an 25.000 avant Jésus Christ à nos jours)". În zilele noastre senatorul canadian Casimir Desaulles serbează în 1928. cei 100 ani dela naştere. Femeea Ioana Nicolae Gheorghe din com. Radu Negru (Ialomiţa) născută în 1807. moare în 1928; Catinca Petru Bogdan din Catişa (lângă Buhuşi), moare la 110 ani, iar Ruxandra Vişan moare la 10 Ianuarie 1828, în vârstă de 130 ani. Ioniţă Plaino din Gugeşti (R. Sărat) are acum 128 de ani, dar Zaro Agha din Constantinopoli a împlinit 156. Niculae Marcu din Căprioara Lenculeşti (Banat) are acum 127 ani. În Germania trăiau 25 de centenari în 1927.

MAGIA

In arătarea unor fenomene suprafireşti, neobişnuite, deseori am vorbit de forţe enigmatice. În treacăt am pomenit cuvântul Magie şi am consemnat şi o definiţie. Dar tocmai fiindcă scopul studiului de faţă este adâncirea acelei doctrine a forţelor ascunse, care rezidă în Natură, siliţi suntem a reveni asupra lor cu mai pline deslușiri. E vorba de unele însuşiri ale oamenilor cari constituesc domeniul Magiei, însuşiri, cari, deşi extraordinare, sunt supuse nu mai puţin marilor legi ale Naturii.

Ce este Magia? Magia face parte din ocultism, ştiinţa înţelepciunii.

Doctorul Encausse (Papus) face distincţiune între „ştiinţa" teoretică a magiştilor şi „arta" magiei, a acelor cari o aplică [1]).

Ca ştiinţă ea implică cunoştinţa unor anumite principii, fără de care arta aplicării devine periculoasă pentru operator.

H. Corneille-Agrippa, [2]) defineşte magia, ca „o facultate care are o foarte mare putere, plină de mistere foarte înalte, care închide în ea o adâncă cunoştinţă a lucrurilor celor mai secrete, a naturei lor, a puterii, a calităţii, a substanţei, a efectelor, etc.".

Profesorul Karl Du Prel taxează magia drept fizica de dincolo.

1) Papus, „Magie Pratique" şi Manuel des sciences occultes.
2) „Agrippa" La philosophie occulte ou la Magie.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

După Lancelin: „magia are ca obiect dominaţia forţelor umane sau naturale, încă necunoscute ştiinţei normale, pe calea voinţei supra-dinamizată. Această voinţă supra-întărită, poate fi dirijată în bine sau în rău", de aceea Guaita zice că „magul dispune de forţa pe care o cunoaşte pe când vrăjitorul abuzează de ceeace nu cunoaşte".

Eliphas Levy ne spune că „magia e ştiinţa tradiţională a secretelor Naturei, care ne vine dela Magi". El o defineşte ca artă spre a produce efecte fără cauze, fiindcă, pentru profani, cauzele sunt inimaginabile. In mijlocul acestei ştiinţe, adeptul se află investit cu un fel de atotputernicie relativă să poată acţionă supraomeneşte în aşa fel încât să treacă peste putinţa obişnuită a oamenilor".

„A şti, a îndrăzni, a voi şi a tăcea, ar fi marile principii. A se abţine dela unele fapte, înseamnează a putea de două ori. Numai acela poate poseda voluptatea iubirii care a biruit iubirea voluptaţei. Femeia te înlănţuie prin dorinţele tale. fii stăpân pe dorinţele tale şi vei înlănţui femeia. Dar magistului, pornit pe calea mare, este formal interzis amorul[1])".

Eliphas Levy mai zice că „magia e cunoştinţa legilor secrete şi particulare ale Naturii, cari produc forţele ascunse, magneţii, fie naturali, fie artificiali, cari pot există în afară de lumea metalică. Cu un cuvânt este *ştiinţa magnetismului universal*. Ea e forţa neutră, nevinovată. A abuză de ea, ne expunem la aspre pedepse".

Un alt scriitor ocultist defineşte magia drept: voinţa care face ceva din nimic; este victoria sufletului înălţat prin raporturile ideilor şi faptelor. („Voile d'Isis" Mai 1926, pag. 299).

In rezumat magia este aplicarea puterilor sufleteşti care există în om; credinţa absolută în sine, după Isus; voinţa împreunată cu credinţa reînălţată, după Zoroastru; sfinţenie anumită, după Papus; sînt de dreptate după Kong Tze, înţeleptul Chinez; cunoştinţe şi gândiri concentrate, după

1) „Dogmes et Rituels dela Haute Magie", de Eliphas Levy (Abbé Constant).

Agrippa, materializate, nu totdeauna prin cuvânt, dar capabile a proecta efluviile din om. Aşa, Petre Eremitul, cutreeră Europa şi cuvântul lui înflăcărează lumea creştină contra musulmanilor şi determină prodigioasa mişcare a Cruciadelor.

Doctorul Rozier[1]), accentuiază că la aceste forţe se alătură adesea o alianţă cu spiritele şi larvele, cari pot lucrâ, ca din ordin în bine sau în rău.

După Pierre Plobb,[2]) Psychometria ar fi primul şi cel mai simplu grad de magie personală şi mai uşor de obţinut: „la un obiect oarecare, ţine-l cu mâna dreaptă, rezemându-l de frunte; închide ochii şi aşteaptă. După câteva minute, dacă ai putinţa d'a goli creerul de orice alt gând, vei observă că ceva neobişnuit se petrece în tine: *vei vedeă ce este înauntru*".

„Experimentează în fiecare zi la aceiaşi oră şi în aceiaşi durată de timp; aşează-te în întuneric sau semiobscuritate ca să nu fii distrat. Serveşte-te mai întâi de scrisori, de cărţi poştale ale persoanelor cunoscute; le amesteci şi le pui pe rând pe frunte, închizând ochii. Vei stă aşa cel puţin cinci minute cu fiecare obiect. Nu trebuie să pierzi răbdarea ci din contră să rămâi calm şi spiritul să nu fie preocupat. Curând, imaginea se iveşte înaintea ochilor, la început e şterşă, din ce în ce mai precisă. Te vei servi apoi de alte obiecte şi mai ales de obiecte vechi din anticitate".

Obţinerea puterilor mai mari cere o lungă şi răbdătoare practică pentru a întări unul sau mai multe centre, „cercra" (zice Indianul) din tubul şirei spinărei.

După teoria indiană cele şapte centre au fiecare anumite funcţiuni cari, întărite, dau facultăţi de înainte-vedere, de mişcări fără contact, de stăpânirea focului, de vindecări prin

1) „Les Puissances invisibles" de Dr. Rozier.

2) „Formulaire de Haute Magie" de Pierre Plobb, exemplar ce a fost corectat în cercul nostru de spiritul Repiobich, fost Pierre Plobb în viaţă.

Scanned with OKEN Scanner

După Lancelin: „magia are ca obiect dominația forțelor umane sau naturale, încă necunoscute științei normale, pe calea voinței supra-dinamizată. Această voință supra-întărită, poate fi dirijată în bine sau în rău", de aceea Guaita zice că „magul dispune de forța pe care o cunoaște pe când vrăjitorul abuzează de ceeace nu cunoaște".

Eliphas Levy ne spune că „magia e știința tradițională a secretelor Naturei, care ne vine dela Magi". El o definește ca artă spre a produce efecte fără cauze, fiindcă, pentru profani, cauzele sunt inimaginabile. În mijlocul acestei științe, adeptul se află investit cu un fel de atotputernicie relativă să poată acționă supraomenește în așa fel încât să treacă peste putința obișnuită a oamenilor".

„A ști, a îndrăzni, a voi și a tăcea, ar fi marile principii. A se abține dela unele fapte, înseamnează a putea de două ori. Numai acela poate poseda voluptatea iubirii care a biruit iubirea voluptății. Femeia te înlănțuie prin dorințele tale, fii stăpân pe dorințele tale și vei înlănțui femeia. Dar magistului, pornit pe calea mare, este formal interzis amorul[1])".

Eliphas Levy mai zice că „magia e cunoștința legilor secrete și particulare ale Naturii, cari produc forțele ascunse, magneții, fie naturali, fie artificiali, cari pot există în afară de lumea metalică. Cu un cuvânt este *știința magnetismului universal*. Ea e forța neutră, nevinovată. A abuză de ea, ne expunem la aspre pedepse".

Un alt scriitor ocultist definește magia drept voința care face ceva din nimic; este victoria sufletului înălțat prin raporturile ideilor și faptelor. („Voile d'Isis" Mai 1926, pag. 299).

În rezumat magia este aplicarea puterilor sufletești care există în om; credința absolută în sine, după Isus; voința împreunată cu credința reînălțată, după Zoroastru; sfințenie atinsă, după Papus; simț de dreptate după Kong Tze, înțeleptul Chinez; cunoștințe și gândiri concentrate, după

1) „Dogmes et Rituels dela Haute Magie", de Eliphas Levy (Abbé Constant).

Agrippa, materializate, nu totdeauna prin cuvânt, dar capabile a proecția efluviile din om. Așa, Petre Eremitul, cutreeră Europa și cuvântul lui înflăcărează lumea creștină contra musulmanilor și determină prodigioasa mișcare a Cruciadelor.

Doctorul Rozier[1]), accentuiază că la aceste forțe se alătură adesea o alianță cu spiritele și larvele, cari pot lucră, ca din ordin în bine sau în rău.

După Pierre Piobb,[2]) Psychometria ar fi primul și cel mai simplu grad de magie personală și mai ușor de obținut: „la un obiect oarecare, ține-l cu mâna dreaptă, rezemându-l de frunte; închide ochii și așteaptă. După câteva minute, dacă ai putința d'a goli creerul de orice alt gând, vei observă că ceva neobișnuit se petrece în tine: *vei vedeă ce este înăuntru*".

„Experimentează în fiecare zi la aceiași oră și în aceiași durată de timp; așează-te în întunerec sau semiobscuritate ca să nu fii distrat. Servește-te mai întâi de scrisori, de cărți poștale ale persoanelor cunoscute; le amestecă și le pui pe rând pe frunte, închizând ochii. Vei stă așa cel puțin cinci minute cu fiecare obiect. Nu trebuie să pierzi răbdarea ci din contră să rămâi calm și spiritul să nu fie preocupat. Curând imaginea se ivește înaintea ochilor; la început e șterșă, din ce în ce mai precisă. Te vei servi apoi de alte obiecte și mai ales de obiecte vechi din anticbitate".

Obținerea puterilor mai mari cere o lungă și răbdătoare practică pentru a întări unul sau mai multe centre, „ceacra" (zice Indianul) din tubul șirei spinărei.

După teoria indiană cele șapte centre au fiecare anumite funcțiuni cari, întărite, dau facultăți de înainte-vedere, de mișcări fără contact, de stăpânirea focului, de vindecări prin

1) „Les Puissances invisibles" de Dr. P. Rozier.

2) „Formulaire de Haute Magie" de Pierre Piobb, exemplar ce a fost corectat în cercul nostru de spiritul Repiobieb, fost Pierre Piobb în viață.

Scanned with OKEN Scanner

impoziția mâinelor, de levitație, de știri de dat și primit prin telegrafie psyhică și altele.

În interiorul șirei spinărei, — în măduvă, cum am zice, — hinduși cred a vedea un tub gol, chemat „Suşumna". Prin acest Suşumna, trece un fir de energie numit „Kundalini", simbolizat printr'un șarpe încolăcit de 3.1/2 ori. Adeptul, pentru aceste „Mantra"-puteri, pe lângă o viață de celibat, de abstinență, de posturi sau diete, exerciții gimnastice și anumite poziții ale corpului, de reținere a respirației și de prelungire a ritmului de răsuflare, de rugăciuni, de caritate, de jertfe de sine și anumite rituri, parvine treptat la energia secretă, acel „Kundalini" al hinduşilor, prin care să poată obține, ca un fel de apoteozare, conștiința cosmică „Samadhi [1])", stare de extas.

Trei școli sunt pentru obținerea puterilor supranormale: Yoga, Ocultă și Mediumnică; Yoga fiind cea mai înaltă.

Prin trimiterea unui curent concentrat de voință asupra unui centru, aspirantul, desvoltând acest centru, devine capabil de a produce acele fenomene, zise mai presus de fire. Celui care a ajuns la dominațiunea forțelor nu-i mai pasă de legile cunoscute nouă ale spațiului și gravităței și vedem astfel înălțarea în aer, distrugerea și refacerea obiectelor sau materializarea lor în alt loc, în virtutea legilor cunoscute acelor inițiați. Ceeace pentru chimistul modern e o imposibilitate, poate fi pentru inițiatul vechilor doctrine un joc ușor de forțe.

Dacă la aceste metodice procedeuri de dobândiri de forțe se asociază misiuni de sus, atunci „minunile" devin cu adevărat transcendentale. Dar magului nu-i este îngăduit a se lăuda cu dânsele.

* * *

Isus a zis către discipoli că nu e nimic ascuns ce nu trebue

1) Există un foarte bogat vocabular cu descrierea tuturor exercițiilor fenomenelor și diferitelor trepte ale gradului de sfințe.

descoperit sau nu ar putea să iasă la lumină, marcând cu aceasta atâtea forțe invizibile sau secrete.

Multe din forțe erau cunoscute învățaților vremurilor. Aceste puteri latente le vedem și astăzi apărând sporadic. Marii misionari, trimișii cerului le aveau ca dar al Domnului, însă acei călugări Yogi le dobândesc prin practicile lor[1]).

În afară de puterile acestea extraordinare ce apar la supraoameni, fie pe cale divină, fie pe cale artificială, se nasc unii indivizi cu anumite capacități, cari pun pe gânduri pe toți învățații zilei. Unii din aceștia le neagă, dar micul orbul pe vapor nu vede farul, dar farul există și cârmaciul se orientează după dânsul, spunea un gânditor.

Individul care s'a născut cu supradoze de facultăți psyhice, poate fi un favorizat al Naturii, în virtutea legii Karmice. Și la el ca și la cel devenit astfel în cursul vieții, avem a face cu o modificare de polarizare, o desneutralizare a armoniei forțelor din om, care are ca urmare ca aceste forțe să fie supuse unei acțiuni centrifuge. Oamenii de geniu impun semenilor, aceea ce ei văd și sunt crezuți prin entuziasm sau prin simpatie. Aceștia sunt mediumii cuvântului divin. (Eliphas Levy).

Pe când la Yogi, la sfinți (unii adevărați mediumi), expansiunea forțelor se manifestă în bine, — prin vindecări de boală, bunioară, — alți indivizi o întrebuințează în rău, cu vrăji și farmece, ceeace constitue magia neagră a acelora cari și-au transmis-o prin moștenire. Am văzut că o asvârlire de fluide rele a acestora poate produce efecte vătămătoare aproapelui. Blestemele, anatemele, afurisaniile ating pe cel vizat, dacă el nu este sub o protecție tare, dar în cartea Ursitei viitoare se va înscrie și nelegiuirea aruncătorului ca „un păcat mai mare chiar de cât omorul".

În provocarea efectelor de magie avem adesea a face cu felurite formule și ritualuri ad-hoc, ceeace ne duce la Magia Ceremonială care va face obiectul Capitolului următor.

1) Hagiografia ortodoxă e asemenea foarte bogată.

Scanned with OKEN Scanner

MAGIA CEREMONIALĂ

Dacă facem o comparaţie între forţele omului şi ale animalului, găsim că acesta a fost mult mai bine înzestrat, sub raportul organelor, în lupta pentru existenţă. Omul nu are nici dinţi să roadă, nici colţi să sfâşie, nici ghiare să contrabalanseze pe ale fiarei ce l'ar atacă.

Inferioritatea aceasta trebue să fi fost prima cauză, care a îndemnat pe om să caute a inventă unelte şi sisteme de apărare şi de luptă, apoi să le industrializeze, izbutind astfel să producă alte forţe, să le acumuleze, să le stăpânească şi să le păstreze.

In faţa jocului de forţe ale Naturei, omul a bănuit, încă dela apariţie, că lucrul mâinelor lui nu va mai puteă să-l apere îndestul, ci că trebuia să îmbuneze acea putere, care făceă să se cutremure pământul, să trăznească oamenii şi animalele sau să le taie firul vieţii prin molime ucigătoare. Iată că până în ziua de astăzi, negrul sălbatic, din multe ţinuturi ale Africei, atribue moartea, chiar aceia care e urmarea bătrâneţei, prelucrărei unor vrăjitori duşmani. Nici glonţul care-l loveşte în bătălie nu e, după dânsul, decât trimes prin o putere supra normală a vrăşmaşului personal.

Teroarea care a inspirat omului primitiv loviturile şi ameninţările inexplicabile, l'au dus de timpuriu la fetişism — cea mai rudimentară închipuire a idolului — şi la o mulţime de superstiţii în legătură cu puterea ce-i atribuiă.

Eră un început de religie care s'a desvoltat în urma după natura şi caracterul raselor şi popoarelor prin oamenii cari

au avut şi şi-au asumat sarcina de a învăţă pe alţii marile taine precum şi de a propăvădui morala socială. Aceşti supra-oameni, împreună cu discipolii lor, au căutat să aprofundeze secretele Naturii pentru a puteă cunoaşte şi stăpâni forţele ei, în cadrul credinţelor şi religiilor.

* * *

Cuvântul religie, dela latinescul „religare", este legătura dintre omenire cu Tipul Ceresc, Cuvântul etern; e totalitatea dogmelor şi simbolelor[1]), ale adevărurilor reale sau presupuse, adesea învăluite în mister. Religia mai îmbrăţişează ritualele care sunt partea activă, tălmăcirea şi adaptarea acestor simboluri cari servesc de legătură între divinitate şi oameni.

„Religia fiind de natură umană, nu va încetă de a exista decât odată cu omenirea" — zicea Marele Mitropolit Nifon, la începutul actului testamentar, prin care fondă Seminarul care-i poartă numele.

Numai dogmele vor puteă să evolueze.

O religie morală şi comună a existat între iniţiaţii tuturor ţărilor. Sfântul Augustin ar fi scris odinioară: „ceeace se chiamă astăzi Christianism, a existat cu mult mai nainte, dar s'a chemat aşa când a venit Christos..."

„Principiile lui erau conservate mai mult sau mai puţin pure în marele sanctuarii ale iniţiaţilor, dar aproape lipsite de putere la finele istoriei antice, când au fost salvate şi restaurate de meseniţi".

In frământările generale ale scepticismului care coprinsese spiritele pe la anii 1100 după fondarea Romei, în care un Julien, mediu filosof, împărat al Bizanţului, nu mai vede idolii, la care se întorsese, decât într'o negură nebuloasă, religia, nou propagată, devine o societate, care caută să

1) Simbolul este un rezumat alegoric al unui adevăr sau al unui eveniment, pe când mytul este sinteza, forma abstractă a istoriei, arhetipul, ideilor omenirii. (Definiţia lui Larmandie din „Magie et Religion").

Scanned with OKEN Scanner

MAGIA CEREMONIALĂ

Dacă facem o comparaţie între forţele omului şi ale animalului, găsim că acesta a fost mult mai bine înzestrat, sub raportul organelor, în lupta pentru existenţă. Omul nu are nici dinţi să roadă, nici colţi să sfâşie, nici ghiare să contrabalanseze pe ale fiarei ce l'ar atacă.

Inferioritatea aceasta trebue să fi fost prima cauză, care a îndemnat pe om să caute a inventă unelte şi sisteme de apărare şi de luptă, apoi să le industrializeze, izbutind astfel să producă alte forţe, să le acumuleze, să le statornicească şi să le păstreze.

In faţa jocului de forţe ale Naturei, omul a bănuit, încă dela apariţie, că lucrul mâinelor lui nu va mai puteă să-l apere îndestul, ci că trebuiă să îmbuneze acea putere, care făcea să se cutremure pământul, să trăznească oamenii şi animalele sau să le taie firul vieţii prin molime ucigătoare. Iată că până în ziua de astăzi, negrul sălbatic, din multe ţinuturi ale Africei, atribue moarteă, chiar aceia care e urmarea bătrâneţei, prelucrăreĭ unor vrăjitori duşmani. Nici glonţul care-l loveşte în bătălie nu e, după dânsul, decât trimes prin o putere supra normală a vrăşmaşului personal.

Teroarea care a inspirat omului primitiv loviturile şi ameninţările inexplicabile, l'au dus de timpuriu la fetişism — cea mai rudimentară închipuire a idolului — şi la o mulţime de superstiţii în legătură cu puterea ce-i atribuiă.

Eră un început de religie care s'a desvoltat în urma după natura şi caracterul raselor şi popoarelor prin oameni cari

au avut şi şi-au asumat sarcina de a învăţă pe alţii marile taine precum şi de a propăvădui morala socială. Aceşti supra-oameni, împreună cu discipolii lor, au căutat să aprofundeze secretele Naturii pentru a puteă cunoaşte şi stăpâni forţele ei, în cadrul credinţelor şi religiilor.

* * *

Cuvântul religie, dela latinescul „religare", este legătura dintre omenire cu Tipul Ceresc, Cuvântul etern; e totalitatea dogmelor şi simbolelor[1]), ale adevărurilor reale sau presupuse, adesea învăluite în mister. Religia mai îmbrăţişează ritualele care sunt partea activă, tălmăcirea şi adaptarea acestor simboluri cari servesc de legătură între divinitate şi oameni.

„Religia fiind de natură umană, nu va încetă de a exista decât odată cu omenirea" — zicea Marele Mitropolit Nifon, la începutul actului testamentar, prin care fondă Seminarul care-i poartă numele.

Numai doginele vor puteă să evolueze.

O religie morală şi comună a existat între iniţiaţii tuturor ţărilor. Sfântul Augustin ar fi scris odinioară: „ceeace se chiamă astăzi Christianism, a existat cu mult mai nainte, dar s'a chemat aşa când a venit Christos..."

„Principiile lui erau conservate mai mult sau mai puţin pure în marele sanctuarii ale iniţiaţilor, dar aproape lipsite de putere la finele istoriei antice, când au fost salvate şi restaurate de meseriaşi".

In frământările generale ale scepticismului care coprinsese spiritele pe la anii 1100 după fondarea Romei, în care un Julien, mediu filosof, împărat al Bizanţului, nu mai vede idolii, la care se întorsese, decât într'o negură nebuloasă, religia, nou propagată, devine o societate, care caută să

[1]) Simbolul este un rezumat alegoric al unui adevăr sau al unui eveniment, pe când mytul este sinteza, forma abstractă a istoriei, arhitipu, modelul omenirii. (Definiţia lui Guenandie din „Magie et Religion")

Scanned with OKEN Scanner

MAGIA CEREMONIALĂ

Dacă facem o comparaţie între forţele omului şi ale animalului, găsim că acesta a fost mult mai bine înzestrat, sub raportul organelor, în lupta pentru existenţă. Omul nu are nici dinţi să roadă, nici colţi să sfâşie, nici ghiare să contrabalanseze pe ale fiarei ce l'ar atacă.

Inferioritatea aceasta trebue să fi fost prima cauză, care a îndemnat pe om să caute a inventă unelte şi sisteme de apărare şi de luptă, apoi să le industrializeze, izbutind astfel să producă alte forţe, să le acumuleze, să le statornicească şi să le păstreze.

In faţa jocului de forţe ale Naturei, omul a bănuit, încă dela apariţie, că lucrul mâinelor lui nu va mai puteà să-l apere îndestul, ci că trebuià să îmbuneze acea putere, care făceà să se cutremure pământul, să trăznească oamenii şi animalele sau să le taie firul vieţii prin molime ucigătoare. Iată că până în ziua de astăzi, negrul sălbatic, din multe ţinuturi ale Africei, atribue moartea, chiar acela care e urmarea bătrâneţei, prelucrărei unor vrăjitori duşmani. Nici glonţul care-l loveşte în bătălie nu e, după dânsul, decât trimes prin o putere supra normală a vrăsmaşului personal.

Teroarea care a inspirat omului primitiv loviturile şi ameninţările inexplicabile, l'au dus de timpuriu la fetişism — cea mai rudimentară închipuire a idolului — şi la o mulţime de superstiţii în legătură cu puterea ce-i atribuià.

Erà un început de religie care s'a desvoltat în urmà după natura şi caracterul raselor şi popoarelor prin oamenii cari

au avut şi şi-au asumat sarcina de a învăţà pe alţii marile taine precum şi de a propăvădul morala socială. Aceşti supra-oameni, împreună cu discipolii lor, au căutat să aprofundeze secretele Naturii pentru a puteà cunoaşte şi stăpânì forţele ei, în cadrul credinţelor şi religiilor.

* * *

Cuvântul religie, dela latinescul „religare", este legătura dintre omenire cu Tipul Ceresc, Cuvântul etern, e totalitatea dogmelor şi simbolelor[1]), ale adevărurilor reale sau presupuse, adesea învăluite în mister. Religia mai îmbrăţişează rituálele care sunt partea activă, tălmăcirea şi adaptarea acestor simboluri cari servesc de legătură între divinitate şi oameni.

„Religia fiind de natură umană, nu va încetà de a existà decât odată cu omenirea" — zicea Marele Mitropolit Nifon, la începutul actului testamentar, prin care fondà Seminarul care-i poartă numele.

Numai dogmele vor puteà să evolueze.

O religie morală şi comună a existat între iniţiaţii tuturor ţărilor. Sfântul Augustin ar fi scris odinioară: „ceeace se chiamă astăzi Christianism, a existat cu mult mai nainte, dar s'a chemat aşa când a venit Christos..."

„Principiile lui erau conservate mai mult sau mai puţin pure în marele sanctuarii ale iniţiaţilor, dar aproape lipsite de putere la finele istoriei antice, când au fost salvate şi restaurate de meseaniţi".

In frământările generale ale scepticismului care coprinsese spiritele pe la anii 1100 după fondarea Romei, în care un Julien, mediu filosof, împărat al Bizanţului, nu mai vede idolii, la care se întorsese, decât într'o negură nebuloasă, religia, nou propagată, devine o societate, care caută să

1) Simbolul este un rezumat alegoric al unui adevăr sau al unui eveniment, pe când mytul este sinteza, forma abstractă a istoriei, arhetipul, modelul omenirii. (Definiţia lui Larmandie din „Magie et Religion".)

Scanned with OKEN Scanner

MAGIA CEREMONIALĂ

Dacă facem o comparaţie între forţele omului şi ale animalului, găsim că acesta a fost mult mai bine înzestrat, sub raportul organelor, în lupta pentru existenţă. Omul nu are nici dinţi să roadă, nici colţi să sfâşie, nici ghiare să contrabalanseze pe ale fiarei ce l'ar atacă.

Inferioritatea aceasta trebue să fi fost prima cauză, care a îndemnat pe om să caute a inventă unelte şi sisteme de apărare şi de luptă, apoi să le industrializeze, izbutind astfel să producă alte forţe, să le acumuleze, să le stăpânească şi să le păstreze.

In faţa jocului de forţe ale Naturei, omul a bănuit, încă dela apariţie, că lucrul mâinelor lui nu va mai puteă să-l apere îndestul, ci că trebuiă să îmbuneze acea putere, care făceă să se cutremure pământul, să trăznească oamenii şi animalele sau să le taie firul vieţii prin molime ucigătoare. Iată că până în ziua de astăzi, negrul sălbatic, din multe ţinuturi ale Africei, atribue moartea, chiar aceia care e urmarea bătrâneţei, prelucrărei unor vrăjitori duşmani. Nici glonţul care-l loveşte în bătălie nu e, după dânsul, decât trimes prin o putere supra normală a vrăşmaşului personal.

Teroarea care a inspirat omului primitiv loviturile şi ameninţările inexplicabile, l'au dus de timpuriu la fetişism — cea mai rudimentară închipuire a idolului — şi la o mulţime de superstiţii în legătură cu puterea ce-i atribuiă.

Erà un început de religie care s'a desvoltat în urmă după natura şi caracterul raselor şi popoarelor prin oamenii cari

au avut şi şi-au asumat sarcina de a învăţă pe alţii marile taine precum şi de a propăvădui morala socială. Aceşti supra-oameni, împreună cu discipolii lor, au căutat să adâncească secretele Naturii pentru a puteà cunoaşte şi stăpâni forţele ei, în cadrul credinţelor şi religiilor.

* * *

Cuvântul religie, dela latinescul „religare", este legătura dintre omenire cu Tipul Ceresc, Cuvântul etern; e totalitatea dogmelor şi simbolelor[1]), ale adevărurilor reale sau presupuse, adesea învăluite în mister. Religia mai îmbrăţişează ritualele care sunt partea activă, tâlmăcirea şi adaptarea acestor simboluri cari servesc de legătură între divinitate şi oameni.

„Religia fiind de natură umană, nu va încetă de a exista decât odată cu omenirea" — zicea Marele Mitropolit Nifon, la începutul actului testamentar, prin care fondà Seminarul care-i poartă numele.

Numai dogmele vor puteà să evolueze.

O religie morală şi comună a existat între iniţiaţii tuturor ţărilor. Sfântul Augustin ar fi scris odinioară: „ceeace se chiamă astăzi Christianism, a existat cu mult mai nainte, dar s'a chemat aşa când a venit Christos..."

„Principiile lui erau conservate mai mult sau mai puţin pure în marele sanctuarii ale iniţiaţilor, dar aproape lipsite de putere la finele istoriei antice, când au fost salvate şi restaurate de meseniţi".

In frământările generale ale scepticismului care cuprinsese spiritele pe la anii 1100 după fondarea Romei, în care un Julien, mediu filosof, împărat al Bizanţului, nu mai vede idolii, la care se întorsese, decât într'o negură nebuloasă, religia, nou propagată, devine o societate, care caută să

1) Simbolul este un rezumat alegoric al unui adevăr sau al unui eveniment, pe când mytul este sinteza, forma abstractă a istoriei, arhitipul, modelor omenirii. (Definiţia lui Larmandie din „Magie et Religion")

cultive sentimentul binelui, al milosteniei, al abţinerii dela fapte amorale, în sensul teoriilor perturbabilităţei firii omului.

Nu fără tranziţie şi fără o adaptare la vechile datini s'a putut răspândi Christianismul. Până şi unele date ale sărbătorilor au trecut în noua religie. Remarcăm în vechime aceea a renaşterii Naturii în onoarea Zeiţei Isis[1]), care a fost pusă mai târziu în legătură cu intrarea lui Isus în Ierusalim şi simbolizată cu stâlpări înmuguriţe de Florii, pe când ajungerea la maturaţie ne-o figurează ramurile de nuc înverzite pe care citeşte Preotul molitfelor de Rusalii. Anul nou erà pe la Septembrie când semnul balanţei marchează echinoxul de toamnă, cam pela serbarea Înălţării Crucii, iar data de 25 Decembrie erà serbată în Druizi, ca şi în toată cealaltă păgânitate, în vederea solstiţiului de iarnă. Biserica Creştină o adoptă în secolul al IV-lea, ca zi de naştere a lui Christos. Prin fixarea ei se contrabalansa sărbătoarea cultului păgân. Multe sunt formiele cari au trecut din vechile religii în creştinism.

Lauda, mulţumirea şi cererea, pe cari le întâlnim în Psalmii lui David, sunt sintetizate în versetul angelic:

„Mărire întru cei de sus şi lui Dumnezeu şi pe Pământ Pace, între oameni bună voire".

Dacă Domnul este mai presus de orice laude, vai! câtă nevoie este ca bună-voirea să domnească între oameni! Nu încetul se poate repeta omului modern un precept, pe care se sprijină relaţiunile sociale şi însăşi pacea lumii. Pus în legătură cu Cerul, Imnul de laude al Domnului, cată să amintească creştinului blândeţea moravurilor pe care n'o prea găsim nici în învăţăturile mozaice, nici în preceptele Talmudului.

Moise, sau aceia cari au scris legea atribuită lui, preconizează răzbunarea. Deuteronomul e plin de versete, denotând cruzimea care se întipăreà poporului ales de el.

1) La Greci erau sărbătorile Zeiţei Demeter (pe care Romanii o numiau Ceres) înfiinţată de Eumolpide. Ele au dat prilej lui Schiller să facă una din cele mai frumoase poeme ce cunoaşte literatura germană.

Isus voeşte din contră să transforme legea într'o dogmă de iubire desăvârşită a aproapelui, prescriind să iubeşti chiar pe vrăjmaşi. Moise infiltrează mereu în spiritul poporului său dragostea pentru bunurile pământeşti, iar David în Psalmul 144 cere ca „grânele lui Israel să fie pline, când tot felul de bucate, oile să înmulţească cu miile şi zecile de mii, în câmpiile lui; boii să fie încărcaţi de grăsime; nici daună nici pierdere..." concluzând că „fericit e poporul căruia îi merge astfel şi al cărui Dumnezeu e Iehovah". Isus pune mai multă greutate pe îngrijirea sufletului, prin cunoştinţe şi acte de caritate „de care nu trebue să ştie stânga ce face dreapta", iar pe Iehovah îl declară Dumnezeu, Tatăl al *întregei* omeniri.

Trecând la Talmud, întâlnim „binecuvântarea Sinagogii" contra necredincioşilor, întocmită de Rabbi Samuel Hakkaton din Yabna, care nu e în realitate decât o afurisenie, în special la adresa Creştinismului născând[1]).

Talmudul prescrie şi el undeva: „Nu afurisiţi niciodată cu două mâini, ca să vă rămâie întotdeauna una cu care să iertaţi şi să binecuvântaţi[2])".

Iată o poruncă care, extinsă la alte neamuri şi religii, ar formà o punte de apropiere între acestea şi adepţii lui Israel, exclamă un scriitor.

* * *

Ca religie nouă venită după multe altele, Christianismul nu puteà totuşi să nu se influenţeze de Judaism, în mijlocul căruia îşi făcuse apariţia, nici de formulele cari sunt comune tuturor religiilor. Evreii adorau pe Dumnezeul unic — deşt tuturor religiilor. Evreii adorau pe Dumnezeul unic — deşt ei, din motive politice, îl denumeau al lui Israel — iar Isus nu venise să strice legea ci s'o îndrepteze, s'o complecteze.

1) L'Eglise et la Synagogue" par le Chevalier P. L. B. Drach, ed. 1844. tom. I. pag. 99. 167-559

2) Acest precept are asemănare cu al lui Albert Le Grand, mare scriitor ocultist din secolul al XII-lea: „Nu blestemaţi niciodată când sunteţi necăjiţi".

Scanned with OKEN Scanner

cultive sentimentul binelui, al milosteniei, al abţinerii dela fapte amorale, în sensul teoriilor perturbabilităţei firii omului.

Nu fără tranziţie şi fără o adaptare la vechile datini s'a putut răspândi Christianismul. Până şi unele date ale sărbătorilor au trecut în noua religie. Remarcăm în vechi'me aceea a renaşterii Naturii în onoarea Zeiţei Isis[1]), care a fost pusă mai târziu în legătură cu intrarea lui Isus în Ierusalim şi simbolizată cu stâlpări înnoguriţe de Florii, pe când ajungerea la maturaţie ne-o figurează ramurile de nuc înverzite pe care citeşte Preotul moliftelor de Rusalii. Anul nou erà pe la Septembrie când semnul balanţei marchează echinoxul de toamnă, cam pela serbarea Înălţării Crucii, iar data de 25 Decembrie erà serbată la Druizi, ca şi în toată cealaltă păgânitate, în vederea solstiţiului de iarnă. Biserica Creştină o adoptă în secolul al IV-lea, ca zi de naştere a lui Christos. Prin fixarea ei se contrabalansa sărbătoarea cultului păgân. Multe sunt formele cari au trecut din vechile religii în creştinism.

Lauda, mulţumirea şi cererea, pe cari le întâlnim în Psalmii lui David, sunt sintetizate în versetul angelic:

„Mărire întru cei de sus şi lui Dumnezeu şi pe Pământ Pace, între oameni bună voire".

Dacă Domnul este mai presus de orice laude, vai! câtă nevoie este ca bună-voirea să domnească între oameni! Nu încetul se poate repeta omului modern un precept, pe care se sprijină relaţiunile sociale şi însaşi pacea lumii. Pus în legătură cu Cerul, Imnul de laude al Domnului, cată să amintească creştinului blândeţea moravurilor pe care n'o prea găsim nici în învăţăturile mozaice, nici în preceptele Talmudului.

Moise, sau aceia cari au scris legea atribuită lui, preconizează răzbunarea. Deuteronomul e plin de versete, denotând cruzimea care se întipăreà poporului ales de el.

1) La Greci erau sărbătorile Zeiţei Demeter (pe care Romanii o numeau Ceres) înfiinţată de Eumolpice. Ele au dat prilej lui Schiller să facă una din cele mai frumoase poeme ce cunoaşte literatura germană.

Isus voeşte din contră să transforme legea într'o dogmă de iubire desăvârşită a aproapelui, prescriind să iubeşti chiar pe vrăjmaşi. Moise infiltrează mereu în spiritul poporului său dragostea pentru bunurile pământeşti, iar David în Psalmul 144 cere ca „grânele lui Israel să fie pline, când tot felul de bucate, oile să înmulţească cu miile şi zecile de mii, în câmpiile lui; boii să fie încărcaţi de grăsime, nici dauna nici pierdere..." conchizând că „fericit e poporul căruia îi merge astfel şi al cărui Dumnezeu e Iehovah". Isus pune mai multă greutate pe îngrijirea sufletului, prin cunoştinţe şi acte de caritate „de care nu trebue să ştie stânga ce face dreapta", iar pe Iehovah îl declară Dumnezeu, Tatăl al *întregei* omeniri.

Trecând la Talmud, întâlnim „binecuvântarea Sinagogii" contra necredincioşilor, întocmită de Rabbi Samuel Hakkaton din Yabna, care nu e în realitate decât o afurisenie, în special la adresa Creştinismului născând[1]).

Talmudul prescrie şi el umleva: „Nu afurisiţi niciodată cu două mâini, ca să vă rămâie întotdeauna una cu care să iertaţi şi să binecuvântaţi[2])".

Iată o poruncă care, extinsă la alte neamuri şi religii, ar formà o punte de apropiere între acestea şi adepţii lui Israel, exclamă un scriitor.

* * *

Ca religie nouă venită după multe altele, Christianismul nu puteà totuşi să nu se influenţeze de Judaism, în mijlocul căruia îşi făcuse apariţia; nici de formulele cari sunt comune tuturor religiilor. Evreii adorau pe Dumnezeul unic — deşi ei, din motive politice, îl denumeau al lui Israel — iar Isus nu venise să strice legea ci s'o îndrepteze, s'o complecteze.

1) L'Eglise et la Synagogue" par le Chevalier P. J. B. Drach, ed. 1844, tom. I, pag. 99, 167-559

2) Acest precept are asemănare cu al lui Albert Le Grand, marele scriitor occultist din secolul al XII-lea: „Nu blestemaţi niciodată când sunteţi necăjiţi".

Scanned with OKEN Scanner

Isus nu e un răzvrătit pe terenul politic, cum au voit să-l considere evreii; împărăția lui nu era din lumea aceasta, iar ispititorilor le răspunde în mod lapidar: „dați Cesarului, ce este al Cesarului".

Isus a trăit prea puțin pentru a-și desăvârși opera în amănuntele ei, rămâind aceasta în sarcina discipolilor și urmașilor.

Prima legătură mai accentuată între adepții vechilor învățături magiste și propagandiștii noui, s'a făcut prin Ion Evanghelistul și Paul sau Pavel, devenit după moartea lui Isus, Apostol al Domnului, după ce fusese mai întâi Saul, fariseu fanatic și protivnic al lui Isus, elev al lui Gamaliel.

Ion este o inteligență superioară, instruit în filosofia greco-alexandrină; evanghelia lui se deosibește de celelalte trei prin spiritualitatea ei deosebită.

Dar nici Creștinismul nu reușește a creia pe toți oamenii desăvârșiți spirituali și morali. Dintre adepții lui se aleg câțiva indivizi, cari, prin virtuțile și felul de viață al lor, pot fi trecuți între acela pe care omenirea îi preamărește de obicei ca „Sfinți". Dacă acești oameni neprihăniți, fie-ce de orice religie, au parvenit, prin studii intense, la nofiunea marilor cunoștințe,—cari nu esclud științele moderne,—aceștia pot fi socotiți de inițiați.

În sens modern, toți cercetătorii cari posed datele elementare ale științei oculte, sunt considerați, deși pe nedrept, ca inițiați.

„Sfântul" (ca să păstrăm această denumire, devenită acum cam anachronică față de materialismul dominant), dacă este ignorant în științele spirituale, nu poate lucră decât pe măsura perceperii lui imediată, percepere care poate fi și de ordin spiritual intuitiv; savantul, în înțelesul lumii de azi, poate acționă cu un complex de fapte, dar numai în planul material, singurul accesibil creierilor lui. Magistul sau magicianul pătrunde prin inițiere în lumea legilor astrale și operează potrivit „sintezei" acestor legi. Când el lucrează

potrivit chiar „principiilor" marilor legi, el e considerat ca mag desăvârșit, inițiat și pe planul psyhic.

Carrington și Bosc spun că magistul a fost totdeauna omul de știință. Astrologia, Astronomia, Alchimia, Hermetismul, Fisiologia, Terapeutica și Doctrinele religioase trebue să țină de domeniul său.

„Magia e minunea pentru persoanele profane, dar minunea e magia sfinților. Magia e sfințită prin cultul religios precum cultul are în sine ceva magic.[1]) Magul poate manevră asupra puterii creiatoare a Naturii și comandă elementalilor[2]), transportând influența lor până în planurile astrale și psyhice[3]).

Cam acestea sunt finețele deosebirilor ce se fac de unii ocultiști. Paralelismul era de stabilit pentru a explică cum se întrepătrund preceptele și procedeurile religiei cu ale magiei albe și de ce simbolurile și ceremonialele au atâtea puncte de atingere.

* * *

Cuvântul „mag" însemnă în limba sanscrită, mare, puternic. Religia creștină a rezervat în Calendarul ei, un loc celor trei magi, — primii creștini[4]) — cari conduși de steaua lor înflăcărată, simbolul științei și al puterii lor transcendentale, au adus închinăciune pruncului de secoli anunțat ca Mesia. Destinul mai întruchipă, prin acești magi din diferite ținuturi, omagiul celor trei rase (roșie, galbenă, neagră) adus

1) Isceanu: „Puterea Credinței".

2) Elementalii sunt ființe instinctive și mentale între lumea fizică și lumea spirituală. (Papus) Elementalii sunt „spirite elementare" cari n'au avut viață omenească; a nu fi confundați cu „elementari", ființe conștiente și personale cari în doctrina spirită se numesc mai simplu „spirite".

3) Bosc, Carrington, Bennus și alți ocultiști.

4) După unele tradiții, patruzeci de ani mai târziu apostolul Toma întâlni încă în viață pe acești magi pe cari îi și botează. Împărăteasa Elena, se zice, a strâns osămintele lor și le-a adus la Constantinopol, iar mai târziu ele au ajuns în Catedrala Coloniei. (Christian, Histoire de la Magie).

Scanned with OKEN Scanner

rasei albe, care, de aci înainte, urmă să poarte facla civilizațiunei.

Când cei trei Magi ajunseră în Bethleem ei nu se temură că o să fie înșelați — spune Efrem Sirianul. — Știința ocultă care i-a condus, a luminat, poate, ochii lor spre această sărăcăcioasă singurătate, și, peste formele terestre, ei întrevăzură, un moment, splendorile Cuvântului întrupat. Ei aduceau la leagănul Copilului divin daruri simbolice: tămâie, omagiu oferit Divinității; mir, parfumul care conservă corpul, onoarea, adusă umanității-lui neperitoare, și aur, semnul — regalității, pe care o descoperea în viitorul Lui. Și atunci — continuă Efrem — următoarea vorbire se schimbă între Fecioara Maria și trimișii Orientului:

„Ce faceți voi, le zice Ea, nobili streini? Ce mână v'a adus aici din palaturile Aurorei la această sărăcăcioasă cocioabă? Pentru ce aceste bogate daruri la picioarele unui copil necunoscut, cel mai sărac din nouii născuți ai lui Israel?

— „Fii binecuvântată, răspunseră magii, O! Fecioară care ai dat ființă acestui prunc, căci noi vedem în El pe Regele viitorului.

— „Vai mie! reluă Maica Divină, care rege a fost vre-odată osândit să n'aibă drept leagăn decât câteva paie uitate de păzitorii cămilelor Siriei? Unde ar fi tronul și coroana acestui copil? Spuneți-mi din care semne ghiciți voi mărirea lui?

Iar magii răspunseră:

— „Noi știm sigur că sufletul acestui prunc vine din ceruri! Sub acest smerit coperiș stă fiul Dumnezeului veșnic. El a voit să se nască sărac cu slăbiciunile nouilor născuți și s'a coborât aici pentru a mângâia pe cei săraci și a liberă pe cei obijduiți. Dar într'o zi toți puternicii Pământului vor prosterna la picioarele lui mândria diadeinei și vor mărturisi Dumnezeirea Lui.

— „Domnilor, spuse Ea, spuneți-mi, cine vă descoperă aceste mari lucruri? V'au apărut voua ingerii Celui Prea Înalt pe munți îndepărtați, de unde Soarele își începe cursa?

„Mamă neîntrecută", — răspunseră sfinții călători — noi am văzut lucind pe ceruri o stea, pe care nici o privire omenească n'a zărit-o încă, și am auzit o voce care ne-a umplut inima de bucurie. Am ascultat de această voce și steaua ne-a arătat drumul care trebuiă să-l urmăm: semnele pe care le dă Cel Veșnic, nu înșeală niciodată.

„Al zise Fecioara, păziți-vă să repetați cuvintele voastre în această nenorocită țară! Ierusalimul a pierdut libertatea lui; dacă răutăciosul Irod, care ne guvernează, ar auzi vorbindu-se de un rege care s'a născut, ar lua sabia pentru a tăia acest slăbuț fir, înainte ca el să înflorească!

— „N'ai nici o teamă, binecuvântată între femei, — răspunseră cu o majestate supraomenească mesagerii Orientului; acest Irod va cădea sub mâna lui Dumnezeu și Fiul Tău se va ridică d'asupra tutulor mărimilor Pământului și va fundă o Împărăție eternă, căreia viitorii regi nu vor fi decât servitorii ei.

Fiți și voi binecuvântați, răspunse, cu un surâs ceresc, Fecioara Prea-Măritâ, căci văd că Dumnezeu v'a favorizat de-o seamă cu Profeții. Fie că aceiași Stea, care v'a călăuzit în spre aceste locuri, să vă reîntoarcă acolo unde înfloresc virtuțile voastre. Semănați vestea nouă pe meleagurile cât mai depărtate. Spuneți lumii în trecerea voastră, că roua divină a făcut să iasă fructul vieții de veci. Pacea Cerului să fie de-asupra voastră și când timpurile glorioase vor sosi, acest rege al viitorului, al cărui leagăn l'ați atins, va merge să vă redeștepte în mormintele voastre".

Ne închinăm cu respect înaintea memoriei Magilor, cari, cei dintâi, au văzut din depărtare și au purces la drum lung, pentru a salută pe Acela care trebuiă să hărăzească oamenilor învățătura celei mai desăvârșite iubiri.

* * *

Interesul egoist, capriciul, mândria și dorul de mărire, sunt escluse din mentalitatea magului, după principiurile propovăduite mai apoi de sărbătoritul lor.

Magia neputând avea altă bază decât echilibrul universal, consideră că orice patimă generează o forță factice care strică armonia universală și dă loc la reacțiuni, adevărate ispășiri. Vulgul a inventat proverbul: „Orice faptă are răsplată".

Vechii magi, chematu-s'au ei Ram, Krișna, Fohi, Hermes, Zoroastru, Orpheu, Abraham, Moise, Kong-Tze, Budha, (Sçakia-Muni), ei au cunoscut tot așà de bine pe Dumnezeul unic ca și filosofi ca Socrate, Pytagora, Platon Cicerone, Marc-Aureliu și alții, cari, dacă n'au fost îndrumători în sensul creștinismului, au fost pregătitori pe calea evoluției omenirii.

Moise se adapă cu Orfeu la acelaș izvor pentru a ne înfățișà Cosmogonia Universului.

Moise e „mântuitul din apă", fără a se înțelege prin aceasta „scăpatul din apa Nilului", ci mai de grabă „botezatul în inițiere", cum explică Saint-Yves-d'Alveydre.

Cuvântul „Orfeu" vine dela Arpha, mântuitor, pentru a desemnà iarăși pe un inițiat, destinat a mântui lumea.

* * *

Cuvântul „botez", consemnat în legătură cu Moise, ar părea în disonanță cu ideia că acest ceremonial este o inovațiune pur creștină. Abluțiunile sau spălăturile se impuneau ca nevoi de higienă fizică, acolo unde căldura era mult mai intensă decât în regiunile noastre. Spălăturile corpului au trecut de timpuriu în dogmele religioase ale Răsăritului, și, de o seamă de aleși se făceau cu anumite ceremonii magice.

In India, cufundarea în apa „sfântă" a Gangelui era legată cu pocăință și mărturie antemergătoare. Ceremonia era însoțită de rugăciunile preoților de pe mal, de absolutia și de plata preotului [1]).

La Perși și la Parsi se dà numele și se udă cu apă gura noului născut pentru a simbolizà purificarea de necurățeniile transmise de tată și de mamă.

1) Ragon: „La Messe"

La Egipteni botezul era actul sărbătoresc al inițierii. După susținerea diferitelor probe fizice [1]) și morale (stăpânirea patimilor), vedem pe marele preot stropind pe Neofit cu apă pe cap, după care urmă un post de patruzeci de zile. Inițiatul trebuià să parvină, prin multe peripetii, la dedublarea „eului". Dublul lui astral puteà atunci să apară pe apă, să pătrundă prin uși închiete, vizibil, pipăibil, auzibil, întocmai ca și cum s'ar fi înfățișat însuși corpul lui material.

Inițierea implică dobândirea și altor multe transcendentale cunoștințe, dar Ioan Botezătorul introduce din Egipt în Palestina numai ritualul ceremonial, lăsând restul învățăturilor în sarcina lui Isus pe care îl recunoaște mai mare decât dânsul.

Unii comentatori ai Bibliei, citează, ca o vedere în depărtare, următoarele cuvinte ale Profetului Zaharia:

„In acea zi, (venirea pe pământ a lui Christ), se va deschide un „izvor pentru casa lui David și pentru locuitorii Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurățenie", (Cap. XIII, Versetul 1), corespunzând cu versetul din Cap. XVII a lui Ieremia, care a fost tradus: „Jehova este speranța lui Israil". Cuvântul hebraic „mkvh", are în adevăr două înțelesuri: Speranță, dar și cisternă de apă, ceeace în sens talmudic, s'ar tălmăci drept curățitor de păcate [2]).

In Palestina, înainte de apariția lui Isus, practicau ritualul Botezului Essenenii, o sectă palestiniană. Evreii au căutat să înlăture ideia de botez, tocmai fiindcă el intrase adânc în dogma creștină. Odată cu botezul se generalizează și uzul sfințirii apelor. Aiazma reamintește apa lustrală magnetizată a inițiaților în care se stingea un cărbune aprins. Unele ape devin vindecătoare, vibratoare, în sens magic [3]).

1) Trecerea prin foc și prin apă era mai mult o speriétură.

2) Drach: „L'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue" T. II. pag. 403

3) Adepții unor secte indiene își fac rugăciunile lângă apele curgătoare, vibrațiunile ei nefiind prielnice spiritelor rele.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

In comuna Crişciaticul dela graniţa Poloniei, este o biserică ridicată d'asupra unui izvor făcător de minuni şi tămăduitor de bolnavi. (Universul, 10 Aprilie 1927).

Medicina, desbrăcată de factorul vibrant, magnetizator, factorul credinţei şi al cerului, face un pas înapoi.

In Evanghelia a 5-a a lui Ioan, se vorbeşte de scăldătoarea dela Bethezda, cu cele cinci „privdoare" (portiţe), unde o mulţime mare de neputincioşi aşteaptă turburarea apei de către îngeri, ca numai *un* bolnav odată pe an, din acea mulţime, să poată fi dus la scăldătoare, spre a se face sănătos. Ziua turburării nu este cunoscută celor ce aşteaptă şi nici servitori nu au ei spre a-i ajută.

Evanghelistul ilustrează inerţia omenirii, care în loc să reacţioneze cu cele „*cinci*" simţuri, ce-i le-a hărăzit Dumnezeu, preferă o speranţă deşartă cu care se hrăneşte ani după ani. Pilda ne înfăţişează puterea insuflată de Isus, revărsându-se asupra bolnavului, lucrând printr'o forţă magnetică sau prin sugestiune [1]).

Magnetism, sugestiune, sunt „daruri" puse la dispoziţiunea omenirii şi în special a intelectualului, de care el însă nu face uz, fiind prea înfumurat pentru a eşi din calea ce i-a trasat ştiinţa oficială.

Increderea în sine este prima condiţie a păstrării sănătăţei; regula traiului e a doua. Magnetizarea, sugestia şi rugăciunea au tămăduit boli pe care ştiinţa profană le-a crezut nevindecabile şi totuşi justiţia omenească n'a încetat de a amendă şi pedepsi pe aceia cari au obţinut lecuiri miraculoase, cereşti.

Puţin câte puţin, şi aceste „daruri" se desocultează.

* * *

Seria ceremonialului magic, începută cu botezul, s'o urmărim acum şi în alte manifestări exterioare ale cultului nostru.

1) Despre aceasta scăldătoare nu se pomeneşte nimic în celelalte trei evanghelii.

Creştinul ca şi evreul se întoarce cu faţa spre Răsărit, fiindcă multă vreme a fost cinstit Soarele ca elementul dătător de viaţă a tot ce fiinţează pe pământ.

E drept că lumina spirituală ne-a venit nouă tot dela Răsărit, din Palestina, dar creştinul care şade în India, China, nu se întoarce spre Palestina, adică cu faţa spre Apus, în rugăciunile lui, ci tot spre Soare-răsare.

Cântarea e răspândită în toate religiile vechi şi nu puteà Christianismul s'o înlăture.

La evrei era şi muzica instrumentală în Temple, care a trecut şi în uzul catolicilor şi protestanţilor [1]). Ortodocşii au rămas la concepţia primilor creştini, cari s'au mărginit la muzica vocală, în specie cea Orientală. Vibraţia fiind chime, că atinge planul divin, s'a căutat a i se dà cât mai multă intensitate. D'aci „tereremurile" şi lung repetatele monosilabe, în imnele bieruvice precum şi modulaţiunile isonului, reprezentate prin vre-o 24 de semne cunoscute psaltilor noştri.

Darurile şi *ofrandele* pentru locaşurile de rugăciune şi întreţinerea slujbaşilor erau obişnuite la toate religiile. Slujitorii templelor recrutaţi la Iudei din Leviţi, erau întreţinuţi de celelalte semenţii ale lui Israil, iar exodul în Cap. 34, verset 26, stipulează că „să pârga din ţarina ta să o aduci în casa Domnului Dumnezeului tău", obicei pe care-l întâlnim şi la Romani sub forma unor prăjituri (hostie) oferite zeilor. El aduceau primele fructe Zeiţei Ceres [2]),

1) Muzica instrumentală se strecoară în bisericele apusene în urma darului făcut de către Împăratul Bizanţului Constantin V. Copronim lui Pepin cel scurt, Regele Francilor, în anul 757. Acesta a introdus-o în Biserică cu autorizaţia Papei. Martirul Justin, ca şi Ion Chrisostom se declarase contra muzicii instrumentale (Badea Cireşeanu, „Tezaurul liturgic" Tom. 2). Contra muzicii prea laice s'au pronunţat în diferite rânduri şi prelaţii Occidentului.

2) Datină pe care o găsim la Egipteni, ei aduceau aceste trufandale Zeiţei Isis.

cum se aduc la satele noastre pasca, ouăle și primele roade [1]).

Forma adorărei e variată și câteodată curioasă. La unele secte ia aspectul unor dansuri nebunatice. Femeile din Madagascar se dedau jocului pe tot timpul cât bărbații lor erau in luptă, în ideia că aceasta ar duce la biruință.

Dansul și ocolul n'a încetat d'a fi un ritual. Hora e o derivație, iar în biserică mai avem o rămășiță în „Isaia dănțuiește" din ceremonialul căsătoriei când se mai face un ocol al mesei, ca protecțiune contra spiritelor și conducătorilor de efluvii rele. Până acum câtvà timp erà la catolici o sărbătoare a nebunilor, lupercalele, o extravaganță religioasă, acum suprimată din ordin papal.

In Biblie găsim în Cartea lui Samuel Capit. VI, verset 410—15:

„Și David dănțuià din toate puterile lui înaintea lui Iehovah". In unele geamii musulmane dansul este însoțit cu urletele rituale ale unor derviși.

Focul, considerat ca simbol al spiritului Domnului (Cireșanu), când ca simbol al religiei, cu spiritul care o însuflețește (Chevreuil), când ca emblemă a Naturii, erà in vechime întreținut in permanență de Vestale la Romani.

O curioasă legătură cu focul permanent al Vestalelor, o găsim în datinele ce mai domnesc in unele sate, datini de care vorbește Marian in studiul său etnografic sub capitolul „Focul viu:"

In ajunul Sfântului Gheorghe, flăcăii aprind un foc prin frecarea a două lemne. Acest foc e apoi întreținut un an întreg. Câtevà cuvinte cabalistice rostite și un joc săritor animează această serbare. Cu tăciunii scoși din foc, se afumà mielușeii și vitele pentru a le pàzi de boli".

Identificat cu Soarele, care ne dă căldura necesară creșterii tutulor plantelor și vietăților, focul *igne* al Romanilor,

1) Sărbătorile la Români de Sim. Fl. Marian, membru al Academiei Române, pag. 82.

ne dă cele patru majuscule I. N. R. I. (Igne Natura Renovatur Integra), cea mai strânsă sinteză a Cosmogoniei planetare.

Focul clădește, distruge și iar clădește. Cerul ne infățișază mulțimea aștrilor unde văpaia coace viitoarele lumi. Focul e tatăl hidrogenului, gaz inflamat, ca și al oxigenului, gaz întreținător al flacărei [1]). Amândouă aceste gaze, fiice, se combină în apă, dușmana de moarte a focului. Focul se menține sub forma candelei permanente și sub forma de ritual împreună cu cărbunele (absorbant de rele efluvii), cu smirna și cu tămâia al căror fum predispune spre reculegere și cucernicie.

* * *

Cu privire la materialul care servește Cultului, se pomenește, din cea mai depărtată antichitate, tămâie și lumânare de ceară. Tămâia, produsul unui arbore; ceara, secretiunea gingașilor flori, ambele înfățișând curățenia și parfumul aromatizat de razele Soarelui. Prin arderea tămâii, a lumânării de ceară și a untului de lemn al candelei, se

1) La o curioasă fantazie asupra proprietăților chimice ale acestor două „arzătoare" gaze care compun apa, se dedă ocultistului Jules Lermina în romantica povestire: „Le secret des Zeppelius" în care se vorbește de încercările unui chimist maniac izbutind a dezintegră apa. Secretul transmis unui nepot, Zippelius, acesta e speriat de urmarea care ar avea acest secret, încăput pe mâna unui vrăjmaș al omenirii, când acesta ar arunca în vre-un rău oarecare o picătură din compoziția distrugătoare. Rezultatul: Dispariția apei și distrugerea tutulor ființelor de pe pământ. Posesorul secretului distruge aparatele și toate hârtiile privitoare la acest secret.

Dezintegrarea echivalează cu transformarea materiei în eter, substanță ipotetică, la izolarea căreia nu s'a parvenit până acum, deși știința modernă admite o disocire permanentă a tutulor corpurilor, un fel de dispariție totală. Aceasta dispariție foarte înceată e măsurabilă cu un instrument numit spinthariscop. O disociere rapidă ar produce o explozie a lumii (ideia lui Zippelius) și Gustav Le Bon ne dă ca exemplu apariții și dispariții brusce ale unor stele, observate din când în când de astronomi.

închipuiă prinosul de recunoştinţă pentru toate bunurile ce astrul-Soare, dătător de viaţă, hărăzeşte pământului.

In zilele noastre, reducând toate binefacerile la Ziditor, zicem: „Ale Tale dintru ale Tale, Ţie aducem de toate şi pentru toate".

Ca o figură metaforică ne oprim o clipă la cele cinci lumânări, cu care oficiază arhiereul. Religia noastră atribuie sfeşnicului cu două lumânări simbolizarea dublei naturi a lui Christos, iar cel cu trei, închipuie cele trei ipostaze ale Dumnezeirii [1]).

In vechile tâlmăciri, ele reprezentau cele cinci simţuri ale omului.

* * *

Vestmintele sunt obiect de critică din partea unor intelectuali, fiindcă ar fi prea bogate faţă de smerenia ce a caracterizat la început cultul creştin. Badea Cireşanu spune în preţiosul său op că conducătorii bisericii creştine veniră la ideia de a face aceste vestminte cât mai strălucitoare, din dorinţa lor de a atrage vulgul prin splendoarea cultului, mai ales că şi în cultele păgâne se întrebuinţau ceremonii şi îmbrăcăminte rituale foarte luxoase.

Ragon, [2]), ne spune că Papa, în îmbrăcăminte pontificală, este imaginea lui Nabonassar al Babilonului, cu inelul său de aur, care-i servă drept sigil şi cu Crucea lui Isus coborâtă pe pantofii destinaţi a fi sărutaţi de regii Europei, cu mantia de satin alb presărată cu stele de aur şi tiara cu bandele aurite, împerlate, reprezentând ca şi mitra arhiereilor coroana de spini (?) a lui Isus [3]).

Făcute la origină ca să izbească imaginaţia poporului şi să-i fixeze atenţiunea, totuşi, fiecare părticică din combinatele vestminte, ca şi culorile lor, au o însemnătate simbolică. Astfel stofa de mătase ce acopere umerii preotului la eşirea cu darurile, însemnă pe vremuri ştiinţa iniţiatului deţinător al marilor secrete, care trebuiă acoperită cu un văl.

Simeon Tesalonicianul zice că *Stiharul* [1]) închipuieşte îmbrăcămintea cea luminoasă a îngerilor, căci de multe ori s'au arătat îngerii îmbrăcaţi în acest vestmânt [2]). Aşă tâlcueşte şi Grigore din Nazyanz, Capitolul IV, Versetul IV, din Apocalips, unde e vorba de cei 24 de bătrâni îmbrăcaţi în vestminte albe, purtând pe capetele lor cununi de aur.

Magul nebotezat, Apolonius de Tyana, era îmbrăcat într'o modestă mantie de lână albă, ţesătura de lână şi de in, fiind stofele de predilecţie ale magilor; dar tăria lui nu rezidă în portul sever ci în curăţenia moravurilor, smerenia şi altruismul lui.

Cârja archierească — simbolul păstoriei oilor cuvântătoare, — poartă la ortodocşi doi şerpi, reprezentând înţelepciunea pastorală. Şerpii aveau aceiaşi însemnătate la egipteni şi la popoarele antice [3]).

Ne oprim aici, căci ne-ar duce prea departe examinarea tuturor vestmintelor clericilor [4]).

---

1) Din „Tezaurul liturgic" al lui Badea Cireşeanu, Vol. 2.

2) Ragon, „La Messe".

3) La magi era o bandă de aur împodobită în formă de coroană, cu flori de verbină.

1) Stiharul este vestmântul strâns şi lung al Diaconului. El era la Greci şi la Romani tunica albă, ca şi la primii creştini. (Badea Cireşeanu).

2) Arătarea îngerilor corespunde cu fenomenul de materializare al experienţelor.

3) Când şarpele era aşezat pe coadă lui, aceasta însemna substanţa unică; ca agent magic era forţa dinamică, spirit de perversitate. (Lily Star). Anticii mai simbolizau eternitatea prin şarpele încolăcit. Şarpele care-şi muşcă coada este emblema influenţei demonice, emblemă care sugerează că, pe câtă vreme omul nu se desăvârşeşte prin virtute, rămâne jucăria fatalităţii. Şarpele acesta reprezintă ruşinea, ura injustă, principiul satanic. (Albert Jounet, „La Clef du Zohar") Vrăjitoarea ţiganca învoacă lucrarea astrală prin cuvintele: „Napoleon Cap de şarpe", ghiocul jucând la ea rolul de oglindă magică.

4) Vestmintele sunt pe larg descrise de Badea Cireşeanu în tomul al doilea al „Tezaurului Liturgic" precum şi în „Encyclopédie Théologique" de Abatele Migne.

Scanned with OKEN Scanner

Intrucât intenţiunea noastră nu este a face un curs de ritual, n'am atins decât câtevà din formele cultului exterior al nostru. Tot aşà vom urmà cu puţinele rânduri ce vom consacrà dogmelor în acelaş interes al stabilirii raporturilor dintre actualele învăţături şi vechile tradiţii ale artei sacerdotale, identificate cu magia ceremonialà.

Cea mai mare dogmă este aceea a Trinităţii de care evangheliştii nu pomenesc. Numai o epistolă a lui Ioan (IV, 7), mărturiseşte de „trei" în cer: Tatăl, Cuvântul şi Sfântul Duh şi aceştia trei sunt Unul.

Urmaşii Apostolilor, divinizând pe Isus, — Cuvântul — şi facând legătura cu Sfântul Spirit, emanaţia Tatălui, parvin la închipuirea Sfintei Treimi în trei ipostaze, totuşi unà şi nedespărţită, căci ipostaza nu are înţeles de „persoanà". Unii din promotorii creştini ca Origène şi alţii, din şcoala alexandrină, temându-se ca să nu se nască confuziuni în minţile neofiţilor, se opuneau la pictarea lui Dumnezeu-Tatăl [1] şi deci a Sfintei Treimi. Dar zelul unor propagatori a reuşit, astfel icoana Treimii zugrăvită pe locul cel mai bătător la ochi, în mijlocul Templei, stă în contradicţie cu ceeace mereu se spune, că Dumnezeu e spirit nevăzut.

Ca istoric al dogmei Trinităţii, Cavalerul P. L. B. Drach [2], scrie:

„Rabinii susţinând că dogma Sfintei Treimi constituie un politeism, calomniază religia creştină pentru a face să vă depărtaţi de dânsa". Din citirea uvragiului său reese clar că oamenii aleşi ai Vechei Sinagogi, cunoşteau pe Dumnezeu Unul prin esenţa Sa, şi „în trei" prin cele trei ipostaze distincte, dar nedespărţite ale Divinităţii.

De altminteli când preoţii binecuvântau pe credincioşi cu cuvintele din „Numerii" (Cap. VI, Versel 24, 25, 26),

[1] Iod = Pater, devenise la Romani Ju-Piter, Jupiter.

[2] „De L'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue", Tom. I, pag. 41.

degetele mâinilor se despărţeau în trei (degetul mare, arătătorul cu mijlociul, inelarul cu degetul mic).

Doctrina Brahmanismului este şi ea întemeiată pe trinitate: Brahma ziditor, Vişnu păstrător, Siva destructor, alături figurând Maia, principiul femenin din Brahma creiat.

* * *

O paranteză asupra Treimii:

Intr'una din şedinţele spiritiste, la 4 Septembrie 1926, faţă fiind doi înalţi funcţionari ai Statului, un asistent a cerut să se dea de către călăuza eterică a cercului ideia asupra Trinităţii. S'a petrecut atunci următorul fenomen:

Pe peretele odăii s'a proiectat luminos un triunghiu echilateral de felul acesta: Inscrieţi, zice, orice cifră vreţi la vârfurile triunghiului. Adunaţi cifrele din vârfuri, care sunt pe o linie, s. ex.: 15 cu 18 şi puneţi 33 la mijloc unde cade o perpendiculară. Apoi 18 cu 27 şi puneţi suma 45 la mijloc, de asemenea 27 cu 15 şi puneţi la mijlocul laturii 42. Acum adunaţi cifrele de sus, cu cele de jos:

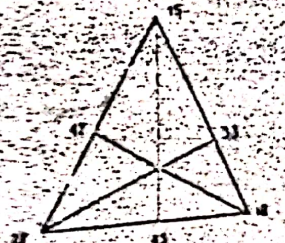

15+45=60; 27+33=60; 42+18=60.

Rezultatul va fi acelaş orice cifră am pune. Aceasta e o pildă a înfăţişerii „trei într'una".

Acest învăţământ inscris miraculos pe perete cu litere luminoase, deşi riguros matematic, nimeni nu s'a gândit a-l raportà la întrebarea ce se punea.

* * *

Principiul femenin apare mai târziu în religia creştină. Papa Grigorie I. (540—604) introduce prăznuirea Mariei, regina fecioară, care, pentru istorici, ogândeşte sărbătorirea Isisei, zeiţa Naturii şi a Sofiei, regina înţelepciunii.

Occidentul nu s'a putut sustrage de toţi influenţei doctrinei

Scanned with OKEN Scanner

revoluționare a lui Irșu, a propunerii de fapt al femininului înaintea masculinului. Cu timpul adorațiunea Madonei a parvenit să întreacă de multe ori închinarea adusă Fiului Ei, precum deasa pomenire a Fiului a cam umbrit amintirea Tatălui.

Cu Protestantismul se produce o reacțiune, tocmai în țările germane unde este mai răspândită cinstirea a tot ce a fost în legătură cu supra-oamenii. Numai antagonismul ce se iscase între Biserica Catolică și cea Reformată a putut să înlăture cu desăvârșire cultul Mariei la protestanți.

* * *

A doua dogmă creștină rezidă în cinstea ce se dă Crucii. *Crucea* n'a fost esclusiv semnul creștinismului. La inițiați, ea a fost semnul opoziției forțelor, a activului și pasivului; la Egipteni în special, al ființei și al generațiunei (ca lună nouă la musulmani). Pentru Magi, era simbolul infinitului în întindere, înălțime, lărgime, adâncime, semnătura lui Dumnezeu.

Odinioară instrument de tortură, Crucea s'a înălțat luminos deasupra templelor, și, acum de curând, pe o culme a Carpaților, drept semn de biruință și strângere la o laltă a unei Nații; veșnic mijloc vibrator, transmițător al undelor a sute de milioane de ființe omenești către Dumnezeiasca Putere. Sărutată, sărbătorită, Crucea acumulează forțe, dar divin, și devine răsplătitoare, vindecătoare, mângâietoare, pentru încercata omenire care recurge la dânsa cu credință.

Badea Cireșeanu, în citatul său op, ne spune că adoratorii lui Mithra[1]) în Persia antică ar fi întrebuințat semnul crucii ca semn de recunoaștere, cum, probabil, l'au întrebuințat și primii creștini.

Semnul crucii este o alăturare la rugăciune căreia trebue

[1]) Zeul Lumii sau al soarelui: Cultul lui pătrunse rădăcini și în statul Roman.

să-i urmeze. El este o proecțiune în astral de ordin magic și ceremonial și deci trebue făcută ritmic cu intervale de timp pentru trecere dela o parte la alta a corpului. Mai întâi atingând capul în dreptul frunții, închipuirea Tatălui apoi degetele se îndreaptă spre plexul solar, sediul sufletesc, marcând coborârea Fiului—Verb. De aci pleacă spre umărul drept, parte pozitivă, (masculin), polarizată, încheind cu umărul stâng (negativul), riguros la aceiași înălțime, în scobitura de sub umăr.

Modul grăbit, necadențat și nepronunțat, cum cei mai mulți fac semnul crucii, este o parodie, o injurie aruncată ritului.

Relevăm și aici caracteristica diferență între apus și răsărit. Primul face crucea dela stânga spre dreapta, ca omagiu principiului revoluționar al lui Irșu, ridicat de el pe primul plan, principiu care căută a consfinți superioritatea femininului asupra masculinului.

* * *

Mărturisirea era și la evrei cu bătaia pieptului în Sinagogă. Ea pare a fi fost moștenire dela Egipteni.

Filosofui Marc-Aurel s'a spovedit către hierofantele misterelor Eleusine, Sacrificatorii Romani se mărturiseau înainte de a procedă la jertfiri.

Spovedania la creștini, la început publică către cele patru puncte cardinarle, o desființează în anul 396 Nectarie, când o femee recunoaște relațiile avute cu un diacon. Către 1200, este introdusă de Inocențiu III, „Confesiunea Auriculară", secretă.

Împărtășirea sau *Cumunicătura* (grijania), Euharistia, se reazimă pe o ceremonie egipteană. După un vechiu obicei, preoții procedau la spălătumile rituale înainte de începerea slujbei. Înainte de ultima Cină, având cu discipolii săi, Isus se desbracă de-o-parte din veșminte, ia pe mână o pânză și procede la spălarea picioarelor ucenicilor. Ceremonia are loc în o vastă sală luminată și e precedată de îndemnuri

revoluționare a lui Irșu, a propunerii de fapt al femininului inaintea masculinului. Cu timpul adorațiunea Madonei a parvenit să întreacă de multe ori închinarea adusă Fiului Ei, precum deasa pomenire a Fiului a cam umbrit amintirea Tatălui.

Cu Protestantismul se produce o reacțiune, tocmai în țările germane unde este mai raspândită cinstirea a tot ce a fost ur legătură cu supra-oamenii. Numai antagonismul ce se iscase între Biserica Catolică și cea Reformată a putut să înlăture cu desăvârșire cultul Mariei la protestanți.

* * *

A doua dogmă creștină rezidă în cinstea ce se dă Crucii. *Crucea* n'a fost esclusiv semnul creștinismului. La inițiați ar fi fost semnul opoziției forțelor, a activului și pasivului; la Egipteni în special, al ființei și al generațiunei (ca luna nouă la musulmani). Pentru Magi, era simbolul Infinitului în întindere, înălțime, lărgime, adâncime, semnătura lui Dumnezeu.

Odinioară instrument de tortură, Crucea s'a înălțat luminos deasupra templelor, și, acum de curând, pe o culme a Carpaților, drept semn de biruință și strângere la o laltă a unei Nații; veșnic mijloc vibrator, transmițător al undelor a sute de milioane de ființe omenești către Dumnezeiasca Putere. Sărutată, sărbătorită, Crucea acumulează forțe, dar divin, și devine răsplătitoare, vindecătoare, mângâietoare, pentru încercata omenire care recurge la dânsa cu credință.

Bădea Cireșeanu, în citatul său op, ne spune că adoratorii lui Mithra[1]) în Persia antică ar fi întrebuințat semnul crucii ca semn de recunoaștere, cum, probabil, l'au întrebuințat și primii creștini.

Semnul crucii este o alăturare la rugăciune căreia trebue

1) Zeul Lumii sau al soarelui: Cultul lui prinsese rădăcini și în statul Roman.

să-i urmeze. El este o proecțiune în astral de ordin magic și ceremonial și deci trebue făcută ritmic cu intervale de timp pentru trecere dela o parte la alta a corpului. Mai întâi atingând capul în dreptul frunții, închipuirea Tatălui apoi degetele se îndreaptă spre plexul solar, sediul sufletesc, marcând coborârea Fiului—Verb. De aci pleacă spre umărul drept, parte pozitivă, (masculin), polarizată, încheind cu umărul stâng (negativul), riguros la aceiași înălțime, în scobitura de sub umăr.

Modul grăbit, necadențat și nepronunțat, cum cei mai mulți fac semnul crucii, este o parodie, o injurie aruncată ritului.

Relevăm și aici caracteristica diferență între apus și răsărit. Primul face crucea dela stânga spre dreapta, ca omagiu principiului revoluționar al lui Irșu, ridicat de el pe primul plan, principiu care caută a consfinți superioritatea femininului asupra masculinului.

* * *

Mărturisirea era și la evrei cu bătaia pieptului în Sinagogă. Ea pare a fi fost moștenire dela Egipteni.

Filosoful Marc-Aurel s'a spovedit către hierofantele misterelor Eleusine, Sacrificatorii Romani se mărturiseau înainte de a procedă la jertfiri.

Spovedania la creștini, la început publică către cele patru puncte cardinale, o desființează în anul 395 Nectarie, de când o femee recunoaște relațiile avute cu un diacon. Către 1200, este introdusă de Inocențiu III, „Confesiunea Auriculară", secretă.

Impărtășirea sau *Cuminecătura* (grijania), Euharistia, se reazimă pe o ceremonie egipteană. După un vechiu obicei, preoții procedau la spălăturile rituale înainte de începerea slujbei. Înainte de ultima Cină, având cu discipolii săi, Isus se desbracă de-o-parte din vestminte, ia pe mână o pânză și procede la spălarea picioarelor ucenicilor. Ceremonia are loc în o vastă sală luminată și e precedată de îndemnuri

Scanned with OKEN Scanner

bune și rugăciuni. Rupând pâinea, El împarte discipolilor, figurând cu ea esența vitală, dinamică, care alimentează substanța și creșterea formelor, mai alăturând vinul, imaginea infuziunei de vigoare organică, ca, prin o împărtășire comună cu aceste bunuri, unite cu esența efluviilor emanând din natura lui astrală și spirituală, să se consfințească solidaritatea și iubirea ce trebuie să unească pe oameni.

După ce am trecut în revistă formele exterioare și dogmele Cultului, să pășim la operațiunile cari constituesc ceremoniile religioase și magice. In ceremoniile religioase operația se săvârșește de personalul Cultului, clerul, cu ajutoarele lui, care ne înfățișează o cheltuială de forțe spirituale, fizice și materiale.

Partea fizică este a corpului, cea spirituală a creerului și mai este una materială a diferitelor ingrediente consumate, ca unt de lemn, cărbune, tămâie, smirnă, vin, prescură, etc.

Isus a marcat pierderea unei particele de putere cu ocaziunea vindecărei femeii care nu făcuse altceva decât să se atingă de pulpanele veșmintelor lui. Era deja o descărcare de fluide magnetice (odice) din tezaurul Lui de puteri nesfârșite.

Coborându-ne mult mai jos vom spune că puterile spirituale pe care le invocăm sunt și ele rezultanta sforțărilor ce desfășurăm noi prin anumite rituale. Am văzut că cu ocazia venirii unei fotografii din depărtare (aport), s'a săvârșit un mic ritual. Iar altă dată, când s'au operat oarecare vindecări, ele au fost precedate de formele dictate prin mediu.

* * *

Sfințirile apar ca o operație magică. Se susține că apa sfințită de preot (aiazma) se păstrează fără a se altera.

Sfințirea bisericilor, a icoanelor, este tot o operațiune magică fără de care nici o mișcare nu se produce în astral, nici un efect nu se poate aștepta. Efectul este cu atât

mai miraculos, cu cât operatorul întrunește mai multe condițiuni, ca:

1. O viață curată neprihănită de viții și de patimi ceeace presupune de multe ori o predestinațiune.
2. O inițiere, respectiv o instrucție.
3. Credință și conștiință în actele sale.

Operațiunea magică constă în:

1. Rugăciune apropiată intențiunei;
2. Invocarea numelor divine;
3. Stropirea cu apă sfințită;
4. Ungere cu unt de lemn slujit;
5. Tămâierea cu parfumurile și focurile consacrate;
6. Pecetluirea cu semnele crucii și alte semne rituale;
7. Binecuvântarea și suflarea operatorului și altele pe cari le cunosc magii și slujitorii altarului [1]).

La aceștia împărtășirea „harului" ține mai mult de „darul" ce i-a fost hărăzit prin consacrare (hirotonisire).

In principal totul se reduce la rugăciune.

Sub titlul „O putere uriașă, rugăciunea", d-l I. Gr. Oprișeanu, ne spunea odată:

„In Imparația Infinitului există o putere asupra căreia experiența ne atrage foarte serios atenția. Ea poartă — zice-se — un nume anacronic pentru veacul în care trăim. Experimentată de oamenii dinainte de Cristos ca și de cei de după El, ea se încăpățînează a dovedi că, deși veche, de când există omenirea, nu vrea să cunoască perimarea. Valabilitatea ei cată să fie privită sub unghiul veșniciei. Ii era prieten Marele Inspirat care a primit, pe muntele Sinai, legea lui Israil, Ii era familiar Profetul de pe muntele Carmel. O simțim în uriașele ei resurse prin zornăitul lanțurilor din temnițele în care Marele Apostol Pavel putea să cânte lui Dumnezeu slavă și să dorească însăși împăratului Agripa, fericirea sufletească...

1) Se vede de aici cât de apropiate sunt procedeurile magilor cu ale clericilor. Dupe Pierre Piobb: „Formulaire de Haute Magie".

In camera de comandă a unui suflet, un comutator se învârteşte. Dumnezeu e sesizat. O întreagă mişcare de viaţă spirituală se resimte în lume. Da, Puterea rugăciunei e una din marile realităţi sufleteşti".

Rugăciunea în genere este o cerere pentru o milă, în interes de bună stare materială sau spirituală, de propăşire, dar poate fi şi de iertare a greşelilor sau păcatelor.

Rugăciunea poate să aibă loc în camera credinciosului, dar făcută în locaşurile consacrate, ea va avea mai multă eficacitate acolo fiind mai odihzată atmosfera prin vibraţii.

In această privinţă ni se dictează de învăţătorul spiritual:

Corp, suflet şi spirit:

La trei planuri corespund şi casa Lui în trei părţi este, şi când tu, preot, te afli acolo în Altar, lucrează Spiritul în Spirit, înţelegând Spiritul tău în Marele Spirit. Acolo în Altar este lucrarea spiritului tău şi a sufletului. Corpul pentru Altar nu mai există; dar el trebue să fie curat (lucrul curat privit din trei puncte de vedere), căci peste el se va arunca simbolurile de curăţenie pentru a corespunde la lucrarea spiritului în Spirit.

Când se spune Crezul, Preotul o anumită lucrare desăvârşeşte în Altar, însă mişcarea trebue armonizată cu timpul cât durează Crezul.

Făcând aplicaţia cuvântului „atmosferă" la rugăciune, misionarul nostru călăuzitor, ne spune:

O exclamaţie, poate fi expresia unei alarme, unei fricî, unei mirări, cum poate fi şi expresiunea de plăcută evlavie încercată de un om şi transmisă chiar altuia, după tonul cu care a fost pronunţată. Cuvântul, gândul, devine un corp care are menirea să străbată atmosfera mii de ani întocmai ca sunetul ori cărui ecou va ondulă mii de ani în depărtarea Universului. Un Ah! exclamat cu consecinţa unei bucurii sau unei dureri, nu-şi va pierde forma sub care a plecat dela origina lui. De aceea când te rogi, trebue să fii liniştit, pentru că cuvintele pe care le spui devin imediat

corpuri cu atmosfera lor. Ele trebue să aibă acea putere, de a magnetiză, dar pentru aceasta trebue să te reculegi, nici un gând străin nu te va supără[1]).

Cu desăvârşită liniştе îţi începi rugăciunea ar-ti-cu-lând. Tu vei vibră, magnetizând atmosfera în care te afli; în această atmosferă, succesiv se voi creiă diverse corpuri, în raport cu intonaţiile tale, cari corpuri eterice, fiecare are atmosfera lui. Cum aceste corpuri se creează într'o atmosferă magnetizată de tine, dela sine se înţelege că şi aceste atmosfere se vor magnetiză. Atunci întreaga atmosferă în general, (atmosfera ta şi atmosfera acestor corpuri) devine un sanctuar, în care tu, om, eşti motorul principal; tu om, care eşti cu o lumină într'un Ocean de întunerec, tu te uneşti atunci cu Planul Superior.

Ştiinţa va parveni să demaustreze legătura sunetelor cu culorile[2]) şi că fiecare sunet îşi are culoarea lui. Când s'au împreunat mai multe sunete, — continuă ghidul — ele au dat o formă specifică, forma care se îmbracă în diverse haine pe un fond care formează culoarea aurei omului.

Acestui fond îi vom da numele de atmosfera formei.

Cititorul care ducându-se să-şi omoare moina, pronun-

---

1) Psalţii cântă... „toată grija cea lumească acum să o lepadam" iar preotul liturghisitor iese cu sfintele taine ale Naturii acoperite cu un văl aurit şi purtate la fruntea lui cu mâna stângă, (simbolizându-se prin acest gest faptul că preotul e în posesia cunoştinţei şi acestor mari taine cari nu se pot divulga profanilor lipsiţi de elementele cunoştinţei ale acestor mari taine), iar în mâna dreaptă preotul ţine „potirul vieţii", când porneşte din Altar cu sfintele daruri, în mijlocul poporului profan şi binecuvântă toată ierarchia vieţii sociale cea diferenţiată prin principiul naturii, care e: „diferenţiarea cea infinită a formelor de viaţă". (Din notele d-lui Silviu Sucitu).

2) V. Memoriu editorului M. A. Valette: „Harmonie comparée des sons et des couleurs", dedicat la 1801 Cardinalului Donnet. V. şi Rev. „Natura", 15 Noemb. 1927. Invenţia ing. Legg din Pittsburg, St. U. a unui oscilograf electric, numit „Osiso" de dimensiuni mici cu o oglindă minisculă groasă de 80 miimi de milimetru, care oscilează. Surdo-muţii pot comunică cu alţi oameni graţie acestui instrument cu care se vor putea descoperi şi zăcămintele de petrol.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

tând acest cuvânt de „mamă", forma va avea o haină cu totul deosebită de haina ce-o îmbracă forma creiată prin pronunțarea aceluiași cuvânt de un copil.

Cunoscând aceste condițiuni, omul va ști să se roage în alte mai bune condițiuni, căci va înțelege procesul rugăciunei. Aceste forme aleargă contopindu-se, formându-se în grupări, plutind în Nemărginit, drept icoana faptelor și gândurilor.

Dar cu schimbarea „Aurei" omului, rezultat al spiritualizării, al schimbării gândurilor, al magnetizărilor, se schimbă și aura individului, și cel mai grandios exemplu și probă de modificarea aurei este ritualul botezului, care schimbă imediat aura copilului, în urma invocațiunilor preotului.

Le văd aceasta cei de dincolo, apoi medii văzători și unii indivizi puși în stare somnambulică.

Tot acest mare spirit învățător care ne revelează aceste adevăruri, ne spune că: *„dacă spiritul nostru ar fi destul de evoluat, am vedea că rugăciunile în comun formează un lanț de curent magic, al cărui pol, pleacă de la cel de față către preotul slujitor al altarului pentru a se înfoarce sfinții asupra celor de la care a plecat*[1]*). Cu cât e mai mare cercul de credință și de evlavie, cu atât și rezultatul e mai puternic.*

Procesul rugăciunei nu este altul decât realizarea unei grupări de vibrațiuni; vibrațiunile rugăciunilor se vor armoniză cu alte vibrațiuni de același fel, cu milioanele de rugăciuni ale strămoșilor noștri[2]*), rugăciuni cari dorm în armură de credință și iubire, colorând prin vibrații, sanctuarul și altarul templului tău viu din tine, om!*

Dar când omul e predispus spre rele, minciună, hoție, crimă, atunci trăesc clișeele gândurilor perverse în atmosfera lui cenușie. Când un om proiectează o crimă, vibrațiunile gândurilor și rugăciunilor lui creiază un curent care se va uni cu un complex asemănător de gânduri rătăcite, care dirijindu-se spre ținta propusă, crima plănuită se înfăptuește.

Inscrierea acestor gânduri în astral ia atunci forma unor linii și arcuri frânte, pe când vibrațiunile gândurilor bune, ondulează în curbe circulare. Inițiații, cari cunosc ierarchia forțelor, înțeleg procesul vibrațiunilor și ondulațiunilor, înțeleg taina rugăciunii și-și explică pentru ce „Marele Inițiat întreba subiectele asupra cărora lucrăz crezi? și numai atunci, după afirmația lor, minunea se săvârșia.

Noțiunile acestea, extrase din anumite comunicări, sunt complectate de un spirit care venind ca trimes al lui Hașdeu, ne dictă:

„In parfum de smirnă, gânduri suave, gânduri pline de parfumul ființei Tale, Doamne, își risipesc nectarul lor în grădin sufletului Tău. O! când gândul e plin de Tine, atunci inima Ta, Doamne, e plină de Tiul Tău.

Gânduri, gânduril voi vă veți uni spre a forma un singur gând, dar când? atunci când, probabil, sângele se va fi scurs din vinele tale; când tu, sângerând, ai fi putut ajunge la hotarele Împărăției, — Unicul Gând. Și trei drumuri duc spre această Împărăție; și aceste trei drumuri, ca formă, este unul tolus, ca fond.

De ai credință, pare că ai impresia că se scurtează drumul și tu, călător, poți ajunge într'o clină dar să ai credință.

De ai iubire, ai impresiunea că drumul se lungește, devenind și el parcă o dorință d'a se scălda în iubirea ta. Pașii tăi atunci vor fi înceți și dureroși, dar această durere este o durere care trece de mărginile unei dureri cunoscută de om, devenind astfel înfiorător de plăcută. Vei merge și vei vărsă mereu, mereu din marea ta iubire, îndeplinind cu fiecare pas, uniunea sufletului tău cu Marele Suflet în care ești, pe care-l aspiri și cu care totași, din lipsa de iubire, nu poți să-l pricepi.

In fine vei merge pe al treilea drum, pe drumul Speranței;

[1]) In descrierea vieții Sf. Vasile, contimporanul lui Iulian Apostatul, se menționează unele apariții de natură eterică împrejurul lui Sf. Vasile.

[2]) Acest adevăr este ilustrat în biserica noastră prin refrenul: Pentru „rugăciunile sfinților părinților noștri".....

luptă, luptă, la fiecare pas ai o luptă. Şi aici ai impresiunea că drumul se lungeşte şi tu înaintezi luptând, călător luptător, pentru ca, la urmă, să devii învingător credincios" [1]).

Un alt învăţător eteric spune:

„Când omul intenţionează să se roage şi scopul e semenii lui şi tot ce-l înconjoară, rugăciunea este mult mai vie şi efectul ei este mai puternic pentru binele celui ce a săvârşit-o. Deci omul se ridică prin semenii lui şi devine puternic prin el însuşi.

O rugăciune trebue să se ridice pe piedestalul celui mai desăvârşit altruism. Rugăciunea trebue să fie pentru toată lumea, iar nu cum greşit se procedează, pentru tine. Ce eşti tu, faţă de restul omenirii? Au nu restul omenirii te face pe tine să înţelegi viaţa? Prinde, pentru o clipă, că tu, care te rogi, ai devenit un vulcan de iubire şi o acoperi, o înmormântezi în iubirea ta. Cere pentru toată omenirea binele dela Domnul, şi atunci indirect, tu atragi puternic ajutorul Domnului pentru tine.

Să înţelegi solidaritatea dintre tine şi restul lumii este a începe a te cunoaşte pe tine şi atunci tu eşti al tuturora. Toate gândurile bune, în toate acţiunile tale pentru alţii, nimic pentru tine, şi vă mărturisesc în auzul Domnului, că atunci devii puternic şi totul în Cer rămâne pentru tine.

Să vă dau altă formă, care să satisfacă mai bine pretenţia spiritului mai evoluat. Când am zis: „Totul în Cer e pentru voi", în cazul când voi pe pământ sunteţi ai tuturora, m'am gândit la procesul curentelor dirijate de şi în lumină astrală, printr'o atracţie şi o respingere a atomilor fluidici, născuţi, şi acelor făcuţi. Să precizăm aceşti termeni: născuţi şi făcuţi prin următorul exemplu: un om poate evocă un spirit, dar poate evocă imaginea spiritului, bine-înţeles imaginea va fi ca pământean. In ambele cazuri rezultatul se obţine. In primul caz, d-ta ai vorbit cu un spirit născut, în al doilea cu unul făcut. Magia poate demonstră experimental aceasta.

1) Infăţişează lupta spre perfecţiune a diferitelor reincarnări

Este o magie simplă şi o puteţi oricând experimentă. Deci când eşti al tuturora, când te-ai rugat pentru toţi, pare că ţi-ai azvârlit sufletul şi l-ai împărţit la toţi semenii tăi. Dar atunci sufletul tău, împărţit la ei, va fi însufleţit de ei şi sufletul tău, atunci pare că a devenit un acumulator de energie uriaşă obţinută din energiile parţiale ale fiecărui semen al tău. Şi înţelegi atunci ca un asemenea suflet, înfrăţit prin taina iubirii cu toate sufletele, nu poate să aibă la eliberare decât senzaţia fericirii şi o putere de energie care-l pune în situaţia de a pătrunde lumile lui Dumnezeu. Pe când puterea de energie fizică se capătă prin egoism, puterea de energie spirituală se obţine prin altruism".

„Rugăciunile Bisericii sunt preferite deci la plural. Binecuvântarea Domnului e chemată pentru toţi şi pentru toate".

Christianismul a avut şi el şi are încă oameni cari au format comunităţi consacrate devoţiunei mulţimei. Dela origină această consacrare a fost unită cu ideia unei solidarităţi a elementului uman, ca rugăciunile acestor închişi prin mânăstiri să profite tutulor. Intre aceşti cuvioşi întâlnim inşi cari, prin o viaţă neprihănită, au parvenit a face minuni ca şi magii cari au ajuns la acest dar prin credinţă şi ştiinţa moştenită dela aceia cari le-au cultivat în templele lor de odinioară. Nici astăzi ei nu dispreţuesc ştiinţa modernă dar ţin a păstră şi tezaurul vechilor mistere descoperite prin observaţii şi revelaţii a nenumărate generaţii cari au trăit când-va chiar pe Continentele prăbuşite în Ocean. Şi aceste mistere nu le-au comunicat decât treptat şi numai la cei vrednici de teama de a nu fi utilizate în dauna omenirii. N'au reuşit pe deplin a le ascunde cum vedem practicele la cari se dedau unii cari au putut să fure o parte din ascunsele puteri, ce confereau tainele, spre a le întrebuinţă în rău.

Forţele electricităţii, în unele direcţiuni superioare celor cunoscute astăzi, ale razelor arzătoare, n'au eşit la lumină de la ei şi nu ştim dacă cunoştinţa lor mai există sau s'a perdut în cursul veacurilor. Poate că s'a îngropat într'adins căci ce ar fi devenit omenirea dacă mijloacele de a ucide

Scanned with OKEN Scanner

de astăzi ar fi fost întrebuințate de acum 2—3 mii de ani. Numai locuitorii acestui mic continent, veşnic frământat de violența patimilor ambițioase, numai ei au căutat, prin ascuțimea minții, să producă şi să utilizeze invențiunile lor pentru distrugerea reciprocă.

* * *

Am spus că rugăciunile în comun formează un lanț de curent magic.

Procesiunile mulțimei au adesea urmări uimitoare[1]) şi e de plâns că intelectualitatea nu cunoaşte valoarea efluviilor omeneşti, căci vedeți, *cum aşezările religioase se pot lămuri şi ştiinţificeşte.*

Undele gândirii, supradinamizate mai cu seamă de un număr mare de indivizi, pot scormoni văzduhul şi aduce, ție pildă, ploaia dorită.

Sfoaterea moaştelor sau a anumitor icoane ajută ca o invocare de forțe astrale (magnetizarea silfelor, respectiv a curentelor aeriene).

Undele, vibrante de o credință tare, spiritualizând dinamismul nervos, uman, au putut proiectă chiar viziunea pe cer a acelor cuvinte magice „in hoc signo vinces" care au îmbărbătat pe ostaşii lui Constantin.

Inscrierea cu cuvinte sau semne luminoase nu e un fapt izolat. Am descris şi aici unul în proiecțiunea simbolică a Trinității[2]).

Am spus că rugăciunea străbate mai bine când faptele şi atitudinea sunt în concordanță cu legile morale. Nu e nevoe

1) Împăratul Bizanțului, Heraclius (575—642) şi Carol Cel Mare, Regele Francilor (742—814) se umilesc, făcând deseuli, în capul unor procesiuni, pelerinaj, şi obțin cele mai desăvârşite succese în contra vrăşmaşilor.

2) Istoria aparițiunilor Madonei la Tilly sur Seine în Franța — unde s'a clădit apoi o biserică — este o constatare oficială de cum o viziune poate coprinde repetat nu numai o şcoală întreagă dar şi nenumărați vizitatori şi autorități constituite.

de texte stereotipe, când e nevoe de reculegere şi de gânduri bune.

Rugăciunea este meditația şi contemplația care poate merge până la extaz; rugăciunea este pomana, milostenia, dar numai aceea care nu e dată în mod ostentativ şi aşa ca „să nu ştie stânga ce face dreapta". Dar ori de câte ori ne rugăm singuri sau în cor, sau aprindem o candelă la icoană, o lumânare de ceară în biserică, facem şi magie ceremonială.

Concentrarea voinței în sens de a impune altuia voința noastră, este şi ea un act de magie personală dar dacă o facem cu gând rău, cădem în magie neagră, care, din păcate, are şi ea practicanții ei[1]).

Vrăjitorii şi vrăjitoarele păstrează prin predare de la bătrâni la tineri, fărâmiturile unei vechi practice, după care lucrează în mod mecanic dar şi cu voință supraînțărită de obişnuință[2]).

Prin voință, secta aceasta formează forme-gânduri cari se întăresc şi se vivifică, combinându-se cu un elemental asemănător esenței conceptive.

In operațiile rău-făcătoare, conceptul astfel vitalizat, va acționă în sens rău-intenționat.

Aceste concepte-forme, create în anumit scop, nu trebuesc confundate cu larvele cari sunt generate spontan în urma pornirilor şi pasiunilor de cari am vorbit.

Pentru a acționă cu voință, fie în bine fie în rău, e nevoe

1) Marian în opul său pag. 224, ne vorbeşte de o seamă de vrăjitori cari în noaptea de Sf. Gheorghe, iau (?) rodul grâului. Femeile trebue să aibă ouă clocite, etc.

2) Acum câteva sute de ani era destul o bănuială ca să te ardă de viu ca vrăjitor. S'a stârpit atunci mare parte din lumea fermecătorilor dar şi o mulțime de nevinovați au pătimit. Jeanne d'Arc era un produs al geniului divin care ocrotea Franța şi totuşi copii Franței o abandonează călăilor ca pe o vrăjitoare. Vindecătorii, pe calea cerească magi, astăzi nu mai sunt ucişi ci numai pedepsiți cu amenzi. Iată e un progres. (Rounnet, broşura „Les Etranges guérisons de Jean Béziat".

Scanned with OKEN Scanner

de a cunoaşte virtuţile magice ale pantaclelor cuvintelor mistice şi unele rituale cabalistice.

Pantaclul este o figură pe pergament, pe hârtie (mai rar pe metal) care sub o formă cencentrică, schematică, conţine o serie de învăţăminte. I se atribue putere de *talisman*, adică virtute de protecţiune, de oarecare măsură, contra accidentelor şi altor nenorociri. D'asupra pantaclului stă *pentagramul*, steaua înflăcărată cu cinci colţuri a magului.

Talismanele (amuletele) le găsim la popoarele primitive ale Africei ca şi în societăţile noastre creştine; la acestea le avem sub forma iconiţelor şi cruciuliţelor. Acţiunea ce li se atribue, depinde întâi de credinţa celui care le poartă, întăritoare a voinţei — reflex al imaginaţiei — de uzajul îndelungat care i-a imprimat forţa magnetică sau sfinţirea de către slujitori consacraţi ai bisericilor şi templelor [1]).

Talismanul obişnuit al creştinului e *crucea;* iar cea mai bună apărare contra influenţelor răufăcătoare este *rugăciunea*, dar nu în sensul de a încărcă de ură şi blestem pe vrăjmaş, ci de imploră mila Cerului pentru ca să-l lumineze şi să-l aducă pe calea cea bună.

Psalmul 31 este o bună contra acţiune. Se recomanda mai ales în timpul când bănuim că suntem obiect de proiecţiune al unor înrâuriri pernicioase. Să nu vorbim şi chiar să nu gândim de nimeni de rău; precum şi să ajutăm direct pe oamenii nenorociţi. Numele lui Christ pronunţat în astfel de ocaziuni este un risipitor al forţei duşmăneşti.

1) Eliphas Levy denumeşte Talisman o piesă de metal purtând pe ea pantacle sau litere, care piesă a primit o consacrare specială pentru o intenţie determinată. Sunt anume regule după care se fac talismanele. Ely Star în „Mystère du Verbe" spune că posedă 49 de pantacle afectate la diferite cazuri. Atât el ca şi Gaffarel: „Curiosités sur la sculpture des Talismans", ca şi Abatele Julio în „Secrets Merveilleux" ca şi Eliphas Levy în „Clavicules de Salomon", etc., pretind că efectul salutar al talismanelor este real. Un alt scriitor, Bourgeat în „La Magie" scrie că a grava sau consacra un talisman unei planete nu e a cere protecţia ei ci este proectarea prin un act material în astral a unui apel către Puterea dispensatoare a favorului sau protecţiei ce voim să obţinem.

Ca ritual de apărare se recomandă şi mijloace fizice. Un obiect — scrisoare sau altceva bănuitor — se poate păstră într'o cutie cu cărbuni stinşi iar după trei zile să se îngroape aceşti cărbuni la rădăcina unui copac. Am spus că cărbunele este atrăgător de efluvii rele.

Contra larvelor te aperi cu ascuţişuri de tot felul, spini, cuie, mijloace electromagnetice şi cu cercul magic [1]).

Magul creştin nu stă în contradicţie cu învăţăturile mari ale religiei creştine.

Luăm din rugăciunile magiste redate de Papus una din cele mai scurte:

„O! Dumnezeule Mare, care stăpâneşti toate lucrurile, mântueşte-mă de toate relele. O! Dumnezeule Mare, care ai hărăzit mângâiere tutulor fiinţelor, hărăzeşte-mi-o şi mie. Doamne, care ajuţi şi sprijini toate lucrurile, ajută-mă şi sprijină-mă în toate nevoile, în toate mizeriile, în îndeletnicirile mele, în primejdiile mele; scapă-mă de toate împotrivirile, cursele vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi. In numele Tatălui, care a creat lumea întreagă, (cruce), în numele Fiului, care a răscumpărat-o (cruce) în numele Sfântului Duh, care a împlinit legea, în toată a ei desăvârşire (cruce). Mă arunc cu totul în braţele Tale şi mă pun cu totul sub Sfânta Ta pază. Aşa să fie. Binecuvântarea lui Dumnezeu Tatăl, să fie pururea cu mine. Aşa să fie. Binecuvântarea lui Dumnezeu Tatăl, care cu cuvântul său a zidit toate lucrurile, să fie pururea cu mine (cruce). Binecuvântarea Domnului nostru, Isus Christos, Fiul Marelui Dumnezeu, să fie cu mine (cruce). Aşa să fie. Binecuvântarea Sfântului Duh, cu cele şapte daruri ale lui, să fie pururea cu mine (cruce). Aşa să fie. Binecuvântarea Fecioarei Maria, ca să fie totdeauna cu mine. Amin (cruce)".

Practicarea magiei propriu zisă este acompaniată ceremonialuri şi posturi lungi, de sentinţe pronunţate pe numai puţinii adânciţi în Doctrină pot să le producă.

1) Dupe Guaita şi Papus redat foarte pe scurt.

Scanned with OKEN Scanner

In ceremonialul său magul invoacă puterea divină în gând sau prin cuvinte. El ştie că acea putere rezidă şi în el, după cum zice în Evanghelie, Luca: (Cap. XVII V. 21). „El are credinţa precum are şi simţul iubirii aproapelui. El nu se înlănţuie dogmelor şi formelor exterioare, nici rugăciunilor tipice. Rugăciunile lui constituesc o fuziune momentană a eului cu inconştientul superior al lui. El invoacă nume de puteri (îngeri) ia anume atitudini şi se foloseşte adesea de un laborator magic cu multe obiecte şi semne simbolice. Oglinda magică din cunoscuta operă a lui Goethe nu este o simplă ficţiune poetică.

Am văzut la preoţii sintoişti ceremonialul graţie căruia s'a obţinut trecerea cu picioarele goale pe cărbuni aprinşi[1]). Putem afirmă că efectele ce obţine magul se datoresc în parte acestor ritualuri, mai lungi sau mai scurte, după importanţa lor. Magul domină elementalii din aer, din foc şi din pământ, acele fiinţe neutre care pot face bine şi rău după cum sunt îndrumate.

Le domină prin puterile stăpânitoare, îngerii religiilor.

Găsim că pentru cei din aer se suflă către cele patru puncte cardinale zicând: „Spiritus Dei ferebatur super aquas et inspiravit in faciem hominis spiraculum vitae. Sit Michael dux meus, et Sabtabiel servus meus, in luce et per lucem".

„Fiat verbum habitus meus et imperabo spiritibus aeris hujus et refremabo equos solis voluntate cordis mei, et cogitatione mentis meae et nutu oculi dextri.

„Exorciso igitur te, creatura aeris, per Pentagrammaton et in nomine Tetragrammaton in quibus sunt voluntas firma et fides recta, Amen. Sela, fiat: (apoi vine rugăciunea sylfelor):

Spirit de lumină, spirit de înţelepciune al cărui suflu dă şi reiă forma oricărui lucru; tu, înaintea căruia viaţa fiin-

1) Sf. Vasile, desvinovăţeşte pe un episcop de unele învinuiri punându-i în felon cărbuni aprinşi cari nu pârlesc câtuşi de loc veşmântul arhiereului.

ţelor este o umbră, care se schimbă, şi un abur care trece; tu, care te înalţi pe nori şi umbli pe aripele vânturilor; tu, care respiri şi tot ce vine dela tine se reîntoarce la tine. Mişcare fără sfârşit în stabilitatea eternă, fii deapururea binecuvântat. Te lăudăm şi te binecuvântăm în Împărăţia schimbătoare a luminii creiate, a umbrelor, a reflectelor şi a imaginelor, şi aspirăm fără încetare la limpezirea ta neschimbăcioasă şi neperitoare. Fă să pătrundă până la noi raza inteligenţei tale şi căldura dragostei tale; atunci aceea ce e mişcător va rămâne fixat, umbra va fi un corp, spiritul aerului va fi un suflet, visul va fi un gând şi noi nu vom mai fi răpiţi de furtună, dar noi vom ţine frâna înaripaţilor cai ai dimineţei şi vom dirija cursa vânturilor serei pentru a sburâ înaintea ta. O, spirit al spiritelor, o, suflet veşnic al sufletelor, o, suflet neperitor al vieţii, o, suspin creator, o, gură care aspiri şi respiri existenţa tuturor fiinţelor în fluxul şi refluxul cuvântului tău etern care e Oceanul divin al mişcărilor, şi al Adevărului, Amin.

Mult mai complicate sunt exorcizările apei, (din care a rămas ca amintire la noi sfinţirea apelor cu aruncarea crucii de Bobotează) unde se amestecă sarea, cenuşa şi cădelniţa parfumurilor, stropitul cu rămurele din diferite plante şi flori şi personificarea „Regelui Apelor".

În aceste exorcisme întâlnim numele lui Iod-Chavah, Jahuvehu — Zebaoth şi al îngerilor Michael, Gabriel, Raphael, Anael şi a Crucii — lumină, împreună cu apa sfinţită. Oraţiunile apar deci ca îndreptate către „intermediarii" Divinităţii, cum de altfel creştinismul nu a pregetat a se adresă de multe ori stăpânitorilor de legiuni celeste, sfinţilor şi Maicii Prea Curate.

Puterea de evocaţie a sufletelor morţilor este enormă la magul desăvârşit. Formulele sunt însă destul de complicate şi prezintă pericole pentru profani de n'ar fi de cât zdruncinarea de nervi ce pot să producă asupra imprudentului curios.

Şi acolo unde nu găsim rugăciunea în înţelesul nostru, nu

Scanned with OKEN Scanner

lipsește ritualul magic. Așa dela Negri-Africani, unde vrăjitoriile sunt mai dese, misionarul Trilles ne povestește că șefu! unui trib primise însărcinarea să vestească pe Eseba, catechistul misionarului, aflat la depărtare de patru zile de marș, ca să-i aducă niște lucruri ce aveà la dânsul. Negrul spune că chiar în seara aceea Eseba va primi mesagiul. Urmă ritualul compus din gesticulații, vorbărie, cânturi, ungere pe corp cu un lichid roșiatic și căderea în nesimțire. Părintele Trilles împunse cu un ac carnea omului fără ca să producă vre-o contracție a mușchilor[1]). Misionarul a petrecut toată noaptea lângă omul acela pentru ca să fie sigur că nu va fi păcălit. A doua zi de dimineață vrăjitorul se sculă încet și spuse că însărcinarea a fost îndeplinită, și, în adevăr, a treia zi sosiră și lucrurile dela catechecul misionarului.

* * *

Baba noastră dela țară, cu descântecele ei, face și ea un fel de magie ceremonială. Când cineva e lovit de înțepeneală (un fel de reumatism) cum se întâmplă la țară, când omul a dormit afară într'un loc umed, baba descântă de „iele" sau „ele". Ceremonialul se compune din: apă neîncepută luată până nu cântă cocoșii; apoi leuștean și alte buruieni cari se amestecă cu apa rostind descântecul care se repetă

1) Atat la Negri-Africani și Australieni cât și la Piele-Roșii, facultatea vederii în depărtare, a telepatiei, a puterii de vindecare, ce se dovedește a fi reală la unii indivizi, este considerată ca rămășița unui al șaselea simț ce posedau locuitorii prăbușitelor continente lemuriene și atlante. Firește că nu toți vrăjitorii acestia posed calitățile supranaturale și că și între ei se strecoară șarlatanii, ceeace a făcut ca în unele colonii engleze (Natal) să se dea un fel de diplome la cei cari posed în adevăr aceste daruri. Numărul din ce în ce mai mare al mediumilor vazători auditori, ar fi un indiciu că suntem pe drumul de a recăpăta în parte acest al șaselea simț perdut. Această hărăzire a forțelor din alte lumi ar avea de scop combaterea materialismului, care doctrină împedecă evoluția omului în drumul spre Perfecțiune.

de nouă ori în trei săptămâni: lunea, mercurea și vinerea, spălând pe om cu apa aceasta pe partea trupului bolnav:

„Voi, Elilor, Maestrelor, stăpânele vântului, doamnele pământului, ce prin văzduh umblați, pe valuri de mări călcați, vă duceți în locuri depărtate, în baltă, în trestie, în pustietate, unde popa nu toacă, fata nu joacă; vă duceți la vântul turbat, unde ciocârlia se dă peste cap, la gura vântului, la poarta pământului. Eșiți din mână, trup, nas, picior, ridicați-vă și mergeți ușor; dați omului sănătate, că Michail cu sabie de foc vă bate".

(Aceasta apare ca o exorcizare a silfelor).

S. Fl. Marian, ne spune că în Bucovina, baba, înainte de a începe a descântă de „dânsele", face un ritual: se duce la un râu curgător cu o bucățică de pâine, cu un drobușor de sare și cu o cofiță sau oală nouă, ținându-le în mâna dreaptă. Ajungând la râu, face într'un loc pe mal contra curgerii apei, trei mătănii, aruncă din pâine și sare ceva în apă, apoi ia cu cofița sau ca oala cea nouă un pic din apă, ce a curs peste pâinele și sarea aruncate. Pe când face cele trei mătănii ea pronunță următoarele cuvinte: (ceeace este o exorcizare a ondinelor): „Apă curgătoare, eu te sorocesc, cu pâine și cu sare, să lecuiești pe cutare, din cap până în picioare, cu leac, sănătate și cu veac".

După aceasta urmează un lung descântec de 77 de linii, în care începe prin a certă pe „dânsele": „Pe cutare l'ați întâmpinat, puterea i-ați luat, și viața i-ați scurtat..." apoi le conjură să readucă sănătate: „să-i aduceți sănătate și viață, iar nu moarte. De ochi să mi-l descurcați, de cap să mi-l deșteptați..." ca apoi să vie o amenințare ca aceasta: „iar de nu mă veți strânge și de nu vă veți stinge, în această apă sfântă, care mi se cântă și mi se decântă, cu mătura de busuioc mătura-vă-voi și îndată cu bani de argint reteza-vă-voi, să vă ploaie ploile, să vă'nghețe gerurile..." După care tot baba urmează ca din partea „dânselor": „cu mătură de busuioc nu ne mătură, și'ndată cu bani de argint nu ne retează, sub naltul cerului nu ne urcă, să nu ne ploaie ploile,

să nu ne'ngheţe gerurile, ca noi să perim, să ne izărim. Boala lui i-om alungă, sănătatea i-om da, etc... terminând ca de obicei „de la mine descântecul, de la Dumnezeu darul".

Credinţa şi eficacitatea plantelor reiese din descântecul pe care l'a scris în 1866 Baba Neaga contra „lipiturii" şi „zburătorului". Îl reproduce şi Gh. Dem. Teodorescu [1]): „Avrămeasa, Cristineasa, Drăgan, leuştean şi odolean, sânge de nouă fraţi, iarba ciutii şi muma pădurii. Cum se sparge târgul, aşa să se spargă faptul şi lipitura şi zburătorul... Cum se răspândesc răspântiile aşa să se risipească vrajele şi lipitura şi zburătorul, etc".

Şi năjitul (nevralgia) are formula ei rituală cu pâine şi sare, sau cu lemn de alun ori de corn:

„Eşi năjite, precăjite, din dinţi, din măsele, din cap, din gură... să rămână cutare curat şi luminat ca'n ziua maică-sa ce-a făpt, ca steua din cer, ca roua pe pământ".

Sunt descântece mai de toate boalele, unele semănând cu molifte bisericeşti. Meritosul Prof. Gh. Dem. Teodorescu din care am luat aceste specimene, ne vorbeşte de bolile denumite în limbajul popular „à bubă" sau „buba rea" „băşica cea rea", „troahnă" (guturaiu rău), cârtiţa (abces), albeaţa, ap'ecate, apucatul (colicele copilului) sau încleştatul apucătură şi întâlnitură (dureri de şale), bube dulci, brâncă deochiu, gâlci, muşcătură de şarpe, de soare-sec (insolaţie [2]), apoi descântec de desfăcut farmecele, de făcut de dragoste, de desfacere de pagubă, de purici, etc. etc.

Întâlnim sarea, pâinea, leuşteanul, tămâia, cărbunele, diferite buruieni, dar mai ales „apa ne'ncepută" pe lângă manipulaţia de frecare, netezire, suflare apăsare cu degetele, care, toate la un loc, nu sunt de cât procedeul de magnetizare. Mult mai rar se observă la babele noastre magnetizarea în scopul de a prinejdui viaţa, sănătatea sau bună starea semenilor. Astfel descântecul ia mai de ordinar caracterul unei rugăciuni.

Corespund aceste procedeuri băbeşti scopului pentru care sunt întreprinse? E greu a răspunde, a priori, înainte de a se fi făcut o anchetă statistică la ţară, unde descântecul este mai mult utilizat. Joacă acolo rol imaginaţiunea, credinţa, sau puterea magnetică dobândită prin practică şi obişnuinţă? Ceva trebue să fie ca aceste remedii să nu fi eşit până acum din uz nici la popoarele cele mai civilizate. Apoi vindecătorii empirici cari ies din când în când la lumină, în mai toate ţările, confirmă faptul obţinerii de succes şi acolo unde ştiinţa oficială dă greş.

Cu această constatare terminăm lucrarea noastră, amintind încă odată de existenţa acestor puteri nevăzute şi neînţelese până în ziua de astăzi.

1) Lipitura: scularea cu vânătăi pe corp atribuită unui spirit rău: „zburătorul" care chinueşte pe femei noaptea cu ciupeli şi muşcături îi inspiră frică şi o face adesea să nască copilul mort.

2) Vedeţi ce bogată e limba poporului pe care medicii noştri nu o mai întrebuinţează la denumirea boalelor.

Scanned with OKEN Scanner

vină după care toată materia dela o singură

CONCLUZIUNI

„Puțină știință depărtează de credință,
„Multă știință, te apropie de ea"

Acest motto a fost grăit odată de un înțelept. El nu este aplicabil omului ignorant, căci acesta „crede" pe temeiul „comandamentelor" sau „poruncilor" ce-i se transmit de mari lui și de părinții religiilor. Pătura mijlocie însă urmează învățăturile cărturarilor în vogă cari, reușind să dovedească netemeinicia „unora" din dogmele și povestirile religioase „ad-literam" interpretate, creiază acea atmosferă de scepticism care produce o stare pe loc în direcția cercetărilor fenomenelor și noțiunilor ce au aerul a fi peste fire. Dar când omul s'a emancipat de aceste idei ale zilei și a trecut la investigațiuni mai adâncite, în căutarea cauzelor cari produc efecte neobișnuite, miraculoase, atunci și numai atunci lumina cunoștinței se desfășură în ochii inteligenței omului și el începe să-și dea seama de multe ce s'a scris în trecut, de învățații și iluminații vremurilor, de ce se spune de studioșii și experimentatorii de astăzi. Atunci el se apropie de acea credință comună a tutulor religiilor, a cauzei prime, Adevărul Absolut.

Mă tem că această modestă încercare de a păși pe un teren puțin cunoscut în țara noastră, va fi găsită, de cei adânciți în doctrină, ca prezentând lipsuri; vom spune însă că unele din aceste lipsuri pot fi și intenționate, dând atât și în mod cuvenit adaptabilității și puterii de receptivitate a cititorilor. Scopul n'a fost de cât:

1. A dă numai niște indicații asupra vechilor științe și acelor puteri ascunse ale naturii, cari nu formează încă apanajul științei oficiale.

2. A probă că așa zisele minuni apar ca supranaturale numai din pricina simțurilor noastre imperfecte și puterei de pricepere încă neîndestulător desvoltată.

3. A demonstră „experimental" existența sufletului, doctrină pe care religia n-o mai putea susține cu formula „crede și nu cercetă", formulă pe nedrept atribuită propovăduitorilor cristianismului, în o societate devenită sceptică din cauza interpretării oficiale ad-literam, a unor pasagii din vechiul Testament, scris acum câteva mii de ani în termeni parabolici pe cari nimeni nu-și dăduse osteneala să-i interpreteze în adevăratul ascunsul și profundul lor înțeles.

4. A aduce probe de realitatea reîncarnării care a scăpat vechilor tâlmăcitori ai textelor Scripturilor cu toate cele ce transpiră din întrevorbirile Marelui Inițiat cu discipolii săi.

5. A dovedi că revenirea succesivă pe pământ sau sălășluirii pe alte planete, este mijlocul ajungerii la perfecțiune, pe care Mila Cerească îl oferă omului pentru ca el să se descătușeze treptat de toate patimile și slăbiciunile căderii în carne. Astfel va putea el să se unească cu Marele Tot (simbolica ședere la dreapta Tatălui) la vremea de apoi, când Creatorul își retrage lumile, ca omul corigibil să nu rămâie pe vecie osândit în iadul remușcărilor.

O viață morală cât mai neîntinată de patimile, de care mereu am vorbit, o viață în care predomină iubirea aproapelui, apropie mai repede pe om de Dumnezeu și-l scutește de multele calvaruri ce le îndură în viețile trecătoare, pământești și eterice.

Căci într'un Ocean clocotitor de patimi, este totdeauna și o picătura de iubire.

Topește, Doamne, un Ocean de patimi și lasă, Doamne, o picătură de iubire!

Atunci la Altarul Domnului-Iubire, în triluri pașnice se va închină un întreg Ocean!

6. A arătă că legea progresului este legea universală, divină, după care toată materia dela o singură substanță purcede; că această substanță evoluiază treptat spre desăvârșire, dar că scânteia vieții de esență divină este.

7. A face să se înțeleagă că numai Iubirea în lumina ei adevărată, ferită de operațiunile Inteligenței, arată Adevărul. Când te-ai depărtat de Adevăr, nu mai poți să iubești. Adevărul e legat de iubire, ca parfumul de floarea care-l produce.

8. A propagă că îngăduit este omului superior a merge pe calea care duce la descoperirea misterelor Domnului, amintindu-vă cuvântul Marelui Inițiat că „nu veți intră în împărăția Științei de nu veți fi simpli ca copii... păstrând adică smerenia cuvenită".

9. A sfătui că e inutil a căutà să-l descoperi pe El când El e în noi și „*când, în un hotar de lumi, nimic nu se mai vede ci numai Forțele domină. Principiul este El: El, principiul, pentru aceste forțe, dar El, în principiu era însăși Forța. În această forță gândea și forțele dominante erau făpturile Lui, ca forță în principiu. Și fiecare forță, dominantă din acest întunecat străbate sistemele solare cum la fel cum străbatem noi prin respirație și inspirație în massa cosmică*". (Comunicare).

„*O, Doamne! Ce bine faci Tu că ești pretutindeni, fiind totuși ascuns*".

„*Pretutindeni Tu? În Tine; noi cu Tine, și ne străduim fiecare în limitele posibilităților noastre să Te descoperim pe Tine*".

„*De ce ne străduim mai mult de aceea simțim mai puternic misterul*".

Mulțumește-te, Omule, cu acea scânteie din El care e în tine însuți. Cultivă, Omule, acea scânteie și, în strălucirea din ce în ce mai luminoasă ce apare ochiului tău sufletesc, vei întrevedea tot mai lămurit Comoara neprețuită a divinilor Lui atribuțiuni de

Putere, Lumină, Înțelepciune, Dreptate, Bunătate, Iubire,

ADEVĂR.

BIBLIOTECA SPECIALĂ
A FAMILIEI ȘTEFĂNESCU

AUTORI	OPERILE
BIJVANELE ISAIOU	Liber de capite fidei. Ed. 1808.
ACADEMIA ROMÂNĂ	Publicații 1906/7.
	Medicina Poporului.
	Diverse — Ureche, Caragea.
A. GENERAL	Le problème de l'Au-delà
ADMINISTRATORUL CĂRȚI BISERICEȘTI	Șeapte biserici cu averea lor.
ADAMKIEVICZ	Pensée inconsciente.
ADOLPHE-CHARLES HENRY	La philosophie occulte 2 v. — ed. 1910
	Paradoxe sur l'incertitude, vanité et abus des sciences; ed. 1923.
AKSAKOFF A.	Animisme et spiritisme. Un cas de dématérialisation.
ALBERT LE GRAND	Les admirables secrets.
ALBERTUS PIRPINC	Le dragon sacré de Thule.
ALMERAS	Cagliostro.
ALTA ANNE	Le Christianisme du Christ et de ses vicaires.
	Saint-Jean.
	Saint-Paul.
ALVEYDRE SAINT YVES DE	L'Archeomètre.
	La mission des Juifs.
	Jeanne d'Arc victorieuse.
	La France vraie.
	Le mystère du progrès et traditions cabalistiques.
	L'Empereur Alexandre III.
	Le poème de la Reine.
	Maternité royale.
	Mission actuelle des souverains.
	Brevet d'Invention.
	Mission des ouvriers.
AUBLINEAU	Mission de l'Inde en Europe.
	Clef de l'Orient.
	Traducteur de Valentin.
	Pistis Sophia.
	Le nouveau traité gnostique.

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
AMO et DECRESCES	Le Congrès de l'Humanité.
ANDERSON R. B.	Mythologie scandinave (traduite par Jules Leclerq).
ANESTIN VICTOR	Traducător al lui Flammarion „Ce e viața".
	In lumea spiritelor.
	Stelele.
ANONIMI	Calendar pe 140 de ani
	„ reguli sanitare
	Constituirea marelui Orient.
	Congresul spiritist din 1925 la Paris.
	Annuaire des longitudes (mai multi ani).
	La science naturelle ed. din 1724.
	Descântece diverse.
V	Harmonies comparées des sons et des couleurs.
EMILE	Les vies mysterieuses.
	Souvenirs d'un spirite.
ANTOINE L. ALBERT	La Bibliographie maçonnique.
ANTONINI PAUL	La doctrine du Mal.
ARNOLD EDWIN	Lumina Asiei.
ARNULPHY ET I. H. BOURGEAT	Respiration transcendentale ou methode de culture psychique.
AUBIN	Histoire du Diable de Loudun, ed. 1752.
AUDOUARD OLY	Les mondes des Esprits.
AUGUEZ PAUL	Les manifestations des Esprits.
BAER I.	Cantiques des cantiques.
BAILLY EDMOND	Le chant des voyelles.
BAILLY M.	Letres sur l'Atlantide, ed. 1779.
BALLANCHE M.	Antigone.
BARADUC Dr. H.	L'âme humaine.
BARANTON H. P.	La science de l'Invisible.
BARKER ELISA	Letters from a living dead man.
	War letters.
BARLET F. CHARLES (ALB. FAUCHEUX)	Principes de sociologie.
	Essai de chimie synthétique.
	L'Instructions intégrale
	L'Occultisme.
	Saint-Yves d'Alveydre.
BARMOLD F.	La religion du vrai.
BARRAS MAURICE	La colline inspirée.
BARRET WILLIAM	Au seuil de l'Invisible.
BATAILLARD PAUL	Les derniers travaux sur les Bohémiens
BAUER	Mystique et Occultisme.
BAUHOLZER	Explication de l'Apocalypse.
BEAUGRARD (TIBURCE)	Le magnetisme personnel.
BEIGUÉN CTE.	La vibration vitale.
BENOIT J. M.	Le magnetisme et l'hypnotisme.
BERGERAC CYRANO	Voyage dans la lune.
BERGSON HENRI	Essai sur les données immédiates de la conscience.

AUTORI	OPERILE
BERGSON HENRI	L'Energie Spirituelle.
	L'Evolution créatrice.
BERGSTROEM TRAVERS	Mutualisme.
BERSET ERNEST	Mesmer et le magnetisme animal.
BERTRAND A. PERROT	Revue archeologique.
BESANT ANNIE	La Mort et l'Au-delà.
	La lumière sur le sentier.
	La sagesse antique.
	La voix du silence.
	Esoteric Christianity.
	The seven principles of Man.
	Reincarnation.
	Death and After.
	Karma.
	Astral plane.
	Devashanic plane.
	Man and his bodies.
	Ancient wisdom.
BESANT AND LEADBEATER	Man, whence, wither.
BEVIER LEROY	Le magnétisme personnel.
BEZ AUG.	Les miracles de nos jours.
BIBLII DIVERSE	In limbile hebraice (2), franceză, italiană, română, istoria biblica ilustrată.
BIBLIOPHILE	Curiosités théologiques.
BILA CONSTANTIN	La croyance à la Magie au XVIII siècle.
BIZE J. C.	Tote lebeti.
BISSON JULIETTE	Le médiumnisme et la Sorbonne.
BLAVATSKY H. P.	La clef de la théosophie.
	The secret Doctrine.
BLOUNT CH.	Vie d'Apollonius de Tyane.
BOUTER PAUL	Etude documentaire sur le livre „L'Esprit consolateur ou nos destinées".
	L'Apôtre.
BOEHME JACOB	Signatura Rerum.
	Vie supersensuelle.
BOIRAC	Etude sur le spiritisme.
BOIS JULES	Magie et Satanisme.
	Les petites religions de Paris.
	Le miracle moderne.
	L'Au-delà.
	Le monde invisible.
	Les noces de Satan.
	Le couple futur.
BOLDT ERNEST	R. Steiner Authrosophie.
BONNEL J. F.	De L'Imagination.
BONNET	Les merveiles du Hypnotisme.
BON GUSTAVE LE	L'Evolution de la Matière.
	L'Evolution des Forces.
	La naissance et l'evanouissement de la matière.
	Les opinions et les croyances.

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
BORICESCU I.	Istoria sfanta a lumii de la creatiune.
BOSC M-me E.	Romans ésotériques.
	Catéchisme de doctrine spiritualiste.
BOSC DE VEZE	Traité de longévité.
	La transmutation des métaux.
	Petite encyclopédie synthétique.
BOSC ERNEST	Isis dévoilée.
	La chiromancie.
	Traité théorique et pratique.
	Du Haschich.
	La Doctrine ésotérique à travers les ages 2 v.
	Dictionnaire d'orientalisme 2 v.
	Belisama ou l'occultisme celtique.
	Vie ésotérique de Jesus.
	L'aimantation universelle.
	Le livre des respirations.
	La Psychologie.
	De la Vivisection.
	L'homme invisible.
	L'Aither.
	Dictionnaire d'archéologie.
	Glossaire.
	Germes de vie de l'Astral.
	Traité de Yoga.
BOSC M. A. B	Thomassine.
	Nouvelles ésotériques.
	Voyage en Astral.
	Amias Frigouiet.
BOSC ERNEST BORDO V. L. BONNAMARE	Histoire nationale des Gaulois.
BOUCHARDAT	Formulaire magistral.
BOULANGER M	L'antiquité dévoilée 2 v. Ed. 1772
BOVN HA	Das Buch vom lebendigen Gott.
	Das Buch vom Menschen.
	Das Buch der Gespräche.
BOUVERY J.	Le spiritisme et l'Anarchie.
BOURGEAT I. G.	La magie. Le Tarot.
BOURGEAT ET ARNULPHY	Respiration transcendentale ou méthode de culture psychique.
DR. BRÂNZA	Prodromul florei romane.
	Flora Dobrogei.
BRIGOU	Explication de l'Apocalypse.
BRIVAULT	Psychic Lamp.
BRISSET	La science de Dieu.
BUCHNER DR.	Arta de a prelungi viata.
BUÉ	Le magnetisme curatif.
BURGOYNE	La Lumière d'Egypte.
	La Dynamite céleste.
BURNOUF	Bhagavad Gita.
CABAREL	Magie magnetique.
	Le sanctuaire du spiritualisme.
CAHAGNET ALPH. ET L. A.	Dans l'Etrange Inconnu 2 v.

AUTORI	OPERILE
CAHAGNET ALPH. ET L. A.	Lumière des morts.
	Etudes sur le matérialisme et sur le spiritisme.
	Etudes religieuses, scientifiques et sociales.
	Force et matière.
	Etudes sur l'homme.
	Encyclopédie magnétique et spiritualiste, 7 v.
	Méditations d'un penseur, 2 v.
	Arcanes de la vie future, 3 v.
	Abrégé des merveilles du ciel.
	Révélations d'outre-tombe.
CAHAGNET L. A.	Matérialisme et spiritualisme.
CAILLET A.	Science de la vie.
	Manuel bibliographique des sciences psychiques ou occultes.
CALINIC ARHIEREU	Prohodul.
CALMET DOM AUG.	Dissertations sur les apparitions, ed. 1746.
CAPUS G.	L'oeuf.
CARDANUS HIERONYM.	Les livres de H. Cardanus. Ed. 1642
	La Métoposcopie. Ed. 1658
	Somniorum. Ed. 1658
CARLYLE	Les Héros
CARRET	Démonstration de l'existence de Dieu.
CARRINGTON	Hiperpsychical development.
CARLANT K.	Méthode de développement des facultés supranormales.
CASTELOT JOLIVET	La science alchimique.
	La vie et l'âme de la matière.
	Croquis scientifiques.
	Comment on devient alchimiste.
	Les sciences maudites.
	La médicine spagyrique.
	Nouveaux évangiles.
	La révolution chimique.
CATULESCU	Catechism.
CHAIORSKI GABRIELA	Atomii de azi.
CHAIORSKANU A.	Essai sur la philosophie budhique.
CHAIORNAU PAUL	Eliphas Levy, 1810–1875
CHAMPS DES PIERRE	Le Roi mage.
CHAPRAL	Mythologie.
CHAPRAL ET NOEL	Mitologia.
CHARNOT J. M.	La foi qui guérit.
CHATEAU HENRI	Le Zohar.
CHEVALIER DE	Maçonnerie.
CHEVKY HASSIB	Révelations astronomiques d'Abdullah
CHIRIORSCU CONST DR.	Calendarul nostru.
	Despre Psaltire.
CHEVREUIL J.	Le spiritisme dans l'Eglise

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
CHOMPRE M.	Dictionnaire de la Fable, ed. 1780.
CHRISTIAN P.	Histoire de la Magie.
	L'Homme rouge des Tuileries.
CHRISTIAN P. FILS	La Reine Zingarah.
CIOCAZAN C.	Despre Spiritism.
CHRESSIANU BADEA	Tezaurul liturgic, 3 v.
CLAUDIUS MATHIAS	Boten des Claudius.
CLAUZEL HYP.	Le triomphe du Christ.
CLEMENCEAU G.	Au soir de la Pensée, 2 v.
CLERMONT DE JACQUES GR.	Disputes, discours, impostures
Traducator a lui Jean Wier	tromperies du diable.
CONSTANTINESCU	Istoria sacra.
CONTA V.	Discursuri.
	Teoria ondulatiei.
	Metafizica materialista.
	Teoria fatalismului (Scraba)
	Incercari de metafizica.
CORNILLIER P. E.	L'Hypothèse de la subconscience.
	Supravietuirea sufletului.
COSBUC	Antologia sanscrita.
COTOS DR. NICOLAU	Tatâl nostru.
COUE EMIL DR.	La maîtrise de Soi-Même.
COULOMB E. J.	Le secret de l'Absolu.
COULOMBAT JACQUES	La langue hébraïque
	et chaldéenne.
COUR PAUL LA	A la recherche d'un monde inconnu.
COURMES D. A.	Traité de Raja Yoga.
CRASSET E. P. I.	Les oracles et les sibyles.
CRAWFORD F. M.	Zoroastre.
	The psychic structure of the Goliger
	Circle.
CHRISTESCO ST.	Synthèses énergétiques de la vie et
	de l'ame.
	Decadenta electronilor.
CROOKES W.	Phénomènes de spiritualisme.
	Forces psychiques.
CROWE MISTRESS	Les cotés obscurs de la Nature.
DANTE	Divina comedia.
DANTEC LE	La sémence de la Vie.
DANVILLE GASTON	Magnétisme et spiritisme.
DARBOY MGR.	Oeuvres de Saint Denis.
DARCEY EM.	L'homme terrestre.
DARWIN CHARLES	L'Expression des émotions.
	L'Origine des Espèces.
	La Descendance de l'homme.
DEBAY	L'hygiène des plaisirs
DECRESPES MARIUS	Microbes de l'Astral.
	La matière des oeuvres magiques.
	L'Eternel feminin.
	Peut-on envoûter.
	Le congrès de l'Humanité.
DEFRANCE EUG.	Singularités religieuses.

AUTORI	OPERILE
HENRI DELAAGE	'Eternité dévoilée.
	La science du Vrai.
DELANNE GABRIEL	Le spiritisme devant la science.
	L'Âme est immortelle.
	Recherche sur la medium nit
	L'évolution animique
	Katie King
	Les apparitions matérialisées
	Les phénomènes spirites.
DEMETRESCU SCARLAT	Viata dincolo de mormânt.
DENIS LEON	Après la mort.
	Dans l'Invisible.
	Le problème de l'Etre.
DESAGES LUC	De l'extase.
DESBAROLLES	Mystères ee la main.
DESCHAMPS (v. C.)	Le roi mage.
DES MOUSSEAUX	La Magie.
	Les Démons. — Le Juif.
DICK JOHN	L'art de convaincre.
DINESCU ANTIPA	Minunile Maicii Domnului.
DISESCU C.	La Malédiction.
DOBRESCU DR. A.	Boalele nervoase.
DORRIES	Der Glaube an die Welt.
DOYLE CONAN	Le Message vital.
DRACH LE CHEVALIER	De l'harmonie entre
	l'Eglise et la Synagogue.
DRAGANESCU MIHAIL	Calea.
DARMAND C.	La science occulte.
DREBEL CON	Les deux traités de C. Dr. Flaman.
DUBET ALBAN	Les halucinations.
DUBOIS	L'Education de soi-même.
	Raison et sentiment.
	L'Influence de l'Espirit sur le Corps.
DUCLAUX JAQUES	La chimie de la matière vivante.
DUFRESNOY LENGLET	Traité sur les apparitions, 2 v. ed. 1751.
DUNGLAS HOME	Révélations sur la Vie.
DUPOUY DR. ED.	Sciences occultes.
DUPUIS	L'histoire d'Appolonius de Thyane.
DURAND LE GROS	Le merveilleux scientifique.
DURVILLE	Application de l'Aimant.
	Théorie et procédés du magnétisme.
	Enseignement du magnetisme.
	Traité expérimental du magnétisme.
	Pour combattre la peur.
	Physique magnétique.
	La science secrète.
	Les fantômes des vivants.
DUTENS	Oeuvres mêlées, ed. 1784
	Recherche sur l'origine des découvertes, ed. 1766.
DUTOIS BRAMBRINI	De l'origine, des usages, des abus et de la raison de la foi ed. 1792.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
OUVAL	Lettres philosophiques, ed. 1723.
DUZ	Traité de médecine astrale.
ELIPHAS LEVY (L'abbé Constant)	Dogme et rituel de la haute magie.
	Histoire de la Magie.
	Clefs des grands mystères.
	Le grand Arcane.
	Le catéchisme de la paix.
	La science des esprits.
	Dictionnaire de littérature chrétienne.
	Le livre de splendeurs.
	Doctrines religieuses et sociales.
	La Mère de Dieu.
	Le sorcier de Meudon.
	Les trois harmonies.
	Clefs et clavicules de Salomon.
	Les trois malfaiteurs.
	Le Pantateuque, 5 V.
	L'Evangile du peuple.
	Le livre des sages.
FABRE ALF.	Le psychisme provoqué (expérimental).
FABRE DE	Au pays de l'ombre.
FABRE PARRE DR.	Les apparitions de Tilly.
FAIVRE	Histoire des chiffres.
FARGES A.	Les Hierophantes.
FARRE CHEIN	Les Mormons.
FAUCHER M. T.	Ephémerides perpetuelles.
	Les théories d'Einstein.
FAUVERTIER	Introduction au Spiritualisme.
FECIL PAUL	Phrénomenographie.
FERRIER L. DE MUREL	Le Tarot divinatoire.
	La voyante de la place Saint Georges.
FERRIER	Plus de mystères.
	Clef de la vie, 2 V.
	La vie universelle 2 V.
	Les bonheurs d'outre-tombe.
	Le lendemain de la mort.
	L'Alchimie d[illegible] Alchimistes.
	Vie des savants illustres.
	L'année scientifique, 2 V.
FERRISSON DR. CH.	Science et Spiritualisme.
FINOT	Bogâtie si saracie.
FLAMAN	Traité philosophique.
FLAMMARY	La chaine des harmonies.
	L'Influence astrale.
	Langage astral.
	Notions élementaires d'astrologie scientifique.
	La portee d'astrologie scientifique.
	Etude nouvelle sur l'hérédité.
	Tables des positions planétaires.
FLAMMARION C.	Les forces naturelles inconnues.
	La pluralité des mondes habités.

AUTORI	OPERILE
FLAMMARION C.	Lumen.
	Initiation astronomique.
	Anuuaire astronomique, p. 1925.
	Ce e viața broșură tradusă de Anestin).
	L'Inconnu et les problèmes psychiques.
	La Mort et son mystère.
	Les mondes invisibles.
	La Nature.
FLAMMARION ERNEST	Les bosses de la tête et les lignes de la main.
LEJAY ALB.	Les évocations.
FLOURNOY TH.	Des Indes à la planète de Mars.
	Esprits et médiums.
FLOWER SIDNEY	La puissance en soi.
FLUDD ROBERT	Traité d'astrologie générale.
FOGAZZARO	Les ascensions humaines.
FOMALHAUT	Manuel d'Astrologie.
FONTENAY	Ensapia Paladino.
FONVIELLE	Le monde des atomes.
FORTUNY	Aventure de W-me. Hope.
FOUILLE H.	Histoire de la Philosophie.
FOURNIER ED.	Apollonius de Tyane.
FRANCK ADOLPHE	La Kabale.
FRANCOACCI	Le secret de la Rose-Croix.
FREUD DR. SIGM.	Psychanalyse.
FUGAIRON DR.	La survivance de l'Ame.
FUNK DR. S.	Die Entstehung des Talmuds.
GABORIAU K. F.	Une aventure chez les Rose-Croix.
GAFFAREL J.	Curiosités inouies sur la sculpture talismanique des Persans, Ed. 1632.
	Profonds mystères de la Cabale.
GALACTION	Ce este adevaratul Stiinta si crestinismul.
GALICHON CLAIRE	Imitation de J.-Christ.
GALL DR.	Résumé de phrénologie.
GAUCHET	Cosmographie.
GARDY LOUIS	Le médium D. D. Home.
GARNIER	Le marc en caffé.
GASTIN J.	Libre arbitre et déterminisme.
GAUTHIER R.	Le phonographe.
GRAUTHIER TH.	Spirite.
	Romans et contes. Avatars.
GAVANESCUL	Ocolul pământuini.
GELEY DR.	De l'Inconscient au Conscient.
GENERAL A. (v. A.)	Le Problème de l'Au-delà.
GENEST L. DR.	Le médecin au Foyer.
GEORGESCU NEDELEA	Despre existența lui Dumnezeu.
GHENADIE ARH.	Evangiliile populară.
GIBIER PAUL DR.	La spiritisme.
	Analyse des choses.

AUTORI	OPERILE
GICHTEL J. G.	Theosophia practica.
GIRODE FERNAND	Choix des pensées.
	Tout le monde magnétiseur.
GLENCONNER PAMELA	The earthen vessel.
GLOVER T. R.	Jésus in the experience of Man.
GRASSET DR.	Le spiritisme devant la science.
	L'occultisme hier et aujourd'hui.
GRAUX LUCIEN DR.	Le saturnin Initié.
GRECESCU DR.	Conspectul Florei Romane.
GRESLEZ ARMAND	Souvenir d'un spirite.
GRIGOIS HENRI	L'occulte chez les aborigènes.
GRIMARD ED.	Une échappée dans l'infini.
	La famille Hermadec.
GRINEBERT CHARLES	L'évolution des dogmes.
GUAITA STANISLAS DE	Au seuil du mystère.
	Clefs de la magie noire.
	Le temple de Satan.
	Oiseaux de passage.
	La muse noire.
	Rosa mystica.
	Le serpent de la Genèse.
GUENON	Doctrine hindoue.
GURNEY, MYERS ET PODMORE	Les hallucinations, 2 v.
GUILLEMIN	Les étoiles filantes et les pierres.
GUIDENSTUBBE	Pneumatologie positive.
	Réalité des Esprits.
HAATAN ABEL	Astrologie judiciaire.
	Etude de l'Alchimie.
HARIB (HEVKI tr. C.)	Révélations astronomiques.
HARNEL E.	Origine de l'homme.
	Enigmes de l'Univers.
	Religion et Evolution.
HARTMANN FR.	La magie blanche et noire.
HARDEC	Sic Cogito.
	Talmudul.
HAVEN MARC	Le maître inconnu (Cagliostro).
	L'Evangile de Cagliostro.
	Arnaulé de Villeneuve.
	Magie d'Arbatel.
HELIADE RĂDULESCU	Spiritul și Materia.
	Echilibrul între antiteze.
HENRY L. C.	La voix du Sfinx.
HENRY VICTOR	La Parisienne.
	La Magie dans l'Inde antique.
HOFFMANN	Contes fantastiques.
HOEFER	Histoire de la Chimie.
HOMÈRE	L'Iliade.
	L'Odyssée.
HONORIUS PAPAE	Grimoire.
HUARTE JEAN	L'Examen des esprits. Ed. 1672.
HUC R. P.	Dans la Tartarie.
	Dans le Thibet.

AUTORI	OPERILE
HUC R. P.	Dans la Chine.
HUET P.	La science de l'Esprit.
HUXLEY	Physiologie.
HUYSMANS J. K.	En route.
IANCU ISIDOR	Puterea Credinței și operațiunea ei magică.
IGUERIDE	Nature harmonique de l'Espace.
IMBART J.	De la mesure du temps.
IOANICHIE ARHEREU	Liturghia.
IONESCU G. M. PROFESOR	Etiopenii în Dacia preistorică.
INCONNU PHILOSOPHE (Claude de Saint-Martin)	Des erreurs et de la vérité. Ed. 1775.
IONESCU IONOM	Istoria Sfântă.
	Istoria Bisericii creștine.
ISAIA MONAHUL	Istoria sfântă
JACOB P. Z.	Curiosités des sciences occultes.
JAGOT P. C.	Les cartes.
JACQUEMIN A.	Polarité universelle.
	La matière vivante de la vie.
JAMBLIQUE	Le livre sur les mystères.
JAMES WILLIAMS	Etudes et réflexions d'un psychiste.
JMIGUDA JOSUÉ	L'éducation de l'Inconscient.
JOCOLLIOT LOUIS	Les fils de Dieu.
	Le spiritisme.
	Manou, Moïse, Mahomet.
	La Mythologie de Manou.
	Rois, prêtres, castes.
	Histoire des vierges.
	La genèse de l'humanité.
	Les traditions indo-européennes.
	Fétichisme.
	Bibles dans l'Inde.
	Parias de l'humanité.
	Voyages 3 v.
	Les traditions indo-asiatiques.
JOIRE DR. PAUL	Traité de l'Hypnotisme.
JOUNET ALBERT	La clef du Zohar.
	Les lys noirs.
	Le livre du jugement.
	Le Christ d'après l'Evangile.
	Le modernisme et l'infaillibilité.
JULIANO	Nouveau traité d'astrologie.
	L'ABC de l'astrologie.
	Clefs des directions (Astrologie).
JULIO L'ABBÉ	Secrets merveilleux.
	Guérisons des maladies.
	Haute magie.
KARADJA MARI	L'Evangile de l'Esprit.
RARDEC ALLAN	Le livre des médiums.
"	Le spiritisme.
	Le livre des esprits.
	L'évangile selon le spiritisme.

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
KARDEC ALLAN	Oeuvres posthumes.
	Vérité et lumière.
	Le spiritisme à la plus simple expression.
	Le Ciel et L'Enfer.
	La Genèse, les miracles.
KASIMYSKI-MAHOMET	Le Koran.
KARPE S.	Les origines et la nature du Zohar.
KERNER DR. JUST	La voyante de Prévost.
KISSELDORF	Cantecul popular evreesc.
KNEIP	Wasserkur.
KENSE	Lebenskunst.
KUHNRATH	Amphiteatre sapientiae.
	idem atlas.
LACROIX HENRY	Mes expériences avec les esprits.
LACURIA	Les harmonies de l'Etre, 2 v.
LAFORGE	Le Tarot sacerdotal.
LAGRANGE ET LACROISE	La création (qques pages).
LAKHOVSKY GEORGES	L'origine de la vie. La radiation et les êtres.
LAMAIRESSE	Kama Sutra.
	Rauzat us Sofa (Biblia musulmana)
	L'Inde avant Boudha
	„ après „
LANCELIN CHARLES	Histoire mystique de Shatan, 2 v.
	La sorcellerie des champagnes.
	Méthode de dédoublement personnel.
	L'Ame humaine
	Comment on meurt, comment on naît.
	L'Au-delà des problèmes.
	La vie posthume.
	L'evocation des morts.
	L'occultisme et la science.
LAKGEAC M-me DE	Histoire des apparitions.
LANTOINE A. R.	Bibliographie.
LARMANDIE	Magie et religion.
	Resurrection.
	L'Amour astral.
	L'appel du fantôme.
LAPPONI	Hypnotisme et spiritisme.
LA PORTE	Astrologie — Influence astrale.
LAPPARENT A. DE	La philosophie minérale.
LAYRONE	Inscriptions grecques de l'Egypte (atlas).
LAVATER	Nouveau Lavater — Corespondance sur l'avenir de l'ame.
LAW WME	L'esprit de la prière.
LEADBEATER C. W.	L'autre coté de la Mort.
	Le plan mental.
	Le plan astral.

AUTORI	OPERILE
LEADBEATER C. W.	Les aides invisibles.
	Les centres des forces.
	Une esquisse de la théosophie.
	Le crédit chrétien.
	Dreams
LECTURE POUR TOUS	Photographie du Christ.
LEON	Rev. Cuget Românesc — Moartea.
LENAIN	La science cabalistique.
LEVE F.	Le pentateque, 5 v.
LENORMAND	Science occulte.
	La Magie chez les chaldéens.
LEONIS PAPAE	Enchiridion (francez)
	„ latin
LERMINA JULES	Histoire incroyable.
	Les secrets de Zippelius.
	La Magicienne.
	La Magie pratique.
	L'elixir de la vie.
	La deux fois morte.
LESACHER ET MARECHAL	Les plantes médicinales, 4 v.
LEVEQUE CHARLES	La science de l'Invisible.
	Psychologie & Théodicée.
LEVY ELIPHAS	v. E.
LHOTZKY HEIN	Vom Erleben Gottes.
	Das Buch der Ehe.
	Die Seele deines Kindes.
LIMGUET	Réflexion sur la lumière.
LIEBAULT	Le sommeil provoqué, 2 v.
LITTON BULWER	Zanoni.
	Alice.
	La race future.
	La maison hantée.
LODGE OLIVER	La survivance humaine.
	L'Evolution biologique et spirite de l'homme.
LAMBROSO CESAR	Hypnotisme et spiritisme.
	Geniu si nebunie.
LUCAS LUIS	La médicine nouvelle, 2 v.
LULLE RAYMOND	Art Brevis.
LUYS DR. I.	Les émotions de l'état d'hypnotique.
MACPHERSON JUN. trad. Anestin	Astronomia populara.
Mazlan CHARLES	Prophéties agronomiques.
MAYER HENRI	Une science nouvelle. Les sourciers et leur procédés.
MAETERLINK M.	L'Intelligence des fleurs.
	La Mort.
	Les débris de la guerre.
	L'Hôte inconnu.
MAIMONIDE	Constitutiones de fundamentum legis.
	Loi des rois et de la guerre.
MANDREA G.	Manastirea Snagov.

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
MANSOUY P. N.	Science et foi.
MARCEL	Roman des 7 péchés capitaux.
MARDEN D. S.	Der Weg der Liebe. Wert des praktischen Christentums.
MARIO MARC	Le pouvoir suprême.
MARIAN SIM.	Sărbătorile la Români.
MARTIN ERN.	Histoire des monstres.
MARTINEZ PASCALLY	Traité de la réintégration des êtres.
MASPERO	Histoire ancienne des peuples de l'Orient.
MARTIN L. C. DE SAINT	Ecce homo.
ANON. PH.... IN...	Tableau naturel des rapports...
	Des Nombres.
	Des Erreurs et vérités, ed. 1775.
	Suite des erreurs.
	L'homme de désirs.
	Le nouvel homme.
	Le cimetière d'Ambroise.
MARTIN H. DE SAINT	Les hommes et le principe universel.
MATTER M.	Swedenborg.
MAXWELL J.	Les phénomènes psychiques.
MAYGRIER RAYMOND	Les mésaventures d'un spirite.
MELLIM DON BRENNUS	Science et magie.
MENARD LOUIS	Hermes Trismegiste.
	La prescience et les songes.
MERY GASTON	La voyante de la Rue du Paradis, 2 fascicules.
METZGER D.	Spiritisme & hypnotisme.
MENUIER STANISLAS	Les harmonies de l'évolution terrestre.
	Le banquet de Platon.
MEYERS	La personnalité humaine.
MICHEL L. v. FIGANIERES	Les apparitions de Tilly.
MIGNE	Dictionnaire des sciences occultes.
MIHAILESCU DR. C. N.	Credința și știința.
MILTON	Le paradis perdu.
MINKWITZ JOH	Mythologie.
MITROPOLIA	Vieţile Sfinţilor, 12 v. Ed. [illegible]
MOLDOVEANU CORNELIU	Cântarea cântărilor.
MOLITOR ULRICH	Des sorciers.
MONTEITH M. E.	On the fringe of Immortality.
MONNIER ANTOINE	L'art sacerdotal antique.
MOREAU CÉSAR	Précis sur la franc-maçonnerie.
MOREUX L'ABBÉ	La science des pharaons.
	Les énigmes de la science.
	Les autres mondes habités ?
MORET	Mystères égyptiens.
MOSES WIL STAINTON	Enseignements spiritualistes.
MOUSSEAUX DES	v. D.
MULFORD PRENTICE	The gift of the spirit.
	The Essays.
MUCHERY GEORGES	La mort, les maladies, l'hérédité, 2 v.

AUTORI	OPERILE
NAILLEN VAN DER	Dans les temples de l'Himalaya.
	Dans le sanctuaire.
	Balthazar Mage.
NARLY I.	Destinele în materie spiritistă.
NATHAN KELEPH	La philosophie divine, 3 v.
NAUDÉ G.	Apologie des grands hommes soupçonnés de magie.
NAZUINTA	Rev. — Sentimentul tragic.
NIETZSCHE	Ainsi parlait Zarathoustra.
	Le gai savoir.
	Ecce homo.
	Antechristul.
NICOLAU	Stiinţe oculte.
NIPON MITROPOLITUL	Catechismul, 1847.
NITULESCU	Gramatica limbei hebraice.
NOEL DE CHAPSAL	Corso di mitologia.
NOEL ED.	L'amoureux de la Morte.
NAY MORDAN	Les mensonges conventionnels.
	La Dégénérescence, 2 v.
NUB EUB.	Choses de l'autre monde.
	Nos bêtises.
	Les grands mystères.
	Vivisection et catholicisme.
	A la recherche des destinées.
	Les origines et les fins (cosmogonie).
OCHOROWITZ	De la sugestion mentale.
Oculagen	Dual evolution.
OLIPHANT LAURENCE	Sympneumata ou la nouvelle force vitale.
ORBIER	Corn. Agrippa.
OLIVET FABRE	Les vers dorés de Pythagore.
	La langue hébr. restituée, 2 v.
	Histoire phil. du genre humain, 2 v. ed. 1824.
	La musique.
	Le Troubadour, 2 v.
	Discours sur la poésie.
	Le chien de Jean de Nivelle.
	Le montagnards des Alpes, 2 v.
	Un médecin d'autrefois.
	Un héritage royale, 7 v.
ORSENDOWSKI FERDINAND	Bêtes, hommes et dieux.
OSTY DR. EUG.	La connaissance supranormale.
OSWALD DR.	L'Energie.
	L'évolution de l'Electrochimie.
	L'évolution de la Chimie.
	Les grands hommes.
PAGANINI VIRGINIE	La scienza spirituale
PANTU ZAHARIA C.	Plantele.
PANU	Hypnotism.
PAPINI GIOV.	Histoire du Christ.

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
PAPUS DR. BUCAUSSIS	Petit Glossaire de termes.
	Phénomènes du spiritisme.
	Fabre d'Olivet et Saint Yves d'Alveydre.
	Chiromancie
	Anathomie philosophique.
	Eléments de Chiromancie.
	Louis Cl. de Saint-Martin.
	Traitement des maladies nerveuses.
	Conférences.
	Le livre de la chance.
	La lecture de la langue égyptienne
	Anarchie, indolence et synarchie.
	La maison hantée de Valence.
	Le spiritisme (qques feuilles).
	Congrès spiritualistes, 1908.
	Physiologie synthétique.
	La Reincarnation.
	Ce que deviennent nos morts.
	La magie et l'hypnose.
	Martinez de Pasqualy.
	L'occultisme et le spiritualisme.
	L'anathomie philosophique.
	Le Tarot des bohémiens.
	Le Tarot divinatoire.
	Traité de science occulte — La Cabale.
	Peut-on envoûter.
	Qu'est l'occultisme
	Comment est constitué l'être humain.
	La science des mages.
	Les arts divinatoires.
	Le diable et l'occultisme.
	L'âme humaine.
	Orchestre.
	Pour combattre l'envoûtement.
	Cataclisme, satanisme, occultisme.
	Traité élémentaire de magie practique.
	Martinisme et francmaçonnerie.
PARACELSE	Oeuvres complètes traduites par.
	Trillet de Givry, 2 v.
	Archidoxe magique.
PARKYN HERB.	Auto-Sugestion.
PARNY	La Guerre des Dieux.
PASCAL TH.	Les sept principes de l'homme.
	Conférence théosophiques.
PASQUALLY MARTINY	(si la M) Réintégration des Etres.
PAULESCU DR.	Intelepti Sionulin.
PAUTHIER ET BRUNET	Les livres sacres — Toutes les religions sauf la Bible, 2 gros v.
PAVELESCU	Fiziologia Filosofiei.

AUTORI	OPERILE
PAYOT JULES	L'Education de la volonté.
PELLETIER LE ANATOLE	Astronomie biblique.
PERNETHY Ant. Jos.	Les fables égyptiennes et grecques 2 v. Ed. 1763
PERRIER	A travers le monde vivant.
PERRIN JEAN	Les Atomes.
PHANEG G.	Cinquante secret de l'Alchimie.
	Louis XVII. Astrologie.
	Astrologie onomantique.
	Méthode de clairvoyance.
PHILOSTRAT Iv. Blanti	Vie d'Apolonius.
PIOBB PIERRE	Formulaire de la Haute Magie.
	L'Evolution de l'Occultisme
	Prophéties de Nostradamus.
PIOBB P. V.	Le secret de Nostradamus.
PLANCY COLIN DU	Le champion de la Sorcière.
	Légendes infernales.
	Légendes de France.
	Dictionnaire infernal.
PLUTARCO	Le vite degli uomini illustri.
POISSON ALB.	L'Initiation alchimique.
	Nicol Flamel. Histoire de l'Alchimie
POPALISSEANU	Mitologia greco-romana.
POTET MARON DIEU	La magie dévoilée.
	Manuel de l'étudiant magnétique.
	Thérapeutique magnétique
PORTA	Magie.
PORTIER	Le carré cabalistique.
POSTEL GUILLAUME	Absconditorum Clovis.
PORTE A DU TRAIT DES AGES	Le secret de Michel Oppenheim.
PREDESCU DR. S.	Cum este soarele.
PREL CARL DU	La Magie.
	La Mort et l'Au delà.
	Die Entwickelungsgeschichte des Weltalls.
PRUDHOMME SULLY ET RICHET	Les causes finales.
Quillard P.	Le livre de Jamblique.
RABINDRANATH	Sadhana.
	Lumina ochilor.
RAGON	La messe et ses mystères.
RAPHAEL	Astronomical Ephemerides.
REGLA PAUL DE	El Ktab.
REGNAULT DR. FELIX	La genese des miracles.
REGNAULT DR. F.	Le sang dans la magie.
	Les envoûtements d'amour.
REGNIER ABBE	Le divination de Cicero. Ed. 1710
REICHENBACH BARON CH. DE	Les phénomènes odiques.
REMO FELIX	Le pèlerinage des existences.
RENAN E.	La Vie de Jésus.
RENUCCI J. E.	Conciliation du materialisme et du spiritisme.
REVEL G.	De l'an 25000 av. J. Chr.

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
REVEL L.	Vers la fraternité des religions.
REVEL P. C.	Herschaft, auf Erden.
RIBOT	La vie future — Les rêves et les apparitions.
RICHET ET PRUDHOMME	Somnambulisme et extase.
RICHET CHARLES	La psychologie générale.
RICHEL CHARLES	Le problème des causes finales.
RIGO IRIZO GRIGORIUS	Traité métapsychique.
RIOLS L. DE SANTINI	Notre sixième sens.
	v. Academia.
	Medicina Poporului.
	Magnétisme et somnambulisme.
	Les parfums magiques.
	La photographie des effluves humains.
ROCHAS ALB. DE	Les frontières de la science.
	Extériorisation de la sensibilité, 2 v.
	Extériorisation cela motricité.
	Vies successives.
	Etats profonds d'Hypnose.
	Envoûtement.
	Les effluves odiques.
	Le fluide des magnétiseurs.
	La suspension de la vie.
	La lévitation du corps humain.
	Les parias de France et de l'Espagne.
ROUANES FRANCIS	Les étranges guérisons de Béziat.
ROUBIER A.	Le Payotle.
ROURE LUCIEN	La légende des grands Initiés.
ROUSTAING J. B.	Les quatre Evangiles (spiritisme chrétien).
ROUXEL	Rapport du magnétisme et du spiritisme
	Spiritisme et occultisme.
ROZIER DR. F.	Les puissances invisibles.
RYNER	Le fils du silence.
SARDOU PIERRE	Origine et développement des civilisations.
SAGE LA MOTTE	Cours de magnétisme par correspondance.
	Cours supérieur de magnétisme personnel.
SAGE M.	Le sommeil naturel.
SAINT YVES	La zone frontière.
SAINT-YVES P.	(la Alveydre).
	La simulation du merveilleux.
	Les saints-successeurs des Dieux
	Les vierges mères
SAINT FELIX	Aventure de Cagliostro
SAINT PIERRE	Les paroles de Boudha
SANTINI DE RIOLS	(Le R).
SCHMIDT RICHARD	Fakire und Fakirtum

AUTORI	OPERILE
SCHURE ED.	Les grands Initiés
	Les grandes légendes de France.
	La vie mystique.
	Le théâtre de l'Ame 3 v.
	La prêtresse d'Isis.
	L'évolution divine du Sphinx au Christ.
	La Druidresse.
	Les sanctuaires d'Orient.
	Histoire du drame musical.
	L'âme des temps nouveaux.
	L'ange et le sphinge.
	Précurseurs et révoltés.
	Le double.
	Les prophètes de la Renaissance.
	Poètes annonciateurs.
SCHURTZ GOETZ	Fabulae Celestes.
SCHWABLE RENE	Nicolas Flamel.
	Biologie minérale.
	La Sorcellerie.
	Chez Satan.
	Cours pratique d'Alchimie.
SCHWICKERT (F. Monier)	L'art sacerdotal antique.
SCRABA	Conta Studii filozofice.
SCRIBAN	Apărarea Adevărului.
SEDIR	Originea Dumnezeu.
	Le bienheureux Jacob Boehme.
	La médecine occulte.
	Les cantiques des cantiques.
	Le devoir du spiritualisme.
	Les plantes magiques.
	Les incantations.
	Les tempéraments et la culture psychique.
	La Création.
	Le dogme noir.
	Le gui et sa philosophie.
	Relations véridiques sur Jacob Boehme.
	Le Fakirisme hindou et les Yogas.
	Les forces mystiques et la conduite de la vie.
	Bréviaire mystique.
	Conférence sur l'Evangile.
	Histoire des Rose-Croix.
	Les miroirs magiques.
	Lettres magiques.
	L'Energie ascétique.
	L'Enfance du Christ.
SELVA M.	La théorie des déterminations.
	Traité d'Astrologie.
	La Domification.

Scanned with OKEN Scanner

AUTORI	OPERILE
SENSIER ROBERT (ESPRIT)	Après la traversée.
SEPHER	Biblia hebraică 2 exemplare cu litere hebraice.
SEYD ABDULAH HABIB	(v. la H. Révélations astrologiques.
SINISTRARI L. M.	De la Démonialité.
SINNET A. P.	Le Boudhisme.
	The occult world.
SOCIÉTÉ D'ÉTUDES PSYCHIQUE	Perplexité d'un medium.
SPERANȚĂ	Filologia magică.
STĂNESCU D.	Istoria Sfântă.
STĂNULESCU C. Hurberi	Fenomenele spiritualiste.
	Spiritismul subiectiv.
	Casele cu Stafii. — Reincarnarea.
	Morții trăesc.
STAR ELY	Les mystères du Verbe.
	L'art de voir l'avenir.
	Les mysteres de l'Etre.
	Le mystere de l'horoscope.
STARKE D.	Le Spiritisme.
	La force et le caractere.
STEINER RUDOLF	Theosophie.
	Vaterunser.
	Haeckel, Welträtsel und Theosophie.
	Unsere atlant. Vorfahren.
	Die Erziehung des Kindes.
	Philosophie der Freiheit.
	La science occulte.
	Le Mystère chrétien.
	Les Mystères antiques.
	L'Initiation.
	Connaissance des mondes.
	Reincarnation.
	Die Schwelle der geistigen Welt.
	Blut ist ein besonderer Saft.
	Vom Selbserkentniss.
	Erkentnis der hohen Welt.
	Die Pforte der Einweihung
	Die Prüfung der Seele.
	Der Hüter der Schwelle.
STRINDBERG A.	Bréviaire alchimique.
STURDZA A.	La malédiction (V. Disesco).
STURDZA GR.	Legile fundamentale ale Universului.
SUDRE RENE	Introduction a la métapsychique humaine.
SUE EUGENIA	Vita di Gesu.
SUMMER M.	Les religieuses boudhiques.
SWEDENBORG	Du ciel et de ses merveiles.
	Nouvelle Jérusalème.
	L'amour conjugal.
	Représentation et corespondences.
	La vraie religion chrétienne, ed 1819.
	Doctrine de la charité.

AUTORI	OPERILE
SWEDENBORG	Sagesse angélique.
	De la nouvelle église.
	Les quatre doctrines.
SZVALOFSKI	Cronologie, calendare și reforma calendarului.
TAGORE	(v. Rabindranat).
TAPU MARIE	Chez les peaux rouges.
THÈBES M-me de	L'Enigme du rêve.
	L'énigme de la main.
THEODORESCU G. DEM.	Istoria filosofiei antice.
	Poezii populare.
THEODORESCU ILIE	Indrumări omiletice.
	Semințe din ogorul lui Christos.
	Indrumari liturgice.
THEON DAX	Corso di Mitologia.
THIEBAULT JULES	L'ami disparu.
THYLBUS	Le domaine des songes.
THYANE AP. DE	Petit Manuel d'astrologie.
TIEFENBRUNNEN H.	Théosophie.
TIEFFEREAU	L'accroissement de la matière.
	Transmutation des métaux.
TISCHENDROF	L'apocalyse apocryphe.
TRANSON M. ABL.	Réflexion sur une formule de Wronsky.
TRÉMAUX P.	Origine des especes et de l'homme.
TRÉMISOT ABNER	Préface d'une traduction de la Divina Comedia.
TRÉVISANE B.	La parole délaisssée.
TRINE R. W.	In tune with the Infinite.
	Der Geist, der sei dein Berater.
	Vom köstlichsten Gewinn.
	Gedanken vom Wege.
	Das Grösste was wir kennen
	Auf dem Wege zur Wahrheit.
	Charackterbildung der Gedankenkräfte.
TRISMEGISTE	Art de tirer les cartes.
TRITHÉME	Causes secondes.
TROMELIN	Le fluide humain.
TROWARD T.	The Edinborugh lectures of mental science.
	The creative process in the individual.
	The Dore lectures.
	Bible Mistery and Bible meaning.
	The law and the word.
	Bible prophecy 1914—1923.
UNGER	Theosophische Lebenskräfte.
VAILLANT JIT	Histoire vraie des Bohémiens.
VAIR LEONARD	De Fascino libri tres. Ed. 1583.
	Trois livres de charmes traduit par Julien Baudou. Ed. 1533.

VALETTE MME
VALLON DOCTEUR
Le mécanisme du rêve.
L'Astrologie et le livre de Job. Par Ed. 1659.
Les douze clefs de la philosophie. Ed. 1623.
Pistis Sofia.
VALETTE M.
Harmonie des sons et des couleurs.
VANNI
Linguaggio di Dante.
VARIGNY HENRY
Histoire de l'Astrologie.
VASCHIDE DR.
Ch. Darwin.
VASCHIDE DR.
Le sommeil et les rêves.
VIEL C.
L'Amour dans l'Univers.
VIGNE DR.
Le comte de Gabalis.
VILLEFRANCKE MORIN
Déterminations astrologiques.
VILLENEUVE ARNOLD
Le sentier de sentiers.
VILLIERS MAURICE
Le secret de la Rose-Croix.
VINDESTOGEL DR. JULES
L'homme visible et l'homme invisible.
VIRLOY LE BRUN
Accroissement de la matière métallique.
VITORIA G.
L'occultisme scientifique.
Les coulisses de l'Au-delà.
VOINESCU ION
Istoria sfântă.
WALLACE SIR ALPH. R.
Les miracles et le moderne spiritualisme.
WARNAIN FRANCIS
L'armature métaphysique.
WAUTHY LEON
Science et spiritisme.
WHARTON J.B.
Cours d'hypnotisme.
Histoire, disputes et discours.
Illusions et impostures du diable. Ed. 1579.
WIER JEAN médecin
Cinq livres sur l'imposture et tromperie. Ed. 1569.
WILDE G.
Chaldéan Astrologie.
WOLFF
Maimonide.
WRONSKY HOENE
Secret politique de Napoléon.
Philosophie absolue de l'histoire.
Polégomenes de Messianisme. Ed. 1812.
Loi théologique du hasard.
Appelation au parlement.
Petition britannique.
Réforme des mathématiques.
Le faux Napoléonisme.
Metaphysique élémentaire.
Propedeutique messianiques.
Création absolue de l'humanité.
WUNDT W.
Hypnotisme et suggestion.
DE YAM
Du magnétisme personnel.

REVISTE

Revue Spirite Anii 1858—1893, 1907, 1921—28.
Revue Spiritualiste Anii 1858—68.
Compte rendu du congrès de 1889.
Revue scientifique et morale du spiritisme 1889—903.
Revue d'études psychiques 1903.
Mysteria Anii 1913—14—6 vol.
L'Initiation Revue philosophiques 1880—1912. 72 vol.
Voile d'Isis Anii 1890—98, 1905—909, 1921—1928.
Revue métapsychique Anii 1923—1928.

TABLA DE MATERII

	Pag.
Adevărul (capitol introductiv)	5
Sufletul	26
Psychometria, Metagnomia Lucidităţea Cryptestesia	58
Spiritismul	75
Incarnarea (Nasterea)	88
Spiritismul (continuarea)	99
Pelerinajul sufletelor	115
Moartea	124
Reincarnarea	147
Lumina astrală	167
Magnetismul vital	175
Destin şi fatalitate, Providenţa, Liber arbitru	201
Natura (ca tema oculta)	223
Magia	255
Magia Ceremoniala	260
Concluziuni	292

Scanned with OKEN Scanner